

**MATTHEW
REILLY**

STATIA POLĂRĂ

O poartă spre necunoscut
O poartă spre iad...

THRILLER

MATTHEW REILLY

STAȚIA POLARĂ

Traducere din limba engleză
IOANA MARIA DIACONU

MATTHEW REILLY

Ice Station

© 2000, Matthew Reilly

Publicat prin înțelegere cu Macmillan,
din cadrul Pan Macmillan Ltd.

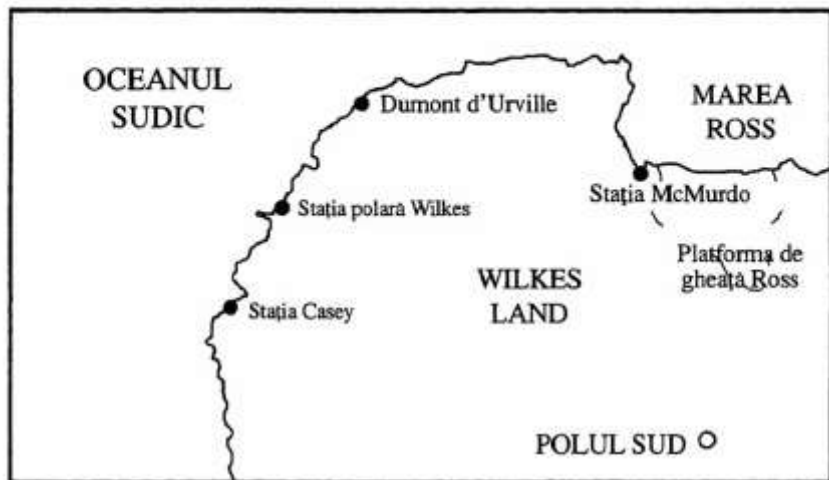
RAO International Publishing Company

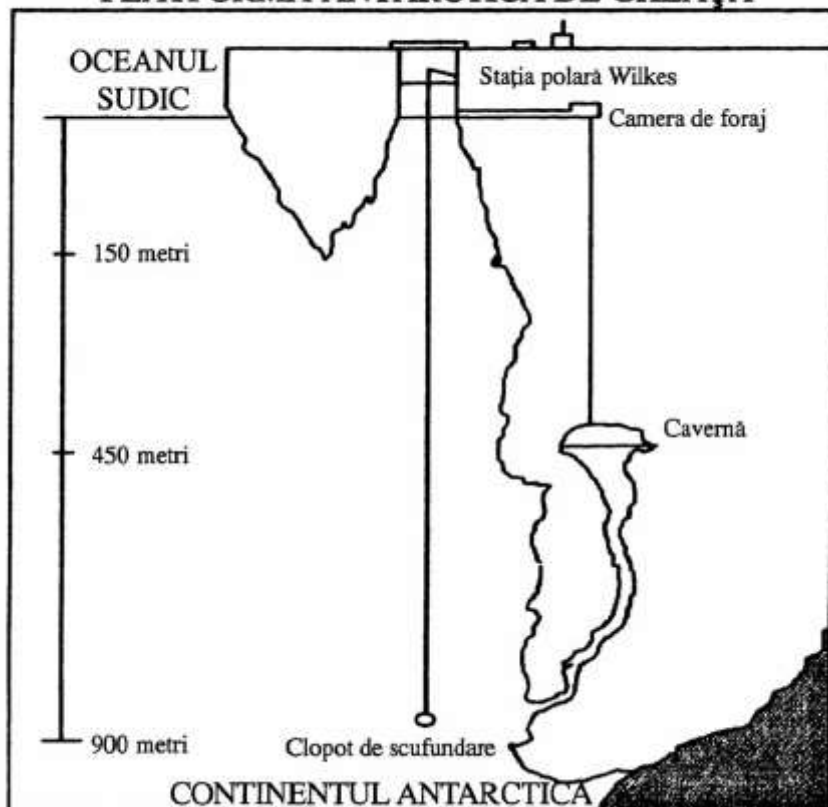
2010

Pentru Natalie

ANTARCTICA DE SUD-EST

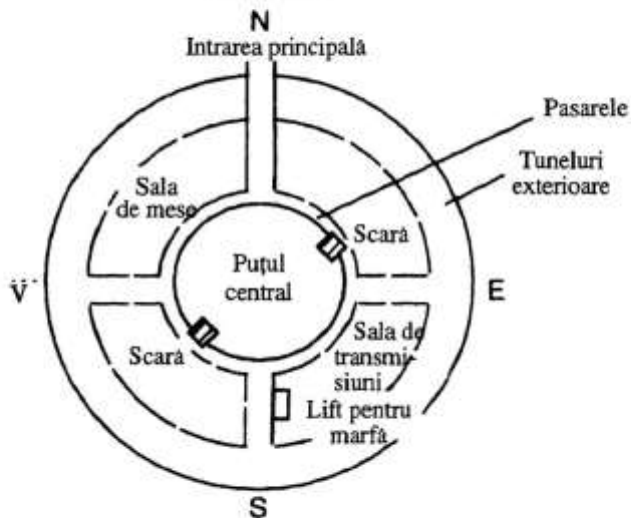
PLATFORMA ANTARCTICĂ DE GHEAȚĂ

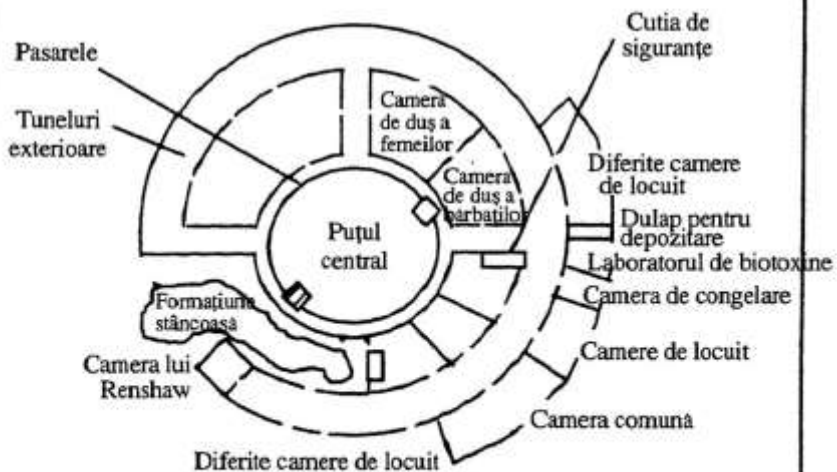
STAȚIA POLARĂ WILKES

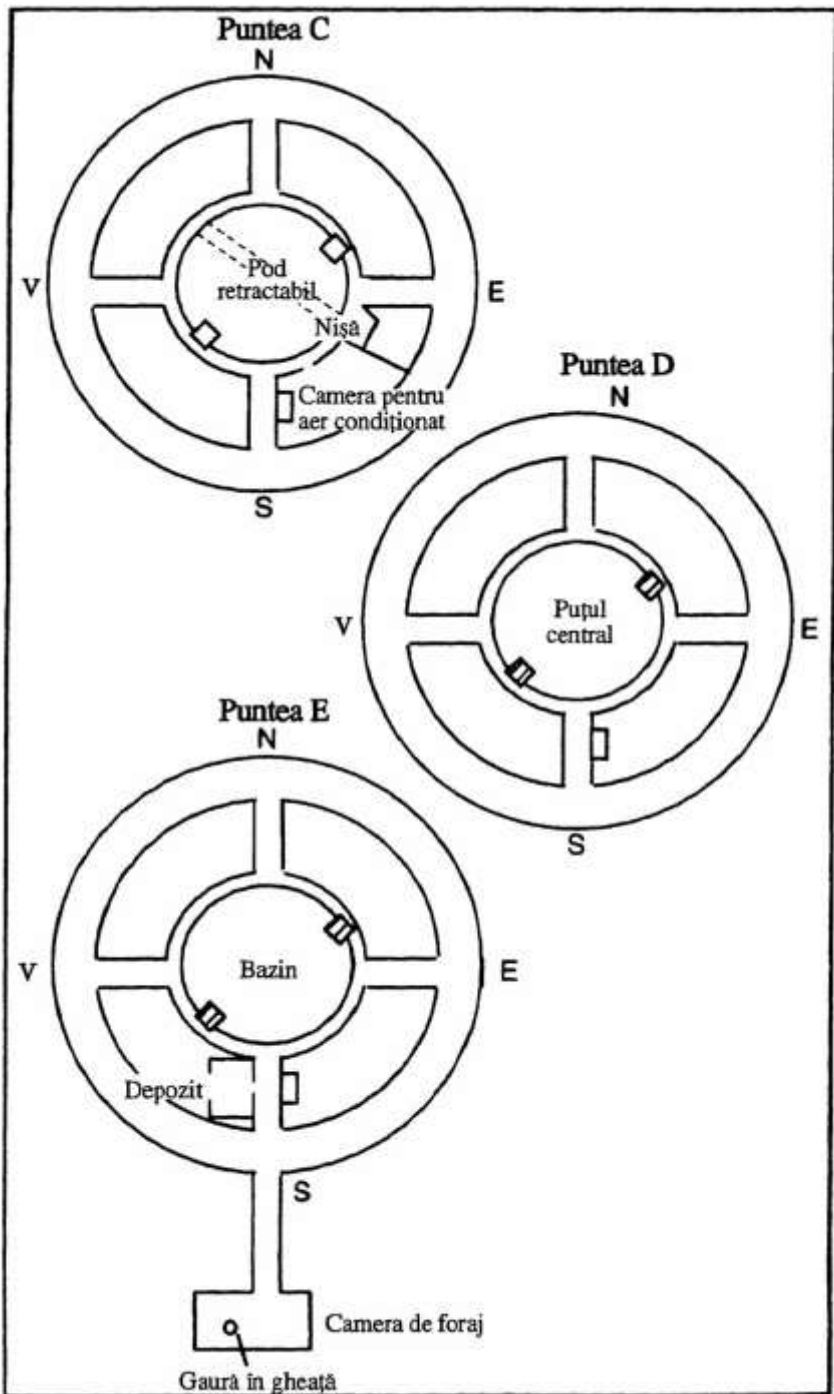
WILKES LAND, ANTARCTICA

Puntea A

Puntea B

INTRODUCERE

De la: Kendrick, Jonathan

***Conferințele de la Cambridge: Antarctica – Un continent viu*
(Conferință susținută la Colegiul Trinity, 17 martie 1995)**

— Imaginați-vă, dacă puteți, un continent care, pe parcursul unui sfert de an, își dublează mărimea. Un continent într-o continuă mișcare, o mișcare *imperceptibilă* pentru ochiul uman, dar care este, cu toate acestea, devastatoare.

Imaginați-vă cum ar fi să priviți din înaltul cerului această zonă vastă, acoperită cu zăpadă. Ați vedea amprente mișcării: suprafețele ondulate ale ghețarilor încovoiindu-se în jurul munților, înclinându-se în pante asemenea cascadelor surprinse pe peliculă.

Aceasta este „inertă impresionantă” despre care vorbea Eugene Linden. Și dacă noi, asemenea lui Linden, ne închipuim că privim acea imagine prin intermediul fotografierii tip *time lapse*, efectuate de-a lungul a mii de ani, atunci vom observa mișcarea.

Treizeci de centimetri de mișcare în fiecare an nu pare prea mult în timp real, dar în *time lapse*, ghețarii devin râuri curgătoare de gheață, care se mișcă firesc cu o grație liberă și cu o putere copleșitoare, de neoprit.

„Copleșitoare?” Vă aud remarcele zeflemitoare. „Treizeci de centimetri pe an? Ce rău ar putea face asta?”

Mult rău dolarilor voștri dați pe impozite, aș spune. Știați că guvernul britanic a fost nevoit să înlocuiască stația Halley de *patru* ori? Vedeți voi, la fel ca multe alte stații de cercetare din Antarctica, stația Halley este construită în subteran, îngropată în gheață, însă doar treizeci de centimetri de mișcare în fiecare an îi sparg pereții și-i înclină puternic tavanele.

Ideea este că pereții stației Halley sunt supuși unei presiuni puternice, unei presiuni cu adevărat *puternice*. Toată acea gheață care se îndepărtează de pol, mișcându-se inexorabil către mare, vrea să ajungă la mare – să vadă lumea, ați putea spune voi, *sub forma de aisberg* – și nu are de gând să lase ceva atât de insignifiant ca o stație de cercetare să-i stea în cale!

Însă, comparativ vorbind, Marea Britanie a scăpat destul de ușor când vine vorba

de mișcări dramatice ale gheții.

Să ne gândim la anul 1968, când, desprins din ghețarul Filchner-Ronne, un aisberg de mărimea Luxemburgului a pornit înspre Marea Weddell. Treisprezece *mii* de kilometri pătrați de gheață s-au desprins de țarm... luând cu ei stația principală argentiniană abandonată, Belgrano I, și stația de vară sovietică, Drujnaia. Se pare că sovieticii plănuiseră să folosească stația Drujnaia în acea vară. După cum s-a dovedit, și-au petrecut următoarele trei luni căutându-și baza pierdută printre cele trei aisberguri masive care se formaseră din mișcarea inițială a gheții! Și au găsit-o. Într-un final.

Statele Unite au fost și mai puțin norocoase. În anii 1960, *toate cele cinci* stații de cercetare Little America au fost luate în largul mării pe aisberguri.

Doamnelor și domnilor, mesajul care trebuie reținut din toate acestea este destul de simplu. Ceea ce *pare* a fi sterp s-ar putea să nu fie chiar așa. Ceea ce *pare* a fi pustietate s-ar putea să nu fie chiar așa. Ceea ce *pare* a fi lipsit de viață s-ar putea să nu fie chiar așa.

Nu. Atunci când priviți Antarctica, *nu vă lăsați păcăliți*. Nu priviți o stâncă acoperită de gheață. Priviți un continent viu, care *respiră*.

De la: Goldrige, William
***Watergate*¹**
(New York, Wylie, 1980)

...Lucrul în legătură cu care literatura este însă ciudat de tăcută este legătura puternică pe care a creat-o Richard Nixon cu consilierii săi militari, în special cu colonelul de aviație militară Otto Niemeyer...” (pag. 80)

...Însă după Watergate, nimeni nu știe sigur ce s-a întâmplat cu Niemeyer. El era omul de legătură al lui Nixon cu Statul-Major Interarme, omul lui din interior. Ajungând la gradul de colonel plin în momentul în care Nixon a demisionat, Niemeyer se bucurase de un lucru cu care puțini oameni se puteau mândri: urechea lui Nixon.

Ceea ce *este* totuși surprinzător este că, după demisia lui Nixon în 1974, nu se găsesc multe informații despre Otto Niemeyer în codurile de legi. A rămas în cadrul Statului-Major Interarme în timpul lui Ford și al lui Carter, un jucător tăcut, care se ținea deoparte, până în 1979, când, dintr-odată, postul său a devenit vacant.

Administrația Carter nu a oferit nicio explicație pentru îndepărtarea lui Niemeyer. Niemeyer era necăsătorit; homosexual, au sugerat unii. Locuia la Academia Militară din Arlington, singur. Erau puțini oamenii care susțineau deschis că-i sunt prieteni. Călătoria frecvent, deseori către „destinații necunoscute” și colegii lui de muncă nu au considerat importantă absența sa de la Pentagon pentru câteva zile în luna decembrie 1979.

Problema era că Otto Niemeyer nu s-a mai întors niciodată...” (pag. 86)

¹ Watergate – o serie de scandaluri din timpul mandatului lui Nixon, în care membri ai executivului au organizat acțiuni de spionaj politic ilegal împotriva oponentilor lor (n.tr.)

STAȚIA POLARĂ

PROLOG

Wilkes Land, Antarctica

13 iunie

Trecuseră trei ore de când pierduseră contactul radio cu cei doi scafandri.

Nu fusese nimic în neregulă la coborâre, în ciuda faptului că adâncimea era atât de mare. Price și Davis erau cei mai experimentați scafandri ai stației și discutaseră amical prin interfon pe tot parcursul coborârii.

După ce făcuseră o pauză la jumătatea drumului pentru a se represuriza, continuaseră să coboare până la o mie de metri unde lăsaseră clopotul de scufundare și începuseră urcarea în diagonală în caverna îngustă, cu pereți de gheață.

Temperatura apei fusese stabilă, de 1,9 grade Celsius. Cu doar doi ani înainte, frigul restricționase scufundarea în Antarctica la incursiuni de zece minute extrem de scurte, și, științific vorbind, extrem de nesatisfăcătoare. Totuși, cu noile lor costume termoelectrice create de Marină, scafandrii din Antarctica se puteau aștepta acum să-și mențină temperaturi confortabile ale corpului cel puțin trei ore în apele aproape înghețate ale continentului.

Cei doi scafandri discutaseră tot timpul prin interfon pe măsură ce urcau în tunelul de gheață abrupt din subteran, descriind textura crăpată, aspră a gheții, făcând comentarii legate de culoarea sa bogată, aproape angelică, precum albastrul cerului.

Și apoi, dintr-odată, încetaseră să mai vorbească.

Zăriseră suprafața.

Cei doi scafandri priveau din adâncuri suprafața apei.

Era întuneric, iar apa era calmă. Nefiresc de calmă. Niciun val, cât de mic, nu-i spărgea suprafața plană, sticloasă. Înțară în sus.

Brusc, auziră un zgomot.

Cei doi scafandri se opriră.

La început, era un șuierat solitar, obsedant, al cărui ecou pătrundea prin apa limpede, înghețată. Cântec de balenă, se gândiră.

Posibilitate: balene ucigașe. Recent, o turmă de balene ucigașe fusese observată furișându-se pe lângă stație. Două dintre ele – doi masculi tineri – își făcuseră un obicei din a ieși la suprafață să ia aer în interiorul bazinului de la baza stației polare Wilkes.

Totuși, era mai probabil să fie o balenă albastră care cânta pentru o femelă, poate la opt sau zece kilometri în larg. Asta era problema cu cântecul de balenă. Apa era un conductor atât de bun, încât nu-ți puteai da niciodată seama dacă balena se afla la o distanță de doi sau de douăzeci de kilometri.

Liniștiți, cei doi scafandri continuară să urce.

În acel moment, primul șuierat primi un răspuns.

Deodată, o duzină de alte șuierături similare începură să se audă prin suprafața acvatică densă, înconjurându-i pe cei doi scafandri. Erau mai puternice decât primul șuierat.

Mai apropiate.

Cei doi scafandri se răsuciră în toate direcțiile, plutind în apa albastră limpede, căutând sursa zgomotului. Unul din ei își scoase harponul și-l armă și, dintr-odată, șuierăturile înalte se transformară în vaiete pline de durere și lătrături.

Și apoi, brusc, se auzi o bufnitură puternică și ambii scafandri țâșniră în sus exact la timp ca să vadă suprafața sticloasă a apei spărgându-se în mii de vâlvurele, în timp ce un obiect mare plonjă din văzduh în apă.

Clopotul de scufundare enorm sparse suprafața apei cu un plescăit puternic.

Benjamin K. Austin se mișca hotărât la marginea apei lătrând ordine, cu un costum de scafandru negru strâns bine peste pieptul său mare, lat. Austin era biolog marin, din Stanford. Era, de asemenea, șeful stației polare Wilkes.

— În regulă! Oprește-te! strigă Austin tânărului tehnician care manevra comenzile trolului de pe puntea C. Ei bine, doamnelor și domnilor, nu este timp de pierdut. Intrați în apă.

Una după alta, cele șase siluete în costume de scafandru se adunară în jurul marginii bazinului și se cufundară în apa rece ca gheața. Câteva secunde mai târziu se înălțară în interiorul clopotului de scufundare uriaș, în formă de dom, care era acum pe jumătate afundat în mijlocul bazinului.

Austin stătea la marginea bazinului mare și rotund care forma baza stației polare Wilkes. Având cinci etaje în adâncime, Wilkes era o stație de cercetare izolată, de coastă, un cilindru subteran uriaș care fusese literalmente scobit în platforma de

gheață. O serie de pasarele înguste și de scări înconjurau circumferința cilindrului vertical, creând un tunel circular larg în mijlocul stației. La capătul pasarelelor existau uși de acces care duceau în gheață, alcătuiind cinci niveluri diferite ale stației. Asemenea multor altora înaintea lor, rezidenții de la Wilkies descoperiseră de mult timp că cea mai bună metodă de a supraviețui vremii polare aspre era să trăiești sub ea.

Austin își puse echipamentul de scufundări, parcurgând în minte ecuația pentru a suta oară.

Trecuseră trei ore de când se întrerupsese legătura radio cu scafandrii. Înainte de asta, o oră de scufundare liberă în tunelul de gheață. Și coborârea de o oră în clopotul de scufundare...

În clopotul de scufundare ar fi respirat aer „liber” – rezervele proprii de heliox² ale clopotului –, deci asta nu se pune la socoteală. Doar după ce părăsiseră clopotul de scufundare și începuseră să folosească aer din rezervor pornise cronometrul.

Patru ore, deci.

Cei doi scafandri trăiseră pe baza aerului din rezervor timp de patru ore.

Problema era că rezervoarele lor conțineau aer suficient pentru doar trei ore.

Iar pentru Austin acest lucru însemnase un act dificil de păstrare a echilibrului.

Ultimele cuvinte pe care el și ceilalți le auziseră de la cei doi scafandri – înainte ca semnalul lor radio să se întrerupă brusc – fuseseră un schimb neliniștit de replici despre șuierături ciudate.

Pe de o parte, șuieratul putea să fi fost orice; balene albastre, balene pitice sau orice alt tip de balenă inofensivă. Iar căderea semnalului radio ar fi putut fi foarte simplu rezultatul interferenței cauzate de aproape jumătate de kilometru de gheață și apă. După părerea lui Austin, cei doi scafandri se întorseseră imediat și începuseră călătoria de o oră înapoi către clopotul de scufundare. Ridicarea prematură a clopotului ar însemna să-i abandoneze pe fund, fără timp și fără suficient aer.

Pe de altă parte, dacă scafandrii ar fi avut într-adevăr probleme – balene ucigașe, foci-leopard – atunci evident că Austin ar fi vrut să scoată rapid clopotul de scufundare și să-i trimită pe ceilalți în ajutor.

În cele din urmă, ajunsese la concluzia că, indiferent ce tip de ajutor ar putea trimite – după ridicarea clopotului și coborârea lui din nou – ar fi oricum prea târziu. Dacă Price și Davis aveau să supraviețuiască, cel mai bine era să lase clopotul de scufundare acolo jos.

Asta se întâmpla acum trei ore – și atât timp voise Austin să le acorde. Așadar, scosese clopotul de scufundare, iar acum o a doua echipă se pregătea să coboare...

— Bună.

² Amestec respirator pe bază de heliu, folosit de scafandri (n.tr.)

Austin se întoarce. Sarah Hensleigh, unul dintre paleontologi, urcă lângă el.

Lui Austin îi plăcea Hensleigh. Era inteligentă, dar practică și dură, în același timp; nu-i era teamă să facă lucruri dificile. Nu îl surprinsese să afle că era și mamă. Fiica sa de doisprezece ani, Kirsty, vizitase stația în ultima săptămână.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Austin.

— Antena de pe puntea superioară nu funcționează. Nu primește semnal, spuse Hensleigh. Se pare că se va produce o erupție solară.

— Of, la naiba...

— Oricum, am pus-o pe Abby să scaneze toate frecvențele militare, dar nu ți-aș spune să-ți faci speranțe.

— Afară cum este?

— Destul de rău. Avem valuri de zeci de metri care se sparg de stânci și un vânt de o sută de noduri la suprafață. Dacă avem victime, nu le vom putea scoate de aici singuri.

Austin se întoarce să privească clopotul de scufundare.

— Și Renshaw?

— E încă închis în camera lui.

Hensleigh privi neliniștită în sus, spre puntea B.

Austin spuse;

— Nu mai putem aștepta. Trebuie să coborâm.

Hensleigh doar îl urmărea.

— Ben... începu ea.

— Nici să nu te gândești, Sarah. Austin începu să se îndepărteze de ea, îndreptându-se spre malul apei. Am nevoie de tine aici, sus. Și copilul tău la fel. Tu ocupă-te să transmiți semnalul acela. Îi găsim noi pe ceilalți.

— Ajungem la 1 000 de metri, se auzi vocea spartă a lui Austin din difuzoarele montate în perete.

Sarah Hensleigh stătea în camera întunecată a radioului de pe stația polară Wilkes.

— Recepționat, *Mawson*, spuse în microfonul din fața sa.

— Nu pare a se întâmpla nimic afară, turn de control. Zona este liberă. În regulă, doamnelor și domnilor, oprim troliul. Ne pregătim să părăsim clopotul de scufundare.

La un kilometru sub nivelul mării, clopotul de scufundare se opri cu o zdruncinătură.

În interior, Austin rosti în interfon:

— Bază, confirmă ora 21.32, te rog.

Cei șapte scafandri care stăteau în interiorul strâmt al clopotului *Douglas*

Mawson se priviră cu încordare.

Vocea lui Hensleigh se auzi în difuzor.

— Am înțeles, *Mawson*. Confirm ora 21.32.

— Bază, reține că o să comutăm pe rezervoarele de aer la ora 21.32.

— Am reținut.

Cei șapte scafandri se întinseră după măștile lor grele, le dădură jos de pe cârlige și le prinseră cu cataramele circulare de pe claviculă.

— Bază, acum părăsim clopotul de scufundare.

Austin păși înainte, oprindu-se o clipă să privească întinderea neagră de apă care se lovea de marginea clopotului. Apoi, părăsi puntea și se aruncă în întunecime.

— Scafandri, acum este ora 22.20, timpul de scufundare este de patruzeci și opt de minute. Raportați, spuse Hensleigh în microfon.

În sala de transmisiuni, în spatele lui Sarah, stătea Abby Sinclair, meteorologul stației. În ultimele două ore, Abby se ocupase de consola radio prin satelit, încercând fără succes să prindă o frecvență externă.

Interfonul pârâi. Vocea lui Austin răspunse:

— Bază, încă urcăm prin tunelul de gheață. Nimic, deocamdată.

— Receptionat, scafandri, spuse Hensleigh. Țineți-ne la curent.

În spatele ei, Abby apăsă din nou butonul de emisie.

— Apelez toate frecvențele, aici stația patru-zero-nouă, repet, aici stația patru-zero-nouă, solicit asistență imediată. Avem două victime, posibil decedate, și avem nevoie de ajutor imediat. Vă rugăm să confirmați. Abby eliberă butonul și-și spuse: Cineva, oricine.

Tunelul de gheață începea să se lărgească.

Pe măsură ce Austin și ceilalți scafandri își croiau drum în sus, începură să observe mai multe găuri ciudate făcute în pereți, pe fiecare parte a tunelului subacvatic.

Fiecare gaură era perfect rotundă, având cel puțin trei metri în diametru. Și aveau un unghi înclinat, *coborând* astfel în tunelul de gheață. Unul dintre scafandri își îndreptă lanterna spre una dintre găuri, dezvăluind doar o întunecime impenetrabilă, de culoarea cernelii.

Dintr-odată, vocea lui Austin se auzi prin interfoane.

— OK, fraților, stați pe recepție. Cred că văd suprafața.

În sala de transmisiuni, Sarah Hensleigh se aplecă în față în scaunul ei, ascultând vocea lui Austin prin interfon.

— Suprafața pare calmă. Nu-l văd pe Price sau pe Davis.

Hensleigh și Abby se uitară una la cealaltă. Hensleigh vorbi în interfon:

— Scafandri. Aici Baza. Ce-i cu zgomotele pe care le-au menționat? Voi auziți ceva? Vreun cântec de balenă?

— Nimic, deocamdată, Bază. Așteaptă, acum ajung la suprafață.

Casca lui Austin sparse suprafața sticloasă.

Pe măsură ce apa înghețată i se prelingea de pe vizor, Austin începu treptat să vadă unde se afla. Plutea în mijlocul unui bazin larg, situat la capătul unei caverne subterane gigantice.

Încet, Austin făcu un cerc complet, observând, unul după altul, pereții perfect verticali care delimitau fiecare latură a cavernei.

Și apoi, observă ultimul perete.

Rămase cu gura căscată.

— Bază, n-o să-ți vină să crezi, se auzi prin interfon vocea uluită a lui Austin.

— Ce s-a întâmplat, Ben? întrebă Hensleigh.

— Privesc un fel de cavernă. Pereții sunt din gheață, probabil rezultatul vreunei activități seismice. Suprafața cavernei este necunoscută, dar pare că se întinde pe câteva sute de metri de gheață.

— Aha.

— E... ah... mai este ceva aici jos, Sarah.

Hensleigh o privi pe Abby și se încruntă. Vorbi în interfon:

— Ce este, Ben?

— Sarah... Urmă o pauză lungă. Sarah, cred că am în față o navă spațială.

Era pe jumătate îngropată în peretele de gheață din spatele ei.

Austin o privi îndelung, hipnotizat.

Complet neagră, avea o anvergură a aripii de aproximativ treizeci de metri. Două aripi dorsale lucioase se înălțau deasupra părții din spate a navei. Însă ambele aripi erau complet încastrate în peretele de gheață din spatele navei – două pete întunecate prinse în peretele transparent, înghețat. Stătea pe trei picioare de aterizare puternice și părea magnifică, aspectul extrem de aerodinamic iradiind un sentiment de putere brută care era aproape tangibil...

Se auzi un plescăit puternic în spatele său, iar Austin se întoarse.

Îi văzu pe ceilalți scafandri, călcând apa în spatele lui, privind uluiți nava spațială. În spatele lor însă, erau o serie de vălurele din ce în ce mai extinse, rămășițele, se pare, ale unui obiect care căzuse în apă...

— Ce-a fost asta? zise Austin. Hanson?

— Ben, nu știi ce-a fost, dar ceva tocmai a trecut pe lângă...

Austin urmări cum, fără avertisment, Hanson fu tras sub apă.

— Hanson!

Și se auzi încă un țipăt. Harry Cox.

Austin se întoarce, exact la timp ca să vadă spatele lucios al unui animal mare ridicându-se la suprafața apei și plonjând cu o viteză extraordinară în pieptul lui Cox, trăgându-l sub apă.

Austin începu să înoate frenetic spre marginea apei. Pe măsură ce înota, capul i se afundă în apă și, dintr-odată, urechile îi fură asaltate de o cacofonie de sunete – șuierături puternice, ascuțite și lătrături răgușite,perate.

Când capul îi ieși din nou la suprafață, întrezări pereții de gheață care înconjurau bazinul de apă. Văzu găurile mari făcute în gheață, chiar deasupra suprafeței apei. Erau exact la fel ca acelea pe care le zărise mai înainte în tunelul de gheață.

Apoi Austin văzu ceva ieșind din una dintre găuri.

— Isuse Hristoase, rosti.

Țipete înfiorătoare izbucniră prin interfon.

În sala de transmisiuni din stația polară, Hensleigh privea într-o tăcere uluită consola care clipea în fața ei. Lângă ea, Abby își ținea mâna la gură. Strigăte îngrozite se auzeau din difuzoarele montate în pereți.

— Raymonds!

— A dispărut!

— Oh, la naiba, nu...

— Isuse, pereții! Ies din nenorocirii de pereți!

Și apoi, dintr-odată, vocea lui Austin:

— Ieșiți din apă! Ieșiți din apă, acum!

Un alt țipăt. Apoi altul.

Sarah Hensleigh înșfăcă microfonul.

— Ben! Ben! Răspunde!

Vocea lui Austin se auzi prin interfon. Vorbea repede, printre gâfâieli scurte.

— Sarah, la naiba... nu mai văd pe nimeni. Nu pot... sunt cu toții... au dispărut cu toții... O pauză, apoi: Oh, Isuse... Sarah! Cheamă ajutoare! Cheamă orice poți...

Apoi, o bubuitură de sticlă spartă explodează prin interfon, iar vocea lui Benjamin Austin dispăru.

Abby era la radio, țipând isteric în microfon:

— Pentru Dumnezeu, să-mi răspundă cineva! Suntem stația 409, repet, suntem stația patru-zero-nouă. Tocmai am suferit pierderi masive într-o cavernă subacvatică și solicităm asistență imediată! Mă aude cineva? Să-mi răspundă cineva, vă rog! Scafandrii noștri – oh, Isuse – scafandrii noștri au spus că au văzut un fel de navă spațială în această cavernă și acum, acum am pierdut contactul eu ei! Ultima oară când i-am auzit, erau atacați, atacați în apă...

Stația polară Wilkes nu primi niciun răspuns la apelul disperat.
În ciuda faptului că fusese recepționat de cel puțin trei instalații radio diferite.

PRIMA INCURSIUNE

16 iunie, ora 6.30

Aeroglisorul gonea pe întinderea de gheață.

Era vopsit în alb, lucru neobișnuit. Majoritatea vehiculelor din Antarctica sunt vopsite în portocaliu aprins, pentru a facilita vizibilitatea. Și alerga pe întinderea de zăpadă cu o grabă surprinzătoare. Nimeni nu se grăbește vreodată în Antarctica.

În interiorul aeroglisorului alb, locotenentul Shane Schofield privea pe geamurile din fibră de sticlă armată. La vreo nouăzeci de metri față de tribord putea vedea un al doilea aeroglisor – tot alb – alunecând grăbit prin peisajul plat, înghețat.

La treizeci și doi de ani, Schofield era cam tânăr pentru a fi comandantul unei unități de recunoaștere. Însă experiența îi sfida vârsta. La cei 1,75 metri ai săi, Schofield era zvelt și bine legat, cu o față frumoasă și ridată și cu părul negru tuns foarte scurt. În acest moment, părul lui negru era acoperit de o cască kevlar de camuflaj. Un guler gri, înalt, îi ieșea de sub umerășii hainei, acoperindu-i gâtul. Între pliurile gulerului era fixată o placă ușoară de kevlar – protecție împotriva lunetiștilor.

Se zvonea că Shane Schofield avea ochi de un albastru profund, însă acest zvon nu fusese niciodată confirmat. De fapt, în Insula Parris – legendara tabără de antrenament pentru Corpul Pușcașilor Marini al Statelor Unite – se spunea că nimeni cu grad mai mic de general nu-i văzuse vreodată ochii lui Schofield, îi ținea ascunși întotdeauna în spatele unei perechi de ochelari-oglină, argintii, pentru zăpadă.

Indicativul său de apel sporea misterul, întrucât toată lumea știa că generalul de brigadă Norman W. McLean însuși îi dăduse lui Schofield numele operativ – o poreclă despre care mulți presupuneau că avea de-a face cu ochii ascunși ai tânărului locotenent.

— Fluierar Unu, ești pe recepție?

Schofield își ridică radioul.

— Fluierar Doi, aici Fluierar Unu. Ce s-a întâmplat?

— Domnule...

Vocea gravă a sergentului Buck „Book” Riley fu întreruptă brusc de paraziți. În ultimele douăzeci și patru de ore, condițiile ionosferice se deterioraseră rapid în Antarctica continentală. Intervenise cu toată forța o erupție solară, distrugând

întregul spectru electromagnetic și limitând transmisia radio pe unde ultrascurte. Contactul între aeroglisoare aflate la o sută de metri distanță era dificil. Contactul cu stația polară Wilkes – destinația lor – era imposibil.

Paraziții dispărură și vocea lui Riley se auzi din nou în interfon:

— Domnule, vă amintiți acel contact oscilant pe care l-am recepționat acum o oră?

— Aha, spuse Schofield.

În ultima oră, Fluierar Doi recepționase emisiile echipamentului electronic de la bordul unui vehicul aflat în mișcare ce se îndrepta în direcția opusă, înapoi pe coastă, spre stația franceză de cercetare, Dumont d'Urville.

— Ce-i cu el?

— Domnule, nu-l mai pot găsi.

Schofield privi în jos, spre radio.

— Ești sigur?

— Pe radarele noastre nu apare nicio indicație. Ori și-au închis radioul, ori pur și simplu au dispărut.

Fruntea lui Schofield se încreți de gânduri, apoi privi din nou la compartimentul strâmt pentru personal din spatele lui. Acolo stăteau așezați patru soldați din infanteria marină, doi de fiecare parte, cu toții îmbrăcați în echipamente pentru zăpadă. În poală țineau căști albe-gri din kevlar. Piepturile le erau acoperite cu veste albe-gri din kevlar. De o parte și de alta aveau puști automate albe-gri.

Trecuseră două zile de când nava de debarcare a marinei americane, *Shreveport*, recepționase apelul de ajutor de la stația polară Wilkes în timp ce se afla în port în Sydney. Soarta făcuse ca doar cu o săptămână în urmă să fie luată decizia ca *Shreveport* – un vas de intervenție rapidă utilizat pentru a transporta unitățile de recunoaștere ale forțelor maritime – să rămână la Sydney pentru niște reparații urgente, în timp ce restul grupului se întorcea la Pearl Harbour. Așa stând lucrurile, la o oră de la primirea apelului de ajutor al lui Abby Sinclair, *Shreveport* – acum pregătită de plecare – era în larg, având la bord un pluton de soldați din infanteria marină, navigând spre sud, spre Marea Ross.

Acum, Schofield și unitatea sa se apropiau de stația polara Wilkes, dinspre stația McMurdo, o altă bază de cercetare americană, mai mare, aflată la aproximativ 1 450 de kilometri de Wilkes. McMurdo era situată pe țărmul Mării Ross și era administrată de o echipă permanentă de 104 persoane pe parcursul întregului an. În ciuda stigmatului persistent asociat cu experimentul nuclear dezastruos al marinei americane din 1972 efectuat aici, stația rămăsese poarta de acces a Statelor Unite către Polul Sud.

Wilkes, pe de altă parte, era cea mai izolată stație pe care o puteai găsi în Antarctica. Aflată la o mie de kilometri de cel mai apropiat vecin, era un avanpost

american micuț, situat chiar în vârful platformei litorale de gheață, aproape de Dalton Iceberg Tongue³. Era delimitată pe partea dinspre uscat de 160 de kilometri de zone de gheață sterpe, bătute de vânt, iar înspre mare, de stânci de 90 de metri, de care se izbeau, în fiecare zi a anului, valuri gigantice de 20 de metri înălțime.

Accesul pe calea aerului nici nu intrase în discuție. Era începutul iernii, minus 30 de grade, și un viscol asalta tabăra de trei săptămâni. Se așteptau să mai bată încă patru. Pe o asemenea vreme, se știa că rotoarele externe ale elicopterelor și motoarele cu reacție îngheață în aer.

Iar accesul pe mare însemna să te pui cu stâncile. Marina americană avea o denumire pentru o astfel de misiune: *sinucidere*.

Așa că rămăsese accesul pe uscat. Cu aeroglisoare. Unitatea navală de recunoaștere formată din doisprezece oameni avea să efectueze călătoria de unsprezece ore de la McMurdo la Wilkes cu două aeroglisoare militare.

Schofield se gândi din nou la semnalul oscilant. Pe hartă, stațiile McMurdo, d'Urville și Wilkes formau un fel de triunghi isoscel. D'Urville și Wilkes, aflate pe coastă, reprezentau baza triunghiului. McMurdo – amplasată mai departe în interiorul teritoriului, pe marginea golfului enorm format de Marea Ross – reprezenta vârful triunghiului.

Semnalul pe care-l recepționase Fluierar Doi, mergând înapoi de-a lungul coastei spre Dumont d'Urville, se menținuse la o viteză constantă de aproximativ 64 kilometri pe oră. La această viteză, era probabil un aeroglisor convențional. Poate că francezii de la d'Urville recepționaseră apelul de la Wilkes, trimiseseră ajutoare și acum se întorceau...

Schofield vorbi din nou în stație:

— Book, când ai recepționat ultima oară semnalul acela?

Radioul pârâi.

— Semnal recepționat ultima oară acum opt minute. Contact telemetru. Identic cu semnătura electronică recepționată anterior. Direcția, aceeași cu vectorul anterior. A fost același semnal, domnule, și acum opt minute era exact unde ar fi trebuit să fie.

Pe o vreme ca asta – cu vânturi de optzeci de noduri care urlau și azvârleau zăpada atât de repede încât cădea orizontal – scanarea radar obișnuită era imposibilă. La fel cum erupția solară din ionosferă pusese capăt comunicațiilor radio, sistemul de presiune joasă de la sol le dăduse peste cap radarele.

Pregătit pentru o astfel de situație, fiecare aeroglisor era echipat cu unități montate pe acoperiș, numite telemetre. Montat pe o turelă rotativă, fiecare telemetru se întorcea înainte și înapoi într-un arc lent de o sută optzeci de grade, emițând o rază focală constantă, de mare putere, cunoscută sub denumirea de „ac”.

³ O limbă de ghețar lungă care se extinde spre mare în Antarctica (n.tr.)

Spre deosebire de radar, a cărui rază de acțiune dreaptă a fost întotdeauna limitată de curbura pământului, acele se pot mula pe suprafața pământului și se pot curba peste linia orizontului pe o distanță de cel puțin încă 80 de kilometri. În momentul în care orice obiect „viu” – orice obiect cu proprietăți chimice, animale sau electronice – se intersectează cu traiectoria unui ac, este înregistrat. Sau, cum îi plăcea să spună operatorului telemetrului unității, soldatul José „Santa” Cruz, „dacă fierbe, respiră sau țiuie, telemetrul îl va prinde pe nenorocit”.

Schofield vorbi în stație:

— Book, cât de departe este locul în care a dispărut semnalul?

— Cam la 140 de kilometri de aici, domnule, se auzi vocea lui Riley.

Schofield privi afară spre suprafață albă neîntreruptă care se întindea până în orizontul îndepărtat.

Într-un final, spuse:

— În regulă. Vezi despre ce este vorba.

— Recepționat, răspuse Riley imediat.

Schofield îl cunoștea de mult timp pe Book Riley. Cei doi bărbați erau prieteni de mai mulți ani. Solid și voinic, Riley avea figura unui boxer – un nas turtit care fusese spart de prea multe ori, ochi afundați în orbite și sprâncene negre, groase. Era popular în cadrul unității – serios când o cerea situația, însă relaxat și amuzant atunci când presiunea trecea. Fusese sergentul responsabil pentru Schofield când acesta era un tânăr sublocotenent prostuț. Apoi, când lui Schofield îi fusese încredințată comanda unei unități de recunoaștere, Book – atunci un sergent de patruzeci de ani, foarte respectat, care ar fi putut să aleagă să fie numit în cadrul eșaloanelor superioare ale Corpului Pușcașilor Marini – rămăsese alături de el.

— Noi vom continua drumul spre Wilkes, spuse Schofield. Tu află ce s-a întâmplat cu acel semnal și apoi ne vedem la stație.

— Am înțeles.

— Ai la dispoziție două ore. Să nu întârzii. Și fixează-ți arcul telemetrului din coadă. Dacă este cineva acolo, în spatele nostru, vreau să știu.

— Da, domnule.

— Oh, și Book, încă un lucru, zise Schofield.

— Ce?

— Să te porți frumos cu ceilalți băieți, auzi!

— Da, domnule.

— Transmisie de la Fluierar Unu încheiata, spuse Schofield.

— Transmisie încheiată de la Fluierar Doi.

Și apoi, cel de-al doilea aeroglisor alunecă spre dreapta și porni în viteză prin furtuna de zăpadă.

O oră mai târziu, linia litoralului se ivi și, printr-un binoclu foarte puternic, Schofield văzu stația polară Wilkes pentru prima oară.

De la suprafața, nu arăta deloc ca o „stație” – ci mai degrabă ca o adunătură pestriță de structuri joase, sub formă de dom, pe jumătate îngropate în zăpadă.

În mijlocul complexului se afla clădirea principală. Era ceva mai mult decât un dom enorm, rotund, ridicat pe o bază pătrată întinsă. Deasupra solului, întreaga structură avea aproximativ 30 de metri diametru, însă nu avea cum să fie mai înaltă de trei metri.

În vârful uneia dintre clădirile mai mici adunate în jurul domului principal se aflau rămășițele unei antene radio. Jumătatea superioară a antenei era îndoită în jos, două cabluri întinse fiind singurele care o mai țineau legată de jumătatea inferioară verticală. Cruste de gheață acopereau totul. Singura lumină care se vedea era o licărire albă, slabă, arzând în interiorul domului principal.

Schofield ordonă să se oprească aeroglisorul la 800 de metri de stație. Nici nu se opri bine, că ușa dinspre babord fu deschisă și cei șase soldați din infanteria marină săriră de pe pânza umflată a aeroglisorului și aterizară cu bufnituri înăbușite pe zăpada puternic bătătorită.

Alergând pe terenul acoperit de zăpadă, puteau auzi, deasupra urletului vântului, valurile care se spărgeau de stânci pe latura îndepărtată a stației.

— Domnilor, știți ce aveți de făcut, fu tot ce rosti Schofield în microfonul din cască în timp ce alerga.

Învăluit în pătura de zăpadă creată de viscol, grupul înveșmântat în alb se împrăștie, croindu-și drum spre complexul stației.

Buck Riley văzu gaura în zăpadă înainte de a vedea aeroglisorul căzut din ea.

Crevasa arăta ca o cicatrice pe întinderea de zăpadă – o rană adâncă, în formă de semilună, de vreo patruzeci de metri lățime.

Aeroglisorul lui Riley se opri la 90 de metri de marginea prăpastiei enorme. Cei șase soldați din infanteria marină ieșiră din aeroglisor, coborâră încet pe pământ și-și croiră cu grijă drum prin zăpadă, spre marginea crevasei.

Soldatul fruntaș Robert „Rebound”⁴ Simmons era cățăraătorul lor, așadar îl echipară pe el mai întâi. Fiind un bărbat micuț, Rebound era la fel de ager ca o pisică și cam la fel de ușor. Era tânăr, având doar douăzeci și trei de ani și, asemenea majorității bărbaților de vârsta lui, îl încântau laudele. Se umflase în pene de mândrie când îl auzise pe locotenentul său spunându-i altui comandant de pluton că avea un cățăraător atât de bun încât putea urca în interiorul clădirii Capitoliului fără coardă. Porecla lui era altă poveste; îi fusese dată printr-o glumă binevoitoare a colegilor din unitatea sa referitoare la succesul său la femei, care nu era prea impresionant.

Odată ce coarda fu prinsă de harnașament, Simmons se așeză pe burtă și începu să-și croiască încet drum înainte prin zăpadă, spre marginea prăpastiei.

Ajunse la margine și privi în jos în interiorul crevasei.

— La naiba...

Aflat la zece metri în spatele lui, Buck Riley vorbi în microfonul din casca:

— Cum stă treaba, Rebound?

— Sunt aici, domnule. Vocea lui Simmons era aproape înăbușită. Un vehicul obișnuit. Pe lateral este scris ceva în franceză. Sub el este împrăștiată gheață subțire în toate părțile. Se pare că au încercat să traverseze un pod de zăpadă care nu a rezistat.

Se întoarse cu fața la Riley, având o expresie sumbră și o voce care se auzea slab pe frecvența scurtă a radioului.

— Și, domnule, situația este destul de nasoală.

Aeroglisorul se afla la 12 metri adâncime, cu vârful său rotunjit înfundat din cauza impactului, fiecare fereastră fiind fie sfărâmată, fie crăpată ca o pânză de păianjen distorsionată. Un strat subțire de zăpadă începuse deja să șteargă de pe fața pământului vehiculul distrus.

Doi dintre ocupanții aeroglisorului fuseseră catapultați din cauza impactului direct prin parbriz. Amândoi stăteau rezemați de peretele anterior al crevasei, cu gâturile aplecate spre spate în unghiuri grotești și corpurile zăcând în bălți formate din propriul sânge înghețat.

Rebound Simmons privi scena sinistră.

Mai erau și alte cadavre în interiorul aeroglisorului. Le putea vedea umbrele înăuntru și pete de sânge sub formă de stea pe partea interioară a ferestrelor sparte ale aeroglisorului.

— Rebound? se auzi vocea lui Riley prin interfonul din cască. E cineva în viață acolo jos?

— Se pare că nu, domnule, spuse Rebound.

⁴ Ricoșeu

— Folosește infraroșul, îl instrui Riley. Mai avem douăzeci de minute de stat aici și nu aș vrea să plec și să descopăr apoi că erau supraviețuitori acolo jos.

Rebound își așază viziera cu infraroșu la locul ei. Era prinsă de partea de sus a căștii sale, acoperindu-i ochii asemenea vizierei unui pilot de vânătoare.

Acum văzu aeroglisorul zdrobit printr-o pânză albastră creată electronic. Frigul își făcuse repede efectul. Întregul spațiu al accidentului era ilustrat ca un contur albastru pe negru. Nici măcar motorul nu apărea galben – culoarea obiectelor cu o intensitate minimă a căldurii.

Însă mai important era că nu existau pete portocalii sau galbene *în cadrul* imaginii vehiculului. Cadavrele care se aflau în interiorul aeroglisorului erau reci ca gheața. Toți cei aflați la bord erau cu siguranță morți.

Rebound spuse:

— Domnule, citirea cu infraroșu este nega...

Terenul ceda sub el.

Nu fusese niciun avertisment. Nicio crăpare preventivă a gheții. Niciun sentiment că aceasta ar slăbi.

Rebound Simmons căzu ca un bolovan în crevasă.

Se întâmplă atât de repede încât Buck Riley aproape rată momentul. Într-o clipă îl urmărea pe Rebound cum privea peste marginea crevasei. În clipa următoare, Rebound pur și simplu dispăruse din vedere.

Coarda neagră aluneca după Rebound, descolăcindu-se rapid, țâșnind peste margine.

— Țineți bine! țipă Riley la cei doi soldați din infanteria marină care țineau coarda.

Aceștia strânseră tare coarda, încordându-se cu putere în așteptarea smuciturii.

Coarda continuă să aluneca peste margine până când, cu o bufnitura, rămase dintr-odată întinsă.

Riley păși cu atenție spre dreapta, departe de marginea crevasei, însă suficient de aproape ca să poată privi în interior.

Văzu aeroglisorul distrus în fundul gropii și cele două cadavre însângerate și frânte lipite de peretele de gheață din fața acestuia. Și-l văzu pe Rebound, atârând agățat de coardă, la jumătate de metru deasupra ușii trântite la perete a aeroglisorului.

— Ești bine? spuse Riley în microfonul din cască.

— Nu m-am îndoit nicio secunda de dumneavoastră, domnule.

— Rezistă. Te ridicăm imediat.

— Sigur.

Jos în crevasă, Rebound se legăna prostește deasupra aeroglisorului distrus. De

unde atârna, putea vedea prin ușa deschisă a aeroglisorului.

— Oh, Isuse... gâfâi.

Schofield bătu cu putere la ușa mare de lemn.

Ușa era fixată în fundația de formă pătrată care susținea domul principal al stației polare Wilkes. Se afla la capătul unei rampe strâmte care cobora la aproximativ 2,5 metri sub gheață.

Schofield lovi din nou cu pumnul în ușă.

Stătea întins pe parapetul fundației, întinzând mâna pe *deasupra* ușii ca să bată în ea.

La zece metri mai departe, întins pe burtă în zăpadă în vârful rampei, cu picioarele larg desfăcute, stătea sergentul de artilerie Scott „Snake”⁵ Kaplan. Pușca sa de asalt M-16 era îndreptată către ușa închisă.

Se auzi dintr-odată un scârțâit, iar Schofield își ținu răsufierea pe măsură ce o dâră de lumină se întinse pe zăpadă în spatele lui și ușa stației începu încet să se deschidă.

O siluetă păși pe rampa de zăpadă de sub Schofield. Era un bărbat. Înfășurat în vreo șapte straturi de haine. Neînarmat.

Dintr-odată, bărbatul se încordă, probabil văzându-l pe Snake întins în zăpadă în fața sa, cu pușca M-16 îndreptată exact spre nasul lui.

— Stai *pe loc*, țipă Schofield de deasupra și din spatele bărbatului. Marina Statelor Unite.

Bărbatul rămase împietrit.

— Unitatea Doi se află înăuntru. Asigurat, șopti o voce de femeie în casca lui Schofield.

— Unitatea Trei. Înăuntru și asigurat.

— În regulă. Pătrundem prin ușa din față.

Schofield coborî de unde se afla și ateriza lângă bărbatul de pe rampa de zăpadă și începu să-l controleze de arme.

Snake coborî rampa spre cei doi, cu pușca ridicată, îndreptată spre ușă.

Schofield îi zise bărbatului:

— Ești american? Cum te numești?

Bărbatul vorbi:

— *Non. Je suis Français.*⁶ Și apoi, în engleză: Mă numesc Luc.

⁵ Șarpe

⁶ Nu. Sunt francez. (n.tr.)

Teoreticienii au tendința de a vedea în Antarctica ultimul teritoriu neutru de pe pământ. Se spune că în Antarctica nu există locuri tradiționale sau sfinte pentru care să te lupți, nici granițe istorice de disputat. Ceea ce rămâne este un fel de *terra communis*, un ținut aparținând comunității.

Într-adevăr, în virtutea Tratatului Antarcticii din 1961, continentul a fost împărțit în ceea ce pare o diagramă sectorială enormă, fiecărei părți semnatare a Tratatului fiindu-i alocat un sector. Unele sectoare se suprapun, cum este cazul celor administrate de Chile, Argentina și Marea Britanie. Altele acoperă suprafețe de teren extrem de întinse – Australia administrează un sector care acoperă aproape un sfert din întreaga Antarctică. Există chiar și un sector – cel care cuprinde Marea Amundsen și Regiunea Byrd – care nu aparține nimănui.

Impresia generală este aceea de zonă cu adevărat internațională. O astfel de impresie este însă greșită și simplistă.

Sușinătorii „Antarcticii neutre politic” nu conștientizează animozitatea continuă dintre Argentina și Marea Britanie referitoare la revendicările acestora privind Antarctica; sau refuzul ferm al *tuturor* părților semnatare ale Tratatului Antarctic de a vota Rezoluția Națiunilor Unite din 1985, care ar fi încredințat uscatul Antarcticii în beneficiul *întregii* comunități internaționale; sau misterioasa conspirație a tăcerii dintre națiunile incluse în tratat care a urmat unui raport puțin cunoscut al Greenpeace, din 1995, care acuza guvernul francez de efectuarea de teste nucleare subterane secrete dincolo de coasta Regiunii Victoria.

Însă ceea ce este mai important este că acești susținători nici nu recunosc că o regiune fără granițe bine definite nu are niciun mijloc de abordare a incursiunilor străine ostile.

Stațiile de cercetare pot fi deseori la 1 600 de kilometri distanță una de cealaltă. Uneori, ele descoperă elemente de o valoare imensă – uraniu, plutoniu, aur. Nu este imposibil ca, în momentul în care află de o astfel de descoperire, un stat străin, disperat după resurse, să trimită forțe armate pentru a-și însuși acea descoperire înainte ca restul lumii să știe că ea există.

Un astfel de incident – atât cât se putea ști – nu se produsese în Antarctica până atunci.

„Există întotdeauna un început”, se gândi Schofield în timp ce era condus în interiorul stației polare Wilkes de către francezul pe nume Luc.

Schofield ascultase o înregistrare a apelului de ajutor al lui Abby Sinclair, o auzise menționând descoperirea unei nave spațiale îngropate în gheața de sub stația polară Wilkes. Dacă oamenii de știință de la Wilkes descoperiseră, într-adevăr, o nava spațială extraterestră, cu siguranța celelalte părți ar fi interesate de acest lucru. Dacă aveau sau nu curajul de a trimite forțe armate ca să preia nava, asta era altă problemă.

În orice caz, îl neliniștea destul de mult faptul că fusese întâmpinat la porțile unei stații de cercetare *americane* de către un *francez* și, pe măsură ce cobora în spatele lui Luc prin tunelul întunecat cu pereți de gheață, Schofield se trezi că-și strânge mai puternic pistolul automat.

Cei doi bărbați ieșiră din tunelul de intrare întunecat într-un spațiu deschis, puternic luminat. Schofield se trezi pe o pasarelă subțire de metal situată deasupra unei prăpăstii cilindrice de spațiu gol.

În fața sa se deschise stația polară Wilkes, o structură subterană gigantică. În jurul puțului subteran erau împrăștiate pasarele înguste, negre, înconjurând puțul central larg. La baza puțului enorm, Schofield văzu un bazin circular de apă, în mijlocul căruia se afla clopotul de scufundare al stației.

— Pe aici, spuse Luc, ghidându-l pe Schofield spre dreapta. Sunt cu toții în sala de mese.

Intrând în încăpere în urma lui Luc, Schofield se simțea ca un adult care pătrunde în sala de clasă a unor preșcolari: un străin care, prin statura și ținuta sa, pur și simplu nu se potrivește în peisaj.

Cei cinci supraviețuitori stăteau într-un cerc strâns în jurul mesei. Bărbații erau nebărbieriți, femeile neîngrijite. Păreau cu toții epuizați. Priviră plictisiți în sus când Schofield intră în cameră.

Mai erau doi bărbați în încăpere, care stăteau în picioare în spatele mesei. Spre deosebire de cei așezați la masă, aceștia doi, asemenea lui Luc, păreau vioi, curați și proaspeți. Unul din ei avea o tavă cu băuturi aburinde. Rămase blocat când îl văzu pe Schofield intrând.

„Oameni de știință francezi de la d’Urville, se gândi Schofield. Au venit aici în urma apelului de ajutor. Probabil.”

La început, nimeni nu spuse nimic.

Toți cei din cameră îl priveau pe Schofield, observându-i casca și ochelarii argintii, pentru zăpada; vesta de corp și echipamentul de zăpadă; pușca automată MP-5 aruncată pe umăr și pistolul de calibru 44 din mână.

Snake veni în spatele lui Schofield și toți ochii se întoarseră spre el: îmbrăcat

asemănător, înarmat asemănător. O clonă.

— E în regulă, le spuse Luc cu blândețe celorlalți. Sunt soldați din infanteria marină. Sunt aici să vă salveze.

Una dintre femei lăsa să-i scape un oftat.

— Oh, Isuse, zise. Apoi, începu să plângă. Oh, slavă Domnului.

„Accent american”, observă Schofield. Femeia își împinse scaunul în spate și veni spre el, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Știam că veți veni, rosti. Știam ca veți veni.

Îl prinse pe Schofield de haină și începu să suspine cu capul afundat la pieptul lui. Schofield nu trăda nicio emoție. Își ținu pistolul departe de ea, așa cum fusese antrenat să facă.

— E în regulă, doamnă. Atât spuse, în timp ce o conducea cu blândețe spre un scaun din apropiere. E în regula. Sunteți bine acum.

Odată ce femeia se așeză, se întoarse spre ceilalți.

— Doamnelor și domnilor. Suntem Unitatea de recunoaștere Șaisprezece a Corpului Pușcașilor Marini al Statelor Unite. Numele meu este locotenent Shane Schofield, iar acesta este sergentul Scott Kaplan. Suntem aici ca răspuns la apelul dumneavoastră de ajutor. Avem instrucțiuni să securizăm această stație și să ne asigurăm că fiecare dintre voi este nevătămat.

Unul dintre bărbații de la masă răsuflă ușurat.

Schofield continuă:

— Ca să nu vă faceți iluzii, vă voi spune acum că suntem o unitate de *recunoaștere*. Nu vă vom lua de aici. Suntem o unitate de primă linie. Călătorim rapid și călătorim fără bagaje. Sarcina noastră este să ajungem aici repede și să ne asigurăm că sunteți teferi cu toții. Dacă este vorba de o situație de urgență, vă vom lua de aici, dacă nu, ordinele noastre sunt să securizăm această stație și să așteptăm sosirea unei echipe de salvare complet echipate.

Schofield se întoarse spre Luc și spre ceilalți doi bărbați care stăteau în spatele mesei.

— Acum, presupun că dumneavoastră, domnilor, sunteți de la d'Urville. Am dreptate?

Bărbatul cu tava în mână înghiți greu, având ochii mari.

— Da, spuse Luc. E corect. Am auzit mesajul la radio și am venit cât am putut de repede. Să ajutăm.

În timp ce Luc vorbea, vocea unei femei pârâi în casca lui Schofield.

— Unitatea Doi, am terminat verificarea.

— Unitatea Trei. Am găsit trei – nu, de fapt, sunt patru – contacte în camera de foraj. Urcăm imediat.

Schofield încuviință din cap spre Luc.

— Cum vă numiți?

— Eu sunt profesorul Luc Champion, spuse Luc. El este profesorul Jean-Pierre Cuvier, iar cel care ține tava este doctor Henri Rae.

Schofield încuviința încet din cap, reținând numele, comparându-le cu cele de pe o listă pe care o văzuse pe *Shreveport* cu două zile înainte. Era o listă cu numele tuturor oamenilor de știință de la stația d'Urville. Champion, Cuvier și Rae se aflau pe ea.

Se auzi o bătaie în ușă și Schofield se întoarse.

Sergentul major Morgan „Montana” Lee stătea în ușa sălii de mese. Montana Lee era un ghemotoc de om, îndesat și, la patruzeci și șase de ani, era cel mai în vârstă membru al unității. Avea un nas cârn și o față cu trăsături dure, bătută de vânt. La zece metri în spatele lui stătea partenerul său, caporalul Oliver „Hollywood” Todd. Înalt, negru și slab, Hollywood Todd avea douăzeci și unu de ani.

Și, între cei doi soldați ai infanteriei marine, stăteau rezultatele verificării lor.

O femeie.

Un bărbat.

O fetiță.

Și o focă.

*

— Au sosit aici cu vreo patru ore în urmă, spuse Sarah Hensleigh.

Schofield și Hensleigh se aflau pe puntea A, afară, pe pasarela de pe care se vedea restul stației polare.

Așa cum explicase deja Hensleigh, stația polară Wilkes era practic un cilindru vertical mare, impunător, care fusese săpat în platforma de gheață. Cobora drept cinci etaje, până la nivelul mării.

La intervale regulate, în pereții cilindrului erau crestate pasarele de metal, înconjurându-i circumferința. Fiecare pasarelă era legată de cea de deasupra ei prin scări strâmte și abrupte, astfel încât întreaga structură arăta ca un fel de ieșire de incendiu.

De pe fiecare pasarelă se ramificau, pătrunzând în pereții de gheață ai cilindrului, o serie de tuneluri care formau diferitele niveluri ale stației. Fiecare nivel era alcătuit din patru tuneluri drepte care se ramificau din puțul central pentru a se întâlni cu un tunel exterior circular care *înconjura* într-un arc larg cavitatea centrală. Cele patru tuneluri drepte corespundeau aproximativ celor patru puncte cardinale de pe o busolă, astfel încât erau denumite pur și simplu nord, sud, est și vest.

Fiecare pasarelă/nivel al stației polare Wilkes era etichetată de la A la E – puntea A fiind cea mai de sus, iar puntea E reprezentând platforma largă de metal care înconjura bazinul de apă extins de la baza structurii subterane masive. Pe puntea C, nivelul de mijloc, spusese Sarah, un pod retractabil se putea extinde peste puțul central larg al stației.

— Câți? întrebă Schofield.

— La început, au fost cinci, zise Sarah. Patru au stat aici cu noi, în timp ce al cincilea i-a dus pe ceilalți înapoi la d'Urville cu aeroglisorul.

— Îi cunoști?

Sarah spuse:

— Îi cunosc pe Luc și pe Henri – care cred că a făcut pe el când v-a văzut pe voi intrând – și știu *despre* al patrulea, Jacques Latissier.

După ce Montana o condusese pe Hensleigh în sala de mese cu câteva minute în

urmă, lui Schofield nu-i trebuise mult timp să-și dea seama că ea era persoana cu care trebuia să vorbească despre evenimentele săptămânii anterioare de la stația polară Wilkes.

În timp ce toți ceilalți păreau fie deprimați, fie obosiți, Sarah părea calmă și că deține controlul. Într-adevăr, Montana și Hollywood spusese că o găsiseră în timp ce-i arăta unuia dintre oamenii de știință francezi camera centrală de foraj de pe puntea E. Numele acestuia era Jacques Latissier – un bărbat înalt, cu o barbă neagră și deasă – care se afla, de asemenea, pe lista din mintea lui Schofield.

Sarah Hensleigh se uită pe deasupra puțului central al stației, cufundată în gânduri. Schofield o privi. Era o femeie atrăgătoare, de vreo treizeci și cinci de ani, cu ochii căprui-închis, părul negru până la umeri și pomeți înalți. Schofield observă că purta în jurul gâtului un medalion strălucitor din argint, agățat de un lăntișor.

În acel moment, fetița ieși pe pasarelă. Schofield bănuie că trebuia să aibă vreo zece ani. Avea părul scurt și blond, un năsuc borcănat și purta ochelari groși, care-i atârnavă ciudat pe obraji. Arăta aproape comic în hanoracul pufos și roz pe care-l purta – avea o glugă mult prea mare cu bordură din lână, care i se bălăbănea peste față.

Și, în spatele fetiței, pășind greoi pe pasarela de metal, venea foca.

— Ea cine este? întrebă Schofield.

— Ea este fiica mea, Kirsty, spuse Sarah, punându-și mâna pe umărul fetiței.

Kirsty, el este locotenentul Schofield...

— Bună, salută Schofield.

Kirsty Hensleigh rămase o clipă pe loc, privindu-l pe Schofield, observându-i vesta antiglonț, casca și armele.

— Mișto ochelari! spuse ea în cele din urmă.

— Poftim? Ah, da, zise Schofield, atingându-și ochelarii-oglină, argintii.

Știa că ochelarii-oglină, combinați cu echipamentul pentru zăpadă și cel tactic alb-gri pentru protecție individuală, îl făceau să pară destul de rece. Unui copil *i-ar plăcea* asta. Schofield nu-și scoase ochelarii.

— Da, bănuiesc că sunt destul de mișto, spuse el. Câți ani ai?

— Doisprezece, aproape treisprezece.

— Da?

— Sunt cam scundă pentru vârsta mea, adaugă Kirsty scurt și la obiect.

— Și eu, spuse Schofield, dând din cap.

Privi în jos la animalul care înainta și începu să-i adulmece genunchiul.

— Și pe prietenul tău cum îl cheamă?

— E *fată* și o cheamă Wendy.

Schofield întinse mâna și lăsă foca să i-o adulmece. Nu era foarte mare, cam cât un câine de talie mijlocie, și purta mândră o zgardă frumoasă roșie.

— Wendy. Ce fel de focă este? întreba Schofield și începu s-o mângâie pe Wendy pe cap.

— *Arctocephalus gazella*, răspunse Kirsty. Focă antarctică, cu blană.

Wendy începu să-și învârtă capul în mâna lui Schofield, obligându-l să o scarpine în spatele urechii. Schofield o scarpină și, dintr-odată, Wendy se lăsă la pământ și se rostogoli pe spate.

— Vrea să o scarpini pe burtă, zise Kirsty, zâmbind. Îi place asta.

Wendy stătea întinsă pe spate pe pasarelă, cu înotătoarele larg deschise, așteptând să fie scărpinată. Schofield se aplecă și o frecă puțin pe stomac.

— Tocmai ți-ai câștigat un prieten pe viață, îi spuse Sarah Hensleigh lui Schofield, urmărindu-l cu atenție.

— Minunat, zise Schofield, ridicându-se.

— Nu știam că soldații din infanteria marină pot fi atât de prietenoși, afirmă dintr-odată Sarah, luându-l pe nepregătite pe Schofield.

— Nu suntem complet insensibili.

— Nu atunci când există aici ceva ce vă doriți.

Comentariul îl făcu pe Schofield să se oprească și să o privească lung pe Sarah. În mod clar, nu era proastă.

Schofield aprobă ușor din cap, acceptând critica.

— Doamnă, dacă nu vă deranjează, dacă am putea să ne întoarcem la ceea ce discutăm mai devreme: îi cunoașteți pe doi dintre ei și știți *despre* existența altuia, nu?

— Exact.

— Dar despre al patrulea, Cuvier?

— Nu l-am întâlnit niciodată.

Schofield continuă:

— Și pe câți i-au luat înapoi la d'Urville?

— Nu puteau lua decât șase oameni în aeroglisor, așadar unul dintre ai lor i-a luat pe cinci dintre oamenii noștri înapoi acolo.

— Lăsându-i pe ceilalți patru aici.

— Exact.

Schofield aprobă din cap pentru sine. Apoi, o privi pe Hensleigh.

— Mai sunt vreo două lucruri despre care trebuie să vorbim. De exemplu, despre ce ați găsit jos, în gheață. Și despre... *incidentul* Renshaw.

Sarah înțelese la ce se referea. Astfel de lucruri era mai bine să nu fie discutate în prezența unui copil de doisprezece ani.

Aprobă din cap.

— Nicio problemă.

Schofield privi stația polară din jurul lui: bazinul de jos, pasarelele fixate în

peretii cilindrilor, tunelurile care dispăreau în gheață. Era ceva în neregulă cu întreaga structură, un lucru pe care nu prea reușea să-l identifice.

Dintr-odată, își dădu seama ce era și se întoarse spre Sarah.

— Oprește-mă dacă îți pun o întrebare stupidă, însă dacă această întreagă stație este scobită în platforma de gheață și toți peretii sunt făcuți din gheață, de ce nu se topec? Cu siguranță că generați multă căldură aici, cu mașinile voastre și toate cele. Nu ar trebui ca peretii să curgă constant?

Sarah spuse:

— Nu este o întrebare stupidă. De fapt, este o întrebare foarte bună. Când am venit aici prima oară, ne-am dat seama că unii dintre peretii de gheață se topeau din cauza căldurii emise de mașina centrală de foraj. Așa că am instalat un sistem de răcire pe puntea C. Funcționează pe baza unui termostat care menține temperatura constantă la -1 grad Celsius, indiferent câtă căldură producem. Partea amuzantă este că, întrucât temperatura de suprafața de afară este de aproape 30 de grade sub zero, sistemul de răcire încălzește de fapt aerul în interior. Ne place la nebunie asta.

— Foarte ingenios, spuse Schofield, în timp ce privea în jur la stația polară.

Privirea i se opri asupra sălii de mese. Luc Champion și ceilalți trei oameni de știință francezi erau înăuntru, stând la masă cu rezidenții de la Wilkes. Schofield îi urmări, cufundat în gânduri.

— Ne vei duce acasă? zise dintr-odată Kirsty din spatele lui. Pentru o clipă lungă, Schofield continuă să-i urmărească pe cei patru oameni de știință din sala de mese. Apoi, se întoarse spre fetița.

— Încă nu, spuse el. Alți oameni vor veni aici curând ca să vă ducă acasă. Eu sunt aici ca să am grijă de voi până când vin ei.

Schofield și Hensleigh mergeau repede în josul tunelului de gheață. Montana și Hollywood țineau pasul în urma lor.

Se aflau pe puntea B, zona principală de locuit. Tunelul de gheață forma o curbă largă. Pe fiecare parte, erau uși scobite în curbură: dormitoare, o cameră comună și diferite laboratoare și birouri. Schofield nu putu să nu observe o anumită ușă care avea un semn distinctiv de pericol biologic cu trei cercuri. O placă dreptunghiulară de dedesubt indica: LABORATOR DE BIOTOXINE.

Schofield zise:

— Au spus ceva despre asta când am ajuns la McMurdo. Că Renshaw a spus că a făcut-o pentru că celălalt îi fura cercetările. Ceva de genul acesta.

— Exact, zise Hensleigh, mergând repede. Îi privi pe Schofield. E o nebunie.

Ajunseră la capătul tunelului, la o ușă fixată în gheață. Era închisă și era blocată cu o grindă grea de lemn, prinsă pe diagonală.

— James Renshaw, medita Schofield. Nu este el cel care a găsit nava spațială?

— Corect. Dar asta nu e tot.

Când ajunsese la stația McMurdo, lui Schofield îi fusese prezentată pe scurt stația polara Wilkes. La prima vedere, stația nu părea a avea nimic special. Conținea varietatea obișnuită de oameni de știință: biologi marini care studiau fauna oceanică; paleontologi care studiau fosilele înghețate în gheață; geologi care căutau depozite minerale; și geofizicieni, asemenea lui James Renshaw, care forau adânc în gheață, căutând urme vechi de mii de ani de monoxid de carbon și alte gaze.

Ceea ce făcea stația polară Wilkes specială era faptul că, cu două zile *înaintea* transmiterii apelului de ajutor al lui Abby Sinclair, *un alt* semnal cu prioritate înaltă fusese transmis de la stație. Acest semnal anterior, transmis către McMurdo, fusese o cerere formală care urmărea trimiterea la Wilkes a unei grupe de polițiști militari.

Deși detaliile fuseseră vagi, se părea că unul dintre oamenii de știință de la Wilkes își ucisese unul dintre colegi.

Schofield privi ușa închisă de la capătul tunelului de gheață și clătină din cap. Chiar nu avea timp pentru asta. Ordinele sale fuseseră foarte clare: Să securizeze stația. Să investigheze nava spațială. Să verifice existența acesteia. Și apoi, s-o păzească de toate celelalte părți până la sosirea întăririlor.

Schofield își aminti cum stătuse în micuța cameră de instructaj de la bordul navei *Shreveport*, ascultând vocea subsecretarului Apărării prin interfon.

— Alte părți au interceptat cu siguranță acel apel de ajutor, locotenente. Dacă există într-adevăr un vehicul extraterestru acolo jos, sunt mari șanse ca una dintre aceste părți să încerce să-l ia. Guvernul Statelor Unite ar vrea să evite această situație, locotenente. Obiectivul tău este protejarea navei spațiale, nimic mai mult. Repet. Obiectivul tău este protejarea navei spațiale. Toate celelalte aspecte sunt secundare. *Vrem acea navă.*

Siguranța oamenilor de știință americani de la stație nu fusese menționată nici măcar o dată, lucru pe care Schofield nu-l scăpase din vedere. Nici lui Sarah Hensleigh nu-i scăpase, cu siguranță.

Toate celelalte aspecte sunt secundare.

În orice caz, analiză Schofield situația, nu-și putea permite să trimită niciun scafandru jos să investigheze nava spațială atâta timp cât exista posibilitatea ca unul dintre rezidenții de la Wilkes să fie o sursă de probleme.

— În regulă, spuse Schofield, privind ușa, însă adresându-i-se lui Hensleigh. Douăzeci de cuvinte sau mai puțin. Care-i povestea?

Sarah Hensleigh explică:

— Renshaw este un geofizician din Stanford, care studiază carotele de gheață pentru doctorat. Bernie Olson este – era – supervizorul său. Activitatea lui Renshaw cu carotele de gheața era inovatoare. Făcea găuri mai adânci decât oricine altcineva înainte de el, uneori înaintând aproape un kilometru sub suprafață.

Schofield avea cunoștințe vagi despre cercetările carotelor de gheață. Implicau forarea unei găuri circulare de aproximativ treizeci de centimetri lățime în platforma de gheață și scoaterea unui cilindru de gheața, numit carota. În interiorul caratei erau închise goluri de gaze care existaseră în aer cu mii de ani în urmă.

— Oricum, spuse Sarah, acum două săptămâni, Renshaw a dat lovitură. Sfredelul său trebuie să se fi lovit de un strat de gheață înălțată – gheața preistorică, dar care a fost dislocată de un cutremur cândva în trecut și împinsă spre suprafața. Dintr-odată, Renshaw putea studia goluri de aer vechi de trei sute de *milioane* de ani. Era descoperirea vieții lui. Avea șansa de a studia o atmosferă pe care nu a cunoscut-o nimeni niciodată. Să vadă cum era atmosfera pământului *înainte* de dinozauri. Sarah Hensleigh ridică din umeri. Pentru un om de știință, așa ceva este ca urciorul cu aur de la capătul curcubeului. Valorează o avere doar în circuitul de conferințe.

Doar că apoi lucrurile au devenit și mai grozave. Acum câteva zile, Renshaw și-a ajustat ușor vectorul de foraj – acesta este unghiul la care forezi în gheața – și la 500 de metri, în mijlocul unei secțiuni de gheață vechi de patru sute de milioane de ani, a dat de *metal*.

Sarah făcu o pauză, astfel încât cele povestite să-și producă efectul. Schofield nu spuse nimic.

Sarah continuă:

— Am coborât clopotul de scufundare, am făcut niște teste de rezonanță sonică a platformei de gheață și am descoperit că exista un fel de *cavernă* exact unde se presupunea că ar fi această bucata de metal preistorică. Testele suplimentare au arătat că exista un tunel care conducea *în sus*, spre această cavernă, de la o adâncime de o mie de metri. Atunci am trimis scafandrii și atunci a văzut Austin nava spațială. Și atunci au dispărut toți scafandrii.

Schofield spuse:

— Deci, ce au toate astea a face cu moartea lui Bernard Olson?

Sarah răspunse:

— Olson era supervisorul lui Renshaw. Privea mereu peste umărului lui când acesta făcea descoperirile acestea extraordinare. Renshaw a început să fie paranoic. A început să spună că Bernie îi fura cercetările. Că folosea descoperirile *sale* pentru a scrie el însuși un articol rapid și a i-o lua înainte lui Renshaw.

Vezi tu, Bernie avea legături la reviste, cunoștea câțiva editori. Putea scoate un articol într-o lună. Lui Renshaw, un student la doctorat necunoscut, i-ar fi luat cu siguranță mai mult. Credea că Bernie încerca să-i fure urciorul cu aur. Și, când Renshaw a descoperit *metal* jos în caverna și a văzut că Bernie avea de gând să includă și *asta* în articolul său, a izbucnit.

— Și l-a ucis?

— L-a ucis. Miercurea trecuta, noaptea. Renshaw a intrat pur și simplu în camera lui Bernie și a început să țipe la el. Am auzit cu toții. Renshaw era nervos și supărat, dar mai auzisem astfel de țipete și înainte, așa că nu prea le-am dat importanța. Însă, de data asta, l-a ucis.

— Cum? Schofield continuă să privească ușa închisă.

— El... Sarah ezită. I-a înfipt lui Bernie o seringă hipodermică în gât și i-a injectat conținutul.

— Ce era în seringă?

— Lichid industrial de curățare a canalelor de scurgere.

— Fascinant, spuse Schofield. Arată cu capul spre ușă. E aici, înăuntru?

Sarah spuse:

— S-a încuiat aici după incident. Și-a luat mâncare pentru o săptămâna și a spus că dacă vreunul dintre noi încearcă să intre după el, ne omoară și pe noi. A fost oribil. Era nebun. Așa că într-o noapte – noaptea de dinainte de a-i trimite pe scafandri să investigheze peștera –, noi ceilalți ne-am adunat și am blocat ușa pe dinafară. Ben Austin a fixat niște suportți pe perete, de fiecare parte a ușii, iar noi am pus bara la locul ei. Apoi, Austin a folosit un ciocan pneumatic de nituit pentru a

sigila ușa.

Schofield întrebă:

— E încă în viață?

— Da. Nu-l poți auzi acum, ceea ce înseamnă că probabil doarme. Însă, când este treaz, crede-mă că-ți vei da seama.

— Aha. Schofield examinează marginile ușii, văzu niturile care o țineau fixată în cadru. Prietenul tău a făcut treabă bună cu ușa. Schofield se întoarse. Dacă este închis înăuntru, este suficient pentru mine, *dacă* ești sigură că nu mai există altă ieșire din camera aia.

— Aceasta este singura intrare.

— Da. Însă, mai există vreo altă cale de ieșire din cameră? Ar putea să-și sape ieșirea, să zicem, prin pereți sau tavan?

— Tavanul și podeaua sunt căptușite cu oțel, deci nu poate săpa prin ele. Iar camera lui este la capătul coridorului, deci nu mai există nicio cameră în nicio parte a sa – pereții sunt din gheață solidă. Sarah Hensleigh îi aruncă lui Schofield un zâmbet strâmb. Nu cred că există nicio cale de ieșire de acolo.

— Atunci, îl lăsăm aici, spuse Schofield, începând să meargă înapoi prin tunelul de gheață. Avem alte lucruri la care să ne gândim. Primul dintre acestea este să descoperim ce s-a întâmplat cu scafandrii voștri acolo, în peștera aceea.

Soarele strălucea cu putere peste Washington, D.C. Capitoliul lucea alb, profilat pe minunatul cer albastru.

Într-un colț somptuos al clădirii Capitoliului, acoperit cu un covor roșu, ședința se întrerupsese pentru pauză. Dosarele se închiseră. Scaunele fură împinse în spate. Unii dintre delegați își dădură jos ochelarii de citit și se frecară la ochi. Odată ce pauza fu anunțată, grupuri mici de asistenți se îndreptară grăbiți spre șefii lor cu telefoane celulare, dosare și faxuri.

— Ce *pun* la cale? îl întrebă reprezentantul permanent al Guvernului Statelor Unite, George Holmes, pe asistentul său, în timp ce urmări întreaga delegație franceză – pe toți cei doisprezece – părăsind camera de negocieri. Este a patra oară când au solicitat o pauză, astăzi.

Holmes îl urmări pe șeful misiunii franceze – un bărbat pompos, snob, numit Pierre Dufresne – părăsind camera în fruntea grupului său. Holmes dădu din cap întrebător.

George Holmes era diplomat, asta fusese toată viața. Avea cincizeci și cinci de ani, era scund și, deși nu suporta să recunoască, avea câteva kilograme în plus.

Holmes avea o față rotundă ca o lună și o semilună de păr încărunțit în jurul cheliei și purta ochelari groși, cu ramă de baga, care-i făceau ochii căprui să pară mai mari decât erau în realitate.

Se ridică, își întinse picioarele și privi în jur la enorma sală de ședințe. În centrul camerei se afla o masă imensă, circulară, cu șaisprezece scaune de piele, confortabile, așezate la distanțe egale în jurul circumferinței sale.

Ocazia era reafirmarea unei alianțe.

Alianțele internaționale nu sunt chiar acele întruniri prietenoase pe care le prezintă știrile TV. Când președinții și prim-miniștrii ies din Casa Albă și-și strâng mâna pentru camerele de filmat în fața steagurilor lor alăturate, nu arată nimic din negocierile, promisiunile încălcate, chițibușăriile și răfuielele care au loc în camere asemănătoare celei în care stătea acum George Holmes. Zâmbetele și străngerile de mână sunt doar cireșa de pe niște torturi foarte complicate, negociate, care sunt făcute de diplomați profesioniști ca Holmes.

În alianțele internaționale nu este vorba despre prietenie. Este vorba despre

avantaj. Dacă prietenia aduce avantaj, atunci prietenia este dezirabilă. Dacă prietenia nu aduce avantaj, atunci poate că doar relațiile civilizate ar putea fi suficiente. *Prietenia* internațională – ca ajutor străin, loialitate militară și aliniere a comerțului – poate fi o afacere foarte scumpă. Nu se încheie prea ușor o astfel de afacere.

Acesta era motivul pentru care George Holmes se afla în Washington în această zi însorită de vară. El era negociator. Mai mult, era un negociator iscusit în ceea ce privește detaliile și subtilitățile schimburilor diplomatice.

Și avea nevoie de toată iscusința sa în cadrul acestui schimb diplomatic, întrucât aceasta nu era o reafirmare obișnuită a unei alianțe.

Era reafirmarea a ceea ce era, în mod discutabil, cea mai importantă alianță a secolului douăzeci.

Organizația Tratatului Atlanticului de Nord.

NATO.

— Phil, știi că în ultimii patruzeci de ani, singurul scop al politicii externe franceze a fost distragerea hegemoniei Statelor Unite asupra lumii occidentale? medită Holmes, în timp ce aștepta ca delegația franceză să se întoarcă în sala de ședințe.

Asistentul său, un absolvent de Drept la Harvard de douăzeci și cinci de ani, pe nume Phillip Munro, ezită înainte să răspundă. Nu era sigur dacă întrebarea era retorică. Holmes se roti în scaun și-l privi pe Munro prin ochelarii săi groși.

— Ah, nu, domnule, nu știam, spuse Munro.

Holmes confirmă din cap, gânditor.

— Ne consideră brute, proști nesofisticați. Bădărani îmbuibați de bere care, printr-un accident al istoriei, am pus mâna nu se știe cum pe cele mai puternice arme din lume, devenind astfel conducătorul ei. Francezii nu suportă asta. La naiba, nici măcar nu mai sunt membri deplin ai NATO, întrucât consideră că perpetuează influența Statelor Unite asupra Europei.

Holmes izbucni în râs. Își aminti când, în 1966, Franța se retrăsese din comanda militară integrată a NATO pentru că nu voia ca armele nucleare franceze să fie plasate sub controlul NATO – și astfel, sub controlul Statelor Unite. În acea vreme, președintele francez, Charles de Gaulle, afirmase categoric că NATO era „o organizație americană”. Acum, Franța își păstra pur și simplu un loc în Consiliul Atlanticului de Nord al NATO pentru a supraveghea lucrurile.

Munro spuse:

— Știi câteva persoane care ar fi de acord cu ei. Oameni de știință, economiști. Oameni care ar spune că *exact* pentru asta este făcut NATO. Să perpetueze influența noastră asupra Europei.

Holmes zâmbi. Munro avea valoare. Având educație universitară și fiind un liberal înfocat, era unul dintre acei oameni de tipul hai-să-ținem-o-dezbatere-filozofică-la-o-cafea. Genul de om care pledează pentru o lume mai bună, neavând niciun fel de experiență în lume. Pe Holmes nu-l deranja asta. De fapt, îl găsea reconfortant pe Munro.

— Dar tu ce spui, Phil? îl întrebă el.

Munro rămase tăcut câteva secunde. Apoi spuse:

— NATO face țările europene dependente din punct de vedere economic și tehnologic de Statele Unite pentru apărare. Chiar și țările puternic dezvoltate, ca Franța și Anglia, știu că, dacă vor cele mai bune sisteme de arme, trebuie să ni se adreseze nouă. Și astfel, le rămân două opțiuni – să vină să ne bată la ușă cu pălăria în mâini sau să adere la NATO. Și, după câte știu eu, Statele Unite nu au vândut niciun sistem de rachete *Patriot* țărilor non-NATO. Așadar, da, cred că NATO ne perpetuează influența asupra Europei.

— Nu este o analiză rea, Phil. Dar lasă-mă să-ți spun ceva: este *mult* mai mult decât atât, mult mai mult, afirmă el. Atât de mult, încât Casa Albă susține că securitatea națională a Statelor Unite *depinde* de acea influență. Vrem să ne menținem influența asupra Europei, Phil, din punct de vedere economic și, în mod special, din punct de vedere tehnologic. Franța, pe de altă parte, ar vrea ca noi să pierdem acea influență. Și, de-a lungul ultimilor zece ani, guverne franceze succesive au urmărit activ o politică de erodare a influenței Statelor Unite asupra Europei.

— Un exemplu? ceru Munro.

— Știai că *Franța* a fost forța motrice din spatele creării Uniunii Europene?

— Ei bine, nu. Credeam ca a fost...

— Știai că *Franța* a fost forța motrice din spatele creării unei Carte Europene pentru Apărare?

O pauză.

— Nu, spuse Munro.

— Știai că *Franța* este cea care subvenționează European Space Agency⁷ pentru ca ESA să poată cere prețuri mult mai mici pentru a duce sateliți pe orbită decât poate cere NASA?

— Nu, nu știam asta.

Holmes se întoarse în scaunul lui, cu fața spre Munro.

— Fiule, în ultimii zece ani, Franța a încercat să unească Europa mai mult ca niciodată și să o vândă restului lumii. Ei numesc asta mândrie regională. Noi o numim o încercare de a le spune națiunilor europene că nu mai au nevoie de America.

⁷ Agenția Spațială Europeană (n.tr.)

— Mai are Europa nevoie de America? întreba repede Munro.

O întrebare dificilă.

Holmes îi aruncă un zâmbet strâmb.

— Până când Europa va putea avea fiecare armă pe care o avem noi, *da*, au nevoie de noi. Ceea ce-i provoacă Franței cea mai mare frustrare legata de noi este tehnologia de apărare pe care o deținem. Nu pot crea una la fel. Suntem mult prea avansați față de ei. Asta îi *înfurie*. Și, atât timp cât ne menținem înaintea lor, știu că nu au altă opțiune decât să ne urmeze. *Însă* – Holmes ridică un deget – de îndată ce vor pune mâna pe ceva *nou*, de îndată ce vor dezvolta ceva care ne depășește tehnologia, *atunci* cred că lucrurile se pot schimba.

Nu mai suntem în 1966. Lucrurile s-au schimbat. *Lumea* s-a schimbat. Dacă Franța ar părăsi NATO acum, cred ca jumătate din celelalte țări europene din Organizație ar urma-o...

În acel moment, ușile sălii de ședințe se deschiseră și delegația franceză, condusa de Pierre Dufresne, reveni în sală.

În timp ce delegații francezi se întorceau la locurile lor, Holmes se aplecă lângă Munro.

— Ceea ce mă îngrijorează însă cel mai mult este că francezii pot fi mai aproape decât credem noi de acea nouă descoperire. Privește-i astăzi. Au solicitat deja pauze ale ședinței de patru ori. De *patru* ori. Știi ce înseamnă asta?

— Ce?

— Întârzie ședința. O prelungesc. Faci acest lucru doar atunci când aștepti informații. Din cauza asta tot solicită pauze – ca să poată vorbi cu oamenii lor din serviciile secrete și să primească o actualizare asupra aceluia lucru pe care-l pun la cale. Și, după cum arată situația, oricare ar fi acest lucru, ar putea reprezenta diferența dintre continuarea existenței NATO și distrugerea sa totală.

Capul negru și lucios sparse suprafața fără niciun zgomot. Era un cap sinistru, cu doi ochi întunecați, lipsiți de viață, pe fiecare parte a unui bot lucios și avea nasul cârn.

Câteva momente mai târziu, apărură un al doilea cap, identic cu primul și două animale urmărind curioase activitatea care avea loc pe puntea E.

Cele două balene ucigașe din bazinul stației polare Wilkes erau niște specimene destul de mici, în ciuda faptului că aveau aproape cinci tone greutate. De la cap la coadă, fiecare avea cel puțin cinci metri lungime.

După ce evaluară și renunțară să mai urmărească activitatea care avea loc pe puntea din jurul lor – unde locotenentul Schofield era ocupat ajutând doi scafandri să se echipeze – cele două balene ucigașe începură să înconjoare bazinul, alunecând pe lângă clopotul de scufundare care stătea chiar în mijlocul bazinului, pe jumătate scufundat.

Mișcărilor lor păreau ciudate, aproape coordonate. Când una din balene privea într-o direcție, cealaltă privea în direcția opusă. Era ca și cum ar fi căutat ceva, ceva anume...

— O caută pe Wendy, spuse Kirsty, privind în jos de pe pasarela punții C la cele două balene ucigașe. Vocea îi era plată, rece – neobișnuit de aspră pentru o fetița de doisprezece ani.

Trecuseră aproape două ore de când Schofield și echipa sa sosiseră la Wilkes, iar acum Schofield era jos, pe puntea E, pregătindu-se să trimită doi dintre oamenii săi în *Douglas Mawson*, ca să afle ce se întâmplase cu Austin și ceilalți.

Kirsty îi urmărise fascinată pe Schofield și pe cei doi scafandri de sus, de pe puntea C, când observase cele două balene ucigașe ieșind la suprafață. În afară de ea, pe puntea C se mai aflau doi soldați din infanteria marină, care manevrau trolitul.

Lui Kirsty îi plăceau aceștia doi. Spre deosebire de alți doi, mai în vârstă, care mormăiseră ceva când îi salutase, aceștia erau tineri și prietenoși. Unul din ei, observă Kirsty cu bucurie, era femeie.

Caporalul fruntaș Elizabeth Gant era solidă, voinică, și-și ținea pușca MP-5 ca și cum ar fi fost o extensie a mâinii sale drepte. Ascunsă în spatele căștii și a ochelarilor argintii, antizăpadă, era o femeie de douăzeci și șase de ani, inteligentă

și atrăgătoare. Porecla sa, „Fox”⁸, reprezenta un compliment pe care i-l făcuseră colegii de sex masculin care o admirau. Libby Gant privi în jos la cele două balene ucigașe care alunecau încet în jurul bazinului.

— O caută pe Wendy? întrebă ea, privind în jos la micuța focă cu blana neagră de pe pasarella din spatele ei.

Wendy se retrăsese neliniștită de pe marginea platformei, încercând, se pare, să evite să fie văzută de cele două balene care încercuiau bazinul aflat la doisprezece metri mai jos.

— Nu prea o plac, spuse Kirsty.

— De ce nu?

— Sunt tinere, spuse Kirsty. Masculi tineri. Nu plac pe nimeni. E ca și cum ar avea ceva de demonstrat – să demonstreze că sunt mai mari și mai puternici decât celelalte animale. Tipic pentru băieți. Balenele ucigașe din părțile acestea mănâncă în general pui de focă-de-crabi, însă acestea două au văzut-o pe Wendy înotând în bazin acum câteva zile și de atunci tot vin pe aici.

— Ce este o focă-de-crab? întrebă Hollywood Todd din spate, de lângă zona de comandă a troluiului.

— E un alt tip de focă, spuse Kirsty. O focă mare, grasă. Balenele ucigașe le mănâncă din vreo trei înghițituri.

— Mănâncă foci? întrebă Hollywood, cu adevărat surprins.

— Aha, spuse Kirsty.

— Oau.

Cum absolvise liceul cu chiu, cu vai, Hollywood nu prea putea susține că-i plac cărțile sau lucrurile academice. Școala fusese o perioadă grea. Se alăturase infanteriei marine la două zile după ce absolvise și considerase că fusese cea mai bună decizie pe care o luase vreodată.

Privi în jos spre Kirsty, evaluându-i statura și vârsta.

— Cum de știi toate astea?

Kirsty ridică din umeri cu timiditate.

— Citesc mult.

— Ah.

În spatele lui Hollywood, Gant începu să râdă ușor.

— De ce râzi? întrebă Hollywood.

— De tine, spuse Libby Gant, zâmbind. Tocmai mă gândeam la cât de mult citești.

Hollywood își înălță capul.

— Eu citesc.

— Sigur că da.

⁸ Vulpe

— *Citesc.*

— Benzile desenate nu se pun, Hollywood.

— Nu citesc doar benzi desenate.

— Ah, da, am uitat de abonamentul tău neprețuit la revista *Hustler*.

Kirsty începu să chicotească.

Hollywood observă și se încruntă.

— Ha-ha. Da, ei bine, măcar eu *știi* ca nu voi fi profesor universitar, deci nu încerc să fiu ceva ce nu sunt. Ridică din sprâncene spre Gant. Dar tu, *Dorothy*, ai încercat să fii vreodată ce nu ești?

Libby Gant își coborî ușor ochelarii, descoperind niște ochi ca albastrul cerului. Îi aruncă lui Hollywood o privire tristă.

Gant își puse la loc ochelarii și se întoarse să privească balenele din bazinul de jos.

Kirsty era confuză. Mai devreme, când îi fusese prezentată Gant, i se spusese că numele ei adevărat era Libby și că porecla ei era Fox. După câteva minute, Kirsty întrebă inocent:

— De ce te-a numit Dorothy?

Gant nu răspunse. Continuă pur și simplu să privească în jos la bazin și clătină din cap.

Kirsty se întoarse cu fața spre Hollywood. Acesta îi aruncă un zâmbet misterios și ridică din umeri.

— Toată lumea știe că Dorothy o plăcea pe sperietoarea de ciori mai mult decât pe ceilalți.

Zâmbi, de parcă asta ar fi explicat totul, și se întoarse la munca sa. Kirsty nu se prinse.

Gant se aplecă peste balustradă, urmărind balenele ucigașe și ignorându-l intenționat pe Hollywood. Cele două balene continuau să scaneze stația, căutând-o pe Wendy. Pentru o clipă, una din ele păru să o vadă pe Gant și se opri. Își întinse capul într-o parte și se uită pur și simplu la ea.

— Mă poate vedea de acolo de jos? întrebă Gant, aruncându-i o privire lui Kirsty. Știam că balenele au o vedere slabă în afara apei.

— Pentru mărimea lor, balenele ucigașe au ochi mai mari decât majoritatea celorlalte balene, spuse Kirsty, așadar, vederea lor în afara apei este mai bună. O privi pe Gant. Știi ceva despre ele?

— *Citesc* mult, afirmă Gant, aruncând o privire piezișă către Hollywood, înainte de a se întoarce iar cu fața la balene.

Cele două balene ucigașe continuă să dea târcoale încet bazinului. Alunecând prin apa liniștită, păreau răbdătoare, calme. Bucuroase să aștepte momentul potrivit până când le apărea prada. Jos, pe puntea bazinului, Gant îl văzu pe Schofield și pe

cei doi scafandri din infanteria marină privind balenele ucigașe cum încercuiau amenințător bazinul.

— Cum ajung aici, înăuntru? o întrebă Gant pe Kirsty. Ce fac – înoată pe sub platforma de gheață?

Kirsty aprobă din cap.

— Exact. Această stație este doar la vreo sută de metri distanța de ocean, iar platforma de gheață în acea zonă nu este foarte adâncă, având poate vreo sută cincizeci de metri. Balenele ucigașe înoată pur și simplu sub platforma de gheață și ies la suprafața aici, în interiorul stației.

Gant privi în jos la cele două balene ucigașe aflate în partea îndepărtată a bazinului. Păreau atât de calme, atât de reci, asemenea unei perechi de crocodili înfometaji aflați în căutarea următoarei mese.

Încheindu-și căutarea, cele două balene ucigașe începură încet să se scufunde. Într-o clipa dispărură, iar îl locul lor rămăseră niște valuri micuțe. Ochii le rămăseseră deschiși pe tot parcursul coborârii.

— Ce brusc au plecat, zise Gant.

Ochii ei se mutară de la bazinul acum gol la platforma de scufundare din spatele lui. Îl văzu pe Montana ieșind din tunelul de sud cu niște butelii de scafandru atârinate pe umeri. Sarah Hensleigh le spusese că exista un lift micuț pentru alimente în tunelul de sud – un „lift pentru marfă” – pe care-l puteau utiliza pentru a-și coborî echipamentul de scufundare pe puntea E. Montana tocmai îl utilizase.

Privirea lui Gant se mută pe cealaltă parte a platformei, unde-l văzu pe Schofield stând cu capul plecat, ținând o mână la ureche, ca și cum asculta ceva prin interfonul din cască. Și apoi, dintr-odată, se îndreptă spre cea mai apropiată scară, vorbind în microfonul din cască pe măsură ce mergea.

Gant îl urmări pe Schofield oprindu-se la baza scării, în partea îndepărtată a stației, și întorcându-se să privească direct spre ea. Vocea lui pâraî prin interfonul din casca ei.

— Fox. Hollywood. Puntea A. Imediat.

În timp ce se grăbea spre scara cea mai apropiată, Gant vorbi în microfonul din cască.

— Ce s-a întâmplat, domnule?

Vocea lui Schofield era sobră.

— Ceva tocmai a declanșat alarma de afara. Snake e acolo sus. Spune că este un aeroglisor francez.

Snake Kaplan luă în vizor aeroglisorul.

Scrisul de pe partea laterală a vehiculului strălucea într-un verde puternic în luneta pentru vedere nocturnă a armei sale. Scria: „DUMONT D'URVILLE – 02”.

Kaplan stătea întins în zăpadă la marginea complexului stației, apărându-se de

vântul puternic și de zăpadă, urmărind aeroglisorul nou-sosit prin luneta puștii sale Barrett M82A1A.

Sergentul de infanterie marina Scott „Snake” Kaplan avea patruzeci și cinci de ani, era un bărbat înalt, cu ochi întunecați și sobri. La fel ca majoritatea celorlalți soldați de marină din unitatea lui Schofield, Kaplan își personalizase uniforma. Pe umărul său drept fusese pictată imaginea, acum decolorată, a unei cobre feroase cu fălcile deschise. Sub desenul șarpelui era scris: „PUPĂ ASTA”.

Soldat de cariera, Kaplan făcea parte din Corpul Pușcașilor Marini de douăzeci și șapte de ani, timp în care ajunsese la gradul magic de sergent de infanterie marină, cel mai înalt grad la care poate ajunge un soldat din marină, dar și să poată participa totuși la acțiune. Într-adevăr, deși era posibilă o promovare ulterioară, Snake hotărâse să rămână la gradul de sergent, ca să poată fi în continuare membru al unei unități de recunoaștere a marinei.

Membrii unităților de recunoaștere nu dau multă importanță discuțiilor despre grade. Simpla calitate de membru al unei unități de recunoaștere a marinei conferă privilegii cu care nici măcar unii ofițeri nu se pot lăuda. Nu este ceva nemaiîntâlnit, de exemplu, ca un general cu patru stele să-l consulte pe un membru senior din echipele de recunoaștere în aspecte legate de tehnica de luptă și armament. Într-adevăr, Snake însuși fusese abordat în mai multe astfel de ocazii. Și, în plus, întrucât majoritatea dintre cei selectați pentru unitățile de recunoaștere erau oricum sergenți și caporalii, gradul chiar nu reprezenta o problemă. Făceau parte dintre cei de la Recunoaștere, elita Corpului Pușcașilor Marini al Statelor Unite. Asta era un grad în sine.

La sosirea unității la stația polară Wilkes, lui Snake îi fusese atribuită sarcina de a fixa alarma laser pe partea dinspre uscat a stației, la vreo 200 de metri distanță. Alarma nu era cu mult diferită de telemetrele de pe aeroglisoare. Era formată pur și simplu dintr-o serie de aparate ca niște cutii, prin care era direcționată o rază laser micuță, invizibilă. Când ceva trecea prin rază, declanșa o lumină roșie intermitentă pe apărătoarea antebrațului lui Kaplan.

În urma cu vreo câteva clipe, ceva trecuse prin rază.

De la postul său de pe puntea A, Kaplan îl anunțase imediat pe Schofield prin radio și acesta, evident, ordonase o verificare vizuală. Până la urmă, puteau să fie doar Buck Riley și echipa sa, care se întorceau de la verificarea aceluși semnal care dispăruse. Schofield stabilise perioada de urmărire la două ore și aproape trecuse acea perioada de când echipa sa sosise la stație. Buck Riley și echipa lui trebuiau să ajungă aici în orice clipă.

Doar că nu era Buck Riley.

— Unde este, Snake? rosti vocea lui Schofield prin interfonul din casca lui Snake.

— În colțul din sud-est. Acum vine prin cercul exterior de clădiri.

Snake urmărește aeroglisorul cum își croiește drum prin complexul stației, urmându-și calea cu atenție printre structurile mici, acoperite de zăpadă.

— Unde ești? întrebă Snake, în timp ce se ridică, își ia pușca și începu să alerge înapoi prin zăpadă spre domul principal.

— Sunt la intrarea principală, se auzi vocea lui Schofield. Chiar în spatele ușii din față. Vreau să ocupi o poziție de acoperire din spate.

— Deja fac asta.

Din cauza zăpezii vânturate, vizibilitatea era limitată, așadar aeroglisorul înainta încet prin complex. Kaplan alergă grăbit paralel cu acesta, la o sută de metri depărtare. Vehiculul se opri în fața domului principal al stației polare. Începuse să coboare încet de pe perna sa de aer, când Snake se aruncă în zăpadă la patruzeci de metri distanță și începu să-și fixeze pușca dotată cu lunetă.

Tocmai își fixase ochiul în vizorul telescopic când ușa laterală a aeroglisorului fu dată de perete și patru siluete pășiră în furtuna de zăpadă.

— Buna seara, spuse Schofield cu un zâmbet strâmb.

Cei patru oameni de știință rămaseră pur și simplu în ușa stației polare, înlemniți. Formau două perechi, fiecare din ele purtând câte un container mare, alb.

În fața lor se afla Schofield, cu pușca MP-5 atârnată lejer într-o parte. În spatele lui Schofield stăteau Hollywood și Montana, cu puștile MP-5 ridicate la nivelul umerilor și cu ochii ațintiți de-a lungul țevilor. Pistoalele erau îndreptate fix către noii lor vizitatori.

Schofield spuse:

— Ce-ar fi să intrați!

— Ceilalți au ajuns cu bine la d’Urville, spuse liderul acestui grup nou, în timp ce se așeza în sala de mese, alături de colegii săi francezi.

Asemenea celorlalți, tocmai fusese perchiziționat cu atenție.

Avea o față slabă, scobită, cu ochi afundați în orbite și pomeți înalți. Spusese că se numea Jean Petard, iar Schofield recunoscuse numele din lista sa. Își aminti, de asemenea, scurta biografie care apărea sub acest nume. Spunea că Petard era geolog, studiind depozitele de gaze naturale din platforma continentală. Numele celorlalți trei francezi se aflau și ele pe lista.

Cei patru oameni de știință francezi aflați inițial în stație erau, de asemenea, în sala de mese – Champion, Latissier, Cuvier și Rae. Rezidenții care rămăseseră la Wilkes se întorseseră în camerele lor. Schofield le ordonase să rămână acolo până când el și echipa sa îi vor fi verificat pe ocupanții aeroglisorului nou-sosit. Montana și caporalul fruntaș Augustine „Samurai” Lau, cel de-al șaselea și ultimul membru al echipei lui Schofield, stăteau de pază la ușă.

— Ne-am grăbit înapoi cât de repede am putut, adăuga Jean Petard. Am adus mâncare proaspătă și niște pături electrice pentru călătoria de întoarcere.

Schofield privi spre Libby Gant. Se afla lângă peretele îndepărtat al sălii de mese, examinând cele două containere albe pe care le aduseseră francezii.

— Va mulțumim, spuse Schofield, întorcându-se iar cu fața spre Petard. Vă mulțumim pentru tot ce ați făcut. Am sosit aici doar la câteva ore după voi și oamenii de aici ne-au spus cât de frumos v-ați purtat cu ei. Vă mulțumim pentru

eforturile voastre.

— Bineînțeles, rosti Petard, într-o engleză fluentă. Trebuie să avem grijă de vecinii noștri. Afișă un zâmbet fals. Nu se știe niciodată când ai chiar tu nevoie de ajutor.

— Nu, nu știi.

În acel moment, vocea lui Snake pârâi în casca lui Schofield:

— Locotenente, un alt contact trece prin sârma laser.

Schofield se încruntă. Acum lucrurile începeau să se desfășoare puțin prea repede. De patru oameni de știință francezi se putea ocupa. Încă patru și francezii începeau să arate puțin *prea mult* interes pentru stația polară Wilkes. Însă acum, dacă mai veneau și alții...

— Așteaptă, locotenente, este în regulă. Sunt de-ai noștri. E aeroglisorul lui Riley.

Schofield lăsa să-i scape un oftat de ușurare pe care speră că nu-l observase nimeni, și ieși din cameră.

Lângă peretele sălii de mese, Libby Gant examina cele două containere mari pe care le aduseseră oamenii de știință francezi. Dădu la o parte vreo două pături și niște pâine proaspătă. În fundul containerului se aflau și niște conserve de carne. Carne sărată de vită, șuncă sau ceva de genul. Toate erau ambalate în conserve sigilate, de tipul acelor care au o cheie atașată într-o parte, pe care o folosești ca să ridici capacul.

Gant dădu la o parte vreo două conserve și căuta după altele pe sub ele când, dintr-odată, una dintre conserve îi atrase atenția.

Era ceva în neregulă cu ea.

Era puțin mai mare decât celelalte conserve de mărime medie și avea forma triunghiulară. La început, Gant nu putu să-și dea seama ce anume îi atrăsese atenția la această conservă. Doar că părea ceva în neregula cu ea...

Și apoi, conștientiza.

Sigiliul conservei fusese rupt.

Capacul se pare că fusese deschis și apoi *pus* la loc. Era aproape inobservabil. Doar o linie subțire, neagră, în jurul marginii capacului. Dacă aruncaai doar o privire rapidă asupra conservelor, cu siguranță ți-ar fi scăpat.

Gant se întoarse să privească spre Schofield, însă acesta părăsise camera. Se uită rapid către oamenii de știința francezi și, în timp ce făcea acest lucru, îl observă pe Petard schimbând o privire scurtă cu cel pe care-l chema Latissier.

Schofield îl întâlnește pe Buck Riley la intrarea principală. Cei doi bărbați rămăseră pe pasarela de pe puntea A, la aproximativ zece metri de sala de mese.

— Cum a fost? întreba Schofield.

— Nu a fost bine, răspunse Riley.

— Ce vrei să spui?

— Semnalul pe care l-am pierdut, era un aeroglisor. Cu marcaje franceze. De la d'Urville. Căzuse într-o crevasă.

Schofield îl privi cu atenție pe Riley.

— Căzuse într-o crevasă?

Schofield se uită rapid înapoi spre francezii din sala de mese. Doar cu câteva momente mai înainte, Jean Petard spusese că celălalt aeroglisor ajunsese *în siguranța* înapoi la d'Urville.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Schofield. Au nimerit peste gheață subțire?

— Nu. Asta am crezut și noi inițial. Însă apoi Rebound a aruncat o privire îndeaproape.

Schofield se întoarse.

— Și?

Riley îi aruncă o privire gravă.

— Erau cinci cadavre în acel aeroglisor, domnule. Și toți cei cinci fuseseră împușcați în ceafă.

Vocea lui Gant explodează în interfonul din casca lui Schofield:

— Domnule, aici Fox. E ceva în neregulă aici. Containerele lor cu alimente au fost compromise.

Schofield se întoarse și o văzu pe Libby Gant ieșind din sala de mese. Se îndrepta grăbită spre el, având în mână un fel de conservă, căreia îi desfăcea capacul.

În spatele ei, Schofield îl văzu pe Petard în sala de mese, ridicându-se în picioare, urmărind-o pe Gant și, apoi, urmărindu-l pe Schofield.

Atunci li se întâlniră privirile.

Fu doar o clipă, însă fu suficient pentru amândoi. În acel moment, înțeleseseră brusc.

Gant intră în câmpul vizual al lui Schofield, în care se afla Petard. Deschisese conserva și scotea ceva din ea. Obiectul pe care-l luase din conservă era subțire și negru și semăna cu un crucifix micuț, singura diferență fiind că latura mai scurtă, orizontală a obiectului, era îndoită într-un semicerc.

Ochii lui Schofield se măriră când îl văzu și deschise gura să strige, însă era prea târziu.

În sala de mese, Petard plonja spre cele două containere albe, exact când Latissier – care nu fusese perchiziționat deoarece se afla în stație când sosiseră soldații din infanteria marină – își deschise hanoracul, dezvăluind un pistol semiautomat FA-MAS cu țevă scurta, de producție franceză. În același timp, cel

pe care-l chema Cuvier își scoase mâinile din buzunare, dând la iveala două arme din seria celei pe care Gant o avea acum în mână. Cuvier trase imediat cu una din ele în Gant, iar Schofield observă cum capul femeii se smucește înapoi din cauza impactului, în timp ce cădea pe podea.

Împușcături asurzitoare sparseră liniștea, în timp ce Latissier ținea apăsat degetul pe trăgaciul pistolului său semiautomat și mătura sufrageria cu valuri de gloanțe. Arcul său de împușcături tăie aerul ca o coasă și-l sfâșie practic în două pe Augustine Lau.

Latissier nu se opri timp de zece secunde, iar avalanșa susținută de focuri de armă îi determină pe toți ceilalți să se lase la pământ.

Stația polara Wilkes devenise un câmp de luptă.

Și izbucni iadul.

A DOUA INCURSIUNE

16 iunie, ora 9.30

— Aid Scarecrow⁹! Aici Scarecrow! țipă Schofield în microfonul atașat la casca sa, în timp ce se ascundea după cadrul unei uși în zgomotul infernal de focuri de armă. Număr opt inamici! Repet, opt reperi inamici! Cred că sunt șase militari și doi civili. Civiii ascund probabil arme pe care să le folosească militarii. Soldați, nu ezitați!

Bucăți de gheață căzură ca o ploaie în jurul lui, pe măsură ce valul de gloanțe al lui Latissier se lovi de peretele de gheață de deasupra sa.

Vederea arbaletelor declanșase totul.

Fiecare dintre unitățile militare de elită ale lumii își are propria armă caracteristică. Pentru membrii echipei SEAL¹⁰ ai Marinei Statelor Unite, experți în lupte în spații închise, este pușca de vânatoare Ruger cu acționare manuală, de calibru 12. Pentru Serviciul Aerian Special Britanic – celebrul SAS –, explozibilii cu nitrogen reprezintă arma caracteristică. Pentru unitățile de recunoaștere ale Marinei Statelor Unite – elita Corpului Pușcașilor Marini al Statelor Unite – este Armalite MH-12 Maghook, o ancoră care conține și un magnet foarte puternic pentru a adera la suprafețe lucioase, metalice.

Însă o singură forță de elită este cunoscută pentru faptul că utilizează arbalete.

Premier Régiment Parachutiste d'infanterie de Marine, unitatea comando franceză – cunoscută ca primul regiment de parașutiști al marinei. Este echivalentul francez al SAS sau SEAL.

Ceea ce înseamnă că nu este o forță obișnuită, ca, de exemplu, infanteria marină. E cu un pas înainte. Este o unitate *ofensivă*, o echipa de atac, o forță de elită ascunsă, care există pentru un singur motiv: să pătrundă prima, să pătrundă repede și să omoare tot ce vede.

Din acest motiv, când Schofield o văzuse pe Gant ridicând micuța arbaletă de mână din interiorul conservei de mâncare știu că acești oameni nu erau oameni de știință de la d'Urville. Erau soldați. Soldați de elită.

În mod inteligent, anticipaseră că el va ști numele tuturor oamenilor de știință de

⁹ Speriatoare de ciori (n.tr.)

¹⁰ SEAL – Sea, Air, Land: apa, aer, pământ (n.tr.)

la d'Urville, așadar își atribuiseră numele acestora. Ca să întărească iluzia, aduseseră cu ei doi oameni de știința *reali* de la stația franceză de cercetare – Luc Champion și Henri Rae –, oameni pe care rezidenții de la Wilkes să-i cunoască personal.

Cea mai inteligentă mișcare fusese faptul că îi permisese lui Luc Champion, unul dintre civili, să preia comanda când soldații din marina americană sosiseră la stația polară Wilkes, menținând iluzia că erau cu toții simpli oameni de știință, urmându-și superiorul.

Faptul că francezii luaseră cinci dintre rezidenții stației polare Wilkes – civili nevinovați – cu un aeroglisor, sub pretextul că-i duceau într-un loc sigur, și apoi îi *executaseră* în mijlocul întinderilor de zăpadă îl înfuria pe Schofield. Într-un colț detașat al minții sale, își imagină felul în care trebuie să fi arătat scena – oamenii de știință americani, bărbați și femei, plângând, rugându-se, implorând să le fie cruțată viața, în timp ce soldații francezi se mișcau printre ei, fixându-și pistoalele lângă capetele lor și zburându-le creierii prin tot interiorul aeroglisorului.

Faptul că cel puțin doi oameni de știința francezi – Champion și Rae – fuseseră de acord cu soldații francezi îl înfuria și mai mult pe Schofield. Ce le promisese oare ca să-i determine să ia parte la uciderea unor savanți nevinovați?

Din nefericire, răspunsul era simplu.

Avea să li se dea ocazia să fie primii care studiază nava spațială când francezii ar fi pus mâna pe ea.

Voci înnebunite țipau prin interfonul din casca lui Schofield.

— ... răspundeți cu foc!

— ... Liber!

— ... Samurai este la pământ! Fox este la pământ!

— ... nu pot trage un nenorocit de glonț...

Schofield privi afară de după cadrul ușii și o văzu pe Gant întinsă pe spate pe pasarelă, la jumătatea distanței dintre sala de mese și pasajul intrării principale. Nu se mișca.

Privirea lui se mută către Augustine Lau, care zăcea întins pe pasarelă în cadrul ușii sălii de mese. Ochii lui Lau erau larg deschiși, fața îi era acoperită cu sânge, împrôscat din propriul stomac când valul de gloanțe trase de Latissier îl atinsese, el fiind practic o țintă directă.

Nu departe de Schofield, în tunelul care ducea către intrarea principală a stației, Buck Riley se aplecă și răspunse cu foc cu pușca MP-5, acoperind păcănitul ușor al armelor FA-MAS de producție franceză cu sunetul profund al puștii MP-5 nemțești. Lângă el, Hollywood făcea același lucru.

Schofield se întoarse să privească spre Montana, chircit lângă intrarea în tunelul

vestic.

— Montana? Ești bine?

Când Latissier deschisese focul cu câteva momente mai înainte, Montana și Lau fuseseră oamenii cei mai apropiați de el, stând în cadrul ușii de la sala de mese. Când arma lui Latissier începuse să tragă, Montana fusese suficient de rapid să se ascundă în spatele ușii. Lau nu reușise.

Și, în timp ce Lau executase ceea ce soldații de infanterie numesc „dansul macabru” sub șocul brutal al focurilor de armă ale lui Latissier, Montana se furișase înapoi de-a lungul pasarelei spre cel mai apropiat loc sigur, tunelul vestic.

Schofield îl văzu pe Montana, aflat la cincisprezece metri distanță, vorbind în microfonul din casca sa. Vocea sa gravă se auzi în casca lui Schofield:

— Receptionat, Scarecrow. Sunt puțin șocat, dar sunt bine.

— Bine.

Alte gloanțe izbiră gheața de deasupra capului lui Schofield. Acesta se ascunse înapoi în spatele ușii. Apoi, rapid, privi afară de după cadrul ușii. Însă acum, când privi, auzi un șuierat ciudat.

Cu un sunet ascuțit, o săgeată de zece centimetri lungime pătrunse în gheața la doar cinci centimetri de ochiul drept al lui Schofield.

Schofield își ridică privirea și-l văzu pe Petard în sala de mese, cu arbaleta ridicată. Imediat ce Petard trase cu arbaleta, Luc Champion îi aruncă o pușcă-mitralieră cu țeava scurtă, iar Petard se alătură din nou luptei cu o salvă rapidă de gloanțe.

Privind din cadrul ușii, Schofield aruncă din nou un ochi spre Gant. Aceasta stătea încă întinsă, nemișcată pe pasarelă, la jumătatea distanței dintre sala de mese și tunelul intrării principale.

Și apoi, dintr-odată, își mișcă brațul.

Trebuie să fi fost un reflex de vreun fel, pe măsură ce-și recupera încet cunoștința.

Schofield observă imediat și vorbi în microfonul din cască.

— Aici Scarecrow, aici Scarecrow. Fox este încă în viață. Repet, Fox este încă în viață. Dar se află în câmp deschis. Am nevoie de acoperire ca să pot merge acolo și s-o iau. Confirmați.

Vocile răspuneră de parcă ar fi fost strigat catalogul.

— Hollywood, confirm!

— Rebound, confirm!

— Montana, confirm!

— Book, confirm! spuse Buck Riley. Ești acoperit, Scarecrow. Du-te!

— În regulă, atunci, *acum!* țipă Schofield părăsind adăpostul și alergând pe pasarelă.

În jurul său, într-o sincronizare perfectă, soldații din infanteria marină părăsiră pozițiile lor de la adăpost și răspunseră cu foc spre sala de mese. Zgomotul era asurzitor. Pereții de gheață ai sălii de mese explodară într-o mie de găuri. Forța combinată a asaltului îi obligă pe Latissier și pe Petard să înceteze o clipă focul și să-și caute adăpost.

Afară, pe pasarelă, Schofield îngenunche lângă Gant.

Își coborî privirea către capul ei. Săgeata din arbaleta lui Cuvier se prinsese în garda pentru frunte a căștii din kevlar și un firicel de sânge curgea de pe fruntea ei, coborând pe lângă nas.

Văzând sângele, Schofield se aplecă mai mult și observă că forța arbaletei fusese atât de mare, încât săgeata penetrase casca lui Gant. Aproape trei centimetri din săgeată trecuseră *prin* kevlar, astfel că vârful ei argintiu se afla chiar în fața frunții lui Gant.

Casca ținuse săgeata la câțiva milimetri distanță de capul ei.

Nici măcar atât. Vârful extrem de ascuțit al săgeții îi crestase pielea, dând drumul sângelui.

— Haide, să mergem! spuse Schofield, deși era sigur că Gant nu-l putea auzi.

Focurile de acoperire ale soldaților din infanteria marină continuă în jurul lor, în timp ce Schofield o târî pe Gant înapoi de-a lungul pasarelei, spre pasajul dinspre intrarea principală.

Dintr-odată, de nicăieri, unul dintre soldații de comando francezi se ivi din spatele unei găuri din peretele sălii de mese, cu pușca ridicată.

Continuând s-o tragă pe Gant după el, Schofield își ridică rapid arma, ochi prin lunetă și trase repede două gloanțe. Dacă zgomotul armelor FA-MAS părea redus, iar al celor MP-5 semăna cu cel produs de un perforator, atunci pistolul automat Colt „Desert Eagle” al lui Schofield suna ca un tun. Capul soldatului francez explodă împrăștiind sânge, ambele gloanțe găsindu-și ținta la rădăcina nasului său. Capul îi sări rapid înapoi – de două ori – și soldatul căzu instantaneu, dispărând din vedere.

— Pleacă de acolo, Scarecrow! Mișcă! țipă vocea lui Riley în casca lui Schofield.

— Aproape am ajuns! strigă Schofield pe deasupra focurilor de armă.

Dintr-odată, o altă voce se auzi prin interfon.

Era calmă, liniștită. Nu se auzeau focuri de armă în fundal.

— Forța marina, aici Snake. Sunt încă la postul meu din exterior. Raportează că am acum în câmpul vizual încă șase inamici care ies din cel de-al doilea aeroglisor francez. Repet, văd alți șase bărbați înarmați care debarcă din aeroglisorul francez și se apropie de intrarea principală a stației.

O împușcătură vibrantă, brusca, se auzi prin interfon. Pușca dotată cu lunetă a lui

Snake Kaplan.

— Forța marină, aici Snake. Au rămas cinci inamici care se apropie de intrarea principală a stației.

Schofield privi înapoi la tunelul care ducea spre intrarea principală din spatele lui. Într-acolo se îndreptau el și Gant. Riley și Hollywood erau acolo chiar acum, trăgând înspre sala de mese. Lângă ei, sergentul Mitch „Ratman” Healy făcea același lucru.

Și apoi, dintr-odată, fără avertisment, pieptul lui Healy explodează. Fusesse împușcat din spate cu o armă de mare putere.

Trupul lui Healy se zbate în convulsii violente, în timp ce un șuvoi de sânge îi izbucni din piept. Forța impactului și convulsiile ulterioare îi îndoiră spatele într-un unghi grotesc, iar Schofield auzi un pocnet înfiorător când coloana vertebrală a tânărului soldat se frânse.

Riley și Hollywood părăsiră pasajul de intrare într-o fracțiune de secundă. În timp ce trăgeau în tunelul din spatele lor, în niște inamici nevăzuți, se îndreptară, mergând cu spatele, spre cea mai apropiată scara care cobora spre puntea B.

Din nefericire, întrucât abia sosiseră la stație, cei șase soldați care fuseseră cu Buck Riley să investigheze aeroglisorul distrus se adunaseră, când începuse lupta în jurul pasajului intrării principale. Ceea ce însemna că acum erau prinși *între* două forțe ostile: una în sala de mese, în fața lor, și a doua care pătrundea prin intrarea principală din spatele lor.

Schofield observă asta.

— Book! Coboară! Coboară! Du-ți băieții jos, pe puntea B!

— Deja mă ocup de asta, Scarecrow.

Schofield și Gant se aflau într-o poziție și mai dificilă.

Prinși pe pasarelă, între sala de mese și pasajul intrării principale, nu aveau unde să se ducă, nicio ușă după care să se ascundă și nici vreun pasaj în care să se adăpostească. Doar o pasarelă de metal de un metru lățime, mărginită într-o parte de un perete lucios de gheață și de cealaltă parte de o prăpastie de douăzeci de metri.

Și, în orice clipă, cea de-a doua echipă franceză avea să pătrundă înăuntru prin pasajul intrării principale, iar Schofield și Gant erau chiar în calea lor.

O bucată de gheață explodează lângă capul lui Schofield și acesta se întoarce. Petard era din nou în picioare în sala de mese. În vreme ce trăgea în forță cu pușca sa de asalt, Schofield își îndreptă pistolul Desert Eagle spre sala de mese și trase șase gloanțe rapide către Petard.

Privi înapoi spre intrarea principală.

Zece secunde, cel mult.

— La naiba! exclamă cu voce tare, uitându-se spre Gant, neputincioasă în brațele sale. La naiba!

Privi în jos peste grilajul pasarelei și văzu bazinul de apă departe, în fundul stației. Nu puteau fi mai mult de 18-20 de metri. Ar putea supraviețui căderii...

„În niciun caz.”

Schofield privi pasarela pe care stătea și apoi peretele de gheață din spatele lui.

„Mai bine.”

— Scarecrow, ai face bine să pleci de acolo!

Era Montana. Se afla acum pe pasarelă, în partea sudică a stației. De unde stătea putea privi în tunelul intrării principale din partea nordică. Orice vedea acolo, nu era bun deloc.

— Încerc, încerc, zise Schofield.

Schofield trase încă două gloanțe către Petard, în sala de mese, înainte să-și pună pistolul în toc.

Apoi, își trase rapid Maghook-ul de pe umăr, din tocul aflat pe spatele lui. Armalite MH-12 seamănă puțin cu o pușcă automată Thomson de modă veche. Are două mânere: unul normal, cu trăgaci, și unul anterior, de susținere, sub gura de foc. De fapt, Maghook-ul este o armă, un lansator compact, care aruncă o ancoră la o viteză extraordinară.

La picioarele lui Schofield, Gant începu să geamă.

Schofield îndreptă lansatorul spre peretele de gheață și trase. Se auzi o bufnitură sonoră, metalică, atunci când ancora țâșni din gura armei și izbi peretele de gheață. Ancora explodă direct *prin* perete, în sala de mese. Odată ajuns în partea cealaltă, „ghearele” i se deschiseră.

— Scarecrow! Mișcă-te!

Schofield se întoarse, exact când Gant se ridica în picioare în spatele său, clătinându-se.

— Prinde-mă de umeri, îi spuse el.

— Poftim?

— Nu contează. Doar ține-te bine, spuse Schofield, punându-i brațele peste umerii săi.

Cei doi stăteau unul lângă celălalt, nas lângă nas. În oricare alte circumstanțe, ar fi părut o apropiere intimă, doi iubiți gata să se sărute – însă nu acum. Ținând-o strâns pe Gant, Schofield se învârti și-și rezemă fundul de grilaj.

Privi înapoi spre tunelul intrării principale și văzu umbre mișcându-se rapid pe pereții de gheață ai pasajului. Focuri de armă începură să curgă din interiorul pasajului.

— Ține-te bine! îi spuse Schofield lui Gant.

Și apoi, ținând cu ambele mâini lansatorul prin spatele lui Gant – și cu brațele ei bine strânse în jurul gâtului –, Schofield își aruncă greutatea înapoi și cei doi săriră peste grilaj și căzură în gol.

Imediat ce Schofield și Gant se azvârliră de pe grilaj, acesta fu asaltat de un val de gloanțe. O cascadă strălucitoare de scânteii albe-portocalii produse de impact explodă deasupra capetelor lor, în timp ce ei se desprinseseră de pasarelă.

Schofield și Gant se aruncară în gol.

Cablul Maghook-ului se întinse deasupra lor. Alunecară pe lângă puntea B, pe lângă Riley și Hollywood, care se întoarseră văzând pe neașteptate două corpuri căzând pe lângă ei.

Apoi Schofield apăsă un buton negru pe mânerul anterior al lansatorului și un mecanism de strângere din interiorul gurii mușcă din cablul care se depăna.

Schofield și Gant se opriră cu o smucitură bruscă, chiar sub puntea B, iar cablul Maghook-ului începu să-i legene spre interior, către pasarelă. Se legănară rapid, peste pasarela punții C, și căzură pe coridorul de metal.

Imediat ce picioarele sale loviră pasarela, Schofield apăsă de două ori pe trăgaciul lansatorului. Când făcu asta, sus, pe puntea A, ghearele ancorei răspunseră pliindu-se imediat spre interior cu un zgomot ascuțit, iar cleștele fu absorbit înapoi prin gaura pe care o crease în peretele sălii de mese. Ancora căzu în puțul central al stației polare, trasă înapoi de lansator. În câteva secunde, se afla din nou în mâinile lui Schofield, iar el și Gant se grăbiră să pătrundă pe ușa cea mai apropiată.

— Grenadă!

Riley și Hollywood alergară de-a lungul tunelului nordic al punții B și se ascunseră după colț.

Exact când se adăposteau după colț, o explozie asurzitoare cutremura tunelul de gheață în spatele lor. Imediat veni pe urmele exploziei unda de șoc și apoi...

Riley și Hollywood se ascunseră după colț, în timp ce un stol de obiecte asemănătoare unor săgeți trecură pe lângă ei cu o viteză fenomenală și se loviră de peretele opus al tunelului.

Cei doi soldați se priviră unul pe altul uimiți.

O grenadă brizantă.

O grenada brizantă este practic o grenadă obișnuită, care a fost umplută cu sute de bucăți mici de metal – bucăți de metal mici, ascuțite, asimetrice, proiectate pentru a fi cât se poate de greu de extras din corpul uman. Când încărcătura este detonată, trimite un val din aceste fragmente letale care se împrăștie în toate părțile.

— Am spus-o *întotdeauna*, zise Riley confuz, în timp ce scotea încărcătorul gol și introducea unul plin în pușca sa MP-5. *Întotdeauna* am spus-o: să nu ai niciodată încredere în nenorociții de francezi. Au ei ceva. Poate că sunt ochii ăia mici, ca niște mărgele, pe care-i au cu toții. Nenorociții ăștia ar trebui să fie aliații noștri.

— Nenorociții de francezi, fu de acord Hollywood gânditor, în timp ce privea de

după colț cu un singur ochi.

Rămase cu gura căscată.

— Oh, la naiba...

— Ce este?

Riley se întoarse exact la timp ca să vadă o a doua grenadă ricoșând după colț și oprindu-se la doi metri distanță de ei.

Doi metri.

În câmp deschis.

Nu aveau unde să se ducă. Nu se puteau ascunde. Nu puteau alerga pe coridor și scăpa la timp...

Riley se aruncă înainte. Spre grenadă. Alunecă de-a lungul podelei acoperite cu gheață, cu picioarele înainte, ca la fotbal. Când ajunsese în apropiere de grenada, îi dădu o lovitură puternică și o trimise înapoi trâncănind, în josul tunelului nordic, spre puțul central.

Când Riley lovi grenada, Hollywood se aruncă înainte și-l prinse de umeri, trăgându-l înapoi după colț.

Grenada detonă.

Se auzi o altă explozie asurzitoare.

Un nou val de bucăți de metal izbucni din coridor, trecu pe lângă Riley și Hollywood, și pătrunse în peretele din fața lor.

Hollywood se întoarse și-l privi pe Riley.

— Pe sandalele mele romane, frate, asta este o catastrofă a dracu' de serioasă!

Riley se ridicase deja în picioare.

— Haide, nu rămânem aici.

Privi spre cealaltă parte a tunelului nordic și-l văzu pe Rebound apărând în colțul opus. Alături de el erau caporalul Georgio „Legs”¹¹ Lane și sergentul Gena „Mother”¹² Newman. Trebuie să fi venit de pe partea vestică a punții B.

Riley spuse:

— În regulă, fraților, ascultați. În ceea ce mă privește, acum avem ocazia să ne împărțim. Dacă ne adunăm și suntem prinși, vom fi transformați cu toții în niște nenorocite de gogoși cu jeleu. Trebuie să ne împărțim. Rebound, Legs, Mother, voi întoarceți-vă spre vest, în jurul tunelului extern. Eu și Hollywood vom merge spre est. Odată ce ne dăm seama unde suntem și ce putem face o să vedem cum naiba ne vom regrupa cu ceilalți ca să-i prindem pe nenorociții ăștia. Sunteți de acord cu toții?

Nu obiectă nimeni. Rebound și ceilalți se ridicară rapid în picioare și se îngrămădiră prin tunelul opus de gheață.

¹¹ Picioare

¹² Mama

Riley și Hollywood începură să alerge spre est, urmând curba tunelului exterior.

În timp ce alerga, Riley spuse:

— În regula, ce este asta? Puntea B, nu? OK. Ce este pe puntea B?

— Nu știu... Hollywood tăcu, după ce părăsiră curba tunelului și văzu ce aveau în față.

Amândoi bărbații se opriră instantaneu și simțiră imediat că le îngheață sângele în vene.

Schofield trase spre puțul central al stației polare Wilkes cu pistolul său Desert Eagle.

El și Gant se aflau pe puntea C, într-o cameră care se deschidea către pasarella centrală. Schofield stătea în ușă, cu pistolul în mână, privind în afară de-a lungul puțului central și în sus, spre puntea A.

În spatele lui, în interiorul acelei camere, Gant stătea pe vine, încercând să își revină din amețeală. Își scosese casca, dezvăluind un păr blond, alb ca zăpada, tuns scurt.

Gant își privi curioasă casca și săgeata prinsă în ea. Își scutură capul și-și puse la loc casca, cu tot cu săgeată, își puse și ochelarii-oglină, ascunzând mare parte din linia subțire de sânge uscat care i se scurgea de pe frunte până la bărbie. Apoi își înșfăcă hotărâtă pușca MP-5 și i se alătură lui Schofield în ușă.

— Ești bine? o întrebă Schofield peste umăr, în timp ce-și îndrepta pistolul către puntea A.

— Da. Am pierdut ceva?

— Ai prins partea în care imbecilii aia de francezi care pozau în oameni de știință au hotărât să întoarcă armele împotriva noastră? Schofield mai trase o rafală.

— Da, am prins partea asta.

— Dar partea în care am descoperit că noii noștri prieteni mai aveau încă șase tipi ascunși în aeroglisor?

— Nu, pe asta am ratat-o.

— Ei bine, asta este – mai trase furios încă o rafală – povestea, până acum.

Gant îl privi pe Schofield. În spatele acelor ochelari opaci, argintii, era un individ cu adevărat înfuriat.

De fapt, Schofield nu era furios pe soldații francezi propriu-zis. La început, bineînțeles că se enervase pe sine pentru că nu se prinsese că „oamenii de știință” francezi erau de fapt soldați. Însă, ajunsese primii la stația polară Wilkes și aduseseră cu ei doi oameni de știință autentici, un șiretlic destul de inteligent, care fusese suficient ca să-i facă pe Schofield și echipa sa să nu mai fie suspicioși.

Ceea ce îl enerva însă cu adevărat era că pierduse inițiativa în această luptă.

Francezii îi prinseseră pe Schofield și echipa sa pe nepregătite, îi luaseră prin

surprindere și acum ei dictau termenii acestei lupte. Asta îl enerva cu adevărat pe Schofield.

Încercă disperat să-și înăbușe furia. Nu avea voie să fie furios. Nu-și putea permite să se simtă așa.

De fiecare dată când descoperea că începea să se simtă furios sau supărat, Schofield își amintea întotdeauna de un seminar la care participase în Londra, la sfârșitul anului 1996, ținut de legendarul comandant britanic, generalul de brigadă Trevor J. Barnaby.

Un bărbat voinic, cu ochi întunecați și pătrunzători, complet ras în cap și cu un barbișon aspru, negru, Trevor Barnaby era șeful SAS – încă din 1979 – și era recunoscut drept cel mai inteligent tactician militar de primă linie din lume. Abilitatea sa strategică referitoare la forțele de incursiune reduse numeric era extraordinară. Când acțiunea era executată de către cea mai bună unitate militară de elită din lume, SAS, era fără cusur. El reprezenta mândria și bucuria armatei britanice și încă nu ratase nicio misiune.

În noiembrie 1996, ca parte a „acordului de împărtășire a cunoștințelor” încheiat între Statele Unite și Marea Britanie, se decisese ca Barnaby să țină un seminar de două zile referitor la incursiunile sub acoperire pentru cei mai promițători ofițeri americani. În schimb, Statele Unite aveau să instruiască unitățile britanice de artilerie cu privire la modul de utilizare a bateriilor mobile de rachete *Patriot II*. Unul dintre ofițerii aleși să participe la seminarul lui Trevor Barnaby fusese locotenentul Shane M. Schofield, USMC.

Barnaby avusese un stil de prelegere îngâmfat, sever, care-i fusese pe plac lui Schofield – o serie rapidă de întrebări și răspunsuri care urmaseră un curs simplu, logic.

— În orice luptă, spusese Barnaby, indiferent că este un război mondial sau un conflict izolat între două unități, prima întrebare pe care ți-o pui întotdeauna este aceasta: „Care este obiectivul oponentului tău? Ce vrea el?” Dacă nu știi răspunsul la această întrebare, nu vei putea niciodată să-ți pui a doua întrebare: „Cum va face să obțină ce vrea?”

Și vă voi spune imediat, doamnelor și domnilor, că a doua întrebare este mult mai importantă pentru voi decât prima. De ce? Pentru că ceea ce vrea el nu este important din punct de vedere strategic. Ceea ce vrea el este un obiectiv, atât. Răspândirea la nivel mondial a comunismului. Un avanpost strategic pe teritoriu străin. Chivotul legii. *Cui îi pasa?* Să știi asta nu înseamnă nimic în sine. Pe de altă parte, *cum plănuiește să obțină acest lucru* înseamnă totul. Pentru că asta înseamnă acțiune. Și acțiunea poate fi oprită.

Așadar, odată ce ai răspuns la aceasta a doua întrebare, poți trece la cea de-a treia: „Ce vei face tu ca să-l oprești?”

Când vorbise despre comanda și conducere, Barnaby sublimase în mod repetat nevoia unei raționări calme. Un comandant furios, acționând sub influența furiei sau frustrării, își va duce cu siguranță unitatea la pieire.

— În calitate de lider, spusese Barnaby, pur și simplu nu-ți *permiți* să fii furios sau supărat.

Admițând că niciun ofițer la comandă nu era imun la sentimentele de furie sau frustrare, Barnaby prezentase analiza sa tactică în trei pași ca diversiune de la astfel de sentimente.

— De fiecare dată când simți că te lași pradă sentimentelor de furie, parcurge analiza în trei pași. Îndepărtează-ți mintea de la furie și adu-o înapoi la sarcina pe care o ai de îndeplinit. Curând, vei uita ce te-a înfuriat și vei începe să faci lucrul pentru care ești plătit.

Și, stând acolo în ușa de pe puntea C, în lumea rece, acoperită de gheață a stației polare Wilkes, Shane Schofield aproape îl putea auzi pe Trevor Barnaby vorbindu-i în minte.

„În regulă, atunci. Care este obiectivul lor?

Vor nava spațială.

Ce vor face să o obțină?

Vor omorî pe toată lumea de aici, vor pune mâna pe nava spațială și o vor scoate în vreun fel de pe continent înainte să afle cineva de existența ei.”

În regulă. Însă era o problemă cu acea analiză. Care era...?

Schofield se gândi o clipă. Și atunci își dădu seama.

Francezii sosiseră rapid.

Atât de rapid, de fapt, că sosiseră la Wilkes *înainte* ca Statele Unite să fie în stare să aducă o echipă de-a lor aici. Ceea ce înseamnă că se aflau în apropiere de Wilkes atunci când apelul inițial de ajutor fusese transmis.

Schofield făcu o pauză.

„La d’Urville se aflau soldați francezi atunci când fusese transmis apelul lui Abby Sinclair.”

Însă apelul de ajutor nu avea cum să fie anticipat. Era o urgență, o întâmplare inopinată.

Și *asta* era problema cu analiza sa.

În mintea lui Schofield începu să se contureze o imagine: *văzuseră o oportunitate și hotărâseră să profite de ea...*

Francezii își aveau echipa de comando la Dumont d’Urville, făcând probabil vreun fel de exerciții. Război arctic, sau ceva de genul acesta.

Și apoi, fusese recepționat apelul de ajutor de la Wilkes. Și, dintr-odată, francezii își dăduseră seama că aveau una dintre unitățile lor militare de elita la o mie de kilometri de descoperirea unei nave spațiale extraterestre.

Câștigurile potențiale erau evidente: progrese tehnologice aveau să fie obținute prin studierea sistemului de propulsie, a construcției carcasei exterioare. Poate chiar și arme.

Era o oportunitate prea bună ca să fie ratată.

Iar frumusețea planului consta în faptul că, dacă francezii chiar reușeau să ia nava spațială din stația polară Wilkes, putea oare guvernul american să se ducă plângând la ONU sau la guvernul francez și să spună că Franța a furat o *navă spațială extraterestră* din custodia americană? Nu prea te poți plânge atunci când un lucru pe care se presupune că nu-l ai îți este furat.

Însă soldații din comandoul francez se confruntau cu două probleme.

În primul rând: oamenii de știință americani de la Wilkes. Aceștia trebuiau eliminați. Nu trebuiau să existe martori.

Cea de-a doua problemă era și mai dificilă: era aproape sigur că Statele Unite vor trimite o unitate de recunoaștere la Wilkes. Așadar, timpul era scurt. De fapt, francezii conștientizaseră că, cel mai probabil, trupele Statelor Unite aveau să ajungă la Wilkes înainte ca ei să poată scoate nava spațială de pe continent.

Ceea ce însemna că avea să se producă un schimb de focuri.

Însă francezii erau aici din întâmplare. Nu aveau nici timpul, nici resursele necesare pentru a pregăti un asalt puternic asupra stației polare Wilkes. Erau o forță redusă care se confrunta cu posibilitatea ca Statele Unite să ajungă la locul faptei cu o forță mai puternică decât a lor, înainte ca ei să poată fugi cu nava spațială.

Aveau nevoie de un plan.

Așadar, pozaseră în oameni de știință, vecini îngrijorați. Probabil cu intenția de a câștiga încrederea soldaților din infanteria marină și apoi de a-i înjunghia pe la spate. Era o strategie la fel de bună ca oricare alta pentru o forță improvizată cu o putere inferioară.

Deci, mai rămânea o întrebare: Cum aveau de gând să scoată nava spațială din Antarctica?

Schofield hotărî că aceasta întrebare putea aștepta. Mai bine se ocupa de bătălia actuală. Așadar, se ridica din nou întrebarea:

„Care este obiectivul lor?”

Să ne elimine pe noi și pe oamenii de știință de aici, de la Wilkes.

Cum vor obține asta?

Nu știu.

Cum ai obține tu asta?”

Schofield se gândi la acest aspect. „Aș încerca probabil să îi adun pe toți la un loc. Asta ar fi mult mai eficient decât să încerc să caut prin toată stația după fiecare și să îi prind unul câte...”

— Grenadă! țipă Gant.

Schofield sări înapoi și văzu o grenadă mică și neagră alunecând peste balustrada punții A și arcuindu-se spre el. Șase grenade asemănătoare zburară în jos dinspre puntea A și pătrunseră în cele trei tuneluri de gheață care se ramificau spre puntea B.

— Mișcă! îi spuse Schofield rapid lui Gant, în timp ce se ascundea după ușă și o închidea în urma lui.

El și Gant se duseră spre partea îndepărtată a camerei, exact la timp ca să audă grenada lovindu-se de partea exterioară a ușii groase de lemn.

Tronc, tronc.

Și apoi, grenada explodează. Așchii albe zburară din interiorul ușii și vârfurile ascuțite a o sută de așchii de metal crestate apărură instantaneu în locul lor.

Schofield privi spre ușă, uluit.

Întreaga ușă, de la podea la tavan, era plină de mici proeminente. Ceea ce fusese odată o suprafață netedă de lemn părea acum un soi de dispozitiv medieval sinistru de tortură. Întreaga suprafață era acoperită de bucăți de metal ascuțite, care *aproape* reușiseră să pătrundă prin ușa groasă de lemn.

Alte explozii similare se auziră de la nivelul de deasupra lui Schofield și Gant. Amândoi priviră în sus.

„Puntea B”, se gândi Schofield.

„Aș încerca probabil să îi adun pe toți în același loc.”

— Oh, nu, spuse Schofield eu voce tare.

— Ce? întrebă Gant.

Însă Schofield nu răspunse. În loc de asta, deschise rapid ușa distrusă și privi afară în puțul central al stației polare.

Un glonț se înfipse imediat în cadrul acoperit de gheață al ușii, de lângă capul lui. Însă asta nu-l împiedică să-i vadă.

Sus, pe puntea A, cinci dintre soldații francezi de comando erau în picioare, trăgând focuri asurzitoare în întreaga stație.

Era foc de acoperire.

Foc de acoperire pentru ceilalți cinci soldați de comando care în acel moment coborau în rapel de pe puntea A pe puntea B. Era o cursă scurtă, controlată și, într-o secundă, cei cinci soldați de comando se aflau pe pasarela punții B, cu pistoalele ridicate și îndreptându-se spre tuneluri.

Când îi văzu, Schofield avu o revelație oribilă. Majoritatea soldaților săi erau pe puntea B, unde se retrăseseră după ce cea de a doua echipa franceză pătrunsesese prin tunelul intrării principale în stație.

Și mai era ceva.

Puntea B reprezenta zona principală de locuit a stației polare Wilkes. Și Schofield însuși îi trimisese pe oamenii de știință americani înapoi în camerele lor,

în timp ce el și echipa sa merseseră la aeroglisorul francez nou-sosit.

Schofield privi cu groază către puntea B.

Francezii îi adunaseră pe toți în același loc.

Pe puntea B, lumea o luă dintr-odată razna.

Imediat ce Riley și Hollywood trecură de curba din tunelul de gheață fuseseră întâmpinați de fețele înspăimântate ale rezidenților stației polare Wilkes.

În momentul în care-i văzu, Riley își aminti brusc ce reprezenta puntea B.

Zona de locuit.

Dintr-odată, un val de focuri de armă seceră peretele de gheață din spatele lui.

În același timp, vocea lui Schofield se auzi prin interfonul din casca lui Riley.

— Către toate unitățile, aici Scarecrow. Am în vizor cinci obiecte dușmane care aterizează chiar acum pe pasarela punții B. Repet, cinci inamici. Soldați, dacă sunteți pe puntea B, fiți atenți.

Mintea lui Riley o luă razna. Încercă imediat să-și amintească planul de amplasare al punții B.

Primul lucru pe care și-l aminti fu că planul general al punții B era puțin diferit de cel al celorlalte etaje de la Wilkes. Toate celelalte etaje erau compuse din patru tuneluri drepte care se ramificau dinspre puțul central al stației polare, pentru a se întâlni cu tunelul exterior circular. Însă, din cauza unei anomalii în structura rocilor îngropate în gheața din jurul ei, puntea B nu avea un tunel sudic.

Avea doar trei tuneluri drepte, ceea ce însemna că tunelul exterior, circular, nu forma un cerc complet, la fel ca la orice alt etaj. Rezultatul era o fundătură în punctul cel mai sudic al cercului exterior. Riley își aminti că văzuse mai înainte fundătura: găzduia camera în care era ținut James Renshaw.

În acest moment însă, Riley și Hollywood se aflau în tunelul exterior, prinși în curba dintre tunelul estic și cel nordic. Alături de ei erau oamenii de știință de la Wilkes, care cu siguranța auziseră că se petrecea ceva afară, însă nu îndrăzniseră să se aventureze dincolo de vecinătatea imediată a camerelor lor. Printre chipurile înspăimântate din fața sa, Riley văzu o fetiță.

„Isuse!”

— Acoperă spatele, îi spuse Riley lui Hollywood, ceea ce însemna acea parte a tunelului exterior care conducea înapoi către tunelul nordic.

Riley începu să se deplaseze pe lângă grupul de oameni de știință, ca să poată lua o poziție spre tunelul estic.

— Doamnelor și domnilor! Ați putea, vă rog, să vă întoarceți în camerele voastre?

— Ce se întâmplă? întrebă nervos unul dintre bărbați.

— Prietenii voștri de la etaj nu vă erau prieteni adevărați, spuse Riley. Acum, în

interiorul stației voastre se află o echipă de parașutiști francezi, care vă vor ucide dacă vă vad. Acum, vă rog să vă întoarceți în camerele voastre.

— Book! Grenada! se auzi ecoul vocii lui Hollywood de-a lungul coridorului.

Riley se întoarse să-l vadă pe Hollywood venind în fugă spre el de-a lungul curbei. Întrezări și o grenadă brizantă sărind în tunel, la vreo șase metri în spatele lui.

— Oh, la naiba! Riley se întoarse instantaneu, căutând adăpost în direcția opusă – în tunelul estic, la zece metri mai încolo.

Atunci văzu alte două grenade rostogolindu-se din tunelul estic și oprindu-se lângă peretele tunelului exterior.

— Oh, *chiar la naiba!*

Ochii lui Riley se deschiseră larg. Acum erau grenade brizante la *ambele* capete ale tunelului.

— Intrați înăuntru! *Acum!* țipă Riley la oamenii de știință, deschizând larg cea mai apropiată ușă. Întoarceți-vă în camerele voastre, *acum!*

Oamenilor de știință le luă o secundă să-și dea seama la ce se referea Riley, însă atunci când conștientizară, se aruncară imediat spre ușile camerelor lor.

Riley se grăbi să intre pe cea mai apropiată ușă și privi înapoi să vadă ce făcea Hollywood. Tânărul caporal alerga din toate puterile de-a lungul tunelului curbat, către Riley.

Și apoi, dintr-odată, se împiedică. Și căzu.

Hollywood alunecă rapid cu capul înainte pe podeaua acoperită de gheață a tunelului.

Riley urmări neputincios cum Hollywood încerca frenetic să se ridice de pe podea, privind neliniștit în tot acest timp înapoi la grenada brizantă din tunelul din spatele său.

Mai rămăseseră poate două secunde.

Și, într-o clipă, Riley simți că stomacul i se strânge.

Hollywood nu avea să reușească.

Chiar în fața lui Hollywood – la singura ușă prin care ar fi putut să pătrundă la timp – doi dintre oamenii de știință încercau cu disperare să pătrundă în aceeași cameră. Unul îl împingea pe celălalt din spate, încercând să-l facă să intre.

Buck Riley urmări îngrozit cum Hollywood privi în sus la cei doi oameni de știință și văzu că nu avea nicio șansă să ajungă în acea cameră. Hollywood se întoarse apoi să privească grenada brizantă, aflată la zece metri în josul coridorului curbat din spatele său.

O întoarcere finală, disperată, și ochii lui Hollywood îi întâlneau pe ai lui Riley. Ochi albiți de frică. Ochii unui om care știe că va muri.

Nu avea unde să se ducă. Niciunde.

Și apoi, cu o intensitate asurzitoare, cele trei grenade – una din tunelul de nord, două din cel de est – își dezlănțuiră furia și Riley se ascunse în spatele ușii sale și văzu o mie de așchii de metal strălucitoare trecând pe lângă el, în ambele direcții.

O altă explozie lovi partea exterioară a ușii groase de lemn și un nou val de așchii de metal o străpunse.

Schofield și Gant erau în camera de pe puntea C, adăpostindu-se în spatele unei mese de aluminiu răsturnate.

— Soldați, răspundeți, spuse Schofield.

Se auziră voci prin interfon și focuri de armă în fundal.

— Aici Rebound! Sunt cu Legs și Mother! Suntem atacați puternic în sectorul de nord-est al punții B!

Transmisia din casca lui Schofield fu întrerupta brusc de paraziți.

— ... este Book... wood a căzut. Sunt... sectorul...

Vocea lui Book se opri brusc, semnalul pierzându-se.

— Aici Montana. Santa Cruz este cu mine. Suntem încă pe puntea A, dar suntem înconjurați.

— Locotenente, aici Snake. Sunt afară, mă apropii chiar acum de intrarea principala.

Hollywood nu spuse nimic. Iar Mitch Healey și Samurai Lau erau deja morți. Schofield făcu rapid calculele. Dacă toți trei erau morți, însemna că acum rămăseseră nouă soldați din infanteria marină.

Schofield se gândi la francezi. Porniseră cu doisprezece oameni, plus cei doi oameni de știință civili. Snake spusese mai devreme că omorâse unul afară, iar Schofield însuși îi făcuse felul altuia la etajul superior. Asta însemna că francezii rămăseseră cu zece oameni – *plus* cei doi civili, indiferent unde naiba erau.

Gândurile lui Schofield se întoarseră la prezent. Privi ușa mare de lemn din fața sa, acoperită cu zeci de țepi argintii.

Se întoarse spre Gant.

— Nu putem rămâne aici.

— M-am cam prins deja de asta, răspunse sec Gant.

Schofield se răsuci să o privească, ușor confuz din cauza răspunsului primit. Gant nu spuse nimic. Îi arătă doar ceva peste umărul lui.

Schofield se întoarse și, pentru prima oară, privi cu atenție camera din jurul său.

Părea un fel de cameră a cazanelor. Tavanul era acoperit de țevi negre, eloxate.

Doi cilindri albi enormi – fixați orizontal, unul peste celalalt – ocupau în întregime peretele drept al camerei. Fiecare cilindru avea aproximativ patru metri lungime și doi metri înălțime.

Iar în mijlocul fiecărui cilindru se afla o eticheta roșie, mare, în formă de romb. Pe etichetă se regăsea imaginea unei flăcări și, cu litere mari, îngroșate, cuvintele:

PERICOL
CARBURANT INFLAMABIL
L-5
PUTERNIC INFLAMABIL

Schofield privi cilindrii albi, masivi. Păreau conectați la un computer care se afla pe o masa în colțul îndepărtat al camerei. Computerul era pornit, însă în acel moment ecranul era acoperit de o imagine din colecția de costume de baie a revistei *Sports Illustrated*: o blondă atrăgătoare într-un costum de baie imposibil de mic, întinsă provocator undeva pe o plaja tropicală.

Schofield traversa rapid camera și se așează în fața computerului. Femeia sexy de pe ecran își țuguie buzele spre el.

— Poate mai târziu, spuse Schofield către ecran, apăsând o tastă de pe tastatură. Imaginea de pe ecran dispăru instantaneu.

Apăru o diagramă schematică în culori a celor cinci etaje ale stației polare Wilkes. Cinci cercuri umpleau ecranul – trei în partea stânga, două în dreapta – fiecare dintre ele compus din puțul central al stației, înconjurat de un cerc exterior mai mare. Cercul exterior era legat de puțul central prin patru tuneluri drepte.

Atât *între* tunelul exterior și puțul central, cât și *în afara* tunelului exterior erau aranjate camere. Camere diferite aveau culori diferite. Un tabel al culorilor dintr-o parte a ecranului explica faptul că fiecare culoare indica o temperatură diferită. Temperaturile variau între -5,4 și -1,2 grade Celsius.

— Este sistemul de aer condiționat, spuse Gant, așezându-se lângă ușa. L-5 înseamnă că utilizează clorofluorocarburi drept carburant. Trebuie să fie destul de vechi.

— Oare de ce nu mă surprinde asta, zise Schofield, îndreptându-se către ușa și apucând mânerul.

Deschise ușa puțin – exact la timp ca să vadă un obiect negru, de mărimea unei mingi de baseball, venind în viteză spre el.

Un fuior lung de fum alb trasa o linie prin aer în spatele său, dezvăluindu-i sursa: Petard, sus, pe puntea A, cu o pușcă FA-MAS echipată cu un lansator de grenade de 40 mm.

Schofield se adăposti exact când grenada pătrunse prin spațiul îngust din ușa,

deasupra capului său, urcă ușor și se lovi de peretele din spate al camerei cu aparatele de aer condiționat.

— *Afară! Acum!* urlă Schofield.

Lui Gant nu trebuia să i se spună să iasă. Era deja pe jumătate afară, cu pușca MP-5 ridicată și trăgând.

Schofield ieși după ea, iar camera cu aparatele de aer condiționat explodează în urma lui. Ușa grea, plină de țepi, aproape sări din țățâni când unda de șoc o îndoi în afară ca pe o nuia. Ușa se învârti într-un arc complet de 180 de grade înainte de a se lovi de peretele de gheață de pe pasarelă, chiar lângă Schofield. O minge de foc enormă izbucni apoi din ușă și trecu pe lângă Schofield, pătrunzând în spațiul deschis din centrul stației polare Wilkes.

— Scarecrow! Haide! strigă Gant în timp ce trăgea înspre puntea A din depărtare, de pe pasarelă.

Schofield sări în picioare și trase o rafală puternică din pușca MP-5, țintind în sus, spre locul în care îl văzuse pe Petard câteva clipe mai înainte.

Gant și Schofield alergeră în jurul pasarelei punții C – în câmp deschis –, Schofield cu arma ridicată înspre stânga, Gant țintind spre dreapta. Limbi lungi de flăcări galbene, strălucitoare, izbucneau din gurile puștilor lor MP-5. Focul de răspuns al francezilor creștea pereții de gheață din jurul lor.

Schofield văzu o nișă micuță în perete, cam la zece metri în fața lor.

— Fox! *Acolo!*

— Am înțeles!

Schofield și Gant se aruncară în nișa micuță, chiar în momentul în care o a doua explozie, mai puternică, izbucni în camera cu aparatele de aer condiționat.

Din secunda în care erupse, Schofield știu că această detonare era diferită de prima. Nu era ca explozia scurtă, redusă a unei grenade. Avea mai multă rezonanță, mai multă substanță. Era sunetul produs de un obiect mare care exploda...

Era sunetul produs de explozia unuiu dintre cilindrii de aer condiționat.

Pereții camerei de aer condiționat crăpăra instantaneu sub șocul exploziei masive. Asemenea unui dop pocnind de la o sticlă de șampanie, o bucată de țeavă neagră fu aruncată din camera de aer condiționat și zbură cu o viteză fenomenală de-a lungul spațiului de 30 de metri din mijlocul stației și se fixă în peretele de gheață din latura îndepărtată.

Schofield se lipi de peretele de gheață al nișei, în timp ce o ploaie de gloanțe lovi gheața de lângă el. Privi nișa din jurul său.

Era doar un ungher mic afundat în perete, proiectat, se pare, cu unicul scop de a găzdui consola care controla trolitul enorm ce ridica și cobora clopotul de scufundare al stației. Consola în sine, observă Schofield, nu era mai mult decât o serie de pârghii, cadrane și butoane, aranjate pe un panou.

În fața consolei se afla un scaun neobișnuit de mare, placat cu oțel. Schofield recunoscuse imediat scaunul catapultabil al unui avion de luptă F-14. Urmele negre de gaze de eșapament de sub propulsorul scaunului și creștăturile considerabile din tetiera sa mare de oțel îi arătau lui Schofield că acest scaun catapultabil fusese utilizat, cândva foarte demult, pentru scopul în care fusese creat. Cineva de la Wilkes montase scaunul greu pe un suport rotativ și apoi îl prinsese de podea, transformând 180 de kilograme de deșeu militar într-o piesă de mobilier foarte solidă.

Dintr-odată, un nou baraj de focuri de armă automată izburci din colțul de nord-vest al punții A și Gant sări pe scaunul catapultabil și se piti în spatele spătarului, încovrigându-și trupul, astfel încât era complet adăpostită de către acesta.

Explozia de focuri de armă dură zece secunde și lovi în plin spătarul scaunului catapultabil. Gant își apăsă capul pe tetieră, ferindu-și ochii de atacul violent al gloanțelor care ricoșau.

În timp ce făcea asta, observă niște mișcări.

Erau în partea ei stângă. *În jos*, în partea stângă.

Jos, în bazinul de la baza stației. *Sub suprafață*. O formă lucioasă, cu alb și negru, incredibil de mare, plutind încet, amenințător, sub suprafață. Trebuie să fi fost la o adâncime mai mare decât părea, deoarece înotătoarea dorsală înaltă nu spârgea suprafața.

Primei siluete întunecate i se alătură o a doua, apoi a treia și a patra. Cea care conducea trebuie să fi avut cel puțin doisprezece metri lungime. Celelalte erau mai mici.

„Femele”, se gândi Gant. Citise odată că pentru fiecare mascul existau opt sau nouă femele.

Apa învolburată nu făcea altceva decât să sublinieze aspectul sinistru al contururilor lor estompate, alb cu negru. Liderul se întoarse într-o parte și Gant îi întrezări pântecul alb din lateral și botul larg deschis, și cele două șiruri înspăimântătoare de dinți și, dintr-odată, imaginea era clară.

În acel moment îi observă Gant pe cei doi masculi tineri, înotând în spatele masculului lider enorm. Erau cele două balene ucigașe pe care le văzuse mai devreme, înainte să izburnească lupta cu francezii, cele două balene ucigașe care o căutau pe Wendy.

Acum se întorseseră... și aduseseră cu ele restul grupului.

Grupul complet de balene ucigașe începu să înconjoare bazinul de la baza stației polare Wilkes și, în timp ce se ghemuia în spatele spetezei scaunului catapultabil, Gant simți un nou fior de spaimă începând să-i urce pe șira spinării.

Hollywood nu avusese nicio șansă.

Așchiile din cele trei grenade brizante îl loviseră cu o putere înfricoșătoare – din față și din spate.

Book putu doar să privească neputincios cum tânărul său partener – aflat pe podea, în genunchi – își puse o mână tremurândă peste față și căzu apoi sub forța furtunii de fragmente de metal.

Nici omul de știință care încercase să-și împingă colegul pe ușa cea mai apropiată nu fusese suficient de rapid. Era acum de nerecunoscut, la fel ca Hollywood. Valul de așchii de metal îl lovide în locul în care stătea. Și, în timp ce echipamentul de protecție a lui Hollywood îi protejase eficient pieptul și umerii de explozie, omul de știință nu fusese la fel de norocos. Întregul său corp – neprotejat în niciun fel – era o masă de carne, hidoasă, pătată de sânge.

Niciun țesut expus nu ar fi putut rezista unui astfel de bombardament. Niciunul nu supraviețuise. Furtuna de fragmente metalice sfâșiasse fiecare părticică de piele expusă din corpurile celor doi bărbați.

Și, pentru un moment, foarte scurt, Buck Riley nu putu decât să privească trupul frânt al prietenului său căzut la pământ.

În cealaltă parte a punții B, Rebound alerga în jurul tunelului exterior curbat, cu pușca ridicată.

Legs Lane și Mother Newman veneau în spatele său, trăgând cu disperare înapoi în cele trei umbre care alergau de-a lungul tunelului după ei.

Legs Lane era un caporal în vârstă de treizeci și unu de ani, cu pielea măslinie, maxilar pătrat, italian, atât ca aspect, cât și ca maniere. De cealaltă parte, Mother Newman era cea de-a doua femeie și ultima din unitatea lui Schofield – și era cât se poate de diferită de Libby Gant.

În timp ce Gant avea douăzeci și șase de ani, era solidă și avea părul scurt, drept și blond, Mother avea treizeci și patru de ani, o înălțime de 1,85 metri și capul complet ras. Cântărea aproape 90 de kilograme. Porecla sa, „Mother”, nu însemna

„figură maternă”. Era varianta prescurtata de la „motherfucker”¹³.

Mother vorbi în microfonul din cască:

— Scarecrow. Îți vorbește Mother. Suntem puternic asediați pe puntea B. Repet. Suntem puternic asediați pe puntea B. Trupe inamice vin din urma noastră și grenade brizante zboară prin tot locul ăsta nenorocit. Ne apropiem de tunelul vestic și ne vom îndrepta spre puțul central. Dacă tu sau oricare de acolo aveți în vizor puțul, ne-ar fi de mare ajutor să ne povestiți care-i situația.

Vocea lui Schofield se auzi prin interfoanele din căștile lor:

— Mother. Aici Scarecrow. Am în vizor puțul central. În acest moment nu există inamici pe pasarelă. Am observat cinci mai devreme pe nivelul vostru, însă sunt cu toții în tuneluri acum. Pot confirma, de asemenea, alți cinci inamici pe puntea A și cel puțin unul dintre ei are un lansator de grenade de 40 de mm. Dacă trebuie să ieșiți pe pasarele, vă vom acoperi noi de jos. Montana, Santa Cruz? Sunteți acolo?

— Suntem aici, se auzi vocea lui Montana.

— Sunteți încă pe puntea A?

— Confirmăm.

— Sunteți încă blocați?

— Ne ocupăm de asta.

— Continuați cu ceea ce faceți. Atrageți-le focul. Trei dintre oamenii noștri vor ieși în câmp deschis pe puntea B în aproximativ zece secunde.

— Nicio problema, Scarecrow.

Mother spuse:

— Mulțumesc, Scarecrow. Suntem în tunelul vestic acum. Venim spre puțul central.

În nișa de pe puntea C, Schofield vorbi iar în microfon.

— Book! Book! Răspunde!

Nu se auzi niciun răspuns.

— Isuse, Book. Unde ești?

În interiorul camerei de duș a femeilor de pe puntea B, Sarah Hensleigh tresări la auzul unei uși dărâmate.

Pentru o clipă înfricoșătoare, se gândi că soldații francezi pătrundeau în camera de duș a femeilor. Dar nu era așa. Sunetul venise din camera vecina, camera de duș a bărbaților.

Francezii erau în camera vecină!

Alături de Sarah, în camera de duș a femeilor se aflau Kirsty, Abby Sinclair și un geolog pe nume Warren Conlon. Când Buck Riley le ordonase să se întoarcă în

¹³ Ticălos

camerele lor, ei patru se înghesuiseră imediat aici. Abia ce intraseră, cu Colon abia reușind să se strecoare prin ușă și să o închidă, la o fracțiune de secundă înainte ca grenadele brizante să explodeze în tunelul din exterior.

Camera de duș a femeilor era situată între tunelul exterior și puțul central, în colțul nord-estic al punții B. Avea trei uși: una care conducea către tunelul nordic, una către tunelul exterior și una către camera de duș a bărbaților, de alături.

Alte sunete se auziră din camera de duș a bărbaților.

Sunetele produse de soldații francezi care deschideau ușile de la cabinele de duș, căutând pe oricine încercase să se ascundă în cabine.

Sarah o trase pe Kirsty spre ușa care ducea către tunelul nordic.

— Haide, iubito, să mergem.

Sarah privi înapoi peste umăr.

În spatele rândului de șase cabine de duș, putea vedea sfertul superior al ușii care ducea spre camera de duș a bărbaților.

Era încă închisă.

Soldații francezi aveau să intre prin acea ușă în orice clipă.

Sarah se îndreptă către ușa care ducea spre tunelul nordic și prinse clanța.

Ezită. Nu avea cum să știe ce se afla de cealaltă parte.

— Sarah! Ce faci? Haide, spuse Warren Conlon, cu o șoaptă disperată, șuierătoare.

Înalt și slab, era un bărbat timid, nervos în majoritatea timpului. Acum era cu adevărat înfricoșat.

— OK, OK, spuse Sarah. Începu să apese pe clanță.

Se auzi o bufnitură puternică și ușa de la camera de duș a bărbaților se deschise brusc în urma lor.

— *Fugi!* țipă Conlon.

Sarah trânti ușa la perete și, trăgând-o pe Kirsty după ea, ieși în fugă în tunelul nordic.

Nu făcuse mai mult de doi pași când se opri, înțepenind...

...și se trezi privind în ochii unui bărbat cu o armă îndreptată exact spre capul ei.

Bărbatul își înclină capul într-o parte și-l clătină.

— Isuse! își coborî arma. Este în regulă, este în regulă, spuse Buck Riley alergând spre Sarah și Kirsty. M-ați speriat de moarte, dar este în regulă.

Abby Sinclair și Warren Conlon li se alăturară afară, în tunel, trântind ușa în urma lor.

— Sunt înăuntru? întreba Riley, arătând cu capul spre cabinele de duș ale femeilor.

— Da, spuse Sarah.

— Ceilalți sunt bine? întreba prostește Warren Conlon.

— Nu cred că-și vor mai părăsi camerele în grabă, spuse Riley scanând tunelul din spatele său.

Ecouri de focuri de armă automată se auziră din tunelul exterior. În timp ce Riley privea în spatele său, Sarah observă o linie subțire de sânge curgând dintr-o tăietură mare pe care o avea pe urechea dreaptă. Riley nu părea să o observe. Casca pe care o ținea în acea ureche avea o bucată zimțată de metal prinsă în ea.

— S-ar putea să avem o mică problema, spuse Riley, în timp ce ochii săi cercetau tunelul din jurul lui. Am pierdut contactul cu restul echipei. Echipamentul meu radio a fost lovit mai devreme de niște fragmente de grenadă care au ricoșat, deci nu mai am contact. Nu-i pot auzi pe ceilalți și ei nu mă pot auzi pe mine.

Riley se întoarse și privi în cealaltă direcție, peste capul lui Sarah, spre acel capăt al tunelului care conducea către pasarele și puțul masiv din centrul stației.

— Haideți cu mine, fu tot ce spuse trecând pe lângă Sarah, și plecă înaintea lor spre puțul central al stației polare Wilkes.

— Book! șopti Schofield în microfonul din cască, ținându-și privirea ațintită pe tunelul vestic al punții B. *Book!* Unde ești? La naiba.

— Book nu răspunde? întrebă Gant.

— Încă nu, spuse Schofield.

El și Gant erau în continuare ghemuiți în nișa lor de pe puntea C, în partea estică a stației. Îi așteptau neliniștiți pe Rebound, Mother și Legs să iasă din tunelul vestic al punții B.

Rebound ieși primul. Repede, însă atent, cu pușca ridicată, cu ochii ațintiți prin luneta armei, formând rapid un arc de 180 de grade cu pușca MP-5, căutând orice urmă de pericol.

De îndată ce-l văzu pe Rebound ieșind, Schofield deschise focul spre puntea A, forțând pe oricine se afla acolo să-și caute adăpost. Gant ieși cinci secunde mai târziu și făcu același lucru.

Schofield se trase înapoi după peretele nișei, ca să-și reîncarce arma. Făcând asta, o urmări pe Gant cum trăgea trei salve scurte.

În acel moment observă ceva ciudat.

Limba galbenă de foc care izbucni din gura pistolului lui Gant sări brusc doi metri înainte. Dură doar o secundă, însă era ceva incredibil. Pentru o clipă, pușca automata compactă MP-5 a lui Gant părăsise un aruncător de flăcări.

Schofield rămase confuz o clipă. Ce naiba cauzase asta? Apoi, brusc, își dădu seama, se întoarse și privi înapoi către...

Dintr-odată, Gant țipă:

— Am rămas fără gloanțe! și Schofield fu readus la realitate.

Deschise imediat focul către pasarela punții A, în timp ce ea reîncărcă.

În timp ce asedia puntea A, Schofield îi văzu pe Legs și pe Mother grăbindu-se pe pasarela punții B, în spatele lui Rebound. Trăgeau din toate puterile înapoi spre tunelul din care ieșiseră.

Legs rămase fără gloanțe. Schofield îl urmări cum scoate încărcătorul gol și îl lasă să cadă pe pasarela și apoi scoate unul nou. Nici nu îl băgă bine în armă, că fu lovit în gât de un adversar nevăzut aflat în interiorul tunelului vestic.

Legs sări înapoi, pierzându-și echilibrul pentru o clipă, înainte de a-și întoarce

arma către dușman și a lansa o șarjă puternică de focuri de armă, care ar fi trezit și morții. În 2,2 secunde, trase 30 de gloanțe și goli și acel încărcător. Mother îl prinse și-l trase afară de pe pasarelă, departe de tunel.

Rănit și însângerat, Legs începu să caute un nou încărcător. Acesta îi alunecă printre degetele pline de sânge și căzu peste balustradă, plonjând 15 metri prin aer, cufundându-se în final în bazinul din fundul stației. În acel moment, Legs aruncă MP-5-ul devenit inutil și-și scoase pistolul Colt, calibru 45. De acum încolo putea să tragă doar foc cu foc.

Schofield și Gant continuară să măture puntea de sus cu focul lor. Gant urmărise încărcătorul lui Legs căzând jos, în bazin, și cum una dintre balenele ucigașe se ridicase să vadă ce căzuse pe teritoriul ei.

Mother rămase iar fără gloanțe. Scoase încărcătorul gol și puse rapid unul nou.

Schofield urmări neliniștit cum cei trei – Mother, Rebound și Legs – se deplasau de-a lungul pasarelei dintre tunelurile vestic și nordic ale punții B, îndreptându-se spre cel nordic.

Aproape ajunseseră, când, brusc, Buck Riley ieși din tunelul nordic cu patru civili după el.

Chiar în fața lui Mother, Rebound și Legs!

Schofield văzu totul și rămase cu gura căscată.

— Oh, *Isuse!* gemu el.

Era un dezastru. Acum *patru* dintre oamenii lui erau în câmp deschis, alături de patru civili nevinovați! Și francezii aveau să apară în orice clipă și să-i facă praf.

— Book! Book! țipă Schofield în microfonul din cască. Pleacă de acolo! *Pleacă de pe pasare...*

Și apoi, ceea ce bănuia se produse și coșmarul lui Schofield fu complet.

Într-o sincronizare perfectă, cinci soldați francezi de comando pătrunseră pe pasarela punții B.

Trei din tunelul vestic. Doi din cel estic.

Și deschiseră focul fără nici cea mai mică ezitare.

Ceea ce se întâmpla avu loc aproape prea repede ca Schofield să poată înțelege.

Cei cinci soldați francezi de comando tocmai reușiseră o manevră de învăluire perfectă. Îi împinseseră pe Mother, Rebound și Legs afară, pe pasarelă, și acum aveau să-și încheie treaba trăgând în ei de pe ambele flancuri.

Sosirea lui Buck Riley și a celor patru civili era un bonus suplimentar. Evident că nu se așteptau la asta – când apăruseră pe pasarelă, toți cei cinci soldați francezi își aveau armele îndreptate către Mother, Rebound și Legs.

După cum se dovedi până la urmă că nu avuseseră ocazia să deschidă focul împotriva lui Riley și a civililor.

Cei trei soldați de comando care ieșiseră din tunelul vestic traseră primii. Limbi albe, fierbinți, de foc ieșiră din gurile armelor lor.

Fiind țintă directă, Legs, Mother și Rebound fură cu toții loviți. Mother în picior, Rebound în umăr. Legs fu ținta principală a atacului – două gloanțe în cap, patru în piept – întregul său corp devenind o cascadă vibrantă de sânge. Era mort înainte să atingă solul.

Însă asta fu tot ce văzu Schofield.

Pentru că atunci se întâmplă.

Schofield privi uimit cum, exact în clipa în care soldații francezi de comando din partea vestică a stației traseră, două trombe enorme de foc izbucniră în ambele direcții, din locul în care stăteau ei.

Păreau comete gemene. Două mingi de foc de doi metri înălțime care se rotiră în jurul circumferinței pasarelei punții B, lăsând în drumul lor un perete de flăcări arzătoare.

Întreaga pasarelă a punții B dispăru într-o clipă, când perdeaua spectaculoasă de flăcări izbucni din fiecare punct al pasarelei circulare de metal, ascunzând vederii pe fiecare persoana care stătea pe punte.

O secundă, Schofield nu putu face altceva decât să privească. Se întâmplase atât de repede. Era ca și cum cineva ar fi întins o dâră de benzină pe pasarela punții B și apoi ar fi aprins un chibrit.

Apoi, pricepu și se întoarse imediat cu fața spre camera cazanelor.

Și, în acea clipă, totul căpătă dintr-odată sens.

Cilindrii de aer condiționat fuseseră cu siguranță deteriorați de detonarea grenadelor lansate cu câteva minute mai înainte. Fiind spărți, rezerva de clorofluorocarburi începuse să se răspândească.

Clorofluorocarburi puternic inflamabile.

Asta se întâmplase când Schofield văzuse focul de doi metri lungime ieșind din gura pistolului automat al lui Gant, doar câteva minute mai devreme. Fusese un avertisment a ceea ce urma să vină. Însă, în acel moment, gazele nu umpluseră încă stația. De aici și flacăra micuță, de doi metri.

Însă acum... acum cantitatea de gaz inflamabil din atmosfera stației crescuse considerabil. Atât de mult, încât atunci când francezii deschiseseră focul asupra soldaților din infanteria marină pe puntea B, întreaga punte izbucnise în flăcări.

Ochii lui Schofield se deschiseră larg.

Cilindrii de aer condiționat încă eliberau clorofluorocarburi. În curând, întreaga stație avea să fie plină de gaze inflamabile...

Oroarea celor conștientizate îl lovi puternic pe Schofield.

Stația polară Wilkes devenise un cuptor de gaze.

Era necesară doar o scânteie, o flăcără – sau un foc de armă – și întreaga stație avea să intre în combustie spontană.

Pe puntea B niturile începură să sară din găurile lor.

De-a lungul întregii pasarele a punții B ardeau focuri răzlețe. Țipete agonizante se auzeau în spațiul deschis al stației polare, în timp ce soldați și civili se zvârcoleau pe pasarela, cu corpurile arzând.

Părea o scenă desprinsă din iad.

Cei trei soldați francezi din partea vestică a stației – cei care deschiseseră focul asupra lui Mother, Rebound și Legs – fuseseră primii care luaseră foc, aerul plin de gaze inflamabile din jurul lor fiind aprins de limbile albe, fierbinți de foc, care izbucniseră din gurile armelor lor.

Cele două mingi de foc gemene ieșiseră imediat din țeștile armelor. Una pornise înainte, în timp ce cealaltă se întorsese spre ei și se aruncase cu toată furia *înapoi* către fețele lor.

Acum, doi dintre acei soldați francezi zăceau pe podea, țișând. Cel de-al treilea se lovea frenetic de peretele de gheață din apropiere, într-o încercare disperată de a stinge flăcările de pe echipamentul său.

Mother și Rebound erau și ei în flăcări. În spatele lor, Legs era deja mort. Corpul său nemișcat zăcea întins pe pasarelă, fiind devorat încet de flăcări portocalii.

Lângă tunelul de nord, Buck Riley încerca să înăbușe flăcările de pe pantalonii lui Abby Sinclair, rostogolind-o pe pasarela de metal. În spatele lor, Sarah Hensleigh lovea frenetic un mănunchi de flăcări care se aprinseseră pe spatele hanoracului roz pufos al lui Kirsty. Warren Conlon doar țipa. Părul îi era în flăcări.

Și apoi, dintr-odată, se auzi un sunet înspăimântător. Hurducăturile și răsucirile produse de oțelul care se contorsiona.

Riley privi în sus din locul unde se afla.

— Oh, nu, gemu el.

Schofield privi și el în sus la auzul sunetului.

Cercetă pasarela de deasupra sa și observă o serie de suporturi triunghiulare de oțel care fixau partea inferioară a pasarelei punții B în peretele de gheață.

Încet, aproape imperceptibil, acele suporturi începură să alunece din perete.

Sub căldura intensă de la focul de pe puntea B, niturile lungi care prindeau suporturile de perete începeau să se încălzească. *Topeau gheața din jurul lor și începeau acum să alunece din perete!*

Niturile începură să se dilate – poc! poc! poc! – și, într-o succesiune rapidă, sparseră creștăturile reci ca gheața ale suporturilor lor de oțel și căzură pe pasarela de dedesubt.

Niturile zăngăniră puternic căzând pe pasarela punții C.

Unul.

Apoi două. Apoi trei.

Apoi cinci. Apoi zece.

Erau nituri peste tot, căzând ca o ploaie pe pasarela punții C. Și apoi, brusc, un nou sunet umplu stația polară Wilkes.

Scrâșnetul înalt, inconfundabil al metalului care se frânge.

— Oh, *la naiba*, spuse Schofield. O să cedeze.

Puntea B cedă. Brusc. Fără avertisment.

Întreaga pasareală – întregul cerc în flăcări – pur și simplu căzu, coborând cu un salt brusc, luând cu ea pe toată lumea care încă se afla acolo.

Câteva secțiuni ale pasarelei reușiră să rămână prinse de pereții de gheață. Căderea lor se opri brusc, aproape imediat ce începuse, ajungând să fie înclinate în jos, la un unghi de 45 de grade.

Celelalte secțiuni pur și simplu alunecară din pereții de gheață și căzură în puțul central al stației.

Aproape toată lumea care stătuse pe puntea B căzu odată cu secțiunea prăbușită a pasarelei – doisprezece oameni în total.

Civili, soldați și trei secțiuni frânate de pasarela de metal căzură claie peste grămadă prin puțul central al stației polare Wilkes.

Căzură cincisprezece metri.

Și apoi, aterizară.

Periculos.

În apă.

În bazinul din fundul stației.

Sarah Hensleigh plonjă sub apă.

Un șuvoi de bule izbucni pe lângă fața ei și lumea deveni dintr-odată tăcută.

Frig. Un frig absolut, neiertător îi asaltă brusc toate simțurile. Era atât de frig că durea.

Și apoi, brusc, auzi zgomote.

Zgomote care spărgeau liniștea subacvatică spectrală – o serie de bufnituri înăbușite în apa în jurul ei. Era zgomotul produs de alți oameni care cădeau în bazin odată cu ea.

Încet, perdeaua de bule din fața sa începu să se disperseze și Sarah observă o serie de forme neobișnuit de mari mișcându-se lin prin apă în jurul ei.

Forme mari, negre.

Păreau că aluneca fără efort prin apa tăcută, înghețată, fiecare dintre ele înfricoșătoare prin mărimea sa: la fel de mari și de late ca o mașină. În acel moment, o pată albă tăie câmpul vizual al lui Sarah și, dintr-odată, o gură enorma, plina de dinți ascuțiți ca briciul, se deschise larg în fața ochilor săi.

Fu pur și simplu înghețat de frică.

Balene ucigașe.

Brusc, Sarah ieși la suprafață. Trase cu lăcomie aer în piept. Apa rece nu însemna nimic acum. Una după alta, înotătoare dorsale negre, imense, începură să se ridice la suprafața involburată a bazinului.

Înainte ca Sarah să observe locul unde se afla exact în bazin, ceva ieși rapid din apă lângă ea și femeia se întoarse.

Nu era o balenă ucigașă.

Era Abby.

Sarah simți că inima începe din nou să-i bată. O secundă mai târziu, Warren Conlon ieși și el la suprafață în spatele ei.

Sarah se învârti în apă. Toți cei cinci soldați francezi care fuseseră sus pe puntea B când aceasta explodase erau împrăștiați prin bazin. Trei soldați din marina americană se aflau, de asemenea, în bazin. Unul dintre ei, observă Sarah, plutea cu fața în jos în apă.

Un țipăt se auzi prin puțul central al stației.

Un țipăt ascuțit, înalt.

Țipătul unei fete.

Capul lui Sarah se înălță să privească în sus. Acolo, mult deasupra ei, atârnată într-o mână de grilajul încovoiat al pasarelei punții B, era Kirsty. Soldatul care fusese cu ei când pasarella se prăbușise era întins cu fața în jos pe platforma frântă de metal, întinzându-și cu disperare brațul, încercând să prindă mâna lui Kirsty.

Exact atunci, în timp ce privea în sus spre Kirsty, Sarah simți greutatea imensă a uneia dintre balenele ucigașe venind în grabă prin apă, între ea și Conlon. Animalul masiv se frecă de partea laterală a piciorului ei.

Și apoi, dintr-odată, Sarah auzi un strigăt.

Venise din cealaltă parte a bazinului și Sarah se întoarse exact la timp să-l vadă pe unul dintre soldații francezi de comando – cu fața plină de bășici și arsă din cauza incendiului – înotând frenetic către marginea bazinului, vaietele sale îngrozite, panicale fiind întrerupte doar de răsuflări scurte, desperate.

Era singura mișcare din întregul bazin. Nimeni altcineva nici măcar nu îndrăznise să se miște.

Aproape imediat, o înotătoare dorsala neagră, înaltă apăru lângă bărbatul disperat. După o secundă, încetini, și apoi se adânci amenințător în apă, în spatele lui.

Rezultatul fu pe cât de brusc, pe atât de violent.

Cu un pocnet hidos, corpul soldatului francez plonjă brusc spre spate în apă. Se întoarse în apă și-și deschise gura ca să țipe, dar nu ieși niciun sunet. Ochii pur și simplu i se măriră. Probabil văzuse că balena îi frânsese partea inferioară a corpului cu mușcătura sa, și acum îl strângea bine între fălcile sale imense.

Cea de-a doua mușcătură a balenei fu chiar mai puternică decât prima. Îl trase pe francez la fund cu o asemenea forță, încât capul bărbatului sări înapoi și se lovi puternic de apă, coborând sub suprafață și dispărând pentru totdeauna.

Sarah Hensleigh suspină.

— Oh, Isuse...

Secțiunea de pasarelă a lui Buck Riley era încă atașată de peretele de gheață. Pentru moment. Atârna în jos la un unghi înclinat, în afară, peste puțul central.

Cei trei oameni de știință – Riley nu le știa numele – fuseseră cu toții prea lenți. Căderea bruscă a pasarelei îi luase pe toți trei prin surprindere. Prea lenți ca să se prindă cu mâinile de ceva, căzuseră cu toții în puț.

Reflexele lui Riley fuseseră mai rapide. Când pasarella căzuse de sub el, se lăsase la pământ și se prinsese cu degetele chiar de balustrada pasarelei.

Și fetița fusese rapidă.

Imediat ce podeaua căzuse de sub ea, se aruncase pe pasarelă și începuse imediat

să alunece către margine.

Picioarele îi căzuseră mai întâi peste margine, urmate rapid de mijloc și apoi de piept. Exact când capul îi aluneca dincolo de balustradă, aruncă o mână disperată și se prinse în mod miraculos de metal.

Balustrada rezistă o secundă, însă, slăbită de forța exploziei de gaze, se îndoi brusc, sări și se legănă peste marginea pasarelei, astfel încât acum atârna *cu capul în jos* deasupra puțului.

Și așa că fetița atârna acolo, ținând și ținându-se cu o singură mână, de balustrada răsucită a pasarelei, la cincisprezece metri deasupra bazinului plin cu balene ucigașe.

— Nu privi în jos! țipă Riley, întinzând mâna să o prindă.

Văzuse deja balenele ucigașe jos în bazin și tocmai observase cum una dintre ele îl omorâse pe soldatul francez. Nu voia ca fetița să le zărească.

Fetița plângea și suspina.

— Nu mă lăsa să cad!

— Nu te voi lăsa să cazi! răspuse Riley, stând pe burtă și întinzându-se cât de mult putea, încercând să o prindă de încheietura mâinii. Focuri mici, izolate ardeau în jurul lui pe ceea ce mai rămăsese din pasarelă.

Mâna sa era la aproximativ 30 de centimetri distanța de cea a fetiței, când îi văzu ochii înspăimântați începând să privească în jur.

— Cum te cheamă? o întrebă brusc Riley, încercând să-i atragă atenția.

— *Mâna* mea este fierbinte, se văicări ea.

Riley privi înapoi de-a lungul balustradei. Cam la cinci metri spre stânga lui, un foc micuț strălucea în locul în care balustrada îndoită se întâlnea cu pasarela.

— Știu că este fierbinte, iubito. Știu că așa este. Dar, ține-te bine în continuare. Cum spuneai că te cheamă?

— Kirsty.

— Bună, Kirsty. Eu mă numesc Buck, dar poți să-mi spui Book, așa cum îmi spune toată lumea.

— De ce-ți spun așa?

Riley aruncă o privire laterală asupra focului care strălucea pe balustradă.

Nu era bine.

Sub căldura intensă a exploziei, vopseaua neagră a balustradei se decojise în straturi uscate, asemenea hârtiei. Dacă focul intra în contact cu acele straturi, întregul grilaj avea să ia foc.

Riley continua să întindă mâna spre cea a lui Kirsty și se întinse mai mult. 15 centimetri distanță. Aproape o prinsese.

— Întotdeauna, Riley gâfâi și schiță un zâmbet slab, pui atât de multe întrebări? Făcu o grimasă în timp ce se întindea. Dacă – gâfâi – vrei neapărat să știi – gâfâi –

este pentru că odată – gâfâi – unul dintre prietenii mei a descoperit că scriam o carte.

— Aha... ochii lui Kirsty începură să se plimbe iar.

— Kirsty. Ascultă-mă, iubito. Vreau să te uiți direct spre mine, bine? Direct spre mine..

— B-bine, spuse ea.

Apoi privi în jos.

Riley înjură.

Rebound era la mai puțin de trei metri de soldatul francez când acesta fusese tras în adâncuri. Violența morții francezului îl speriasse îngrozitor.

Acum, întregul bazin era tăcut.

Rebound plutea în apă, privind cu disperare în jurul său. Apa era rece, iar rana de glonț din umăr îl înțepa, însă acum abia dacă le observa.

Mother călca apa lângă el, cu privirea iscoditoare, așteptând, într-o anticipare tensionată. Corpul lui Legs plutea cu fața în jos în apă, lângă ea, un cerc de sânge lărgindu-se treptat dinspre capul său, scurgându-se în apa limpede, albastră, din jurul său.

Cei patru soldați francezi rămași erau și ei încă în bazin. Îi ignorau complet pe Rebound și pe Mother, lupta dintre ei fiind uitată, cel puțin pentru moment.

În final, Rebound îi văzu pe oamenii de știință – două femei și un bărbat.

În total, erau zece oameni în bazin și niciunul dintre ei nu se mișca.

Niciunul dintre ei nu *îndrăznea* să se miște.

Cu toții îl văzuseră pe soldatul francez ducându-se la fund cu câteva clipe mai devreme.

Leția: „dacă nu te miști, este posibil să nu te ia pe tine”.

Rebound își ținu răsuflarea în timp ce trei umbre masive alunecară încet prin apă, pe sub el.

Auzi un pocnet brusc și se întoarse, văzând-o pe Mother ținându-și pușca MP-5 deasupra suprafetei.

„Isuse”, se gândi Rebound. Dacă exista cineva în lume care avea curajul să doboare o balenă ucigașă cu un pistol, *trebuia* să fie Mother.

Și mai multă liniște.

Nu te mișca...

Și apoi, dintr-odată, se auzi un urlet incredibil, când una dintre balene izbucni de sub luciul apei, chiar lângă Mother.

Își ridică jumătate din corpul enorm din apă, se întoarse într-o parte în aer și apoi se arunca asupra trupului nemișcat al lui Legs. O serie de pocnete îngrozitoare se auziră când animalul prinse corpul neînsuflețit în gură și îl sfărâmă puternic cu

dinții, zdrobindu-i aproape toate oasele. Și apoi, capul balenei se duse la fund și-i apăru coada; apoi coada îi dispăru și ea, rămânând numai apă înspumată.

Și corpul lui Legs dispăruse.

Rebound rămase pe loc, plutind în apă, uluit. Și apoi, încet, își dădu seama.

Legs nu se mișcase.

Un sentiment nemărturisit de înțelegere se răspândi instantaneu printre cei nouă oameni ramași în bazin.

Balanelor ucigașe nu le păsa dacă ei se mișcau sau nu...

Cei nouă oameni din bazin se mișcară precum unul singur, pornind cu lovituri frenetice de înot, în timp ce balenele ucigașe se ridicară la suprafață în spatele lor și își începură vânătoarea nebună.

Sus, pe ceea ce rămăsese din puntea B, Book Riley înjură din nou.

Când Kirsty văzuse bazinul și formele enorme albe-negre din el, mandibula începuse să-i tremure. Apoi, când văzu prima balenă ucigașă ieșind din apă și zdrobind corpul neînsuflețit al lui Legs, începu să se agite.

— Oh, Dumnezeule, oh, Dumnezeule, suspină ea.

Riley începu să se grăbească. Își coborî rapid partea inferioară a corpului peste marginea pasarelei îndoite, astfel încât acum practic atârna în afară cu capul în jos, îndreptându-se spre Kirsty cu mâna dreaptă, care era liberă.

Mâinile lor erau acum la doar cinci centimetri distanță.

Aproape o prinsese.

Și apoi, dintr-odată, auzi un șuierat ușor de undeva din stânga sa.

Capul lui Riley se întoarse.

— Nu...

Focul aprinsese straturile de vopsea de pe balustradă. Reacția fusese instantanee. O flacără micuță, portocalie începuse să alerge pe lungimea grilajului, devorând straturile uscate de vopsea în drumul său, lăsând o dâră subțire de foc în urmă.

Ochii lui Riley se măriră.

Dâra de foc zbură pe lungimea balustradei.

Și se îndrepta exact către mâna lui Kirsty!

Kirsty încă privea în jos la balenele ucigașe din bazin. Își întoarse capul în sus să privească spre Riley și, într-o clipă, ochii li se întâlneau și Riley văzu teroarea absolută din ochii ei.

Riley se întinse în jos cât putu de mult, partea inferioară a corpului său balansându-se, dincolo de balustrada răsturnată, într-un efort disperat de a o prinde de mână.

Flacăra portocalie alerga de-a lungul balustradei negre, dâra de foc aprinzând grilajul din spatele său.

Mâna lui Riley era la doi centimetri distanță de cea a lui Kirsty.

Se întinse iar și-si simți vârfurile degetelor atingând vârful mâinii fetei.

Încă doi centimetri. Doar doi centimetri...

— *Domnule Book! Nu mă lăsați să cad!*

Și apoi, brusc, linia portocalie strălucitoare de foc tăie câmpul vizual al lui Riley și acesta urlă de frustrare.

— *Nu!*

Dâra de foc se întinse de-a lungul grilajului din fața sa, chiar pe sub mâna lui Kirsty.

Riley urmări cu o groază neputincioasă cum fetea urlă de durere și apoi făcu singurul lucru pe care știa corpul să-l facă atunci când intra în contact cu focul.

Își dădu drumul.

Kirsty căzu rapid.

Însă, în timp ce făcea asta, Buck Riley își dădu drumul de pe pasarela de deasupra sa și se aruncă înainte după ea. Căzu zece metri – cu o mână îndreptată în jos și cealaltă îndreptată în sus. Mâna de jos înșfacă gluga tivită cu lână a hanoracului roz al lui Kirsty, în timp ce cea de sus se prinse de grilajul în flăcări din spatele său.

Corpurile amândurora se opriră brusc și Riley execută o întoarcere la 180 de grade care aproape îi scoase brațul din articulație. Acum se afla cu partea dreaptă în sus, atârând de același grilaj în flăcări care, cu doar câteva secunde în urmă, o făcuse pe Kirsty să cadă.

Și, bizar, în ciuda căldurii mistuitoare care-i pătrundea prin mâna înmănușată, afișă un zâmbet de ușurare.

— Te-am prins, iubito, gâfâi el, aproape râzând. Te-am prins.

Kirsty atârna pur și simplu sub el cu brațele întinse de o parte și de alta a corpului, ridicată doar datorită mâinii lui Riley care strângea gluga tivită cu lână a hanoracului său.

— În regulă, își spuse Riley, cum naiba o să ieșim din...

Se auzi un pocnet brusc și, dintr-odată, Kirsty coborî. Nu căzu decât doi centimetri și, pentru o clipă, Riley nu putu înțelege ce se întâmplase.

Apoi, văzu.

Ochii lui se concentrară asupra legăturii dintre hanoracul lui Kirsty și gluga roz, tivită cu lână.

Gluga nu făcea parte de fapt din hanorac.

Era una dintre acele glugi detașabile, care puteau fi prinse de gulerul hanoracului atunci când purtătorul dorea acest lucru. Era prinsă de hanoracul lui Kirsty doar prin șase capse.

Pocnetul pe care-l auzise fusese sunetul scos de desfacerea uneia dintre aceste capse.

Riley simți că i se face rău.

— Oh, nu este corect. Nu este corect, la naiba! exclamă el.

Poc!

O altă capsă se desfăcu.

Kirsty mai căzu doi centimetri.

Riley era la ananghie. Nu știa ce să facă. Nu putea face nimic. Atârna deja de cel mai jos punct al grilajului, deci nu putea coborî mai mult. Iar Kirsty atârna de cealaltă mână a sa, deci nici nu se mai putea întinde.

Poc! Poc!

Încă două capse desfăcute și Kirsty urlă îngrozită, în timp ce cădea, și apoi se opri brusc, cu o zdruncinătură.

Gluga roz începu să se întindă. Doar două capse o mai țineau acum prinsă de gulerul hanoracului.

Riley se gândi să o legene pe Kirsty spre puntea C de sub ei, aflată cam la patru metri distanță. Însă renunță rapid la acest gând. Gluga abia mai stătea prinsă de hanorac. Orice mișcare ar fi desfăcut cu siguranță cele două capse rămase.

— La naiba! țipă Riley. Nu mă poate *ajuta* nimeni?

— Ține-te bine! țipă o altă voce de undeva din apropiere. Vin!

Riley își întoarse capul și-l văzu pe Schofield în partea îndepărtată a pasarelei punții C, în interiorul unei nișe strâmte. Lângă el se afla Fox. Schofield părea că-i spune să se îndrepte către cea mai apropiată scară și să meargă pe puntea bazinului, în timp ce el se ocupa de Riley și de fetiță.

Poc!

Una din ultimele două capse se desfăcu și Riley își îndreptă din nou atenția asupra lui Kirsty. Făcând o grimasă, o ținu strâns și privi în jos, către ea. Fetița era înnebunită de frică. Ochiul îi erau roșii, plini de lacrimi. Privi în ochii lui și vorbi printre lacrimi.

— *Nu vreau să mor. Oh, Doamne, nu vreau să mor.*

Mai rămăsese o singură capsă.

Gluga era întinsă la maximum, încordându-se sub greutatea lui Kirsty.

Nu avea să țină...

Cu o secundă înainte să se întâmple, Buck Riley simți greutatea fetiței trăgând de glugă și spuse încet:

— Îmi pare rău.

Cu o pocnitură bruscă, ultima capsă se desfăcu și Riley urmări neajutorat cum Kirsty căzu de lângă el într-o înfiorătoare mișcare cu încetinitorul. Ochiul ei mari priviră drept într-ai lui în timp ce cădea, fața ei fiind imaginea terorii pure, de nedescris. Acei ochi mari deveniră din ce în ce mai mici, iar lui Buck Riley i se făcu rău văzând-o pe fetiță plonjând, cincisprezece metri mai jos, în bazinul înghețat.

Bazinul de la baza stației polare Wilkes devenise un abator. Din nișa sa de pe puntea C, Shane Schofield privi în jos către el, îngrozit.

Sângele acoperise atât de mult apa înghețată, încât bazinul enorm nu era acum decât o ceață maronie. Chiar și balenele ucigașe masive dispăreau când înotau prin peticele întunecate.

Schofield cercetă scena.

Într-o parte a bazinului se aflau francezii. Ei suferiseră cel mai mult. Balenele ucigașe le luaseră deja doi oameni.

De cealaltă parte a bazinului se aflau soldații din infanteria marină rămași – Rebound și Mother – și cei trei oameni de știință de la Wilkes care erau alături de Book când puntea B căzuse. Toți cinci înotau desperați spre puntea de metal care înconjură bazinul.

Acolo văzu Schofield silueta micuță, îmbrăcată în roz a lui Kirsty căzând cu o plescăitură. Ateriză cu spatele înainte și se duse imediat la fund. Țipătul său ascuțit o urmase pe tot drumul de coborâre.

Schofield se întoarse să privească spre Buck Riley, care atârna de balustrada îndoită al punții B.

Ochii li se întâlneau o clipă. Book părea obosit, deprimat, epuizat. Ochii săi spuneau totul. Nu mai putea. Făcuse tot ce-i stătuse în puteri.

Dar nu și Schofield.

Își țuguie buzele și analizează situația.

Kirsty era în partea îndepărtată a bazinului, de cealaltă parte a clopotului de scufundare, în zonă deschisă. Toți ceilalți erau în apropierea marginilor bazinului, încercând să iasă. În eforturile lor de a scăpa, niciunul dintre ei nu o văzuse pe fetiță aterizând în bazin.

În timp ce privea spre bazin, Schofield putea auzi vocea lui Montana prin interfon ținând la Snake și Santa Cruz, care se confruntau fără arme cu soldații francezi sus, pe puntea A.

— Țineți-i în mișcare spre sud...

— Nu-și pot folosi nici ei armele...

Schofield se uita în jur în locul în care stătea, căutând ceva ce putea folosi.

Era încă în nișă, singur. Cu câteva clipe mai devreme, o trimisese pe Gant jos, pe puntea bazinului, în timp ce el pornise să-l ajute pe Book Riley. Însă, înainte să aibă vreo șansă să ajungă acolo, fetița căzuse. Și acum era jos, în bazin.

Schofield văzu rândul de butoane de pe consola din spatele său și niște cuvinte sub o manetă: CLOPOTUL DE SCUFUNDARE-VINCLU.

Nu, asta nu era de ajutor.

Însă apoi văzu un alt buton mare, dreptunghiular, pe care era scris un singur cuvânt: POD.

Schofield privi o clipă butonul, perplex. Și apoi își aminti. Podul retractabil. Acesta trebuia să fie întrerupătorul de control pentru podul retractabil despre care îi povestise Hensleigh mai devreme, podul care se întindea dinspre puntea C, în afară, deasupra spațiului deschis din centrul stației.

Fără să ezite, Schofield apăsa butonul lung, dreptunghiular și auzi imediat un zgomot puternic, zângănitor, de undeva de sub picioarele sale.

Un motor de undeva din peretele de lângă el se trezi dintr-odată la viață și Schofield urmări cum o platformă îngustă, alungită începu să se întindă în afară, deasupra spațiului gol enorm din mijlocul stației.

Pe partea îndepărtată a puțului, Schofield văzu o altă platformă, identică, și care începea să se întindă de sub pasarele.

Probabil că în curând cele două platforme aveau să se întâlnească la mijloc și să formeze un pod care se întindea pe lățimea stației.

Schofield nu pierdu nicio clipă. Se urcă pe pod, în timp ce acesta se întindea peste centrul stației. Se deplasa destul de rapid, într-o mișcare asemănătoare unui telescop, extensii mai mici născându-se din unele mai mari și suficient de repede cât să i-o ia înainte, în timp ce el alerga. Nu era foarte lat, având doar vreo 60 de centimetri, și nu avea balustradă.

Schofield alergă pe podul care se întindea și creștea în fața lui. Și apoi, exact când platforma pe care se găsea era pe cale să se îmbine cu jumătatea de pe partea cealaltă, trase aer adânc în piept, își mări viteza și sări în diagonală de pe pod.

Riley privi uimit cum Schofield plutește prin aer, peste clopotul de scufundare masiv, și făcu un arc în jos, spre bazinul înghețat.

Căzu rapid. Însă, în cădere, Schofield făcu un lucru neobișnuit. Ridicând mâna dreaptă, scoase ceva din spatele umărului.

Când lovi apa, îi intrară mai întâi picioarele – desfăcute larg ca să nu ajungă mult sub suprafață –, în timp ce cu ambele mâini ținea obiectul pe care-l scosese din spate.

Kirsty se întoarse în mod instinctiv când apa de lângă ea explodă.

Inițial, crezu că era una dintre balenele ucigașe care ieșea la suprafață ca s-o tragă la fund, însă când apa se liniști și putu să vadă din nou, tot ce zări fu un bărbat plutind lângă ea.

Era unul dintre soldații din infanteria marină. De fapt, era unul pe care-l cunoscuse mai devreme, cel drăguț, șeful. Cel care purta ochelari-oglinďă, argintii, șmecheri. Încercă să-și amintească numele lui. „Seinfeld, se gândi, sau ceva de genul acesta.”

— Ești bine? spuse el.

Ea dădu din cap, fără să scoată un cuvânt.

Ochelarii lui argintii îi atârnavu pieziș pe nas, deplasați din cauza aterizării în apă. Îi dădu la o parte rapid și pentru o secundă Kirsty îi văzu ochii și rămase cu gura căscată.

Dintr-odată, una dintre balenele ucigașe trecu șuierând pe lângă ei și pe Kirsty nu o mai interesară ochii lui Schofield.

Înotătoarea dorsală înaltă, neagră alunecă exact pe lângă fețele lor și apoi încet, foarte încet, se lasă în jos în apă până când, în sfârșit, vârful înotătoarei masive coborî sub suprafața și dispăru.

Kirsty începu să gâfâie puternic.

În spatele ei, Schofield începu imediat să privească în jos în apa de sub ei. Înotau într-una dintre secțiunile bazinului care nu fusese contaminată încă de sânge. Apa de sub ei era limpede precum cristalul.

Kirsty îl urmări și privi în jos, în apa de sub ea...

...exact la timp ca să vadă botul larg deschis al balenei ucigașe îndreptându-se spre picioarele ei!

Kirsty țipă îngrozită de moarte, însă, în spatele ei, Schofield rămase calm. Își coborî rapid Maghook-ul sub suprafața și, pentru o jumătate de secundă îngrozitoare, așteptă până când balena ucigașă era aproape...

Și apoi, trase.

Ancora, cu capul său magnetic bulbos, porni ca trăsnetul din lansatorul său prin apă și se opri în botul balenei ucigașe, oprind creatura masivă din drum.

Lui Schofield nu-i era foarte clar dacă fusese sau nu suficient să amețească o balenă ucigașă matură, de șapte tone. La naiba, balena era probabil doar șocată că totuși ceva îndrăznise să reacționeze.

Schofield apăsă repede de două ori pe trăgaciul lansatorului și ancora începu rapid să se înfășoare înapoi.

Se întoarse din nou cu fața spre Kirsty.

— Ești întreagă? Ai toate degetele de la mâini și de la picioare?

Kirsty doar se uita la el, văzu din nou ochii aceia și dădu din cap fără să scoată un cuvânt.

— Haide, atunci, spuse Schofield trăgând-o prin apă.

Sarah Hensleigh atinse marginea bazinului și se cățara pe punte cât de repede putu. Se întoarse și-i văzu pe Conlon și pe Abby înotând spre ea.

— Grăbiți-vă! țipă Sarah. Grăbiți-vă!

Abby ajunse prima. Sarah o prinse de mână și o trase în sus pe punte.

Conlon era încă la doi metri distanță, înotând cu putere.

— Haide, Warren!

Conlon înota din răputeri.

Un metru distanță.

Privi în sus disperat către Sarah, iar ea căzu în genunchi la marginea punții.

Ajunse la ea. Se lovi de marginea de metal a punții asemenea unui înotător de la olimpiadă care atinge peretele la sfârșitul unei curse. Întinse mâna și o prinse pe-a lui Sarah. Sarah tocmai începea să-l tragă pe Conlon în sus pe punte când, dintr-odată, apa din spatele lui se desfăcu și una dintre balenele ucigașe ieși la suprafață. Balena imensă își deschise larg botul și cuprinse corpul lui Conlon de la tălpi până la piept.

Ochii lui Conlon se bulbucară când balena îi zdrobi pieptul și Sarah încercă disperată să-l țină de mână, însă balena era prea puternică. Când coborî din nou în apă, trase atât de tare de trupul lui Conlon, încât Sarah simți unghiile omului de știință îngrozit zgâriindu-i pielea până la sânge; apoi, brusc, mâna lui nu o mai strânse pe a ei și Sarah căzu pe punte și-l urmări îngrozită pe Warren Conlon dispărând sub apă, chiar în fața ochilor ei. La câțiva metri mai încolo, Mother și Rebound se apropiau și ei de punte.

Rebound înota cu putere, iar Mother se întoarse în apă și trase cu MP-5-ul ei sub suprafață. Unul dintre primele lucruri pe care ți le predau la Parris Island, legendara tabără de instrucție a Corpului Pușcașilor Marini al Statelor Unite, este rezistența pe care o oferă apa împotriva focului de arma. Într-adevăr, un glonț obișnuit își va pierde aproape în întregime viteza în mai puțin de doi metri de apă. Apoi, pur și simplu va încetini și se va opri, căzând la fund.

Însă astfel de legi ale fizicii nu păreau să o deranjeze pe Mother în acest moment. Ea doar așteptă până se apropiară balenele ucigașe și apoi trase cu putere. Gloanțele păruă că penetrează pielea, dar se pare că nu produsese răni prea mari. Mother trase și lovi, iar balenele se îndepărtară pentru moment, însă păreau să se întoarcă mereu, nerănite, de neoprit.

Rebound atinse puntea și era pe punctul de a se urca pe ea, când se întoarse și o văzu pe Mother în spatele său.

Aceasta privea în jos spre stânga, cu mâna în care ținea arma săltându-i în mod repetat în timp ce trăgea în ceva de sub apă. Și apoi, brusc, mâna încetă să-i salte și Mother păru nedumerita. Arma sa nu mai funcționa.

Muniția înghețase.

Rebound o urmări pe Mother scuturând dezgustată pușca MP-5, ca și cum așa ar fi făcut-o să funcționeze din nou.

În acel moment, Rebound observă o umbră întunecată, amenințătoare, alunecând înspre suprafață, apropiindu-se în tăcere de Mother din partea dreaptă.

— Mother! Atenție la dreapta!

Mother îl auzi, se întoarse instantaneu și văzu balena ucigașă ridicându-se sub ea. Arma fiindu-i acum inutilă, Mother pur și simplu pivotă în apă și-și ridică picioarele rapid, iar balena trecu pe lângă ea, ratându-i picioarele cu câțiva centimetri.

Însă apoi, chiar când Rebound se gândea că trecuse de Mother, balena ucigașă își schimbă brusc traseul, sparse suprafața apei și-și încleșta fălcile în jurul mâinii în care ținea Mother arma.

Mother țipă de durere și dădu drumul puștii MP-5, eliberându-și mâna exact când balena mușcă din armă.

O rana roșie îi apărură instantaneu deasupra încheieturii. Sângele i se întinse pe tot antebrațul.

Însă mâna era încă la locul ei.

Lui Mother nu-i păsa. Acum, rămasă fără armă, înotă din toate puterile spre marginea apei.

Rebound se ridică pe punte, se întoarse și o grăbi pe Mother:

— Mișcă-te, Mother! Grăbește-te, iubito!

Mother înota.

Rebound îngenunche la marginea punții.

Umbre negre treceau înaintea și înapoi în spatele siluetei lui Mother, care înota frenetic.

Forme negre peste tot. Prea multe.

Și apoi, brusc, Rebound își dădu seama.

Mother nu avea să ajungă pe punte la timp.

Apoi, ca o confirmare, o silueta neagră masivă apărură în apă chiar în spatele picioarelor lui Mother care loveau frenetic apa.

Se apropie încet, prin apa transparentă și vălurită, iar Rebound văzu o crăpătură roz apărând de-a lungul liniei enorme, cu alb și negru a fălcii sale.

Gura i se deschidea.

Apărură dinții și Rebound simți că-i îngheață sângele.

Prin apa cristalină văzu umbra neagra ridicându-se încet în spatele lui Mother, până când îi cuprinse picioarele și le lăsă să lovească în interiorul gurii ei larg deschise.

Și apoi, cu un sentiment amenințător de fatalitate, fălcile balenei imense se

închiseră încet în jurul genunchilor lui Mother.

Mother simți o zdruncinătură incredibil de puternică.

Rebound urmări îngrozit cum balena ucigașă o trase în adâncuri. Apa din jurul lui Mother făcu spume și bulbuci și sângele începu să se împrăstie, însă Mother se lupta cu disperare, opunându-se cu toate puterile.

Dintr-odată, sparse suprafața, la fel ca balena. Cumva, în timpul bătăliei lor din adâncuri, Mother trebuie să fi reușit să-și scoată unul din picioare dintre fălcile balenei, pentru că acum îl folosea ca să lovească puternic în botul balenei.

— *Nenorocito!* urlă ea. O să te omor!

Dar balena o ținea de celălalt picior și nu-i dădea drumul.

Brusc, Mother se aruncă înainte în apă, înălțând o serie de valuri albe în fața ei. Balena o împingea înainte, spre Rebound și spre punte.

Și apoi – zdrang! – Mother se lovi puternic de marginea punții și, surprinzător, reuși să se prindă cu mâna de grilajul de metal.

— O să te *omor!* *Nenorocito!* țipă Mother printre dinții încleștați.

Rebound se aplecă înainte și o prinse pe Mother de mână, în timp ce aceasta se ținea furioasă de punte și se lupta cu balena ucigașă într-o bătălie decisivă pentru propriul trup.

Apoi Rebound o văzu pe Mother scoțându-și puternicul pistol automat Colt din toc și îndreptându-l către capul balenei.

— Oh, la naiba... spuse Rebound.

— Vrei să mănânci ceva, iubito? întrebă Mother balena. Mănâncă *asta*.

Trase.

O rafală de lumină galbenă izbucni din arma lui Mother când flacăra pistolului aprinse aerul gazos din jurul ei. Atât ea, cât și Rebound fură azvârliți cinci metri înapoi pe punte de unda de șoc.

Balena nu fu la fel de norocoasă. Imediat ce glonțul îi pătrunse în creier, se zbătu violent, sărind în sus. Apoi, căzu neputincioasă înapoi în apă într-un nor format din propriul sânge, prada sa finală – prinsă într-o fracțiune de secundă înainte de a muri – fiind o porțiune din piciorul stâng al lui Mother. Totul, de la genunchiul stâng în jos.

Schofield și Kirsty se aflau încă în mijlocul bazinului, prinși la jumătatea distanței dintre clopotul de scufundare din centru și puntea aflată la opt metri depărtare.

Stând spate în spate, priveau amândoi înspăimântați în jur. Apa din jurul lor era amenințător de liniștită. Tăcută. Calmă.

— Domnule, rosti Kirsty, abia șoptit.

Falca îi tremura de frică și de frig.

— Ce este? Schofield își menținea ochii ațintiți asupra apei din jurul lui.

— Mi-e frică.

— Frică? spuse Schofield, neascunzându-și prea bine propria teamă. Nu credeam că în ziua de azi copiilor le mai este teamă de ceva. Nu au așa ceva la Sea World?...

În acel moment, una dintre balenele ucigașe țâșni din apă chiar în fața lui Schofield. Ieși din apă și se arcui rapid în jos, îndreptându-se exact către el și Kirsty!

— Du-te la fund! țipă Schofield văzând cele două rânduri de dinți albi, zimțați, deschizându-se larg în fața sa.

Schofield își ținu răsuflarea și se duse la fund, trăgând-o pe Kirsty după el.

Lumea deveni tăcută dintr-odată, în timp ce burta imensă a balenei ucigașe căzu deasupra lor cu o viteză incredibilă.

Se freca ușor de vârful căștii lui Schofield, în timp ce lovi din nou apa chiar deasupra capetelor lor.

Schofield și Kirsty ieșiră iar la suprafață, trăgând aer în piept.

Schofield privi rapid către stânga: îi văzu pe Rebound și pe Mother pe punte. Se uită spre dreapta: le văzu pe Sarah și pe Abby în siguranță pe punte, îndepărtându-se rapid de margine.

Se întoarse: văzu un alt francez tras la fund. Cei doi soldați francezi rămași tocmai ajungeau la marginea bazinului. Fuseseră nevoiți să înoate mai mult decât oricine, deoarece aterizaseră cel mai aproape de mijlocul bazinului.

„Așa merită”, se gândi Schofield.

Privi în sus: și văzu imediat podul retractabil care se întindea pe lățimea stației de pe ambele părți ale punții C.

Chiar atunci, o explozie asurzitoare se auzi din nișa de pe pasarela punții C și o limbă de foc incredibil de mare izbucni peste întregul puț central al stației.

Schofield știu imediat ce se întâmplase – soldații francezi de pe puntea A, nemaiputându-și utiliza armele, aruncau acum grenade în puț. Inteligent. O grenadă detonată în această atmosferă inflamabilă ar produce de două ori mai multe daune decât în mod normal. Prima lor țintă, observa Schofield, fusese nișa în care el și Gant se ascuseseră mai devreme.

Dintr-odată, ceva ieși din mingea de foc care distrusese nișa.

Era mare și gri, pătrat, și căzu lovindu-se în toate părțile prin puțul central al stației. Căzu rapid, tăind aerul, greutatea sa imensă trăgându-l în jos. Cu o lovitură de tunet, scaunul catapultabil de 200 de kilograme care stătuse în fața consolei din nișa de pe puntea C căzu lovindu-se de puntea care înconjură bazinul din fundul stației. Cântărea atât de mult și ateriză atât de puternic, încât îndoii puntea groasă din metal când o lovi.

În ciuda haosului din jurul său, Shane Schofield își ținu ochii ațintiți asupra podului retractabil aflat la trei etaje deasupra sa. Calculă distanța.

„Nouă metri. Poate zece metri jumate.”

Nu pierdu timpul, își ridică Maghook-ul, atinse cu degetul mare un buton marcat cu „M” – și văzu o lumina roșie activându-se pe capul ancorei – ochi și trase.

Ancora porni în sus prin aer. Însă, de data asta ghearele cârligului nu se deschiseră. Acum era setat pe magnet.

Capul magnetic bulbos al Maghook-ului se lovi puternic de partea inferioară a podului retractabil de oțel și rămase fixat acolo.

Schofield făcu în minte niște calcule rapide.

— La naiba! fu tot ce spuse când termină. Apoi, îi întinse lansatorul lui Kirsty și spuse: Trei cuvinte, iubito: *nu-i da drumul*.

Ea prinse lansatorul cu ambele mâini și-l privi pe Schofield, nedumerită.

Schofield îi zâmbi încurajator.

— Doar ține-te bine.

Apoi apăsă ferm pe un buton negru, micuț, de pe mânerul Maghook-ului.

Dintr-odată, Kirsty zbură afara din apă, în timp ce Maghook-ul o ridica înfășurându-se asemenea unei undițe ciudate.

Era ușoară, așa că Maghook-ul nu întâmpină probleme să o ridice spre pod. Schofield știa că ar fi fost mult mai încet dacă și greutatea lui era...

O balenă ucigașă se repezi din apă în urma lui Kirsty.

Schofield rămase cu gura căscată văzând balena masivă ridicându-și întregul corp din apa într-o săritură verticală magnifică.

Kirsty încă se mișca rapid în sus, ridicată de Maghook. Privi în jos și văzu balena ieșind din apă sub ea, asemenea diavolului țâșnind din iad. O văzu venind, urlând după ea, corpul rotindu-i-se în timp ce se ridica în aer.

Și apoi, brusc, Kirsty se opri.

Balena continua să urce.

Kirsty țipă surprinsă, privi în sus și văzu că lovise partea inferioară a podului.

Nu mai putea urca!

Balena își deschise larg fălcile, atingând zenitul săriturii ei...

Kirsty strânse Maghook-ul cât putu de tare și-și ridica rapid picioarele la piept

exact când dinții balenei se închiseră cu putere, unindu-se la mai puțin de 30 de centimetri de fundul ei, cea mai joasă parte a corpului ei.

Kirsty urmări balena imensă alb cu negru căzând sub ea, micșorându-se până când dispăru iar în bazinul de jos. Animalul trebuie să fi avut cel puțin nouă metri lungime și-și ridicase vertical întregul corp din apă...

Dintr-odată, în fața lui Kirsty apărură o mână, sperînd-o așa de tare încât era gata să dea drumul Maghook-ului.

— E în regula, spuse o voce. Sunt eu.

Kirsty se uită în sus și se trezi privind în ochii prietenoși ai soldatului din infanteria marină pe care-l știa drept domnul Book. Îi prinse mîna și acesta o trase în sus pe podul retractabil.

Răsufli greu, aproape plîngînd. Buck Riley o ținu în brațe și o privi uimit. După o secundă, Kirsty băgă mîna în buzunar și scoase un inhalator de plastic pentru astmul de care suferea.

Inhală lung de două ori și-și trase răsufierea. Când, în sfârșit, putu vorbi, privi către Riley, dădu din cap și spuse:

— Cu siguranță nu au *așa ceva* la Sea World.

Schofield era încă jos, în bazin. Două dintre balenele ucigașe îi dădeau târcoale amenințător. Schofield observă că acestea două păreau a fi mai mici decât celelalte. Exemplare tinere, probabil.

Schofield își înclină capul în sus și țipă:

— Book! Am nevoie de Maghook!

Sus, pe pod, Riley se lăsă imediat pe burtă și se aplecă peste marginea platformei înguste de metal. Întinse mîna sub platformă și încercă să dezactiveze magnetul de pe ancora lui Schofield.

— Am nevoie de el *acum*, Book! se înalță vocea lui Schofield prin puțul stației polare.

— Încerc! Încerc! replică Riley.

— Încearcă *mai repede!*

Riley își întinse mîna în afară, sub platforma și încerca să atingă butonul marcat cu „M” de pe mâner, care activa și dezactiva magnetul puternic al Maghook-ului.

În timp ce făcea asta, se întîmpla însă un lucru ciudat.

Pentru o secundă, Riley putu jura că o auzise pe Kirsty vorbindu-i cuiva de pe pod, deasupra lui.

— Ajută scafandrul, Wendy. *Ajută scafandrul.*

Riley clipi din gene. Probabil avea iluzii auditive.

Jos, în bazin, Schofield se gîndi că totul se terminase. Cele două balene ucigașe

afla de-o parte și de alta a sa se apropiau, încercuindu-l, închizând orice cale de scăpare posibilă.

Dintr-odată, una din ele păru să-și părăsească ruta și să oscileze. Schofield înghiți în sec. Se întorcea după pradă.

Balena se răsuci într-un arc lent, larg, îndreptându-se exact către Schofield. Corpul ei se afla doar la vreo 30 de centimetri sub apă, iar înotătoarea dorsală înaltă tăia ușor valurile din bazin. Se mișca atât de repede, încât crea un val în fața capului său alb cu negru, cufundat.

Valul se deplasa cu repeziciune prin apă, îndreptându-se spre Shane Schofield.

Acesta privi în jur. Nu avea unde să se ducă de data asta, nici vreo armă pe care s-o utilizeze.

În disperare de cauză, scoase pistolul Desert Eagle și-l ridică deasupra apei.

„Dacă s-a ajuns aici, se gândi el, atunci asta este.”

Balena se îndreptă spre el.

Și apoi, brusc, un obiect negru, asemănător unei rachete, plonjă în apă chiar în fața lui Schofield, chiar *între* el și balena ucigașă.

Orice ar fi fost, era atât de lucios, încât pătrunse în apă aproape fără să stropească în jur și, odată ajuns înăuntru, se îndepărtă de el cu o viteză fenomenală.

Ambele balene ucigașe îl văzură instantaneu și-și pierdură imediat interesul pentru Schofield. Chiar și cea care se îndreptase către el cu câteva secunde mai înainte își modifică brusc traseul și plecă rapid pe urmele noii sale prăzi.

Schofield rămase înmărmurit. Ce fusese? Părea aproape ca... o focă de un anumit fel.

Și apoi, în mod miraculos, un Maghook căzu în apă chiar în fața lui Schofield.

Schofield îl prinse înainte să se scufunde și privi imediat în sus. Sus, pe pod, îl văzu pe Book Riley stând pe burtă, cu o mână întinsă pe sub pod.

Schofield privi spre Maghook și se simți dintr-odată cuprins de un nou val de speranță.

Chiar atunci, un cap mic și ascuțit ieși din apă chiar în fața lui și el se dădu înapoi, surprins.

Era Wendy. Foca americană cu blană a lui Kirsty.

Gulerul ei roșu drăguț lucea umed, iar ochii-i negri priveau direct într-ai lui. Dacă așa ceva este posibil, Schofield ar fi putut jura că micuța focă zâmbea – distrându-se copios în timp ce înota în bazin, scăpând de balenele ucigașe mai puțin agile.

Apoi își dădu seama. Wendy trebuie să fi fost obiectul care se cufundase în bazin între el și balena ucigașă care-l ataca.

Dintr-odată, capul lui Wendy se smuci spre stânga.

Auzise ceva, simțise ceva.

Apoi dădu din cap în ceea ce părea o aprobare finală, fericita către Schofield, înainte să intre iar sub apă și să înoate grăbită pe lungimea bazinului.

Înota repede. Plutea chiar sub suprafața apei, asemenea unei torpile negre, micuțe. Tăind spre stânga, coborând pe dreapta și apoi dispărând brusc, aruncându-se într-o cufundare verticală bruscă. Nici nu se mișcase bine, că apărură trei înotătoare dorsale în spatele ei și începură imediat să o urmărească, înainte să dispară și ele sub suprafață, într-o urmărire strânsă.

Schofield profită de ocazie și înotă către marginea cea mai apropiată. Era la noua metri de punte când îl lovi brusc un val și Schofield se roti în apă, în timp ce corpul gigantic al uneia dintre balenele ucigașe trecu pe lângă el cu o viteză înfricoșătoare. Schofield se încordă imediat pentru o altă luptă, însă balena trecu pur și simplu pe lângă el, căutând-o pe alunecoasa Wendy.

Schofield respiră din nou, înotă înainte și prinse puntea cu mâna. Urcă afară din apă și văzu scaunul catapultabil distrus căzut într-o parte, sfărâmat, pe punte, în fața sa. Schofield se întoarse și urmări haosul din jurul său.

Sarah și Abby ieșiseră de mult din apă și acum se grăbeau spre tunelurile de pe puntea E. Nu departe de ele erau Rebound și Mother. Rebound îngenunchease peste Mother. Părea că apăsă pe o rană de pe piciorul femeii.

Pe cealaltă parte a bazinului, Schofield îi văzu pe cei doi soldați francezi supraviețuitori, care ieșiseră și ei cu bine din apă. Uzi leoarcă, abia se ridicau în picioare pe punte. Unul din ei îl văzu pe Schofield, începu să-și caute arbaleta.

Chiar atunci, o mișcare bruscă îi atrase atenția lui Schofield și se întoarse și văzu o umbră neagră, cunoscută, alunecând pe lungimea bazinului.

Wendy.

Trei forme mari, alb cu negru, alergau prin apă în urma ei. Balenele ucigașe în urmărire.

Wendy înota cu o viteză impresionantă, imediat sub suprafață. Înotătoarele ei loveau uneori puternic înapoi și apoi rămâneau de o parte și de alta a sa, astfel încât corpul se menținea cât mai hidrodinamic posibil. Arăta ca un glonț propulsat prin bazin, apărând și dispărând alternativ prin norii întunecați, roșii, care pătau apa înghețată.

Se îndrepta către punte, spre acea parte a punții pe care se aflau cei doi soldați francezi. Și nu încetinea.

De fapt, lui Schofield i se părea că accelerează, alergând spre punte, cu trei spectre alb cu negru urmărind-o prin apă.

Schofield văzu uimit cum, la un metru de punte, Wendy se lansă dintr-odată afară din apă. O săritură plană, grațioasă și ateriză ușor pe punte, pe burtă, alunecând trei metri mai în față. Alunecă exact pe lângă cei doi francezi nedumeriți care stăteau lângă ea.

Însă nu rămase acolo. Nici nu se opri bine din alunecat, că se ridică pe înotătoarea din față și începu să se deplaseze cât de repede putea, îndepărtându-se de marginea apei.

Pentru o clipă, Schofield se întrebă de ce făcea asta. Evident că, odată ieșită din apă, era în siguranță față de balene.

Și apoi Schofield își dădu seama de ce procedase Wendy astfel.

Asemenea unui demon înălțându-se din adâncuri, una dintre balenele care o urmăriseră ieși urlând din apă și-și trase corpul masiv sus pe punte, aterizând pe grilajul gros de metal cu o bufnitură puternică. Balena imensă alunecă rapid de-a lungul punții, purtată înaintea de propria inerție. Se roti ușor pe o parte în timp ce se mișca, astfel încât fâlcile i se deschiseră vertical și apoi, cu o grație aproape lipsită de efort, îl prinse pe unul din francezi și mușcă puternic.

Alunecarea masivului animal se opri și ea încetă treptat să se mai miște, cu soldatul francez – țipând ca un nebun în timp ce sângele îi curgea din gură – prins bine între fâlcile sale. Balena începu apoi să-și tragă corpul enorm înapoi de-a lungul punții, printr-o mișcare neîndemânatică. După câteva clipe, ajunse la margine și căzu înapoi în apă, luându-l cu ea pe francezul care continua să urle.

Wendy știuse. Nu erai cu adevărat în siguranță față de balenele ucigașe până când nu te *îndepărtați mult* de marginea apei.

Cei șase oameni rămași pe punte înțeleseseră imediat.

Îndepărtați-vă de margine.

Schofield o văzu pe Gant alăturându-i-se lui Rebound pe cealaltă parte a bazinului. Îi văzu pe amândoi ridicând-o grăbiți pe Mother de umeri și începând să o tragă departe de margine, în timp ce privea, Schofield observă rapid o parte a corpului lui Mother. Jumătatea inferioară a unuia din picioarele sale lipsea.

În acea clipă se auzi o bufnitură răsunătoare în spatele lui și Schofield simți puntea de sub el vibrând cu putere. Se întoarse instantaneu cu fața spre bazin și văzu trupul uneia dintre balenele ucigașe alunecând de-a lungul punții spre el!

Balena se deplasa rapid de-a lungul punții.

Schofield era încă în genunchi.

Balena se roti pe o parte și-și deschise larg botul.

Schofield se îndepărtă de creatura masivă și văzu scaunul catapultabil distrus întins pe punte la un metru și jumătate în spatele lui. Dacă ar putea să ajungă la el și să sară peste el, ar fi în siguranță. Schofield înainta de-a lungul punții pe brânci, spre scaunul catapultabil imens.

Balena continua să se apropie. Repede.

Schofield își încheștă mâinile pe punte și se târî cât de repede putu. Dar nu suficient de repede. Nu avea să reușească. Nu avea să fie în stare să ajungă la timp la scaunul catapultabil.

Schofield zări apa împrăștiindu-se pe punte peste tot în jurul lui. Apa adusă de balena ucigașă care înainta.

Era chiar *în spatele lui!*

Adrenalina îi crescuse și Schofield se aruncă înainte. Știa că nu avea să ajungă *dincolo de scaun*, așa că se aruncă, cu spatele înainte, *în scaunul catapultabil*.

Acum era cu fața spre bazin, „așezat” în scaunul catapultabil distrus, așa cum acesta zăcea într-o parte, sfărâmat. Privi în sus și balena ucigașă îi umplu întregul câmp vizual.

Era exact deasupra lui! La mai puțin de un metru distanță. Venea urlând către el.

Nu exista nicio șansă ca ea să încetinească.

Nicio șansă ca ea să-l rateze.

Și Shane Schofield închise ochii în timp ce fălcile balenei ucigașe se încleștară în jurul capului său.

Se auzi un zăngănit nepământean, un zgomot mai puternic decât orice auzise Schofield în viața lui.

Schofield se așteptase să simtă durere – durere ascuțită, bruscă, arzătoare – când dinții balenei ucigașe se încleștasera peste capul său. Însă, ciudat, nu simțise nimic.

Dezorientat, deschise ochii...

...și văzu două rânduri lungi de dinți foarte ascuțiți întinzându-se departe de el, în întuneric. Între cele două rânduri lungi de dinți se afla o limbă roz, grotesc de mare.

Mintea lui Schofield puse totul cap la cap într-o secundă.

Capul său se afla în interiorul gurii balenei ucigașe!

Însă, dintr-un motiv – un motiv de neînțeles, incredibil – el era încă viu.

În acel moment, Schofield privi în sus și văzu că avea capul înconjurat pe trei părți de tetiera din oțel, distrusă, a scaunului catapultabil.

Mușcătura feroce a balenei ucigașe lovise puternic tetiera, de fiecare parte a capului lui Schofield. Însă tetiera de oțel fusese suficient de puternică să reziste forței incredibile a mușcăturii – oprise dinții mari ai balenei la doar câțiva milimetri distanță de urechile lui Schofield. Acum, două părți îndoite din tetiera se curbau spre interior de fiecare parte a capului său. Una din ele – ascuțită și zimțată – făcuse să apară o picătură de sânge din urechea stângă a lui Schofield.

Schofield nu vedea nimic altceva. Întreaga jumătate superioară a corpului său, de la piept la cap, era complet acoperită de gura balenei ucigașe.

Dintr-odată, scaunul catapultabil zvâcni sub el.

Zgârie sonor puntea de metal, iar Schofield căzu înapoi pe scaun, în timp ce acesta era târât înainte.

Mișcarea se opri brusc, aproape imediat cum începuse, iar Schofield fu aruncat înainte și se opri zguduindu-se. Își dădu imediat seama ce se întâmpla.

Balena îl țâra înapoi spre bazin.

Scaunul catapultabil zvâcni din nou și Schofield simți cum alunecă încă un metru pe punte.

Schofield își putea imagina cu ochii minții mișcările balenei. Probabil că se țâra înapoi – la fel cum făcuse cealaltă înainte cu francezul – ondulându-și corpul masiv

peste punte, în timp ce trăgea scaunul catapultabil de două sute de kilograme spre margine.

Scaunul catapultabil se mișcă din nou și Schofield simți o rafală bruscă de aer cald atingându-i fața.

Venise din interiorul balenei.

Lui Schofield nu-i venea să creadă. Balena ucigașă trăgea aer în piept și-l sufla înapoi, respira greu ținând această pradă neobișnuit de grea între fălcile sale și târând-o înapoi spre apă! Schofield se răsuci în scaun, în timp ce o altă rafală de aer cald îi lovi fața și scaunul zvâcni din nou.

Picioarele încă îi ieșeau de sub baza scaunului catapultabil, afară, într-o parte a gurii larg deschise a balenei. Dacă ar fi putut să se răsucescă în jos în acea direcție, se gândi Schofield, poate ar fi reușit să alunece din scaun – și din gura balenei – înainte ca aceasta să ajungă în apă.

Schofield se mișcă încet, atent, lasându-se în scaunul catapultabil, nedorind ca balena să-și dea seama de planul său.

Brusc, scaunul se smuci în lateral. Scârțâi sinistru în timp ce aluneca pe puntea metalică. Schofield se prinse repede de brațele scaunului ca să se oprească, să nu cadă înainte spre dinții animalului.

Se lăsă și mai mult în jos. Acum talia lui era în afara scaunului, iar ochii îi erau la același nivel cu dinții ascuțiți ai balenei. Balena mârâi în timp ce se lupta cu scaunul greu de oțel.

Încet, Schofield se lăsă încă trei centimetri în afara scaunului.

Și apoi, întâlni o problemă.

Stătea atât de jos în scaunul catapultabil acum, încât nu mai putea să se țină de brațele acestuia. Avea nevoie de ceva de care să se prindă, ceva cu ajutorul căruia să se poată împinge afară din scaun. Schofield privi disperat în jur, căutând ceva de care să se apuce.

Nimic.

Nu era absolut nimic de care să se prindă.

Și apoi, privirea îi căzu pe dinții balenei ucigașe din fața sa.

„Nu pot să cred asta”, se gândi Schofield în timp ce întindea ambele mâini și se prindea de doi dintre dinții albi, enormi ai balenei ucigașe.

Dintr-odată, scaunul catapultabil zvâcni și alunecă iar, și Schofield simți că se ridica ușor de pe punte. Avu un gând brusc, înspăimântător.

„A ajuns la marginea punții.

Și acum coboară peste ea...

La naiba!”

Schofield prinse strâns dinții balenei și se împinse cu putere, eliberându-se din scaunul catapultabil. Alunecă din scaun, prin partea laterală a gurii balenei și căzu

pe punte exact la timp ca să vadă partea din spate a balenei căzând înapoi în bazin. Când coada îi pătrunse în apă, corpul balenei masive se ridică și capul i se înalță, ridicând întregul scaun catapultabil de pe punte. Apoi, corpul alb cu negru enorm al balenei ucigașe începu să alunece în jos, în apă, și marele prădător își purtă prada spre un mormânt acvatic.

Schofield se ridică în picioare în câteva secunde, traversând rapid puntea spre Rebound, Gant și Mother.

Vorbi în microfonul din cască în timp ce alerga:

— Montana, aici Scarecrow, raportează.

— Sunt încă sus, pe puntea A, Scarecrow. Snake și Santa Cruz sunt aici, cu mine.

— Câți sunt acolo? întrebă Schofield.

— Număr cinci militari și doi civili, spuse vocea lui Montana, însă doi dintre militari tocmai s-au îndreptat către una dintre scări și au coborât un nivel. Ce? Oh, la naiba...

Conexiunea căzu. Schofield auzi o încăierare.

— Montana...

Brusc, un soldat francez pași în afară, pe punte, chiar în fața lui Schofield.

Era ultimul dintre cei cinci soldați francezi care căzuseră în piscină, singurul dintre ei care ieșise viu de acolo. Părea moartea în persoana – ud learcă, încrâncenat și al naibii de furios. Îl privi fioros pe Schofield și apoi își ridică arbaleta.

Fără să ezita, Schofield scoase un cuțit dintr-o teacă prinsă de picior și-l aruncă rapid. Cuțitul șuieră prin aer și se înfipse în pieptul francezului. Acesta căzu instantaneu. Totul se petrecu în două secunde. Schofield nu se opri niciun moment din mers. Păși peste corpul prăbușit, recuperându-și cuțitul și arbaleta soldatului francez mort, și continuă să meargă.

Vorbi din nou în microfonul din cască.

— Montana, te întreb din nou, ești bine?

— Receptionat, Scarecrow. Sunt OK. Rectificare la raportul de mai devreme: sunt patru militari și doi civili. Am mai eliminat un francez.

— Am eliminat și eu unul, spuse Schofield.

Ajunse la intrarea în tunelul sudic, unde-i găsi pe Gant și pe Rebound. Cei doi o târau pe Mother în tunel.

Schofield văzu imediat piciorul lui Mother. O bucată însângerată, crestată, de os ieșea din locul în care ar fi trebuit să fie genunchiul ei stâng.

— Puneți-o undeva la adăpost, opriți sângerarea și dați-i o doză de metadonă, spuse Schofield rapid.

— Am înțeles... răspuse Gant, ridicându-și privirea către el. Tăcu brusc.

Schofield își pierduse ochelarii-oglină în apă în timpul bătăliei cu balenele ucigașe și Gant îi văzu ochii pentru prima oară.

Două cicatrice verticale proeminente îi străbăteau ambii ochi. Erau imposibil de trecut cu vederea, hidoase. Fiecare cicatrice cobora într-o linie perfect dreaptă de la sprânceană până la pomeți, marcând totodată și pleoapele.

Gant tresări când le văzu și regretă asta imediat. Speră că Schofield nu observase.

— Cum te simți, Mother? întrebă Schofield în timp ce o târau în tunel.

— Un sărut de la un bărbat arătos, așa ca tine, ar rezolva tot, mârâi Mother printre dinții încleștați.

În ciuda durerii pe care o simțea, văzu și ea ochii acoperiți de cicatrice ai lui Schofield.

— Poate mai târziu, spuse Schofield, văzând o ușă în fața lor, fixată în peretele tunelului. Acolo, le zise lui Gant și Rebound.

Deschiseră ușa și o traseră pe Mother înăuntru, toți patru uzi leoarcă. Se aflau într-un fel de magazie. Rebound începu imediat să se ocupe de piciorul lui Mother.

Schofield vorbi în microfonul din cască:

— Soldați din marină, răspundeți.

Se auziră nume în cască, pe măsură ce fiecare soldat se identifica.

Montana, Snake și Santa Cruz. Cu toții sus, pe puntea A.

Rebound și Gant, pe puntea E. Și aceștia se identificară formal prin interfoanele din căști, deși stăteau chiar lângă Schofield, ca toți ceilalți să le audă vocile și să fie siguri că erau încă în viață; chiar și Mother își spuse numele.

Nu se auzi nimic din partea lui Book, Hollywood, Legs, Samurai sau Ratman.

— În regulă, toată lumea, ascultați, spuse Schofield. După calculele mele, nenorociții ăia au rămas patru acum, plus cei doi civili pe care i-au adus cu ei ca să mă inducă în eroare. Lucrurile au mers suficient de departe. Este timpul să le oprim. Avem un avantaj numeric, șapte contra patru. Să ne folosim de el. Vreau să fie „periată” toată unitatea, de sus în jos. Vreau ca nenorociții ăștia să fie împinși într-un colț, ca să-i putem distruge fără a mai pierde pe vreunul dintre ai noștri. În regulă, uite cum vom proceda. Vreau...

Se auzi brusc o bufnitură de deasupra lui și Schofield privi imediat în sus.

Urmă o tăcere prelungă.

Schofield văzu un șir de lumini fluorescente îndreptate spre tavanul de deasupra lui. Se întindeau la intervale regulate în josul tunelului sudic, spre dreapta lui.

Și apoi, în acel moment, în timp ce Schofield le urmărea, toate luminile

fluorescente din tunel se stinseră.

Lumea strălucea într-un verde incandescent.

Vedere nocturnă.

Cu ochii-i răniți mascați de ochelarii săi pentru vedere nocturnă, Shane Schofield urcă pe una dintre scările dintre puntea E și puntea D. Se mișca încet și cu atenție, hotărât. Își aminti că Book îi spusese odată că a purta ochelari pentru vedere nocturnă este ca și cum ai purta un binoclu cu putere redusă prins de cap – vezi ceva și întinzi mâna să-l prinzi, doar ca să-ți dai seama că este mult mai aproape decât crezi și dai peste el.

Întreaga stație era cuprinsă de întuneric.

Și tăcere.

Tăcere rece, stranie.

Pentru că pretutindeni plutea combustibilul inflamabil de la aparatele de aer condiționat sparte, focurile de armă încetaseră complet. Mișcarea ocazională și șoaptele ciudate, joase, ale cuiva care vorbea într-un microfon de cască, erau tot ce se putea auzi în întunecime.

Schofield urmări stația luminată în verde prin ochelarii săi de vedere nocturnă.

Bătălia intrase într-o nouă etapă.

Unul dintre soldații francezi trebuie să fi reușit cumva să găsească cutia de siguranțe a stației și să stingă toate luminile. Era o mișcare disperată, însă eficientă.

Întunericul a fost dintotdeauna aliatul forțelor inferioare numeric. Chiar și apariția tehnologiei luminii ambientale – ochelarii pentru vedere nocturnă și lunetele puștilor – nu schimbaseră părerea tacticianului militar obișnuit referitor la avantajele unei operațiuni pe scară redusă întreprinse la adăpostul întunericului. Este o cugetare simplă a războiului – terestru, naval sau aerian – că nimănui nu-i place să lupte în întuneric.

— Soldați, rămâneți în alertă. Fiți atenți la blițuri, șopti Schofield în microfonul din cască.

Unul dintre pericolele majore ale luptei cu vedere nocturnă este utilizarea grenadelor de diversiune, sau a „blițurilor” – grenade care emit o flacără bruscă, orbitoare, care are rolul de a dezorienta temporar inamicul. Întrucât ochelarii pentru vedere nocturnă *măresc* orice sursă de lumină, dacă cineva vede, printr-o pereche

de ochelari de vedere nocturnă, o grenadă de diversiune detonându-se, orbirea nu va fi temporară. Va fi permanentă.

Schofield se uită în sus, în puțul central al stației. Nicio lumină nu pătrundea în stație din afara domului enorm din sticlă jivrată care acoperea puțul central larg. Era luna iunie – începutul iernii în Antarctica. Afară, avea să fie crepuscul pentru următoarele trei luni.

Întuneric. Întuneric total.

Schofield simți greutatea lui Gant pe scară în spatele lui. Urcau prin puțul central.

Imediat ce luminile se stinseseră, Schofield ordonase echipei sale să „treacă la verde”. Apoi, își conturase planul.

Nu avea sens să mizeze pe apărare într-un mediu lipsit de lumină. Erau nevoiți să continue să atace. *Erau nevoiți*. Echipa care urma să câștige bătălia aceasta avea să fie aceea care folosea întunericul în avantajul său și cel mai bun mod de a face asta era să rămână în ofensivă. Așa stând lucrurile, planul lui Schofield era simplu.

Să-i oblige pe francezi să fugă.

Erau în inferioritate numerică. Doar *patru* soldați francezi dintre cei doisprezece care fuseseră inițial mai erau încă în viață. Și Montana tocmai spusese că doi dintre aceștia patru tocmai evacuaseră puntea A. Deci și ei erau împărțiți în două grupuri de câte doi.

Însă, cel mai important lucru era că fugeau.

Pe de altă parte, echipa lui Schofield, era și ea împărțită, însă într-un mod mult mai avantajos.

Schofield avea trei soldați sus, pe puntea A – Montana, Snake și Santa Cruz – și încă trei jos, pe puntea E – Gant, Rebound și el însuși.

Dacă soldații de pe puntea A i-ar putea alunga pe soldații francezi rămași în jos prin stație, aceștia ar ajunge curând direct în fața soldaților americani de pe punțile inferioare. Și atunci, soldații din marină – o forță superioară numeric, atacând de pe două flancuri – i-ar termina.

Însă Schofield nu voia să se lase dus de val, nu voia să se arunce cu capul înainte, pentru că această luptă nu avea să fie una obișnuită.

Avea să fie ceva diferit.

Pentru că în atmosfera gazoasă, puternic inflamabilă a stației, niciuna din părți nu putea utiliza arme.

Avea să fie o luptă strânsă, de modă veche.

Luptă *corp la corp*.

Într-un întuneric aproape total.

Însă, cu cât se gândea mai mult la asta, Schofield descoperi brusc o problemă legată de planul său.

Francezii aveau arbalete.

Schofield studiase arbaleta pe care o luase de la soldatul francez mort de pe puntea E. De vreme ce nu crea niciun fel de scânteie, se putea trage în siguranță cu arbaleta în atmosfera gazoasă a stației. Schofield începu să se gândească retrospectiv la primele sale instructaje legate de arme la Școala de pregătire de la Quantico, încercând să-și amintească toate caracteristicile esențiale ale arbaletei de mână. Își aminti că acuratețea standard a unei arbalete de mici dimensiuni nu era grozavă, aproape la fel ca aceea a unui revolver, adică de aproximativ șase metri.

Șase metri.

„La naiba”, se gândi Schofield. Cuțitele aveau să fie inutile, dacă francezii aveau o zonă de siguranță de șase metri în jurul lor. Neavând o armă cu proiectile asemănătoare, soldații din infanteria marina nu aveau nicio șansă. Problema era că nu *aveau* o astfel de armă. Cel puțin, nimic ce ar fi putut fi utilizat în siguranța în mediul gazos, inflamabil al stației.

Și apoi, lui Schofield îi veni o idee.

Poate că aveau...

Schofield păși pe puntea D ținându-și Maghook-ul ridicat înaintea sa, la înălțimea umerilor, gata de atac. În cealaltă mână, ținea arbaleta francezului mort.

Deși nu este proiectat neapărat pentru acuratețe, lansatorul Armalite MH-12 Maghook are capacitatea de a proiecta ancora magnetică la distanțe destul de mari – peste trei metri.

Inițial, MH-12 Maghook fusese creat pentru utilizarea în războaiele urbane și operațiunile antitero – scopul său principal era de a asigura frânghia și ancora care puteau fi utilizate pentru a escalada clădiri sau a oferi modalități de pătrundere a unităților antitero în acțiunile de intervenție rapidă.

Așa stând lucrurile, lansatorul micuț, de mână, al Maghook-ului trebuia să aibă puterea de a lansa cârligul la înălțimi foarte mari. Rezultatul fusese un sistem de lansare hidraulic de ultimă generație care oferea 286 de kilograme pe centimetru pătrat de propulsie verticală. După cum vedea Schofield lucrurile, dacă trăgea cu Maghook-ul într-un soldat inamic, de la o distanță de șase metri, 286 de kilograme pe centimetru pătrat de propulsie trebuiau să aibă *veo* șansă să nimerească.

Și, într-adevăr, așa cum descoperise mai înainte Schofield însuși în bazin, la distanță mică, *sub apă*, un Maghook avea capacitatea de a imobiliza o balenă ucigașă de șapte tone. Când trăgea într-un bărbat de 80 de kilograme, de la o distanță asemănătoare, *deasupra* apei, probabil că Maghook-ul i-ar sfârâma capul.

Astfel înarmați, soldații din infanteria marină erau încrezători că se puteau descurca în fața arbaletelor soldaților francezi.

Așadar, acesta era cel mai bun plan.

Montana, Snake și Santa Cruz aveau să-și croiască drum în josul stației, pornind de pe puntea A, forțându-i pe francezi să coboare, în timp ce Schofield, Gant și Rebound urcau de pe puntea E. Sperau să se întâlnească la jumătatea drumului și restul poveștii să se scrie de la sine.

Schofield și Gant plecaseră imediat.

Rebound avea să li se alăture de îndată ce oprea sângerarea de la piciorul lui Mother și îi punea o perfuzie cu metadonă.

Cei trei soldați din infanteria marină de pe puntea A își începură atacul.

Se mișcau repede, utilizând ceea ce manualele de instrucție defineau drept o formație fluidă cunoscută sub denumirea de „salt de broască”. Unul dintre soldați se mișcă în față, înaintea partenerilor săi, și trage cu Maghook-ul. Apoi, în timp ce-și deapănă înapoi cârligul, ca să reîncarce, un al doilea soldat trece în fața lui – depășindu-l cu un „salt de broască” – și trage cu Maghook-ul în inamic. Când al treilea om trece în față și trage, primul este gata să tragă din nou, și ciclul continuă.

Cei doi soldați francezi de pe puntea A răspunseră așa cum era de așteptat – se retraseră, îndepărtându-se rapid de valul rotitor al atacului puternic al Maghook-ului. Se grăbiră către scări și coborâră prin puțul central.

Totuși, în timp ce primea rapoarte din partea lui Montana despre mișcările soldaților francezi, Schofield observă ceva ciudat legat de manevrele lor de evaziune.

Se mișcau prea repede.

În retragerea lor în josul puțului, cei patru soldați francezi evitaseră complet pasarella distrusă a punții B și continuaseră drept către puntea C.

Se mișcau fluid, într-o formație de acoperire rapidă, doi câte doi – cei doi care se aflau în frunte acopereau flancul din față, cei doi din urmă îi supravegheau pe urmăritorii din spate, între cele două perechi fiind un spațiu de aproximativ nouă metri.

Mai devreme, Montana raportase că toți cei patru soldați francezi purtau ochelari pentru vedere nocturnă. Veniseră pregătiți.

Continuă să se miște rapid în josul puțului.

Schofield se așteptase ca ei să piardă timpul prin tuneluri, încercând să adopte o poziție defensivă. Însă soldații francezi păreau să aibă alte idei. Pătrunseră în tunelurile punții C doar atât cât le fu necesar soldaților din infanteria marină care-i urmăreau să li se alăture. Apoi, brusc, apărură din nou pe pasarelă și se îndreptară către scara care conducea spre puntea D.

În acel moment, Schofield își aminti un lucru pe care-l spusese Trevor Barnaby despre strategie.

„O bună strategie este ca o magie, spusese Barnaby. Fă-ți inamicul să-ți

privească una din mâini, în timp ce tu faci ceva cu cealaltă.”

— Se îndreaptă către scara de sud-vest, se auzi vocea lui Montana în casca lui Schofield. Scarecrow, ești acolo, jos?

Schofield înaintă pe pasarela punții D, înconjurat din toate părțile de lumină verde.

— Ne ocupăm noi.

El și Gant se apropiară de colțul de sud-vest al punții D și văzură scara care ducea către puntea C.

Schofield vorbi în microfon:

— Rebound, unde ești?

— Acum termin, domnule, se auzi vocea lui Rebound din depozitul de pe puntea E.

— Asigur flancul de vest, răsună vocea lui José „Santa” Cruz prin interfon.

Vocea lui Montana:

— Împinge-i înapoi, Cruz. Apoi, du-i jos, la Scarecrow.

Pe puntea D, Schofield și Gant ajunseră la scară. Se ghemuiră și-și îndreptară armele către scara pustie. Auziră cizme pășind zgomotos pe puntea metalică de deasupra lor și zgomotul distinctiv scos de o arbaletă cu care se trage.

— Vin la scară, se auzi vocea lui Santa Cruz.

Alți pași se auziră pe grilajul de metal.

În orice clipă...

Orice clipă...

Și apoi, brusc, *bang! bang!*

Ce naiba...?

— Soldați! Închideți ochii! Se aruncă grenade de diversiune! urlă dintr-odată Santa Cruz.

Schofield își închise imediat ochii, exact când auzi grenada de diversiune căzând pe puntea de metal de deasupra lui.

Grenada de diversiune detonă – asemenea blițului unui aparat foto – și pentru o clipă întreaga stație Wilkes străluci în alb.

Schofield era pe cale să-și deschidă ochii când, brusc, se auzi un zgomot nou din dreapta sa. Se auzea ca și cum cineva ar încheia un fermoar foarte, foarte repede.

Schofield se întoarse spre dreapta și-și deschise ochii, iar lumea sa verde străluci în lateral. Ochii lui căutară prin puțul gol, însă nu văzu nimic.

— Ah, la naiba! spuse Cruz. Domnule! Unul dintre ei tocmai s-a aruncat peste balustradă!

Zgomotul asemănător unui fermoar pe care tocmai îl auzise Schofield avu dintr-odată sens. Fusese zgomotul făcut de o persoană care cobora în rapel prin puțul central pe o frânghie.

Schofield îngheță pentru o fracțiune de secundă.

O astfel de mișcare nu era nici pe departe defensivă.

Era o mișcare coordonată, una planificată, una *de atac*.

Francezii nu erau de fapt pe fugă.

Își puneau în aplicare propriul plan.

„Fă-ți inamicul să-ți privească una din mâini, în timp ce tu faci ceva cu cealaltă...”

Asemenea unui jucător prins în șah cu o secundă înainte de a intenționa să-și joace propria mișcare ucigașă, Schofield simți că roțițele minții încep să se învârtă rapid.

Ce puneau la cale?

Care era planul lor?

Nu avea timp să se gândească la asta, pentru că imediat ce auzise mesajul lui Santa Cruz, un val de săgeți lovise peretele de gheață din jurul lui. Schofield se ascunse, se întoarse și o văzu pe Gant aruncându-se la pământ chiar în spatele lui, și apoi se răsuci înapoi. Și, înainte să-și dea seama ce se întâmplă, o siluetă alunecă pe scara din fața lui și Schofield se trezi stând față în față cu francezul pe care-l cunoștea drept Jacques Latissier.

Rebound stătea aplecat deasupra lui Mother în depozitul de pe puntea E.

Mother avea vene puternice și, ca lucrurile să fie și mai dificile, Rebound purta ochelarii pentru vedere nocturnă în timp ce încerca să-i înfigă acul în braț. Ratase vena la primele patru încercări și abia acum reușise să introducă perfuzia în brațul lui Mother.

Apoi Rebound se ridică pregătindu-se să plece, când, în mod ciudat, auzi sunetul unor pași ușori grăbindu-se de-a lungul tunelului de lângă depozitul cufundat în întuneric.

Rebound îngheța.

Ascultă.

Sunetul pașilor se stinse, în timp ce se deplasau grăbiți în josul tunelului sudic de afară.

Rebound înainta și prinse mânerul ușii și, încet, în tăcere, îl răsuci. Ușa se deschise și el privi în afară în tunel prin ochelarii pentru vedere nocturnă.

Privi spre stânga și văzu bazinul. Valuri mici se loveau de marginile punții.

Privi spre dreapta și văzu un tunel lung și drept întinzându-se în depărtare, în întuneric. Îl recunoscă imediat ca fiind tunelul sudic alungit al punții E, care conducea spre camera de foraj a stației.

De vreme ce era nivelul cel mai jos al stației polare, puntea E găzduia camera de foraj a stației – camera din care oamenii de știință forau în gheață ca să obțină carotele. Astfel, ca să maximizeze adâncimile la care puteau foră oamenii de știință, camera de foraj fusese construită cât mai adânc posibil în platforma de gheață – în partea sudică a stației, acolo unde grosimea gheții era cea mai mare. Camera era legată de complexul principal al stației printr-un tunel lung, strâmt, care se întindea pe cel puțin 40 de metri.

Rebound auzi pașii ușori dispărând în tunelul lung din dreapta sa.

După un scurt moment de ezitare, Rebound își ridică Maghook-ul și se aventura în tunel după el.

Schofield trase cu Maghook-ul în Latissier.

Francezul se ghemui rapid, iar ancora țâșni peste el și zbură prin scara din spatele

lui. Cârligul se înfășură pe una dintre treptele scării și se prinse bine de scară.

Schofield își aruncă Maghook-ul și-și ridică arbaleta în același timp în care Latissier și-o îndreptă pe a lui către Schofield.

Cei doi bărbați traseră în același timp.

Săgețile șuierară prin aer, trecând una pe lângă alta la jumătatea zborului.

Săgeata lui Latissier se opri în umărul aparat de vestă a lui Schofield. Cea a lui Schofield se fixă în mâna lui Latissier, când francezul masiv își acoperi fața cu brațul. Acesta urlă de durere, încercând cu frenezie să-și reîncarce arbaleta cu mâna sănătoasă.

Schofield privi rapid în jos, la propria arbaletă.

Arbaletele franceze aveau cinci canale circulare din cauciuc pe părțile laterale, în care erau păstrate săgeți de rezervă pentru încărcare rapidă. Arbaleta lui Schofield avea cinci canale goale.

Soldatul francez de la care o luase le folosise probabil pe toate, mai puțin una. Acum nu mai rămăsese niciuna.

Schofield nu ezită.

Făcu cinci pași rapizi înainte și se aruncă asupra lui Latissier. Îl lovi pe francez și cei doi bărbați se rostogoliră pe pasarela din spatele scării.

Gant încă stătea întinsă cu fața în jos pe pasarelă, cam la cinci metri mai în spate, când îl văzu pe Schofield atacându-l pe Latissier. Sări în picioare și era pe cale să se ducă să-l ajute pe Schofield, când, brusc, un alt soldat francez alunecă pe scară în fața ei și, printr-o pereche de ochelari negri pentru vedere nocturnă, o privi drept în ochi.

Rebound își croi încet drum de-a lungul tunelului lung, strâmt.

La fiecare capăt al tunelului se afla o ușă. Ușa de la camera de foraj. Era întredeschisă.

Rebound ascultă cu atenție pe măsură ce se apropia de ușă pe jumătate deschisă. Auzi sunete ușoare, târșăituri din interiorul camerei de foraj. Cel care trecuse mai devreme prin fața depozitului era acum în camera de foraj și făcea ceva.

Auzi bărbatul vorbind încet într-un microfon. Acesta spuse:

— Le piège est tendu.¹⁴

Rebound îngheță.

Era unul dintre soldații francezi.

Rebound se lipi de peretele de lângă ușă și – purtând încă ochelarii pentru vedere nocturnă – privi ușor pe după cadrul ușii.

Era ca și cum ar fi privit printr-o cameră video. Mai întâi, zări cadrul ușii și îl văzu îndepărtându-se către dreapta ecranului său verde. Apoi, observă camera

¹⁴ Capcana este întinsă. (în limba franceză în orig.) (n.tr.)

deschizându-se dincolo de ușă.

Și apoi, îl văzu pe bărbat – care purta, de asemenea, ochelari pentru vedere nocturnă – stând exact în fața sa, cu o arbaletă îndreptată direct către fața lui Rebound.

*

Deși soldatul francez care stătea în fața sa purta ochelari pentru vedere nocturnă, Gant își dădu seama că era cel care se numea Cuvier.

Jean-Pierre Cuvier. Cel care o împușcase în cap cu arbaleta, exact la începutul luptei. Parcă vedea vârful acelei săgeți ieșind din partea frontală a căștii sale. Nenorocitul păru că zâmbește când își dădu seama că stătea în fața americancei pe care o împușcase mai devreme.

Apoi, își ridică arbaleta și trase.

Gant era la aproximativ șase metri distanță și văzu efectiv săgeata în aer, în timp ce străbătu distanța dintre ei. Pași rapid în lateral, trăgând arma de mână după ea, și apoi, brusc – Bang! – simți cum mâna îi tresare rapid, când săgeata pătrunse în Maghook și i-l aruncă din mână.

Și apoi, înainte să-și dea seama ce se întâmplă, Cuvier era chiar în fața ei, cu cuțitul său Bowie scos din teacă. Atacă rapid, iar cuțitul de vânătoare cu lamă lungă se îndreptă către gâtul lui Gant...

Se auzi un șuierat metalic brusc, când lama lui Cuvier se opri brusc.

Gant îi parase lovitura cu propriul cuțit.

Cei doi soldați se despărțiră și începură să se învârtă în cerc cu băgare de seamă. Cuvier își ținea cuțitul sub mână. Gant îl ținea în rever, în stilul SEAL. Ambii încă purtau ochelarii pentru vedere nocturnă.

Brusc, Cuvier lovi și Gant îi pară lama. Însă francezul avea o rază mai lungă de acțiune și, când se separară, lovi ochelarii lui Gant și i-i scoase de pe cap.

Pentru o clipă înfricoșătoare, Gant nu văzu nimic.

Doar întuneric.

Întuneric total.

În acest întuneric, fără ochelari, era *oarbă*.

Gant simți că pasarela de sub ea vibrează. Cuvier o ataca din nou.

Oarbă în continuare, se ghemui instinctiv, neștiind dacă era sau nu mișcarea corectă.

Era mișcarea corectă.

Auzi șuieratul cuțitului lui Cuvier care tăia întunericul deasupra căștii sale.

Gant sări în întuneric, de-a lungul pasarelei, departe de Cuvier. Sări rapid în picioare și apăsă un buton pe partea laterală a căștii sale și, imediat, vizorul de infraroșu al căștii se fixă la locul lui în fața ochilor săi.

Nu era vedere nocturnă, însă era aproape la fel de bună.

Acum, Gant vedea pasarela din jurul ei sub forma unei imagini electronice, albastru pe negru.

Atât pasarela, cât și scara erau ilustrate ca niște contururi albastre – corpuri reci, fără viața. Dincolo de scara albastră, Gant văzu două siluete multicolore rostogolindu-se pe pasarelă – Schofield și Latissier, care încă se luptau cu disperare.

Se întoarse și, pe pasarelă, în fața ei, văzu o pată vibrantă, în formă de om, roșie-verde-galbenă, mișcându-se rapid către ea.

Era Cuvier.

Sau, cel puțin, o reprezentare grafică a tiparelor de căldură din trupul lui Cuvier.

Acesta împunse cu cuțitul. Gant pară lovitura cu propriul cuțit și, apoi, îl lovi în lateral cu piciorul pe francez în plexul solar. Lovitura nimeri în plin și Cuvier căzu, însă, în timp ce făcea asta, lovi cu propria mână și reuși să o prindă pe Gant de brațul care ținea cuțitul și să o tragă pe pasarelă alături de el.

Loviră amândoi pasarela.

Gant căzu peste Cuvier, se rostogoli de deasupra lui și lovi cu spatele peretele de gheață care înconjura pasarela. Încercă să se echilibreze și mâna i se ciocni de ceva aflat jos pe pasarelă lângă ea.

Mag...

Și apoi, brusc, pata colorată care era Cuvier se înălță în câmpul ei vizual.

Cuvier se aruncase asupra ei și-i ținea cuțitul îndreptat către gât. Gant își ridică brațele ca să se apere, lăsând să-i cadă cuțitul ca să prindă mâna în care-l ținea Cuvier pe al lui cu ambele mâini.

Cu toată puterea, Gant păstră la distanță pumnul în care Cuvier ținea arma, la câțiva centimetri de gâtul ei.

Însă el era prea puternic.

Cuțitul i se apropie și mai mult de gât.

Cuvier era chiar în fața lui Gant și, prin vizorul cu infraroșu, ea văzu dincolo de trăsăturile sale faciale – văzu imaginea macabră a craniului și a dinților săi, înconjuțați de culori pulsânde. Era ca și cum ar fi fost atacată de un schelet nebun.

Și el era aproape, atât de aproape de Gant, încât ea îi simțea ochelarii pentru vedere nocturnă lovindu-se de casca sa.

„Ochelarii.”

Fără să se gândească măcar, Gant dădu dintr-odată drumul cuțitului lui Cuvier cu una din mâini și-i smulse ochelarii pentru vedere nocturnă de pe cap.

Cuvier țipă. Gant aruncă ochelarii peste marginea pasarelei.

Acum Cuvier era cel orb.

Însă el continuă să lupte.

Soldatul francez încercă disperat să-și înfigă cuțitul în gâtul lui Gant, însă aceasta își schimbă poziția și se lăsa să alunece sub el, astfel încât casca sa se afla

acum la același nivel cu ochii lui.

— Îți amintești că mi-ai dat asta, spuse Gant, văzând conturul albastru al săgeții ieșind din partea frontală a carcasei sale. Ei bine, acum ți-o dau înapoi.

Și, spunând asta, Gant se aruncă iute cu capul înainte.

Săgeata care ieșea din partea frontală a căștii sale penetrează ochiul drept al lui Cuvier și acesta scoase un urlat înfiorător, inuman, iar Gant simți cum un jet de sânge cald îi împroșcă brusc toată fața.

Îl dădu pe Cuvier la o parte de pe ea și văzu – prin vizorul său cu infraroșu – o fântână de lichid galben-roșiatic, țâșnind din orbita lui dreaptă.

Cuvier țipă în timp ce cădea pe spate, strângându-și cu mâna orbita ochiului drept.

Gant îi scosese ochiul, însă el nu era încă mort. Începu să se zbată nebunește, încercând să o lovească, în ciuda faptului că era complet orb.

Gant înșfăcă Maghook-ul de pe pasarelă, din spatele ei, și-l îndreptă către capul însângerat al francezului. Acesta se mișca frenetic, însă acum Gant avea tot timpul necesar.

Ținti cu grijă, către capul petei urlătoare, multicolore, ce reprezenta un om.

Și apoi trase.

Maghook-ul îl lovi pe francezul care urla direct în față și, cu o fracțiune de secunda înainte să cadă pe pasarelă, Gant auzi cum craniul lui Cuvier se sparge în două.

În timp ce Gant se lupta cu Cuvier, Schofield și Latissier se rostogoleau pe pasarelă.

Pe măsură ce se luptau, Schofield auzea zgomote peste tot. Voci care vorbeau agitat prin interfonul din casca sa:

— Ocolesc partea cealaltă!

— Se duc la cealaltă scară!

Se auziră pași pe pasarela de deasupra lui.

Se auzi și un foc de arbaletă undeva în apropiere.

Schofield auzi un pocnet brusc, atunci când Latissier reuși să fixeze o altă săgeată în arbaleta. Îl lovi rapid și puternic pe francezul masiv cu cotul în față, sub ochelarii săi de vedere nocturnă, spărgându-i nasul. Sângele se împrăstie peste tot, pe brațul lui Schofield, pe lentilele ochelarilor lui Latissier.

Francezul urlă de durere în timp ce-l aruncă pe Schofield de pe el, spre marginea pasarelei. Cei doi bărbați se separară și Latissier – încă întins pe pasarelă, pe jumătate orbit de petele de sânge de pe ochelarii săi de vedere nocturnă – își îndreptă furios arbaleta către capul lui Schofield.

Acesta se afla exact pe marginea pasarelei, sprijinit de balustradă. Gândi cu

repeziciune.

Prinse mâna în care Latissier ținea arma când aceasta se apropie de el și apoi, cu o mișcare foarte bruscă, se *rostogoli peste marginea pasarelei!*

Latissier nu se așteptase nicio clipă la asta.

În timp ce el cădea, Schofield ținu în continuare strâns mâna în care Latissier avea arma și, atârând de ea, se legănă și sări pe puntea goală de jos. Asemenea unei pisici, Schofield căzu în picioare, ridică imediat arbaleta lui Latissier către partea de dedesubt a pasarelei punții D și apăsă pe trăgaci.

Latissier stătea întins cu fața în jos pe pasarelă – cu mâna întinsă nefiresc peste marginea punții – când se declanșă arbaleta. Având țintă sigură, săgeata pătrunse printr-un spațiu din grilajul de oțel, penetra ochelarii de vedere nocturna ai lui Latissier și se fixă exact în mijlocul frunții francezului.

Jos, în camera de foraj, Rebound se afla față în față cu soldatul francez înarmat cu o arbaletă.

Francezul credea că este în avantaj, credea că Rebound era ca și mort. Uita însă un lucru.

Vederea nocturnă este iadul vederii periferice.

Se afla *prea aproape*.

Din acest motiv, nu văzu în niciun moment Maghook-ul pe care-l ținea Rebound la nivelul șoldului.

Rebound trase. Maghook-ul țâșni din lansator și se opri în pieptul francezului, de la o distanță de un metru. Se auziră o serie de pocnete, în timp ce cutia toracica a soldatului francez se frânse și i se prăbuși peste inima. Era mort înainte să atingă podeaua.

Rebound trase aer adânc în piept, răsuflă ușurat și privi camera de foraj din fața sa.

Văzu ce făcuse francezul și rămase cu gura căscată. Și apoi, își aminti ce spusese acesta mai devreme.

Le piège est tendu.

Apoi, privi din nou prin cameră.

Și zâmbi.

— Tunelul de sud, se auzi vocea lui Montana în interfonul din casca lui Schofield.

Schofield era acum jos, pe puntea E, unde se balansase de pe brațul lui Latissier. Privi peste bazin și văzu o siluetă neagră care alerga în tunelul de sud. Era ultimul soldat francez – cu excepția celui care coborâse în rapel prin puțul central mai devreme.

— Îl văd, spuse Schofield, plecând în urmărire.

— Domnule, aici Rebound, interveni dintr-odată vocea lui Rebound în liniile de transmisie. Ați spus cumva tunelul de sud?

— Exact.

— Lăsați-l să vină, spuse Rebound ferm, și urmăriți-l.

Schofield se încruntă.

— Despre ce vorbești, Rebound?

— Doar urmăriți-l, domnule, Rebound șoptea acum. Vrea să faceți asta.

Schofield tăcu pentru o clipă. Apoi, spuse:

— Știi ceva ce eu nu știu, caporal?

— Da, domnule, veni răspunsul.

Montana, Snake și Gant i se alăturară lui Schofield pe puntea E, la intrarea în tunelul de sud. Îl auziseră cu toții pe Rebound prin interfoanele din căștile lor.

Schofield îi privi, în timp ce vorbea în interfonul din cască:

— În regulă, Rebound, este decizia ta.

Schofield, Montana, Snake și Gant se strecurară cu grijă de-a lungul tunelului sudic al punții E. La capătul tunelului, văzură o ușă și silueta soldatului francez dispărând după ea, o umbră în întunericul verde.

Rebound avea dreptate. Soldatul se mișca încet. Era ca și cum *voia* ca ei să-l vadă intrând în camera de foraj.

Schofield și ceilalți continuară să înainteze prin tunelul sudic. Se aflau la aproximativ zece metri de ușa camerei de foraj când, brusc, o mână ieși din umbră și-l prinse pe Schofield de umăr. Acesta se întoarse instantaneu și-l văzu pe Rebound ieșind dintr-un dulap fixat în perete. Părea că mai era încă un corp în dulap, în spatele lui Rebound. Rebound își apăsă degetul pe buze și-i conduse pe Schofield și pe ceilalți prin tunel, către ușa camerei de foraj.

— E o capcană, spuse Rebound când ajunseră la ușă.

Rebound împinse ușa. Aceasta scârțâi puternic, deschizându-se la perete în fața lor.

Ușa se deschise larg și soldații din infanteria marina îl văzură pe ultimul francez stând pe latura îndepărtată a camerei de foraj.

Era Jean Petard. Îi privi cu disperare. Era prins într-o înfundătură și știa asta. Căzuse în capcană.

— Eu... eu mă predau, spuse el sfios.

Schofield îl privi pur și simplu pe Petard, după care se întoarse către Rebound și ceilalți, ca și cum le-ar fi cerut sfatul.

Apoi, păși înainte în camera de foraj.

Petard părea că zâmbește, ușurat.

În acel moment, Rebound își întinse brusc mâna înainte, în fața pieptului lui

Schofield, oprindu-l. Nu-și luase nicio clipă ochii de la Petard.

Petard se încruntă.

Rebound îl privi și spuse:

— *Le piège est tendu.*

Petard ridică din sprâncene, surprins.

— Capcana este întinsă, spuse Rebound în engleză.

Și apoi, Petard își îndepărtă brusc privirea și se uită la altceva, ceva de pe podeaua din fața lui și zâmbetul îi dispăru. Privi în sus, către Rebound, îngrozit.

Acesta știa ce văzuse Petard.

Văzuse cinci cuvinte în franceză și, imediat ce le văzuse, știuse că lupta sa luase sfârșit.

Cele cinci cuvinte erau: BRAQUEZ CE CÔTÉ SUR L'ENNEMI¹⁵.

Rebound înainta, iar Petard țipă:

— *Nu!* însă era prea târziu.

Rebound păși pe sârma din fața ușii și două mine din camera de foraj explodară cu întreaga lor forță înfiorătoare.

¹⁵ Întoarceți cu partea aceasta către inamic (n.tr.)

A TREIA INCURSIUNE

16 iunie, ora 11.30

Autostrada se pierdea în deșert.

O fâșie subțire, neîntreruptă de negru pe întinderea aurie cu maroniu a peisajului din New Mexico. Niciun nor nu se zărea pe cer.

O mașină singuratică gonea de-a lungul autostrăzii deșertice.

Pete Cameron conducea, asudând din cauza căldurii. Aerul condiționat din Toyota lui din 1977 abandonase de mult lupta pentru supraviețuire, iar acum mașina era un fel de cuptor pe roți. Era probabil cu zece grade mai cald în mașina lui decât afară.

Cameron era reporter pentru *The Washington Post*, ocupând acest post de trei ani deja. Înainte de asta, își făcuse un nume scriind articole de primă pagină pentru respectatul ziar de investigație, *Mother Jones*.

Cameron se adaptase bine la *Mother Jones*. Ziarul are un scop principal: să dezvăluie rapoarte guvernamentale mincinoase. Mușamalizări. Și, în mare măsură, avusese succes în a-și atinge scopul. Pete Cameron adorase ziarul, și se dezvoltase odată cu el. În ultimul său an la *Mother Jones*, câștigase un premiu pentru un articol pe care-l scrisese despre pierderea a cinci focoase nucleare dintr-un avion de bombardament secret B-2 prăbușit. Avionul de bombardament se prăbușise în Oceanul Atlantic, chiar lângă coasta Braziliei, iar guvernul Statelor Unite emisese un comunicat de presă spunând că toate cele cinci focoase fuseseră recuperate, că erau în siguranță și intacte. Cameron investigase povestea și pusese la îndoială metodele utilizate pentru a găsi focoasele nucleare pierdute.

Adevărul ieșise curând la iveală. Scopul misiunii de salvare nu fusese nici pe departe recuperarea focoaselor pierdute. Fusese vorba de recuperarea tuturor dovezilor referitoare la *avionul de bombardament*. Focoasele nucleare reprezentaseră o prioritate secundară și nu fuseseră găsite niciodată.

Articolul și premiul care-i urmasă îl aduseseră pe Cameron în atenția *The Washington Post*. Aceștia îi oferiseră o slujbă, iar el o primise cu brațele deschise.

Cameron avea treizeci de ani, era înalt, foarte înalt – 1,95 metri. Avea părul auriu, ciufulit și purta ochelari cu rame metalice. Mașina lui arăta de parcă o lovise o bombă – cutii goale de Cola erau împrăștiate pe podea, printre ambalaje mototolite de cheesburgeri; carnețele, pixuri și bucăți de hârtie ieșeau din orice

compartiment al mașinii. O grămăjoară de post-it-uri zăcea în scrumieră. Cele folosite erau lipite de tabloul de bord.

Cameron conducea prin deșert.

Îi sună mobilul. Era soția sa, Alison.

Pete și Alison Cameron erau un fel de celebritați în comunitatea ziaristică din Washington, echipa celebră – sau infamă – soț și soție de la *Washington Post*. Când Pete Cameron sosise la *Post* de la *Mother Jones* acum trei ani, fusese repartizat să lucreze cu o tânără reporteriță numită Alison Greemberg. Chimia dintre ei se produsese imediat. Era ceva electric. Într-o săptămână, ajunseseră în pat. În douăsprezece luni, erau căsătoriți. Nu aveau încă niciun copil, însă lucrau la asta.

— Ai ajuns? se auzi vocea lui Alison în telefon.

Alison avea douăzeci și nouă de ani și părul castaniu, până la umeri, ochi enormi, albaștri precum cerul și un zâmbet strălucitor care-i lumina fața. Pete adora asta. Alison nu era frumoasă într-un mod convențional, însă putea opri circulația cu acel zâmbet. În acel moment, lucra la biroul ziarului din Washington D.C.

— Aproape am ajuns, răspuse Pete Cameron.

Era pe drum spre un observator, aflat în mijlocul deșertului New Mexico. Niște tehnicieni de la Institutul SETI¹⁶ de acolo sunaseră mai devreme în acea zi la ziar, susținând că detectaseră voci printr-o rețea veche de sateliți de spionaj. Cameron fusese trimis să investigheze.

Nu era nimic nou. Institutul pentru Cercetări privind Inteligența Extraterestră, sau SETI, intercepta mereu câte ceva. Rețeaua radio prin satelit era foarte puternică și extraordinar de sensibilă. Nu era ceva neobișnuit pentru un tehnician de la SETI, în căutările lui după transmisii extraterestre, să „se intersecteze” cu un satelit-spion rătăcit și să intercepteze câteva cuvinte deformate dintr-o transmisie militară restricționată.

Aceste interceptări erau etichetate disprețuitor „reperări SETI” de către reporterii de la *The Washington Post*. De obicei, nu însemnau nimic – doar transmisii de neînțeles, de câte un cuvânt – însă teoria era că, poate, într-o zi, unul dintre acele mesaje deformate ar putea reprezenta punctul de plecare pentru un reportaj. Genul de reportaj care se încheia cu cuvântul „Pulitzer”.

Alison spuse:

— Ei bine, sună-mă imediat ce termini la institut. Continuă pe un ton voit sexy. Am o pasiune pentru reperările SETI.

Cameron zâmbi.

— Foarte provocator. Faceți și vizite la domiciliul?

— Nu știi niciodată care-ți este norocul în marele oraș.

— Știi, spuse Cameron, în unele state, asta s-ar putea califica drept hărțuire

¹⁶ Search for Extra-Terrestrial Intelligence

sexuală.

— Iubitule, să fiu căsătorită cu tine *înseamnă* hărțuire sexuală, replică Alison. Cameron râse.

— Te sun când termin, spuse înainte să închidă.

O oră mai târziu, Toyota lui Cameron opri în parcare prăfuită a Institutului SETI. Mai erau încă trei mașini acolo.

Lângă parcare se înălța o clădire pătrată, pe două etaje, ascunsă în umbra unui radiotelescop de 90 de metri înălțime. Cameron numără alte douăzeci și șapte de antene de satelit identice întinzându-se în depărtare, în deșert.

În interior, Cameron fu întâmpinat de un bărbat scund, genul de savant tipic, care purta un halat alb și avea în buzunar un suport de plastic pentru pixuri. Spuse că-l cheamă Emmett Somerville și că el fusese cel care interceptase semnalul.

Somerville îl conduse pe Cameron pe niște scări, către o cameră subterană întinsă. Cameron îl urmă în tăcere, în timp ce-și croiau drum printr-o rețea de echipamente electronice. Două supercomputere Cray XMP masive ocupau un perete întreg al camerei subterane enorme.

Somerville vorbi în timp ce mergea:

— L-am interceptat pe la doua și jumătate, în această dimineață. Era în engleză, așa că am știut că nu putea fi extraterestru.

— Bine gândit, zise Cameron cu calm.

— Însă accentul era cu siguranță american și, ținând cont de conținutul mesajului, am sunat imediat la Pentagon. Se întoarse să-l privească pe Cameron în timp ce mergea. Avem linie directă cu ei.

Spuse asta cu mândria unui tocilar, de parcă ar fi spus: „Guvernul ne consideră atât de importanți încât ne-a dat o linie directă”. Cameron se gândi că probabil numărul pe care îl avea Somerville era numărul biroului de PR al Pentagonului, un număr pe care SETI l-ar fi putut găsi căutând Departamentul de Apărare în cartea de telefon. Cameron avea numărul pe formare rapidă.

— În orice caz, confirmă Somerville, când au spus că nu era una dintre transmisiile lor, m-am gândit că este în regulă să vă sun pe voi, la ziar.

— Apreciem asta, răspunse Cameron.

Cei doi bărbați ajunseră la o consolă aflată într-un colț. Era formată din două ecrane montate deasupra unei tastaturi. Lângă ecrane se afla un dublu-magnetofon pentru înregistrare, de mare fidelitate.

— Vrei să-l auzi? întrebă Somerville, cu degetul deasupra butonului PLAY de pe dublu-magnetofon.

— Dă-i drumul!

Emmett Somerville apăsa pe buton. Bobinele începură să se rotească.

La început, Cameron nu auzi nimic, apoi doar paraziți. Îl privi expectativ pe Emmett, tocilarul.

— Vine, îl asigură Somerville.

Se mai auzi o secvență de paraziți și apoi, brusc, voci:

— ... recepționat, unu-patru-șase-doi-cinci...

— ... contact pierdut din cauza unei perturbări ionosferice...

— ... echipa de avangarda...

— ... Scarecrow...

— ... minus șaizeci și șase virgulă cinci...

— ... întrerupere a transmisiei radio din cauza erupției solare...

— ... unu și cincisprezece, douăzeci de minute, douăsprezece secunde est...

— ... cum... parazit... a ajuns acolo așa...

— ... a doua echipă este pe drum...

Pete Cameron își închise ușor ochii. Erau alte informații inutile. Doar vorbărie militară indescifrabilă.

Transmisia se încheie, iar Cameron se întoarse și văzu că Somerville îl privea nerăbdător. Era clar că tehnicianul de la SETI dorea să iasă ceva din descoperirea sa. Era un nimeni. Ba, mai rău, un nimeni în mijlocul deșertului. Un tip care probabil nu dorea decât să-și vadă numele în *The Washington Post*, în mai mult decât un necrolog. Cameron îl compătimi. Oftă.

— Ai putea să-l mai pui o dată? spuse el, scoțându-și fără tragere de inimă carnețelul.

Somerville se aruncă practic asupra butonului de derulare.

Casetă se derula din nou și Cameron își luă, ascultător, notițe.

*

Era ironic, observă Schofield, ca Petard, ultimul soldat francez, să fie ucis de una dintre propriile arme. Mai ales că era vorba de o armă pe care Franța o obținuse de la Statele Unite datorita alianței lor în NATO.

Mina M18A1 este cunoscută în întreaga lume mai ales sub denumirea de „Claymore”. Este făcută dintr-o placă de porțelan concavă, care conține sute de bile de rulmenți înfășurate într-un tampon de șase sute de grame de exploziv plastic C4. De fapt, o Claymore este o grenadă brizantă *directionabilă*. Dacă stai în spatele ei, explozia nu te va răni. Dacă ești prins în fața ei, vei fi rupt în bucățele.

Cea mai cunoscută caracteristică a grenadei Claymore este însă eticheta cu instrucțiuni simple pe care o găsești pe partea din față a minei. Spune: CU PARTEA ACEASTA CĂTRE INAMIC.

Sau, în franceză: BRAQUEZ CE CÔTÉ SUR L'ENNEMI.

Dacă te-ai regăsi vreodată privind aceste cuvinte, ai ști că privești partea greșită a unei grenade Claymore.

Cele două grenade Claymore din camera de foraj fuseseră elementul central din ultimul plan de scăpare al francezilor ca să-i înfrângă pe soldații din infanteria marină. După ce totul se sfârșise, Schofield puse cap la cap acel plan:

Trimiseseră pe cineva jos, în camera de foraj, înaintea celorlalți. Odată ajunsă acolo, acea persoană fixase cele două grenade Claymore cu fața spre ușă. Grenadele aveau să fie apoi legate la o sârmă de declanșare.

Apoi, ceilalți soldați francezi aveau să pretindă că se retrag către camera de foraj, permițându-le *în mod intenționat* soldaților din infanteria marină să-i urmărească.

Bineînțeles, soldații din marină știau că acea cameră de foraj era o fundătură, astfel că aveau să *creadă* că francezii, în încercarea lor disperată de a scăpa, nimeriseră singuri într-un colț, într-o capcană.

Capitularea avea să fie inevitabilă.

Însă, când soldații din marină aveau să intre în camera de foraj ca să-i prindă pe francezi, aveau să lovească sârma de declanșare și să determine explozia celor două grenade Claymore. Americanii aveau să fie făcuți bucățele.

Era un plan îndrăzneț. Un plan care ar fi schimbat cursul luptei.

Și era și viclean. Transforma o retragere completă – la naiba, *o capitulare totală*

– într-un contraatac decisiv.

Însă, ceea ce nu luaseră în calcul Petard și francezii era că unul dintre soldații americani ar putea să-i surprindă când puneau capcana.

Schofield era mândru de Rebound. Mândru de felul în care tânărul soldat gestionase situația.

În loc să dea la iveală planul francezilor și să continue o luptă corp la corp cu rezultat imprezvizibil, Rebound își păstrase calmul și *le permisesse* acestora să creadă că planul lor era încă în picioare.

Dar schimbase un singur lucru.

Întorsese grenadele Claymore.

Asta văzuse Petard când Rebound îi vorbise în camera de foraj. Văzuse acele cuvinte înfricoșătoare.

CU PARTEA ACEASTA CĂTRE INAMIC.

Îndreptate către el.

Rebound se dovedise mai bun ca el.

Și când Rebound pășise înainte, pe sârma de declanșare, avea să fie ultimul lucru pe care îl văzuse Petard.

Lupta era, în sfârșit, încheiată.

O oră mai târziu, toate cadavrele, cele ale francezilor și americanilor, fuseseră găsite și identificate. Cel puțin acele cadavre care puteau fi găsite.

Francezii pierduseră patru oameni din cauza balenelor ucigașe, americanii, unul. Alți opt soldați francezi și încă doi americani – Hollywood și Ratman – fuseseră găsiți în diferite locuri din stația polară. Fusese confirmat decesul tuturor.

Americanii aveau și doi răniți, ambii destul de grav. Mother, care-și pierduse unul din picioare din cauza balenei ucigașe și, în mod destul de surprinzător, Augustine „Samurai” Lau, primul soldat american doborât de francezi.

Mother era într-o stare mai bună decât Samurai. Întrucât rana ei era una localizată – în extremitatea inferioară a piciorului stâng – era conștientă încă. De fapt, încă își putea mișca toate celelalte membre. Fluxul de sânge din rană fusese oprit, iar metadona acționase asupra durerii. Singurul inamic care mai rămăsese era șocul. Așa stând lucrurile, se hotărâse ca ea să rămână în depozitul de pe puntea E, sub supraveghere constantă. Dacă o mișcau, puteau declanșa o criză.

Samurai, pe de altă parte, era într-o stare mult mai proastă. Se afla într-o comă autoindusă, stomacul său fiind făcut bucățele de barajul de focuri de armă al lui Latissier chiar de la începutul luptei.

Organismul tânărului soldat răspunsese traumei bruște în singurul mod pe care-l știa – se opri. În momentul în care îl găsiseră în viață, Schofield se minunase de abilitatea corpului uman de a-și purta de grijă în fața unei asemenea crize extreme. Nicio cantitate de metadonă sau morfină nu ar fi înăbușit durerea produsă de atâtea

plăgi împușcate. Așadar, corpul lui Samurai făcuse ce era mai bine: își oprise pur și simplu aparatul senzorial și aștepta acum ajutor extern.

Problema era dacă Schofield putea să ofere sau nu acel ajutor extern.

Într-o unitate de primă linie, era mai rar întâlnit ca totuși cineva să dețină ceva mai mult decât cunoștințe medicale de bază. Lucrul cel mai apropiat de un medic pe care-l au aceste unități este medicul echipei, care este de obicei un caporal. Legs Lane fusese medicul echipei lui Schofield și era acum mort de-a binelea.

Schofield se deplasa rapid pe pasarela punții A. Tocmai venise de pe puntea E, unde verificase starea lui Mother, iar acum purta o nouă pereche de ochelari argintii. Mother i-i dăduse. Spusese că în starea în care se afla nu aveau să-i mai fie necesari.

Schofield își băgă capul de ușa sălii de mese.

— Ce zici, Rebound? întreba el.

În interiorul sălii de mese, Rebound lucra febril asupra corpului imobil al lui Samurai. Trupul era întins pe spate pe o masă din centrul camerei. Sângele curgea de pe marginile mesei, formând o baltă roșie pe podeaua rece din porțelan.

Rebound ridică privirea de la ceea ce făcea. Clătina din cap exasperat.

— Nu pot opri sângele, îi spuse lui Schofield. Sunt prea multe răni interne. Pânțelele i-a fost sfărâmat cu totul.

Rebound își șterse fruntea. Un firicel de sânge îi apărură deasupra ochilor. Îl privi pe Schofield.

— Asta mă depășește complet, domnule. Are nevoie de cineva care să știe ce face. Are nevoie de un doctor.

Schofield privi câteva secunde corpul culcat al lui Samurai.

— Tu fă ce poți, spuse el și apoi părăsi camera.

— În regulă, oameni buni, ascultați, începu Schofield. Nu avem prea mult timp, așadar voi fi scurt.

Cei șase soldați din marină încă întregi la trup se adunaseră în jurul bazinului de pe puntea E. Stăteau cu toții într-un cerc larg. Schofield se afla în mijloc.

Ecoul vocii lui Schofield răsuna prin puțul stației goale.

— E evident că stația asta este mult mai importantă decât am crezut noi inițial. Mă gândesc că dacă francezii erau dispuși să încerce să pună mâna pe ea, vor încerca și alții. Și oricine ar fi acești alții, până acum au avut ceva timp să se adune și să se pregătească pentru un atac complet. Să nu vă îndoiiți, oameni buni, că dacă altcineva decide să atace aceasta stației vor fi cu siguranță mai bine pregătiți și mai bine înarmați decât nenorociții de francezi pe care tocmai i-am exterminat. Păreri?

— Sunt de acord, răspunse Buck Riley.

— Și eu, spuse Snake.

Book Riley și Snake Kaplan erau oamenii cei mai vârstnici înrolați în unitate. Însemna ceva faptul că amândoi erau de acord cu modul în care evaluase Schofield situația.

Schofield continuă:

— În regulă, atunci. Ce vreau acum sunt următoarele. Montana...

— Da, domnule.

— Vreau să ieși afara și să poziționezi cele două aeroglisoare în așa fel încât telemetrele lor să fie îndreptate înspre exterior, ca să acopere întreaga zonă din apropierea acestei stații. Vreau acoperire completă, fără zone nesupravegheate. Alarmerile nu mai sunt suficiente pentru acest loc, vom folosi telemetrele de acum încolo. Vreau să știu imediat ce cineva ajunge la 80 de kilometri de această stație.

— Am înțeles, spuse Montana.

— Și cât ești acolo sus, zise Schofield, vezi dacă poți să prinzi prin radio stația McMurdo. Află când ne vin întăriri. Trebuiau să fi ajuns deja.

— Am înțeles, răspunse Montana și plecă în grabă.

— Santa Cruz, continuă Schofield, întorcându-se.

— Da, domnule.

— Cauți „ștergătoare”. Vreau să fie verificată întreaga stație, de la un capăt la altul, pentru orice fel de „ștergător” sau temporizator, OK? Nu se știe ce fel de mici surprize ne-au lăsat prietenii noștri francezi. Ai înțeles?

— Da, domnule, spuse Santa Cruz.

Ieși din cerc și se îndreaptă către cea mai apropiată scară.

— Snake...

— Domnule.

— Vinclul care coboară clopotul de scufundare. Panoul său de control este sus, pe puntea C, în nișă. Acel panou de control a fost deteriorat de o explozie de grenadă în timpul luptei. Vreau ca acele comenzi pentru vinclu să funcționeze din nou. Te poți ocupa de asta?

— Da, domnule, spuse Snake.

Părăsi și el cercul.

Odată Snake plecat, Riley și Gant rămaseră singurii de pe punte.

Schofield se întoarse cu fața spre ei.

— Book, Fox. Vreau ca voi doi să pregătiți echipamentele noastre de scufundare. Trei scafandri, scufundare de patru ore, echipament pentru audibilitate la adâncime, plus niște echipamente auxiliare pentru mai târziu.

— Amestec de aer? întrebă Riley.

— Helium-oxigen saturat. Nouăzeci și opt la doi, spuse Schofield.

Riley și Gant tăcură pentru moment. Un amestec de aer comprimat de 98% heliu și 2% oxigen era foarte rar. Cantitatea aproape neglijabilă de oxigen indica o

scufundare într-un mediu cu o presiune foarte mare.

Schofield îi dădu lui Gant o mână de capsule albastre. Erau capsule N-67D antiiazot pentru presiunea sângelui, create de marină pentru a fi utilizate în cadrul misiunilor de scufundare la mare adâncime. Scafandrii militari le denumeau afectuos „pilulele”.

Prin întârzierea dizolvării azotului în fluxul de sânge în timpul unei scufundări la mare adâncime, pilulele împiedicau răul produs de decompresie la scafandri. De vreme ce pastilele neutralizau activitatea azotului în fluxul sangvin, scafandrii din Corpul Pușcașilor Marini puteau *coborî* cât de repede doreau, fără să se teamă de narcoza produsă de nitrogen, și *urca* fără să fie obligați să facă opriri pentru decompresie, acțiuni care consumau timp. Pilulele revoluționaseră scufundările militare la mare adâncime.

— Planificați o scufundare la mare adâncime, domnule? întrebă Gant, ridicându-și privirea de la pastilele albastre din mâna sa.

Schofield privi cu seriozitate.

— Vreau să aflu ce este acolo jos, în peștera aceea.

Schofield mergea grăbit în jurul tunelului exterior curbat al punții B, cufundat în gânduri.

Lucrurile se mișcau repede acum.

Atacul francezilor asupra stației Wilkes îl învățase multe lucruri. Stația polară Wilkes – sau, mai precis, acel lucru care era îngropat în gheața de sub stația polara Wilkes – era acum în mod oficial demn de crimă.

Însă implicațiile acelei lecții îl făceau pe Schofield să-l treacă fiorii. Dacă Franța fusese dispusă să lanseze o acțiune improvizată ca să pună mâna pe acel lucru care era acolo jos în peșteră, era foarte probabil ca alte țări să fie dispuse să facă la fel.

Însă mai exista încă un factor, legat de posibile atacuri ulterioare asupra stației Wilkes, care-l îngrijora în mod special pe Schofield: dacă cineva avea de gând să lanseze un atac asupra stației Wilkes, ar trebui să o facă *în curând* – înainte ca o forță americană puternică să ajungă la stație.

Următoarele câteva ore aveau să fie foarte tensionate.

Urma să aibă loc o cursă să se vadă cine ajunge primul.

Întăririle americane sau o forță inamică perfect echipată.

Schofield încercă să nu se gândească la asta. Erau multe lucruri de făcut și un anumit aspect necesita atenția sa în primul rând.

După ce se încheiase lupta cu francezii, oamenii de știință rămași la stația polara Wilkes – erau cinci, trei bărbați și două femei – se retrăseseră în camerele lor de pe puntea B. Schofield se îndrepta acum către acele camere. Spera să găsească un medic printre acei oameni de știință, care ar fi putut să-l ajute pe Samurai.

Continua să meargă prin tunelul extern curbat. Hainele îi erau încă ude, dar nu-i păsa. La fel ca toți ceilalți soldați din unitatea sa, pe sub echipament purta un costum termic de cauciuc pentru scafandri. Era practic echipamentul standard pentru unitățile de recunoaștere care lucrau în condiții arctice. Costumele de cauciuc pentru scafandri erau mai călduroase decât indispensabilii și nu se îngreunau dacă se udau. Și, *purtând* costumul pentru scafandri în loc *să-l care*, un soldat din infanteria marină din unitatea de recunoaștere își ușura încărcătura, lucru foarte important pentru o unitate de reacție rapidă.

Chiar atunci, se deschise o ușă din dreapta lui Schofield și un nor de aburi ieși

afară, pe coridor. Un corp negru și lucios alunecă afară din ceață și ieși pe coridor, în fața lui Schofield.

Wendy.

Apa curgea de pe ea. Privi în sus către Schofield cu un zâmbet tont de focă.

Kirsty se ivi din ceața de abur. Camera de duș. Îl văzu imediat pe Schofield și zâmbi.

— Bună, spuse ea.

Purta un set nou de haine uscate, iar părul îi era ciufulit, ud. Schofield bănuie că tocmai avusese parte de cel mai fierbinte duș din viața ei.

— Buna, spuse Schofield.

— Wendy adoră camera de duș, zise Kirsty, dând din cap spre Wendy. Îi place să alunece prin abur.

Schofield se abținu să nu râdă și privi în jos la micuța focă neagră de la picioarele lui. Era drăguță, foarte drăguță. Și îi salvase viața. Ochii ei căprui, delicați, străluceau de inteligență.

Schofield o privi pe Kirsty.

— Cum *te* simți?

— Acum, mi-este cald, spuse ea.

Schofield aprobă din cap. După cum arăta, Kirsty părea că-și revenise cu bine din calvarul din bazin. Copiii se descurcau bine în astfel de situații, erau puternici. Schofield se întrebă ce fel de terapie i-ar fi necesară unui adult după ce ar fi căzut într-un bazin plin de balene ucigașe feroce.

Îi atribui mare parte din merit lui Buck Riley. Riley se aflase sus, pe puntea C, când Kirsty fusese trasă în sus de Maghook-ul lui Schofield și, pe parcursul restului luptei, el o ținuse aproape, teafără și nevătămată.

— Bun, zise Schofield. Ești un copil puternic, știi? Ar trebui să fii soldat în infanteria marină.

Lui Kirsty i se lumină fața. Schofield făcu un semn din cap înspre tunel.

— Mergi în direcția mea?

— Da, spuse ea, mergând alături de el prin tunel.

Wendy ținea pasul pe coridor în spatele lor.

— Unde te duci? întrebă Kirsty.

— O caut pe mama ta.

— Oh, făcu Kirsty, puțin mai încet.

Era un răspuns ciudat și, prin ochelarii săi oglindă, argintii, Schofield îi aruncă o privire piezișă lui Kirsty. Ea se uita în pământ în timp ce mergea. Schofield se întrebă ce însemna asta.

Urmă o tăcere incomodă și Schofield căută ceva de spus.

— Deci, câți ani ziceai că ai? Doisprezece, nu?

— Îhî.

— Ce înseamnă asta, clasa a șaptea?

— Mmm.

— Clasa a șaptea, medită Schofield. Habar nu avea ce să spună acum, așa că zise: Bănuiesc că te gândești să începi o carieră, atunci.

Kirsty părea că este foarte atentă la întrebare. Privi spre Schofield în timp ce mergeau.

— Da, răspuse ea cu seriozitate, ca și cum în ultima vreme gândurile legate de carieră ar fi preocupat mintea ei de fetiță de doisprezece ani.

— Deci, ce vrei să faci când termini școala?

— Vreau să fiu profesoară, afirmă Kirsty. Ca tatăl meu.

— Ce preda tatăl tău?

— A predat geologia la un colegiu mare din Boston, zise Kirsty. Harvard, adăugă ea plină de importanță.

— Și tu ce vrei să predai? întrebă Schofield.

— Matematică.

— *Matematică?*

— Sunt bună la matematică, spuse Kirsty, ridicând din umeri cu stângăcie, rușinată și mândră în același timp. Tata obișnuia să mă ajute la teme, continuă ea. Spunea că sunt mult mai bună la matematică decât majoritatea copiilor de vârsta mea, așa că uneori mă învăța lucruri pe care alți copii nu le știau. Lucruri interesante, pe care nu era de presupus să le învăț până nu ajungeam studentă în ultimul an. Și uneori mă învăța lucruri care nu se predau deloc la școală.

— Da? afirmă Schofield, cu adevărat interesat. Ce fel de lucruri?

— Oh, știi tu. Polinoame. Secvențe numerice. Puțina analiză matematică.

— Analiză matematică. Secvențe numerice, repetă Schofield, uimit.

— Știi tu, numere triunghiulare și numere Fibonacci. Genul acesta de lucruri.

Schofield dădu din cap uimit. Era ceva impresionant. Foarte impresionant. Kirsty Hensleigh, în vârstă de doisprezece ani și puțin cam scundă pentru vârsta ei, era, se pare, o tânără foarte deșteaptă. Schofield o privi din nou. Părea că merge pe vârfuri, cu un fel de salt la fiecare pas. Arăta ca un copil obișnuit.

Kirsty continuă:

— Obișnuiam să facem multe lucruri împreună. Softball, drumeții, o dată chiar m-a dus să fac scufundări, chiar dacă nu urmasem cursul.

Schofield spuse:

— Vorbești de parcă tatăl tău nu mai face aceste lucruri.

Urmă o tăcere scurtă. Apoi, Kirsty răspuse încet:

— Nu le mai face.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Schofield încet.

Se aștepta să audă o poveste despre părinți care se certau și un divorț. Părea că așa ceva se întâmpla des în ultima vreme.

— Tatăl meu a fost ucis într-un accident de mașină anul trecut, spuse Kirsty sec.

Schofield se opri din mers. Se întoarse să o privească pe Kirsty. Fetița privea în jos, la șireturile pantofilor.

— Îmi pare rău, spuse Schofield.

Kirsty își înclină capul într-o parte.

— E în regula, spuse ea și porni din nou la drum.

Ajunseră la o ușă încastrată în tunelul exterior și Schofield se opri în fața ei.

— Ei bine, eu aici mă opresc.

— Și eu, spuse Kirsty.

Schofield deschise ușa și le lăsă pe Kirsty și pe Wendy să intre în fața lui. Le urmă înăuntru.

Era o cameră obișnuită. Niște canapele portocalii urâte, un casetofon, un televizor, un video. Schofield bănuie că nu recepționau transmisiile TV obișnuite aici, așa că se uitau la casete video la televizor.

Sarah Hensleigh și Abby Sinclair erau așezate pe una dintre canapelele portocalii. Și ele purtau acum haine uscate. Ceilalți trei oameni de știință de la Wilkes – trei bărbați numiți Llewellyn, Harris și Robinson – erau și ei acolo. După ce văzuseră ce le făcuseră grenadele brizante lui Hollywood și unuia dintre colegii lor, petrecuseră restul luptei ascunși în camerele lor. Acum păreau obosiți și frânți, speriați.

Kirsty înaintă și se așază pe canapea lângă Sarah Hensleigh. Se așază în tăcere și nu-i spuse nimic mamei ei. Schofield își aminti prima oară când le văzuse pe Sarah și Kirsty împreună – înainte să vină francezii la Wilkes. Kirsty nu-i vorbise prea mult nici atunci. Schofield nu observase nicio tensiune între ele în acel moment, însă o observa acum. Își scoase asta din minte îndreptându-se către Sarah.

— E cineva de aici medic? o întreba Schofield.

Sarah negă din cap.

— Nu. Nu, Ken Wishart era singurul doctor al stației. Însă el... Ea tăcu.

— Însă el, ce?

Sarah oftă.

— El era la bordul aeroglisorului care *trebuia* să se întoarcă la d'Urville.

Schofield închise ochii și-și imaginează încă o dată soarta celor cinci oameni de știință care fuseseră la bordul aeroglisorului condamnat.

Prin interfonul din casca sa pâraii o voce.

— Scarecrow, aici Montana.

— Ce s-a întâmplat? spuse Schofield.

— Am fixat telemetrele în jurul perimetrului exterior, exact cum ai vrut. Vrei să

vii aici și să verifici?

— Da, vreau, răspuse Schofield. Vin imediat. Unde ești?

— În colțul de sud-vest.

— Așteaptă-mă, îi ceru Schofield. Ai avut noroc să prinzi McMurdo?

— Încă nu. Sunt o mulțime de interferențe pe fiecare frecvență. Nu pot s-o prind.

— Mai încearcă, spuse Schofield. Scarecrow, terminat.

Schofield se întoarse și era pe cale să iasă din camera comună, când cineva îl bătu ușor pe umăr. Se întoarse. Era Sarah Hensleigh. Zâmbea.

— Tocmai mi-am amintit, spuse ea. *Există* totuși un medic în această stație.

După ce lupta se terminase, soldații din infanteria marină îi găsiseră pe cei doi oameni de știință francezi, Luc Champion și Henri Rea, ascunși într-un dulap din sufrageria de pe puntea A.

Nu opuseseră nicio rezistență. Într-adevăr, în timp ce erau târâți în mod nepoliticos afară din dulap ca să dea ochii cu cei care-i cuceriseră, groaza de pe fețele lor spunea tot. Trecuseră de partea cui nu trebuia în această luptă. Bărbații pe care-i înșelaseră erau acum cei care-i luau prizonieri. Aveau să plătească greu pentru înșelătoria lor.

Ambii bărbați fuseseră duși jos, pe puntea E, unde fuseseră încătușați de un stâlp, în spațiu deschis. Echipa lui Schofield avea de lucru și el nu voia să-și irosească vreun membru al echipei punându-l să-i păzească pe cei doi oameni de știință francezi. Legându-i pe cei doi francezi cu cătușe de un stâlp, la vedere, soldații de pe puntea E puteau lucra și-i puteau ține sub supraveghere, în același timp.

Schofield păși afară, pe pasarela punții B. Era pe punctul de a vorbi în microfonul din cască, când Sarah Hensleigh veni în spatele lui.

— Vreau să te întreb ceva, zise ea. Ceva ce nu te-am putut întreba mai devreme, în camera comună.

Schofield ridică una din mâini și vorbi în microfonul din cască:

— Rebound. Aici Scarecrow. Cum se simte Samurai?

Vocea lui Rebound se auzi în cască:

— Am reușit să opresc sângerarea deocamdată, domnule, dar este încă destul de rău.

— E stabil?

— Cât de stabil pot să-l țin eu.

— În regulă, ascultă. Vreau să cobori pe puntea E și să-l iei pe omul de știință francez numit Champion, Luc Champion, spuse Schofield. Privi către Sarah în timp ce vorbea. Tocmai am fost informat că dragul nostru prieten, domnul Champion, este chirurg.

— Da, domnule, spuse Rebound cu înflăcărare. Părea ușurat că era cineva mai calificat care avea să preia îngrijirea lui Samurai. Însă apoi păru reținut. Oh, domnule...

— Ce este?

— Putem avea încredere în el?

— Nu, replică Schofield ferm, în timp ce începu să urce scara către puntea A. Îi făcu semn lui Sarah să-l urmeze. Absolut deloc. Rebound, tu spune-i doar că dacă moare Samurai, moare și el.

— Am înțeles.

Schofield ajunse în capătul scării și păși pe pasarela punții A. O ajută și pe Sarah, care-l urma. Aproape imediat, îl văzu pe Rebound ieșind pe ușa sălii de mese, aflată la distanță mică de el și alergând către scara opusa. Cobora pe puntea E să-l ia pe Champion.

Schofield și Sarah se îndreptară către intrarea principală în stație. În timp ce mergeau pe pasarelă, Schofield privi în jos către stația de sub el și se gândi la oamenii lui.

Erau împrăștiați peste tot.

Montana era afară. Riley și Gant erau jos, pe puntea E, pregătind echipamentul pentru scufundarea în peșteră. Snake era prins la mijloc, în nișa de pe puntea C, reparând comenzile vinclului. Iar Santa Cruz nu era de găsit, întrucât era plecat prin stație în căutare de „ștergătoare”.

„Isuse, se gândi Schofield, sunt împrăștiați peste tot.”

Interfonul din casca lui Schofield pârâi. Era Santa Cruz.

— Ce s-a întâmplat, soldat? întrebă Schofield.

— Domnule, am verificat toată stația și nu am găsit nicio urmă de ștergătoare.

— Niciun ștergător? Schofield se încruntă. Chiar nimic?

— Nimic, domnule. Eu cred că nu s-au așteptat ca lucrurile să se petreacă atât de repede, așa că nu au avut ocazia să pună vreunul.

Schofield se gândi la asta.

Cruz avea probabil dreptate. Planul echipei franceze fusese cu siguranță întrerupt de sosirea lui Buck Riley la stație și de descoperirea accidentală a ceea ce se întâmplase cu adevărat cu aeroglisorul francez distrus. Planul soldaților francezi fusese să câștige încrederea americanilor și apoi să-i împuște pe la spate. De vreme ce acel plan nu fusese fructificat, nu era de mirare că nu putuseră fixa niciun ștergător.

— Însă am găsit ceva, domnule, spuse Santa Cruz.

— Ce?

— Am găsit un radio, domnule.

— Un radio? întrebă Schofield sec.

Nu era nici pe departe o descoperire impresionantă.

— Domnule, acesta nu este un radio obișnuit. Pare un emițător VLF¹⁷ portabil.

Asta îi atrase atenția lui Schofield. Un VLF, sau transmițător cu frecvența joasă, este un dispozitiv rar. Are o gama de frecvențe între 3 și 30 de khz, care, în termeni reali, reprezintă o lungime de undă incredibil de mare. Este atât de lungă, încât semnalul radio călătorește ca semnal terestru care urmează curbura suprafeței pământului.

Până foarte de curând, semnalele care călătoreau la frecvențe atât de joase necesitau emițătoare foarte puternice, care erau, bineînțeles, foarte mari și greoaie. Astfel stând lucrurile, nu erau utilizate prea des de forțele terestre. Evoluțiile recente în tehnologie creaseră însă emițătoare VLF grele, dar portabile. Arătau și cântăreau cam cât un rucsac mediu.

Faptul că francezii aduseseră un astfel de transmițător la Wilkes îl deranja pe Schofield. Există o singură utilizare pentru semnale radio VLF și aceea era...

„Nu, este ridicol, se gândi Schofield. Nu se poate să fi făcut asta.”

— Cruz, unde l-ai găsit?

— Jos, în camera de foraj, se auzi vocea lui Santa Cruz.

— Ești acolo, acum?

— Da, domnule.

— Adu-l pe puntea bazinului, spuse Schofield. Vin și eu acolo după ce verific ce a făcut Montana.

— Da, domnule.

Schofield își închise interfonul. El și Sarah ajunseră la pasajul de la intrare.

— Ce sunt „ștergătoarele”? întrebă Sarah.

— Poftim? Oh, spuse Schofield. Tocmai își aminti că Sarah nu era soldat. Schofield trase aer adânc în piept. „Ștergător” este termenul utilizat pentru a descrie un dispozitiv explozibil care este plantat într-un câmp de luptă de către o forță de incursiune sub acoperire pentru a fi utilizat în cazul în care misiunea lor dă greș. În cele mai multe cazuri, un ștergător este declanșat printr-un temporizator, care este doar un cronometru obișnuit.

— OK, stai puțin. Ia-o mai încet, spuse Sarah.

Schofield oftă și îi explică.

— Unități de elită ca aceea a francezilor ăstora pe care i-am întâlnit în seara asta se găsesc de obicei în locuri unde nu ar trebui să se afle? De exemplu, probabil ar avea loc un incident internațional dacă s-ar putea demonstra că trupe franceze s-au aflat într-o stație de cercetare americană încercând să omoare pe toată lumea, corect?

— Da...

¹⁷ Very Low Frequency

— Ei bine, nu exista nicio garanție că aceste unități de elită *vor reuși* să obțină ceea ce căutau, nu? spuse Schofield. Adică, pot să dea peste o echipă de bărbați duri ca noi și să sfârșească morți.

Schofield înșfăcă o haină groasă dintr-un cârlig din perete și începu să se îmbrace.

Apoi continuă:

— În orice caz, în zilele noastre, aproape toate trupele de elită – regimentul francez de parașutiști, SAS, SEAL de la Marină – aproape toate au planuri pentru situații neprevăzute, în cazul în care misiunea lor eșuează. Noi numim aceste planuri pentru situații neprevăzute „ștergătoare”, pentru că exact pentru asta sunt proiectate: *să șteargă* în întregime existența acelei echipe. Să facă să pară că echipa nu a fost nicicând acolo. Uneori sunt numite pilule de cianură, pentru ca dacă vreun inamic este prins, ștergătorul va acționa în final ca pilula lor de sinucidere.

— Deci, vorbești despre explozive, spuse Sarah.

— Vorbesc despre explozive speciale, răspuse Schofield. De cele mai multe ori, „ștergătoarele” sunt fie explozive bazate pe clor, fie detonatoare cu lichid la temperatură înaltă. Sunt proiectate ca să șteargă chipuri, să vaporizeze corpuri, să distrugă uniforme și plăcuțe de identificare. Sunt proiectate ca să dea impresia că nu ai fost nicicând acolo. „Ștergătoarele” sunt de fapt un fenomen relativ recent. Nimeni nu auzise de ele până acum vreo doi ani când o echipă germană de sabotaj a fost prinsă într-un depozit subteran pentru rachete din Montana. Erau prinși la îngheșuală, așa că au folosit trei grenade cu clor lichid. După ce acestea au detonat, nu a mai rămas *nimic*. Niciun soldat. Niciun depozit. Credem că nemții erau acolo să dezactiveze niște rachete nucleare balistice despre care noi spuseserăm că nu există.

— O unitate germană de sabotaj. În Montana, rosti Sarah neîncrezătoare. Corectează-mă dacă greșesc, însă nu se presupune că Germania ne-ar fi aliată?

— Nu se presupune că Franța ne-ar fi aliată? răspuse Schofield, ridicând din sprâncene. Se mai întâmplă. Mai des decât crezi. Atacuri din partea așa-numitelor țări „prietene”. Au chiar și un termen pentru asta la Pentagon – o numesc „Operațiuni Cassius”, după Cassius, trădătorul din *Julius Caesar*.

— Au un *termen* pentru asta?

Schofield ridică din umeri.

— Privește astfel lucrurile: America obișnuia să fie una din cele două mari puteri. Când erau două mari puteri, exista un echilibru, un control. Când una făcea ceva, cealaltă contracara. Însă acum sovieticii sunt istorie, iar America este singura mare putere rămasă în lume. Avem mai multe arme decât orice altă națiune din lume. Avem mai mulți bani de *cheltuit* pe arme decât oricare altă națiune din lume. Alte țări ar da faliment dacă ar încerca să țină pasul cu cheltuielile noastre pentru

apărare. Sovieticii au pățit-o. Sunt o mulțime de țări – pe unele dintre ele le numim prieteni – care cred că America este prea mare, prea puternică, țări cărora chiar le-ar plăcea ca America să cadă. Și unora dintre aceste țări – Franța, Germania și, într-o mai mică măsură, Marea Britanie – nu le este teamă să ne împungă puțin.

— Nu am știut asta niciodată, spuse Sarah.

— Nu sunt mulți cei care știu, răspunse Schofield. Însă acesta este unul dintre motivele pentru care unitatea mea a fost trimisă la această stație. Să o apere împotriva oricărui dintre „aliații” noștri care ar putea hotărî să încerce să pună mâna pe ea.

Schofield își strânse bine haina pe lângă corp și apucă mânerul ușii principale care conducea afară.

— Spuneai că vrei să mă întreb ceva, zise el. Poți vorbi în timp ce mergi?

— Oh, da, bănuiesc că da, replică Sarah în timp ce înșfăca rapid un hanorac de pe unul dintre cârlige.

— Atunci, să mergem, spuse Schofield.

*

Jos, pe puntea E, Libby Gant controla calibrarea unui aparat de măsurat adâncimea.

Ea și Riley se aflau în perimetrul exterior al punții care înconjură bazinul. Trecuseră patruzeci și cinci de minute de când văzuseră o balenă ucigașă, însă nu riscau. Stăteau departe de marginea apei.

Gant și Riley verificau echipamentul de scufundări al unității, pregătind incursiunea care avea să fie efectuată în clopotul stației.

Erau singuri pe puntea E și lucrau în tăcere. Din când în când, Riley se ducea în depozitul din tunelul de sud să vadă cum se simte Mother.

Gant lăsa jos aparatul de măsurat adâncimea pe care-l avea în mână și luă altul.

— Ce a pățit la ochi? întrebă încet, fără să ridice privirea de la ceea ce făcea.

Riley se opri o clipă din lucru și privi spre Gant. Pentru că el nu răspunse imediat, Gant își ridică și ea ochii.

O vreme, Riley păru că o evaluează. Apoi, brusc, privi în altă parte.

— Nu sunt mulți cei care știu ce-a pățit la ochi, afirmă Riley. La naiba, până astăzi, nu erau mulți cei care-i văzuseră ochii.

Urmă o clipă de tăcere.

— Din cauza asta porecla lui este Scarecrow? întrebă Gant încet. Din cauza ochilor lui?

Riley aprobă din cap.

— Norman McLean i-a dat porecla asta.

— Generalul?

— Generalul. Când McLean i-a văzut ochii lui Schofield, a spus că arăta ca o sperietoare de ciori pe care o avusese McLean ca să-i păzească recolta de porumb din Kansas. Se pare că era una dintre acele sperietori de ciori care au două crăpături pentru fiecare ochi, știi, ca semnul plus.

— Tu știi cum s-a întâmplat? întrebă Gant cu blândețe.

La început, Riley nu răspunse. Apoi, în sfârșit, aprobă din cap. Dar nu spuse nimic.

— Ce s-a întâmplat?

Riley trase aer adânc în piept. Lăsa jos compresorul de heliu pe care-l ținea în

mână și o privi pe Gant.

— Shane Schofield nu a fost mereu comandantul unei unități de recunoaștere terestre, începu el. Obişnuia să fie pilot, având baza pe *Wasp*.

USS Wasp este nava-amiral a Corpului Puşcaşilor Marini al Statelor Unite. Este una dintre cele şapte nave cu heliport din cadrul puşcaşilor marini și este centrul de luptă pentru orice expediție majoră a marinei. Majoritatea celor neinițiați o confundă cu un portavion.

Ceea ce nu știe multă lume despre puşcașii marini este că acestea au un puternic regiment de aviație. Deși această forță aeriană este utilizată în special pentru a transporta trupe, este folosită și pentru atacuri terestre. În acest scop, este echipată cu elicoptere de asalt Cobra AH-1W – care pot fi recunoscute imediat datorită formei lor longiline – și avioane de luptă Harrier 11 AV-8B de producție britanică sau, așa cum sunt cunoscute în întreaga lume, avioanele Jump Jet Harrier. Avioanele Harrier sunt singurele avioane de asalt din lume care au capacitatea de a decola și ateriza vertical.

Schofield era pilot de Harrier pe *Wasp*. Unul dintre cei mai buni, după câte am auzit, spuse Riley. Se afla în Bosnia în 1995, în timpul celor mai dure lupte de acolo, și zbura în misiuni de patrulare deasupra zonei unde zborul era interzis.

Gant îl urmări atent pe Riley în timp ce acesta vorbea. Privea în gol pe măsură ce povestea.

— Într-o zi, la sfârșitul lui 1995, a fost lovit de o baterie de rachete mobilă a sârbilor despre care cei de la serviciile de informații spuneau că nu exista. Cred că au descoperit mai târziu că era vorba de o echipă de atac formată din doi oameni într-un jeep, care avea șase rachete Stinger de producție americană pe bancheta din spate. În orice caz, continuă Book, Schofield a reușit să se catapulteze cu o secundă înainte ca racheta să pătrundă în rezervoarele de combustibil. A căzut în mijlocul teritoriului controlat de sârbi.

Riley se întoarse spre Gant.

— Locotenentul nostru a supraviețuit nouă zile în pădurile sârbe – singur – în timp ce peste o sută de militari sârbi umblau prin pădure în căutarea lui. Când l-au găsit, nu mâncase de zece zile.

L-au dus la o fermă din deșert și l-au legat de un scaun. Apoi, l-au bătut cu o blană de lemn plină de cuie și i-au pus întrebări. De ce zbura deasupra acelei zone? Era avion de spionaj? Voiau să știe cât de multe lucruri cunoștea despre pozițiile lor pentru că ei credeau că el se afla acolo ca să ofere sprijin aerian forțelor terestre americane din interiorul teritoriului sârb.

— Forțele terestre americane se aflau *în interiorul* teritoriului sârb? întrebă Gant.

Riley aprobă din cap în tăcere.

— Erau două echipe SEAL acolo. Dădeau lovituri precise sub acoperire asupra pozițiilor conducătorilor sârbi. Lovituri nocturne. Lovituri bune. Creaseră haos în rândul sârbilor, haos absolut. Intrau și ieșeau înainte să-și dea seama cineva că existau. Intrau, tăiau gâturile victimelor și apoi dispăreau în noapte. Erau atât de buni, încât unii dintre localnici au început să spună că erau fantome care veniseră să-i bântuie pentru ce le făceau oamenilor lor.

Gant se interesă:

— Scarecrow știa despre ei? Despre echipele SEAL din interiorul teritoriului sârb?

Book păstră tăcerea o clipă. Apoi, spuse:

— Da. În mod oficial, Schofield patrula prin zona de restricție aeriană. În mod neoficial, trimitea coordonatele fermelor conducătorilor sârbi echipelor SEAL de pe teren. Oricum, asta nu a contat. Nu a spus niciun cuvânt.

Gant îl privi pe Riley cum trăgea aer adânc în piept. Se pregătea să spună ceva.

— În orice caz, continuă Book, sârbii au decis că Schofield efectuase activități de recunoaștere pentru echipele SEAL; că ochise din aer ținte strategice și le transmisese coordonatelor celor de la sol. Au hotărât că, de vreme ce văzuse lucruri pe care nu trebuia să le vadă, o să-i scoată ochii.

— *Poftim?* făcu Gant.

Riley zise:

— Au scos dintr-un sertar o lamă de ras și l-au ținut la pământ. Apoi, unul dintre ei s-a apropiat și a tăiat încet două linii verticale peste ochii lui Schofield. Se pare că, în timp ce făcea asta, tipul cu lama de ras cita ceva din Biblie. Ceva de genul că dacă mâna a păcătuit, să o tai și dacă ochii tai păcătuiesc, să-i tai.

Lui Gant i se făcu rău. Îl orbiseră pe Schofield.

— Ce au făcut apoi? întrebă ea.

— L-au închis într-un dulap și l-au lăsat să sângereze.

Gant era încă șocată.

— Deci, cum a scăpat?

— Jack Walsh a trimis o echipă de recunoaștere ca să-l ia de acolo, răspunse Riley.

Lui Gant numele nu-i era străin. Orice soldat din infanteria marină îl știa pe căpitanul John T. Walsh. Era căpitanul *Wasp*-ului, cel mai respectat membru al Corpului Pușcașilor Marini.

Unii considerau că ar fi trebuit să fie comandant, cel mai înalt grad din Corpul Pușcașilor Marini al Statelor Unite, însă disprețul renumit al lui Walsh față de orice politician împiedicase asta. Comandantul trebuie să aibă legături permanente cu membrii Congresului și toată lumea știa – Walsh mai bine decât oricine – că Jack Walsh nu ar fi putut să suporte asta. În plus, spusese Walsh, prefera să comande

Wasp și să aibă legături cu soldații. Soldații din infanteria marină îl adorau pentru asta.

Riley continuă:

— Când Scott O’Grady a fost scos din Bosnia pe 8 iunie 1995, l-au pus pe coperta revistei *Times*. L-a întâlnit pe președinte. A urmat tot tam-tamul PR-ului.

Când Shane Schofield a fost scos din Bosnia cinci luni mai târziu, nimeni nu a auzit nimic. Nicio cameră de filmat nu aștepta la bordul *Wasp*-ului să-l fotografieze când cobora din elicopter. Niciun reporter de ziar nu se afla acolo să-i scrie povestea. Știi de ce?

— De ce?

— Pentru că atunci când Shane Schofield a aterizat pe *Wasp*, după ce fusese scos din ferma din Bosnia de către o echipă de soldați din Marina Statelor Unite, era lucrul cel mai urât pe care l-ai văzut vreodată.

Scoaterea lui de acolo fusese sângeroasă. Al naibii de fioroasă. Sârbii nu voiseră să renunțe la prețiosul lor pilot american și luptaseră aprig. Când elicopterul care l-a luat a sosit pe *Wasp*, avea la bord patru soldați din infanteria marină grav răniți. Îl avea și pe Shane Schofield.

Medicii și echipele de asistență s-au repezit și au scos pe toată lumea din elicopter cât de repede au putut. Era sânge peste tot, bărbați răniți urlând. Schofield a fost luat pe o targă. Sângele îi curgea din ambii ochi. Preluarea lui fusese atât de rapidă, încât nimeni nici măcar nu avusese timp să-i pună comprese pe ochi.

Riley făcu o pauză. Gant pur și simplu îl privea.

— Ce s-a întâmplat după aceea? întrebă ea.

— Jack Walsh a avut de suportat represalii din partea Casei Albe și a Pentagonului. Ei nu voiseră ca el să trimită pe cineva după Schofield pentru că Schofield se presupunea că nu era acolo. Casa Alba nu voia să aibă parte de „prejudiciile politice” care ar fi urmat unei misiuni americane de căutare și de salvare a unui avion de spionaj doborât. Walsh le-a spus unde să-și bage morala, și că pot să-l concedieze dacă vor.

— Dar cu Scarecrow ce s-a întâmplat? El ce-a pățit?

— Era orb. Ochii îi fuseseră făcuți praf. L-au dus la Spitalul Universitar „Johns Hopkins” din Maryland. Are cea mai bună unitate de chirurgie oftalmologică din țară, cel puțin așa am auzit.

— Și?

— Și i-au reparat ochii. Nu mă întreba cum, pentru că nu știu. Se pare că tăieturile de lamă de ras erau destul de superficiale, așa că nu i-au deteriorat retina. Au spus că-i deterioraseră cu adevărat partea exterioară a ochilor – irisul și pupila. Defecte pur fizice, ziceau ei. Defecte care puteau fi reparate. Riley clătină din cap. Nu știu ce au făcut – vreo procedură nouă de fuziune cu laser, mi-a spus cineva –

dar au reușit, i-au reparat ochii. La naiba, tot ce știu este că dacă-ți permiți – și în cazul lui Schofield, pușcașii marini și-au permis – nu mai ai nevoie de ochelari în zilele noastre. Bineînțeles că mai rămăseseră cicatricele de pe piele, însă, în afară de asta, au reușit. Schofield putea vedea din nou. Acuitate vizuală normală. Riley făcu o pauză. Există o singură problemă.

— Care?

— Corpul Pușcașilor Marini nu a mai vrut să-l lase să zboare, spuse Riley. E o procedură standard pentru toate forțele militare: odată ce ai suferit o traumă oculară de orice fel, nu mai poți pilota un avion militar. La naiba, dacă porți ochelari pentru citit, nu ai voie să pilotezi un zmeu militar.

— Deci, ce a făcut Schofield?

Riley zâmbi.

— A decis să facă parte din infanteria marină terestră. Era deja ofițer din perioada zilelor sale de zbor, așadar și-a păstrat funcția. Însă asta a fost tot ce a păstrat. Trebuia să o ia de la capăt. A trecut într-o clipă de la statutul de pilot, locotenent comandant, la forțele terestre, sublocotenent. Și s-a întors la școală. S-a întors la Școala fundamentală din Quantico. Și a urmat toate cursurile pe care le aveau acolo. A făcut instructaj pentru arme tactice. A făcut planificare strategică. Arme de mână, cercetaș-lunetist. Tot ce vrei și ce nu vrei. Le-a făcut pe toate. Se pare că a spus că voia să fie ca acei oameni care veniseră și-l scosese din Bosnia. Voia să fie în stare să facă tot ceea ce făcuseră ei pentru el.

Riley ridică din umeri.

— Așa cum îți poți probabil imagina, nu i-a luat mult să iasă în evidență. Era prea deștept să rămână sublocotenent prea mult timp. După câteva luni, l-au avansat la gradul de locotenent și, nu după mult timp, i-au oferit o unitate de recunoaștere. A acceptat-o. Asta se întâmpla cu aproape doi ani în urmă.

Gant nu știuse niciodată asta. Fusese selectată pentru unitatea de recunoaștere a lui Schofield doar cu un an în urmă și nu-i trecuse prin cap niciodată să se întrebe cum devenise Schofield comandantul echipei. Chestiile astea țineau de ofițeri și Gant nu era ofițer. Era militar, iar militarii știu doar ceea ce li se spune. Lucruri ca alegerea comandantului sunt lăsate în seama celor cu grade mai înalte.

— Am fost în echipa asta de la început, spuse Riley cu mândrie.

Gant știa ce voia să spună. Riley îl respecta pe Schofield, avea încredere în judecata sa, avea încredere în felul în care acesta evalua orice situație. Schofield era comandantul lui Riley, iar Riley l-ar fi urmat și în iad.

Și Gant la fel. De când intrase în unitatea de recunoaștere a lui Schofield, îl plăcuse. Îl respecta ca lider. Era ferm, dar corect, și vorbea deschis. Și nu o tratase niciodată diferit față de niciunul dintre bărbății din unitate.

— Îl plăci, nu-i așa? spuse Riley încet.

— Am încredere în el, răspunse Gant.

Urmă o tăcere scurtă.

Gant ofta.

— Am douăzeci și șase de ani, Book. Știai asta?

— Nu.

— Douăzeci și șase de ani. Doamne, zise Gant, dusă pe gânduri. Se întoarse către Book. Știai că am fost căsătorită o dată?

— Nu, nu știam.

— M-am căsătorit la vârsta matură de nouăsprezece ani, așa am făcut. M-am căsătorit cu cel mai dulce bărbat pe care-l vei cunoaște vreodată, partida orașului. Era profesor nou la liceul local, tocmai venise din New York, preda engleză. Un tip drăguț, tăcut. Am rămas însărcinată la douăzeci de ani.

Book o urmărea pe Gant în tăcere, în timp ce aceasta vorbea.

— Și apoi, într-o zi, spuse Gant, când eram însărcinată în două luni și jumătate, am venit devreme acasă și l-am găsit trăgându-i-o pe la spate pe podeaua din sala de mese unei majorete de șaptesprezece ani care venise la meditație.

Book clipi luat prin surprindere.

— Am pierdut sarcina trei săptămâni mai târziu, spuse Gant. Nu știu din ce cauză. Stresul, neliniștea, cine știe. Am urât bărbații după ce soțul meu mi-a făcut asta. I-am *urât*. Atunci m-am înrolat la Pușcașii Marini. Ura te face un soldat bun, știi. Te face să țintești fiecare foc de armă exact în mijlocul frunții celui alt. Nu puteam să am încredere într-un bărbat după ce mi-a făcut soțul meu. Și atunci l-am întâlnit pe *el*.

Gant privea în gol. Ochii începeau să i se umple de lacrimi.

— Știi, când am fost acceptată în această unitate, comitetul de selecție a organizat o masă de sărbătorire la Pearl. A fost frumos, unul dintre acele minunate prânzuri hawaiiene BBQ¹⁸ – afară, pe plajă, la soare. El era acolo. Purta o cămașă hawaiiană albastră oribilă și, bineînțeles, acei ochelari de soare argintii. Îmi amintesc că la un moment dat în timpul prânzului toată lumea vorbea, numai el nu. L-am urmărit. Părea că-și pleacă pur și simplu capul și se duce în lumea lui interioară. Părea atât de singuratic, atât de *singur*. M-a surprins privindu-l și am vorbit despre ceva stupid, despre ce loc minunat era Pearl Harbour și care erau locurile noastre preferate de vacanță. Însă inima mea fusese deja cucerită. Nu știu la ce se gândea în acea zi, însă, orice ar fi fost, se gândea *profund* la asta. Bănuiesc că era o femeie, o femeie pe care nu o putea avea. Book, dacă un bărbat s-a gândit *vreodată* la mine în felul în care se gândea el la ea... Gant își scutură capul. Pur și simplu așa... Oh, nu știu. Era însă atât de *intens*. Era ca și cum... ca nimic din ce-am văzut vreodată.

¹⁸ Barbecue – grătar

Book nu spuse nimic. Doar se uita la Gant.

Gant păru că-i simte ochii țintuind-o, clipi de două ori și lacrimile îi dispărură din ochi.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu pot să-mi arăt emoțiile acum, nu-i așa? Dacă fac asta, oamenii vor începe să-mi spună iar Dorothy.

— Ar trebui să-i spui ce simți pentru el, rosti Book încet.

— Da, *sigur*, zise Gant. De parcă aș face așa ceva. M-ar da afară din unitate înainte să pot spune: „Din cauza asta nu poți pune femei în unități de primă linie”. Book, prefer să fiu lângă el și să nu-l pot atinge, decât să fiu departe și *tot* să nu-l pot atinge.

Book o privi atent pe Gant o clipă, ca și cum ar fi evaluat-o. Apoi, zâmbi cu căldură.

— Ești OK... Dorothy, știi asta. Ești OK.

Gant pufni în răs.

— Mulțumesc.

Își lăsă capul în jos și-l scutură cu tristețe. Apoi, brusc, privi spre Book.

— Mai am o întrebare, spuse ea.

— Ce?

Gant își înclină capul într-o parte.

— Cum de știi toate lucrurile astea despre el? Toată faza cu Bosnia și ferma, și ochii lui, și toate astea?

Riley zâmbi cu tristețe.

Apoi, spuse:

— Am făcut parte din echipa care l-a scos de acolo.

*

— Orice tip de paleontologie este un joc al așteptării, spuse Sarah Hensleigh în timp ce pășea cu greu prin zăpadă lângă Schofield, îndreptându-se către perimetrul exterior al stației. Însă acum, cu noua tehnologie, pur și simplu setezi computerul, pleci și-ți vezi de treabă. Apoi, te întorci mai târziu să vezi dacă a găsit ceva computerul.

Noua tehnologie, spusese Sarah, era reprezentată de un puls sonic de undă lungă pe care paleontologii de la Wilkes îl propulsau în gheață pentru a detecta oase fosilizate. Spre deosebire de săpături, acesta localiza fosilele fără să le deterioreze.

Schofield se interesă:

— Și ce faceți în timp ce așteptați ca pulsul sonic să găsească următoarea fosilă?

— Eu nu sunt doar paleontolog, să știi, spuse Sarah zâmbind, prefăcându-se jignită. Am fost biolog marin înainte de a mă apuca de paleontologie. Și înainte să se întâmple toate *astea*, lucram împreună cu Ben Austin în laboratorul de biotoxine de pe puntea B. El făcea cercetări asupra unui nou antidot pentru veninul de *Enhydrina schistosa*.

Schofield aprobă din cap.

— Șarpele de mare.

Sarah îl privi pe Schofield, uimită.

— Foarte bine, domnule locotenent.

— Da, ei bine, nu sunt doar un idiot cu o pușcă, să știi, replică Schofield zâmbind.

Cei doi ajunseră în perimetrul exterior al stației, unde-l găsiră pe Montana stând pe perna unuia dintre aeroglisoarele marinei. Aeroglisorul era așezat cu spatele la complexul stației.

Era întuneric – amurgul etern înfiorător al iernii de la poli – și prin zăpada agitata Schofield nu putea vedea decât întinderea plată, vastă de teren, care se prelungea în fața aeroglisorului staționar. Orizontul radia un portocaliu-închis.

În spatele lui Montana, pe acoperișul aeroglisorului, Schofield văzu telemetrul acestuia. Semăna cu o pușcă cu țeava lungă montată pe o turelă rotitoare și se mișca dintr-o parte în cealaltă într-un arc lent, de o sută optzeci de grade. Se mișca încet, luându-i aproximativ treizeci de secunde ca să descrie un arc complet de la dreapta

la stânga înainte să înceapă drumul de întoarcere.

— Le-am setat exact cum ai spus, zise Montana, coborând de pe pernă ca să stea în fața lui Schofield. Celalalt LEAC¹⁹ este în colțul de sud-est.

LEAC era numele oficial pentru un aeroglisor din infanteria marină. Însemna „Dispozitiv de aterizare cu pernă de aer”. Montana adora să folosească acronimele.

Schofield aprobă din cap.

— Bine.

Așa cum erau poziționate, teletretele de pe aeroglisoare acopereau acum întreaga zonă din apropierea stației polare Wilkes. Având o rază de peste 80 de km, le permiteau lui Schofield și echipei sale să știe cu mult timp înainte dacă se îndreaptă cineva spre stație.

— Ai un ecran portabil? îl întrebă Schofield pe Montana.

— Chiar aici.

Montana îi oferi lui Schofield un ecran portabil care afișa rezultatele incursiunilor teletretilor.

Semăna cu un televizor în miniatură cu un mâner în partea stânga. Pe ecran, două linii verzi subțiri se mișcau încet înainte și înapoi, asemenea unei perechi de ștergătoare. Imediat ce un obiect intersecta razele teletretilor, un punct roșu clipitor apărea pe ecran și datele statistice ale obiectului erau afișate într-o casetă micuță din partea de jos a ecranului.

— În regulă, spuse Schofield. Cred că este totul gata. Cred că este timpul să aflăm ce se află jos, în peșteră.

Întoarcerea la clădirea principală le luă vreo cinci minute. Schofield, Sarah și Montana se deplasau rapid prin ninsoare. În timp ce mergeau, Schofield le spuse lui Sarah și lui Montana despre planurile sale legate de peșteră.

Mai întâi, voia să verifice existența navei spațiale în sine. În aceasta etapă, nu exista nicio dovadă că era într-adevăr ceva acolo, jos. Tot ce aveau era raportul unui singur om de știință de la Wilkes, care era probabil mort acum. Cine știe ce văzuse el? Faptul că fusese *atacat* imediat după ce văzuse nava spațială – de către inamici necunoscuți – era o altă întrebare la care Schofield dorea un răspuns.

Exista însă și un al treilea motiv pentru a trimite o echipă mică jos în peșteră. Un motiv pe care Schofield nu li-l menționa lui Sarah și Montana.

Dacă oricine altcineva *urma* să încerce să pună mâna pe stație – în special în următoarele ore când soldații din infanteria marină erau extrem de vulnerabili – și dacă reușeau să înfrângă ce mai rămăsese din unitatea lui Schofield sus, în interiorul stației, atunci o a doua echipă staționată jos în peșteră ar fi putut oferi o ultimă linie de apărare eficientă.

¹⁹ Landing Aircraft – Air Cushioned

Și dacă singura intrare în peșteră era prin intermediul tunelului de gheață subacvatic, atunci oricine voia să pătrundă înăuntru trebuia să ajungă acolo pe sub apă. Unitățile de atac sub acoperire urăsc misiunile subacvatice și au un motiv întemeiat pentru asta: *nu știi niciodată ce te așteaptă la suprafață*. După cum vedea Schofield lucrurile, o echipă mică staționată deja în peșteră putea să învingă o forță inamică, împușcându-i unul câte unul, imediat ce aceștia apăreau la suprafață.

Schofield, Sarah și Montana ajunseră la intrarea principală în stație, pășiră pe rampă și pătrunseră înăuntru.

Schofield păși pe pasarela punții A și se îndreptă imediat către sala de mese. Rebound trebuia să se fi întors până acum – împreună cu Champion – și Schofield voia să vadă dacă medicul francez avea ceva de spus în legătură cu starea lui Samurai.

Schofield ajunsese la ușa sălii de mese și intră.

Îi văzu imediat pe Rebound și pe Champion stând lângă masa pe care era întins Samurai.

Când Schofield intră, ambii bărbați își ridicară rapid ochii cu priviri surprinse. Arătau ca niște hoți prinși cu mâinile în casa de bani, surprinși în mijlocul unui act ilegal.

Urmă o tăcere scurtă.

Și apoi, Rebound spuse:

— Domnule, Samurai este mort.

Schofield se încruntă. Știa că Samurai se afla într-o stare critică și că moartea era o posibilitate, însă felul în care Rebound rostise cuvintele...

Rebound înainta și vorbi cu seriozitate:

— Domnule, era mort când am ajuns aici. Și doctorul spune că nu a murit din cauza rănilor. Spune... spune că se pare că Samurai a fost sufocat.

*

Pete Cameron stătea în mașina lui în mijlocul parcării de la SETI. Soarele deșertic dogoritor îl ardea. Își scoase telefonul mobil și o sună pe Alison în D.C.

— Cum a fost? întrebă ea.

— Fascinant, spuse Cameron, frunzărind notițele pe care le luase în legătură cu înregistrarea de la SETI.

— Ceva demn de luat în seamă?

— Nu prea. Se pare că au prins câteva cuvinte de la un satelit spion, însă pentru mine este chineză.

— Ți-ai notat ceva de data asta?

Cameron aruncă o privire asupra notițelor.

— Da, dragă, zise el. Însă nu sunt sigur că valorează ceva.

— Spune-mi, oricum, îi ceru Alison.

— Bine, răspunse Cameron, privind notițele.

RECEPȚIONAT 134625

CONTACT PIERDUT – PERTURBARE IONOSFERICĂ
ECHIPĂ DE AVANGARDĂ

SCARECROW

-66,5 GRADE

ÎNTRERUPERE A TRANSMISIEI RADIO DIN CAUZA
ERUPȚIEI SOLARE

115,20 MINUTE, 12 SECUNDE EST

CUM A AJUNS ACOLO ATÂT DE... A DOUA ECHIPA
E PE DRUM

Cameron îi citi notițele cu glas tare, cuvânt cu cuvânt, traducând simbolurile sale de stenografie.

— Asta este? întrebă Alison când termină. Asta este tot?

— Asta-i tot.

— Nu este prea mult.

— Asta ziceam și eu, fu de acord Cameron.

— Lasă-le în seama mea, spuse Alison. Unde te duci acum?

Cameron scoase un cartonaș alb, micuț, din torpedou. Era aproape acoperit de post-it-uri. Era o carte de vizită.

ANDREW WILCOX

Armurier

14 Newhury, Lake Arthur, NM.

Cameron spuse:

— Mă gândeam că dacă tot sunt aici, să trec pe la misteriosul domn Wilcox.

— Tipul cu cutia poștală?

— Da, cel cu cutia poștală.

Cu două săptămâni în urmă, cineva lăsase acea carte de vizită în cutia poștală a lui Cameron. Doar cartea de vizită. Nimic mai mult. Nu era însoțită de niciun mesaj și nu era nimic scris pe ea. Inițial, Cameron aproape o aruncase la gunoi ca pe mesajele nesolicitate – un mesaj chiar nesolicitat, sosit din New Mexico.

Apoi însă, primise un telefon.

Era o voce de bărbat. Răgușită. Îl întreba dacă primise cartea de vizită.

Cameron răspunsese că o primise.

Apoi, bărbatul spusese că avea ceva ce Cameron ar dori să verifice. Sigur, replicase Cameron, nu dorea domnul să vină la Washington să discute despre asta?

Nu. Nici nu se punea problema. Cameron trebuia să vină la el. Tipul era adeptul teoriei conspirațiilor, superparanoic. Spusese că lucrase în marină sau ceva de genul acesta.

— Ești sigur că nu este doar un alt fan al tău? întrebă Alison.

Reputația lui Pete Cameron din perioada în care făcea investigații pentru *Mother Jones* încă îl mai urmărea. Amatorilor de conspirații le plăcea să-l sune și să-i spună că aveau următoarea Afacere Watergate în mâinile lor sau că aveau dovezi referitoare la vreun politician corupt. De obicei, cereau bani în schimbul poveștilor lor.

Însă acest personaj, Wilcox, nu ceruse bani. Nici măcar nu pomenise de așa ceva. Și cum Cameron era în zonă...

— Nu are decât să fie, spuse Cameron. Dar dacă tot sunt aici, pot foarte bine să văd care-i treaba.

— În regulă, acceptă Alison. Dar să nu zici că nu te-am avertizat.

Cameron închise telefonul și trânti portiera mașinii.

În birourile de la *Washington Post* din D.C., Alison Cameron încheie conversația și privi în gol câteva secunde.

Era dimineață, iar biroul zbârnâia de agitație. Camera mare, cu plafon scund, era împărțită în sute de partiții până la înălțimea pieptului și în fiecare dintre ele oamenii munceau de zor. Telefoanele sunau, tastaturile păcăneau, oamenii alergau de colo-colo.

Alison purta o pereche de pantaloni crem, o cămașă albă și o cravată neagră prinsă lejer. Părul ei castaniu, lung până la umeri, era prins într-o simplă coadă de cal.

După câteva clipe, își coborî privirea pe bucata de hârtie pe care notase tot ce-i spusese soțul ei la telefon.

Citi fiecare rând cu atenție. Per ansamblu era un jargon indescifrabil. Vorbărie despre sperietori de ciori, perturbări ionosferice, echipe de avangardă și echipe secundare.

Trei rânduri îi atraseră însă atenția.

-66,5 GRADE

ÎNTRERUPERE A TRANSMISIEI RADIO DIN CAUZA

ERUPȚIEI SOLARE

115,20 MINUTE, 12 SECUNDE EST

Alison se încruntă în timp ce citea din nou cele trei rânduri. Apoi îi veni o idee.

Se îndreptă rapid către un birou din apropiere și luă o carte maro, de mărimea unei mape, din sertarul de deasupra biroului, îi privi coperta: *Atlasul complet al lui Bartholemew de geografie mondială*. Dădu câteva pagini și o găsi imediat pe cea pe care o căuta.

Își trecu degetul de-a lungul unei linii de pe pagină.

— Cum? spuse cu voce tare.

Un alt reporter, de la un birou din apropiere, își ridică privirea de la ceea ce făcea.

Alison nu-l observă. Continuă să privească pagina din fața ei.

Degetul ei marca punctul de pe hartă care reprezenta latitudinea -66,5 grade sud și longitudinea 115 grade, 20 de minute și 12 secunde est.

Alison se încruntă.

Degetul ei era îndreptat către linia litoralului Antarcticii.

Soldații americani se adunară în liniște în jurul bazinului de pe puntea E.

Montana, Gant și Santa Cruz se îmbrăcară în echipamente de scufundare fără să scoată un cuvânt. Toți trei purtau costume de scafandru negre, termoelectrice.

Schofield și Snake îi urmăreau în timp ce se echipau. Rebound stătea în spatele lor. Book Riley se îndreptă în tăcere către depozitul de pe puntea E, să vadă ce făcea Mother.

Un rucsac mare, negru – transmițătorul VLF al francezilor pe care-l găsisese Santa Cruz în timpul verificării stației – zăcea pe punte, lângă picioarele lui Schofield.

Vestea legată de moartea lui Samurai zguduise întreaga echipă.

Luc Champion, medicul francez, îi spusese lui Schofield că găsisese urme de acid lactic în traheea lui Samurai. Asta, spusese Champion, era o dovadă aproape neîndoielnică a faptului că Samurai nu murise din cauza rănilor.

Prezența acidului lactic în trahee, explicase Champion, evidenția o lipsă bruscă de oxigen în plămâni, pe care aceștia încercau să o compenseze arzând zahăr, un proces cunoscut sub numele de acidoză lactică. Cu alte cuvinte, prezența acidului lactic în trahee sugera moarte datorată unei lipse bruște de oxigen în plămâni, cunoscută altfel ca asfiziere sau sufocare.

Samurai nu murise din cauza rănilor. Murise pentru că plămânii lui fuseseră privați de oxigen. Murise pentru că îi oprise cineva aerul.

Cineva îl omorâse pe Samurai.

În perioada în care Schofield și Sarah ieșiseră să se întâlnească în perimetrul stației cu Montana – aceeași perioadă în care Rebound coborâse pe puntea E și-l luase pe Luc Champion –, cineva intrase în sufrageria de pe puntea A și-l strangulase pe Samurai.

Implicațiile morții lui Samurai reprezentau cea mai puternică lovitură pentru Schofield.

Printre ei se afla un criminal.

Însă exista un lucru pe care Schofield nu li-l spusese celorlalți membri ai unității. Le spusese doar că Samurai murise. Nu le spusese cum murise. Se gândise că dacă vreunul dintre ei era criminalul, era mai bine ca acea persoană să nu fie conștientă că Schofield știa acest lucru. Rebound și Champion juraseră să păstreze tăcerea.

În timp ce-i privea pe ceilalți punându-și echipamentul, Schofield se gândi la ce se întâmplase.

Oricine ar fi fost criminalul, se așteptase ca moartea lui Samurai să fie pusă pe seama rănilor sale. Era o presupunere bună. Schofield se gândi că dacă i s-ar fi spus că Samurai nu supraviețuise, ar fi presupus imediat că pur și simplu corpul lui Samurai renunțase să mai lupte și murise din cauza rănilor. Acesta era motivul pentru care criminalul îl *sufocase* pe Samurai. Sufocarea nu lăsa urme de sânge, nici răni care să-l dea de gol. Dacă nu mai existau alte răni pe corp, povestea cum că Samurai pur și simplu pierduse lupta cu rănilor de glonț ar fi căpătat credibilitate.

Ceea ce nu știuse însă criminalul era că asfixierea lăsa totuși un semn – acid lactic în trahee.

Schofield nu avea niciun dubiu că dacă nu ar fi existat un medic în stație, acidul lactic ar fi trecut neobservat, iar moartea lui Samurai ar fi fost atribuita rănilor sale. Însă *existase* un medic în stație. Luc Champion. Și acesta observase acidul.

Implicațiile erau atât de înspăimântătoare, pe cât erau de numeroase.

Mai existau soldați francezi pe undeva prin stație? Cineva care să le fi scăpat soldaților din infanteria marină. Un soldat izolat, poate, care se hotărâse să scape de americani unul câte unul, începând cu cel mai slab dintre ei, Samurai.

Schofield renunță rapid la acest gând. Stația, împrejurimile sale și chiar și aeroglisorul francez rămas afară fuseseră verificate atent. Nu mai existau soldați inamici nici înăuntru, nici în afara stației polare Wilkes.

Asta crea o problemă.

Pentru că însemna că probabil cine îl omorâse pe Samurai era o persoană în care Schofield credea că poate avea încredere.

Nu putea fi vorba de oamenii de știința francezi, Champion și Rae. De la sfârșitul luptei cu francezii, fuseseră legați cu cătușe de stâlpul de pe puntea E.

Putea fi vreunul dintre oamenii de știința de la Wilkes – în timp ce Schofield era afară cu Montana și Hensleigh, ei se aflau cu toții în camera comună de pe puntea B, nepăziți de unul dintre soldații americani. *Dar de ce?* De ce naiba să vrea vreunul dintre oamenii de știință să ucidă un soldat rănit? Nu aveau nimic de câștigat dacă-l omorau pe Samurai. Soldații erau aici ca să-i ajute.

Mai rămânea însă o alternativă.

Unul dintre soldații din infanteria marină îl omorâse pe Samurai.

Simpla posibilitate că așa ceva se întâmplase făcu să-l treacă fiorii pe Schofield. Chiar și faptul că se *gândise* la asta îl înfiora și mai mult. Totuși, luă în seamă această posibilitate, pentru că în afară de rezidenții de la Wilkes, un soldat din infanteria marină era singura persoană din stație care ar fi avut ocazia să-l omoare pe Samurai.

Schofield, Sarah și Montana fuseseră afară când se întâmplase, deci Schofield

era măcar sigur de ei.

În ceea ce-i privea pe ceilalți soldați, existau dificultăți.

Cu toții lucraseră, mai mult sau mai puțin singuri în diferite locuri din stație când se produsese crima. Oricare dintre ei ar fi putut s-o facă, fără să fie observat.

Schofield îi elimina pe rând.

Snake. Fusese pe puntea C, în nișă, lucrând la comenzile distruse ale vinclului, care ridica și cobora clopotul de scufundare al stației. Fusese singur.

Santa Cruz. Căutase prin stație după dispozitive franceze de ștergere. În urma căutării nu descoperise nimic, în afară de transmițătorul VLF care se afla acum la picioarele lui Schofield. Și el fusese singur.

Rebound. Schofield se gândi la tânărul soldat. Rebound era suspectul principal. Schofield știa asta și Rebound o știa și el. El era cel care-i spusese lui Schofield că starea lui Samurai era suficient de stabila ca el să poată coborî pe puntea E să-l aducă pe Champion. Era, de asemenea, singurul care fusese lângă Samurai de când se încheiase bătălia. Pentru Schofield, Samurai putea să fie mort de peste o oră, ucis de Rebound cu mult timp în urmă.

Dar, *de ce?* Era întrebarea căreia Schofield pur și simplu nu-i putea găsi un răspuns. Rebound era tânăr, avea douăzeci și unu de ani. Era proaspăt recrut și entuziast. Urma ordinele imediat și nu era suficient de bătrân ca să fie blazat sau cinic. Puștiul adora să fie soldat din infanteria marină și era un puștan cât se poate de tipic. Schofield se gândise că evaluase bine caracterul lui Rebound. Poate că nu era așa.

Gândul că Rebound ar fi putut fi criminalul aducea cu sine un alt gând neobișnuit în mintea lui Schofield. Era o amintire, o amintire dureroasă, pe care Schofield încercase să o îngroape.

Andrew Trent.

Locotenentul Andrew X. Trent, USMC.

Peru. Martie, 1997.

Schofield urmase cursurile Școlii de Cădeți (OCS) împreună cu Andy Trent. Erau buni prieteni și, după OCS, ajunseseră la gradul de locotenent împreună. Fiind un strateg genial, lui Trent îi fusese încredințată comanda unei unități de recunoaștere din infanteria marină foarte apreciate, cu baza în Atlantic. Lui Schofield – care nu era un geniu tactician la fel ca Trent – îi fusese acordată o unitate cu baza în Pacific.

În martie 1997, la mai puțin de o lună de când preluase comanda unității sale de recunoaștere, Schofield și echipa sa primiseră ordin să ia parte la o confruntare armată din munți, în Peru. Se părea că fusese descoperit ceva extrem de important într-un templu incaș antic, aflat în Munții Anzi, iar președintele peruan ceruse ajutorul Statelor Unite. Bandele de vânători de comori criminali sunt numeroase în

munții din Peru; se știe că ucideau echipe întregi de arheologi ca să fure artefacte neprețuite pe care aceștia le descoperiseră.

Când unitatea lui Schofield ajunsese pe vârful muntelui, fuseseră întâmpinați de trupe americane, un singur pluton de grăniceri ai armatei americane. Grănicerii formaseră un perimetru de trei kilometri în jurul unui anumit munte, înconjurat de pădure tropicală. Pe vârful muntelui se aflau minele unui templu incaș în formă de piramidă, îngropat pe jumătate în versantul muntelui.

O unitate de recunoaștere a marinei se afla deja în interiorul templului, îl informase căpitanul grănicerilor pe Schofield.

Unitatea lui Andy Trent.

Se părea că fusese prima unitate care ajunsese la fața locului. Trent și echipa sa făcuseră niște exerciții în jungla braziliană când fusese data alarma, așadar ajunseseră primii.

Căpitanul grănicerilor nu mai știa nimic altceva despre ce se petrecea în interiorul templului minat. Tot ceea ce știa era că tuturor *celorlalte* unități care sosiseră la fața locului le fusese ordonat să asigure un perimetru de trei kilometri în jurul templului și să nu intre în templu, pentru niciun motiv.

Unitatea lui Schofield făcuse ceea ce i se ordonase și asigurase un perimetru de trei kilometri în jurul templului.

În acel moment, o altă unitate sosise la fața locului.

Însă aceasta unitate avea dreptul să străbată zona. Era o echipa a SEAL, spusese cineva, un fel de brigada pentru dezamorsarea bombelor care avea misiunea să dezamorseze niște mine puse de cei aflați înăuntru, alături de soldații din infanteria marină ai lui Trent. Se părea ca avuseseră loc lupte aprige acolo. Schofield fusese încântat să afle că Trent și echipa lui câștigaseră.

Echipa SEAL pătrunsese înăuntru. Timpul trecea încet.

Și apoi, brusc, casca lui Schofield prinsese viață. O voce deformată pătrunsese printre valuri de paraziți, spunând:

— Aici locotenent Andrew Trent, comandantul Unității de recunoaștere Patru a Forțelor Marine ale Statelor Unite. Repet, aici Andrew Trent de la Unitatea de recunoaștere Patru a Forțelor Marine ale Statelor Unite. Dacă există vreun soldat din infanteria marină acolo, vă rog să răspundeți.

Schofield răspunsese.

Trent nu părea că-l aude. Putea transmite, dar era evident că nu putea recepționa.

Trent continuase:

— Dacă există soldați din infanteria marină în afara acestui templu, deschideți acum! Repet, deschideți acum! Mi-au fost infiltrați oameni în unitate! Mi-au fost infiltrați oameni în nenorocita de unitate! Soldați din marină, cei de la SEAL care au venit mai devreme au spus că erau aici ca să mă ajute. Au spus că erau o unitate

specială, trimisă de la Washington ca să mă ajute să asigur acest sit. Apoi și-au scos armele și mi-au împușcat un caporal drept în cap! Și acum încearcă să mă omoare și pe mine! La naiba! Chiar și unii dintre oamenii mei îi ajută, pentru numele lui Dumnezeu! *Au infiltrat nenorociți de oameni în unitate!* Au infiltrat oameni în nenorocita mea de unitate! Sunt atacat de propriii...

Semnalul căzuse brusc.

Schofield privise rapid în jur. Se părea că nimeni altcineva nu auzise mesajul scurt. Trent îl transmisese probabil pe frecvența „Doar pentru ofițeri”, ceea ce însemna că doar Schofield îl auzise.

Lui Schofield nu-i păsa. Ordonase imediat unității sale să se mobilizeze, însă când aceștia erau pregătiți și începeau să se îndrepte către templu, fusese opriți de grănicerii militari. Grănicerii aveau cincisprezece oameni. Unitatea lui Schofield avea doar doisprezece oameni.

Căpitanul Grănicerilor afirmase ferm:

— Locotenente Schofield, ordinele mele sunt clare. Nimeni nu intră acolo. Nimeni. Dacă încearcă să pătrundă cineva în acea clădire, ordinele mele sunt să fie împușcat imediat ce este observat. Dacă încercați să pătrundeți în acea clădire, locotenente, voi fi nevoit să deschid focul împotriva dumneavoastră. Vocea îi devenise rece. Să nu vă îndoiiți că o voi face, locotenente. Nu mă voi gândi de două ori dacă să elimin o duzină de soldați nenorociți din infanteria marină.

Schofield îl privi furios pe căpitanul grănicerilor.

Era un bărbat înalt, la vreo patruzeci de ani, un soldat de carieră de linia întâi, bine făcut, cu pieptul lat, cu capul acoperit de păr cărunt, tuns scurt. Avea ochi reci, lipsiți de viață și o față ridată, sarcastică. Schofield își aminti numele lui – avea să și-l amintească mereu –, își aminti cum nenorocitul îl pronunțase într-un mod clasic, sacadat, după ce Schofield întrebase cum îl cheamă: căpitanul Arlin F. Brookes, armata Statelor Unite.

Așa că el și echipa sa fuseseră reținuți în perimetru, în timp ce vocea lui Andrew Trent continua să țipe disperată în interfonul din casca lui Schofield.

Cu cât țipa Trent mai mult, cu atât mai furios și mai frustrat devenea Schofield.

Echipa SEAL care pătrunsese în templu îi mai omorâse și alți oameni, spusese Trent. *Unii dintre oamenii lui* li se alăturaseră inamicilor și se întorseseră împotriva lui, omorându-i pe alții din unitatea lui de la mică distanță. Trent nu știa ce se întâmplă.

Ultimul lucru pe care îl auzise Schofield în acea zi prin interfonul din cască fusese Trent care spunea că era singurul care mai rămăsese în viață.

Andrew Trent nu a ieșit niciodată din templu.

Aproape un an mai târziu, după ce făcuse câteva cercetări, lui Schofield i se spusese că unitatea lui Trent ajunsese la templu și nu găsisese pe nimeni acolo. Nu

existase nicio luptă, nu se luptaseră cu *nimeni*. Nu fusese nicio „descoperire misterioasă” în primul rând. Când ajunseseră la templu și-l găsiseră gol, Trent și echipa sa cercetaseră ruinele întunecate și umede. În timpul acelei căutări, câțiva oameni – inclusiv Trent – alunecaseră printr-o gaură de evacuare ascunsă. Se estimase că gaura de evacuare avea cel puțin trei metri adâncime, cu pereți din stâncă dură. Nimeni nu supraviețuise căderii. Se părea că se efectuase o căutare și toate cadavrele fuseseră găsite.

Cu excepția celui al lui Trent, i se spusese lui Schofield. Corpul lui Andrew Trent nu fusese găsit niciodată.

Asta îl înfuriase pe Schofield. În mod oficial, nimic nu se întâmplase la acel templu. Nimic mai mult decât un accident tragic care luase viețile a doisprezece soldați din Marina Statelor Unite.

Schofield știuse că fusese singurul care auzise vocea lui Trent prin sistemul radio; știa că nu l-ar fi crezut nimeni dacă ar fi pus la îndoială ceea ce se întâmplase. Dacă spunea ceva, ar fi obținut doar o trimitere în secret la curtea marțială și o moarte dezonorantă, la fel de secretă.

Astfel că Schofield nu menționase niciodată incidentul nimănui.

Însă acum, în interiorul rece al unei stații polare subterane din Antarctica, acest incident se întorcea să-l bântuie.

„Au infiltrat oameni în unitatea mea! Au infiltrat nenorociți de oameni în unitatea mea!”

Cuvintele lui Trent răsunau în mintea lui Schofield în timp ce se gândea dacă Rebound îl omorâse pe Samurai.

Oare infiltraseră oameni și în unitatea *lui*?

Dar cine erau acești „ei”, până la urmă? Guvernul Statelor Unite? Armata Statelor Unite?

Părea ceva ce s-ar fi putut întâmpla în fosta Uniune Sovietică. Un guvern care să infiltreze oameni „speciali” în unități de elită. Și totuși, după câte știa Schofield, Statele Unite și URSS nu fuseseră prea diferite. Statele Unite îi acuzaseră întotdeauna pe sovietici de îndoctrinare, în timp ce, în fiecare dimineața în școlile din întreaga Americă, se cânta *Star-Spangled Banner*²⁰

Gândul că ar exista oameni neloiali în unitatea sa îi făcu pielea de găină lui Schofield.

Își continuă lista mentală.

La naiba, chiar și Riley și Gant – ocupați cu pregătirea echipamentului de scufundare, jos, pe puntea E – se despărțiseră ocazional. Din când în când, Riley se ducea să vadă cum se simțea Mother.

Schofield nu putea crede că Book Riley era trădător. Îl cunoștea de prea mult

²⁰ Imnul național al SUA (n. Red.)

timp.

Însă Gant? Schofield credea că o cunoaște pe Libby Gant, credea că o evaluase corect și pe ea. Chiar el o alesese pe Gant pentru unitatea sa. Oare putuse anticipa cineva acest lucru? Cineva care *voise* ca ea să fie în unitatea lui Schofield. Nu...

Ultimul soldat din infanteria marină rămas în viață în stație era Mother. Iar gândul în sine că ea ar fi putut să-l omoare pe Samurai era absurd.

Rotițele din mintea lui Schofield se învârteau nebunește. Tot ce știa sigur era că Samurai Lau era mort și că unul dintre ei îl omorâse. Problema era că *toți* ar fi putut s-o facă.

Montana, Gant și Santa Cruz erau gata de scufundare.

Aveau butelii de aer cu audibilitate redusă, producție a Forțelor Navale, sau, așa cum erau cunoscute în cadrul Corpului Pușcașilor Marini, „butelii secrete”, prinse de spatele lor.

Apa este un bun conductor pentru sunet, iar buteliile obișnuite fac mult zgomot atunci când pompează aer comprimat prin tuburile lor în dispozitivul din gura scafandruului. Orice microfon subacvatic din comerț detectează un scafandru datorită zgomotului puternic, șuierător, pe care-l produce echipamentul său pentru respirație.

Gândindu-se la asta, marina americană cheltuiuse milioane de dolari ca să creeze un aparat de respirat subacvatic autonom și silențios. Rezultatul este un echipament de scufundare denumit LABA²¹ – aparat pentru respirație cu audibilitate redusă. Rezervoarele LABA nu pot fi detectate de sistemele convenționale de detectare audio, de aici și comparația cu avioanele invizibile.

Schofield îi urmări pe cei trei soldați cum își luau măștile și se pregăteau să sară în bazinul întunecat. Apoi, se întoarse și studie bazinul gol, cu excepția clopotului de scufundare care se afla în centru. Grupul de balene ucigașe părăsise zona cu patruzeci de minute în urmă și nu mai fusese văzut de atunci, însă, în timp ce privea spre bazin, simți că îl bătea cineva pe umăr. Schofield se întoarse.

Și o văzu pe Sarah Hensleigh stând în fața lui. Îmbrăcată într-un costum termic de scafandru, albastru cu negru, strâns pe corp. Schofield rămase înmărmurit o clipă. Pentru prima oară în acea zi observă cât de bine arăta Sarah Hensleigh – femeia avea un trup *superb*.

Schofield ridică din sprâncene.

— Despre asta voiam să te întreb mai devreme, spuse Sarah. Când eram afară. Însă nu am avut ocazia. Vreau să cobor cu ei.

— Văd asta, replică Schofield.

— Această stație a pierdut nouă oameni acolo jos, în peștera aceea. Aș vrea să știu de ce.

²¹ Low Audibility Breathing Apparates

Schofield își mută privirea de la Hensleigh la cei trei soldați scafandri din stânga sa. Se încruntă, căzut pe gânduri.

— Pot să fiu de ajutor, spuse Sarah repede. În legătură cu peștera, de exemplu.

— Cum?

— Ben Austin – unul dintre scafandrii care a mers acolo jos în primul grup – a spus că era un fel de cavernă subterană, spuse Sarah. A zis că avea pereți verticali din gheață pură și că se întindea pe mai multe zeci de metri. Sarah îl privi atent pe Schofield. Bănuiala mea este că dacă pereții din acea peștera sunt verticali, atunci aproape sigur s-a format în urma vreunui eveniment seismic din trecut, vreun cutremur sau vreo erupție vulcanică subacvatică. Pereții verticali sunt creați prin înălțarea bruscă a rocilor, nu printr-o mișcare lentă, gradată.

— Sunt sigur că oamenii mei nu vor avea parte de înălțări bruște de stânci, dr. Hensleigh.

— În regulă, atunci. Îți pot spune ce este acolo, jos, spuse Sarah.

Asta îi atrase atenția lui Schofield. Se întoarse către cei trei scafandri care stăteau lângă marginea bazinului.

— Montana, Gant, Cruz. Așteptați o clipă, vă rog. Schofield se întoarse din nou cu fața către Sarah Hensleigh, cu o privire serioasă. În regulă, dr. Hensleigh, spune-mi ce este acolo jos.

— În regulă, începu Sarah, adunându-și gândurile.

Era evident că se gândise mult la asta, însă Schofield o intimidă.

— Prima teorie, spuse ea. E ceva extraterestru. E o navă spațială de pe altă planetă, dintr-o altă civilizație. Acesta nu este chiar domeniul meu – nu este de fapt domeniul nimănui. Însă, dacă acel lucru este extraterestru, atunci mi-aș da mâna dreaptă ca sa-l văd.

— Mother și-a dat deja piciorul stâng. Ce altceva mai ai de zis?

— Teoria numărul doi, spuse Sarah. Nu este extraterestră.

— Nu este extraterestră? Schofield ridică dintr-o sprânceană.

— Exact, afirmă Sarah. Nu este extraterestră. Ei bine, teoria asta chiar face parte din domeniul meu. Asta este paleontologie pură. Nu este în niciun caz o teorie nouă, însă până acum nimeni nu a reușit să găsească vreo dovadă ca s-o demonstreze.

— Să demonstreze ce?

Sarah trase aer adânc în piept.

— Teoria spune că odată, cu mult timp în urmă, exista viață civilizată pe Pământ.

Făcu o pauză, nu ca să producă vreun efect, ci ca să aștepte reacția lui Schofield.

La început, Schofield nu spuse nimic, doar se gândi o clipă la ce-i spusese ea. Apoi o privi.

— Continuă.

— Mă refer la mult timp în urmă, zise Sarah, captându-i atenția, vorbesc de perioada de dinainte de dinozauri. Vorbesc despre *patru sute de milioane de ani* în urmă. Acum, dacă te gândești puțin... dacă te gândești la asta din punct de vedere al evoluției umane, este chiar foarte posibil. Viața umană așa cum o știm noi se află pe Pământ de mai puțin de un milion de ani, corect? Vorbind din punct de vedere istoric, asta nu înseamnă mult timp. Dacă istoria pământului ar fi cele douăzeci și patru de ore dintr-o zi, atunci perioada prezenței umane moderne s-ar ridica la aproximativ trei secunde. Ceea ce numim noi viața umană *civilizată* – viața umană în forma sa *homo sapiens* – se află aici de o perioadă de timp chiar mai scurta, nici măcar douăzeci de mii de ani. Asta este mai puțin de o secundă pe ceasul care măsoară timpul lumii.

Schofield o urmărea cu atenție pe Sarah Hensleigh în timp ce aceasta vorbea. Era agitată, vorbea repede. Se afla în elementul ei.

— Ceea ce spun de obicei paleontologii, continuă ea, este că o întreagă matrice de factori a contribuit la apariția vieții mamiferelor și astfel a vieții umane pe Pământ. Distanța potrivită față de soare, temperatura adecvată, atmosfera potrivită, nivelul necesar de oxigen din atmosferă și, bineînțeles, dispariția dinozaurilor. Cunoaștem cu toții teoria Alvarez despre cum un asteroid s-a ciocnit de Pământ și a ucis toți dinozaurii, și cum au apărut mamiferele din întuneric și și-au preluat poziția de conducători ai lumii. Ce-ai zice dacă ți-aș spune că există dovezi că au mai fost *cel puțin* patru astfel de ciocniri cu asteroizi pe această planetă în ultimele șapte milioane de ani.

— Ciocniri cu asteroizi, repetă Schofield.

— Da. Domnul Edmund Halley a sugerat odată că întreaga Mare Caspică a fost creată de o coliziune cu un asteroid, cu sute de milioane de ani în urmă. Alexander Bickerton, celebrul fizician din Noua Zeelandă care i-a predat lui Rutherford, a lansat ipoteza că întregul fund al părții sudice a Oceanului Atlantic – între Africa de Sud și America de Sud – ar fi un crater imens în formă de bol, cauzat de un impact *masiv* cu un asteroid, produs cu peste trei sute de milioane de ani în urmă.

Acum, dacă presupunem – așa cum facem în cazul dinozaurilor – că de fiecare dată când unul dintre acești asteroizi cataclismici a lovit pământul a murit o civilizație, ne putem întreba ce *alte* tipuri de civilizații, asemenea celei a dinozaurilor, au fost de asemenea distruse? Ceea ce mulți cercetători au sugerat în ultimii ani – Joseph Sorenson de la Stanford este cel mai cunoscut – este că una dintre aceste civilizații ar fi putut fi umană.

Schofield îi privi pe ceilalți soldați din infanteria marină de pe puntea din jurul lui. Cu toții o ascultau cu atenție pe Sarah, vrăjiți de povestea ei.

Sarah continuă:

— Vezi tu, în medie, Pământul se înclină pe axa sa verticală cu jumătate de grad

la fiecare 22 000 de ani. Ceea ce a postulat Sorenson este că acum aproximativ patru sute de milioane de ani Pământul era înclinat la un unghi asemănător celui la care este înclinat astăzi. De asemenea, era cam la aceeași distanță de soare ca astăzi, așadar avea temperaturi medii similare. Mostrele din centrul său, asemănătoare celor pe care le prelevăm din această stație, au arătat că aerul era un amestec de oxigen, azot și hidrogen, în cantități foarte asemănătoare celor pe care le are atmosfera din zilele noastre. Nu vă dați seama? Matricea era *la fel* cum este astăzi.

Schofield începea treptat să creadă ce spunea Sarah.

Aceasta confirmă:

— Caverna aceea de acolo, de jos, se află la *patru sute cincizeci de metri* sub nivelul mării, asta înseamnă *șase sute de metri* sub nivelul mediu al solului din Antarctica. Gheața de acolo de jos este cu siguranță veche de patru sute de milioane de ani. Dacă este gheață înălțată din adâncuri – gheață care s-a înălțat în urma unui cutremur sau ceva asemănător – atunci ar putea fi mult, *mult* mai veche. Cred că ceea ce este acolo jos este un lucru care a fost înghețat cu mult timp în urmă. Cu *mult* timp în urmă. Poate fi ceva extraterestru sau uman, aparținând vieții umane care a existat pe această planetă cu milioane de ani în urmă. În orice caz, locotenente, va fi cea mai importantă descoperire paleontologică pe care a cunoscut-o vreodată această lume și eu vreau să o văd.

Sarah se opri și trase aer adânc în piept.

Schofield pur și simplu stătea acolo și nu zicea nimic.

Sarah vorbi încet:

— Locotenente, asta este viața mea. Asta este *întreaga* mea viață. Ceea ce se află acolo jos este probabil cea mai mare descoperire a omenirii. Am studiat toată viața pentru asta...

Schofield o privi curios și ea tăcu, simțind că el era pe cale să vorbească.

— Și cum rămâne cu fiica ta? întrebă el.

Sarah își înălță capul. Nu se așteptase să-i pună această întrebare.

Schofield continuă:

— Ești dispusă să o lași singură aici, sus?

— Va fi în siguranță, spuse Sarah pe un ton plat. Apoi, zâmbi. Va fi aici sus cu tine.

Schofield nu o mai văzuse pe Sarah Hensleigh zâmbind. Zâmbetul îi ilumina fața, lumina întreaga cameră.

Sarah insistă:

— Aș putea, de asemenea, să-i identific pe scafandrii noștri, care au coborât în peștera aceea mai înainte, ceea ce ar putea fi...

Schofield își ridică mâna.

— E în regulă, m-ai convins. Poți merge. Dar folosești echipamentul *nostru* de

scufundări. Nu știu ce li s-a întâmplat oamenilor tăi acolo jos, însă am o mică bănuială că acel lucru care este acolo jos a auzit zgomotul produs de echipamentul lor pentru respirație și nu vreau să ni se întâmple și nouă același lucru.

— Mulțumesc, locotenente, spuse Sarah cu seriozitate. Ți mulțumesc. Apoi, își scoase medalionul strălucitor din argint pe care-l purta în jurul gâtului și i-l oferi lui Schofield. Ar fi bine să nu mă scufund cu asta la gât. Mi-l poți ține până mă întorc?

Schofield luă medalionul și-l puse în buzunar.

— Bineînțeles.

Chiar atunci se auzi un mormăit brusc din bazin, din partea stângă a lui Schofield.

Schofield se întoarse, exact la timp ca să vadă o umbră neagra enormă ieșind la suprafața bazinului, în mijlocul unui nor de bule albe înspumate.

Inițial, Schofield crezu că umbra era una dintre balenele ucigașe, care se întorsese în bazin să caute din nou hrană. Însă, orice era, nu înota. Plutea pur și simplu, ridicându-se din ce în ce mai mult la suprafață.

În acel moment, obiectul negru enorm lovi suprafața bazinului cu un sunet puternic, șuierător. Din fiecare parte izbucniră valuri și bule. O spumă albă se împrăstie în jurul lui. Prin spumă începură să șerpuiască râulețe subțiri de sânge. Obiectul negru, masiv, ieși la suprafață. Toți cei de pe punte făcură un pas în față.

Schofield se uita uimit la obiectul negru.

Era o balenă ucigașă.

Dar era moartă. Corpul imens, alb cu negru, plutea pur și simplu fără viață în apă, pe lângă punte. Și era una dintre cele mai mari, posibil să fi fost chiar masculul grupului. Trebuie să fi avut cel puțin nouă metri lungime. Și șapte tone greutate.

Inițial, Schofield se gândi că trebuie să fi fost balena ucigașă pe care o împușcase Mother în cap în timpul luptei – de vreme ce știa că aceea era singura balenă care murise cu siguranță. Își schimbă însă rapid părerea.

Această balenă moartă nu avea nicio rană vizibilă la cap. Cea pe care o împușcase Mother ar fi avut o gaură de mărimea unei mingi de baschet. Fruntea acesteia nu avea nicio urmă.

Și mai era ceva.

Aceasta plutise către suprafață.

Un animal ucis în apă plutește inițial, până când trupul i se umple de apă. Abia atunci se scufundă. Balena ucigașă pe care o omorâse Mother ar fi ajuns de mult la fund. Pe de altă parte, aceasta balenă fusese ucisă de curând.

Cadavrul se roti ușor în apă. Schofield și ceilalți soldați pur și simplu se holbau la ea, în transă.

Și apoi, se roti cu burta în sus și Schofield îi văzu abdomenul imens și rămase cu gura căscată.

De-a lungul pântecelui balenei se întindeau doua tăieturi lungi, sângerânde.

Mergeau în paralel. Două tăieturi zimțate, inegale, care se întindeau până în centrul corpului balenei, de la secțiunea sa mediană până la gât. Porțiuni din intestinele balenei imense ieșiseră prin tăieturi – intestine lungi, urâte, de culoare crem, la fel de groase ca brațul unui om.

Nu erau tăieturi „curate”, observă Schofield. Fiecare era o creștătură, o ruptură. Ceva perforase burta balenei și apoi rupsese întreaga lungime a trupului ei, desfăcând pielea.

Toată lumea de pe punte se holba la cadavrul sângerând, pe fețele lor citindu-se înțelegerea.

Era ceva acolo jos, în apă.

Ceva care omorâse o balenă ucigașă.

Schofield trase aer adânc în piept și se întoarse cu fața spre Sarah.

— Vrei să te mai gândești? o întrebă el.

Sarah privi câteva secunde balena ucigașă moartă. Apoi, își întoarse privirea către Schofield.

— Nu, spuse ea. În niciun caz.

Schofield se plimba nervos în jurul punții bazinului, singur.

Privi cum cablul vinclului plonja în apă, în mijlocul bazinului. La capătul aceluia cablu se afla clopotul de scufundare și, în interiorul clopotului de scufundare, erau trei dintre soldații săi din infanteria marină, plus Sarah Hensleigh. Cablul pătrunse în apă la o viteză constantă, cât de repede putea.

Vinclul cobora clopotul de scufundare în apă de aproape o oră. Nouă sute de metri era cale lungă, aproape un kilometru, și Schofield știa că avea să dureze ceva timp până să ajungă la acea adâncime.

Schofield stătea pe puntea goală. Cu douăzeci de minute în urmă, îi trimisese pe Book, Snake și Rebound în partea superioară a stației, ca să încerce din nou să prindă stația McMurdo prin radioul portabil – *trebuia* să știe când avea să sosească la Wilkes o forță americană completă.

Acum stătea singur pe puntea E, stația din jurul lui fiind tăcută, cu excepția bufniturilor mecanice ritmice ale mecanismului vinclului de pe puntea C. Buf-buf-buf-ul repetitiv al vinclului avea aproape un efect calmant pentru el.

Schofield scoase medalionul de argint al lui Sarah Hensleigh din buzunar. Strălucea în lumina albă fluorescentă a stației. Îl întoarse în palmă. Era ceva gravat pe spatele lui...

Și apoi, brusc, se auzi un zgomot și Schofield își întoarse capul. Nu fusese decât o clipă, însă îl auzise cu siguranță.

Fusese o voce. O voce bărbătească. Însă o voce care vorbise în...

...franceză.

Schofield își aruncă imediat ochii asupra transmițătorului VLF care stătea pe punte, la câteva zeci de centimetri de el.

Dintr-odată, transmițătorul emise un sunet ascuțit, șuierător. Și apoi, vocea se auzi din nou.

— *La hyène, c'est moi, le requin*, spuse vocea. *La hyène, c'est moi, le requin. Présentez votre rapport. Je renouvelle. Présentez votre rapport.*²²

„Rebound, se gândi Schofield. La naiba. Am nevoie de Rebound.” însă el era

²² Hiena, aici rechinul. Dați raportul. Repet. Dați raportul. (n.tr.)

afară, împreună cu ceilalți, iar Schofield avea nevoie de un vorbitor de franceză acum.

— Rebound, rosti Schofield în microfonul din cască.

Răspunsul veni imediat.

— Da, domnule?

Schofield putea auzi vântul șuierător în fundal.

— Nu spune nimic, Rebound. Doar ascultă, OK? spuse Schofield, apăsând un buton de pe cureaua sa, care-i menținea microfonul din cască pornit.

Se aplecă spre transmițătorul VLF, astfel încât microfonul său din cască să fie aproape de difuzorul transmițătorului.

Vocea francezului se auzi din nou.

— *La hyène. Vous avez trois heures pour présenter votre rapport. Je renouvelle. Vous avez trois heures pour présenter votre rapport. Si vous ne le présentez pas lorsque l'heure nous serons contraint de lancer P engine d'efface. Je renouvelle. Și vous ne le présentez pas lorsque l'heure nous serons contraint de lancer l'engine d'efface. C'est moi, le requin. Finis.*

Semnalul se întrerupse și se lăsă tăcerea. Când se asigură că se încheiase transmisia, Schofield spuse:

— Ai înțeles tot, Rebound?

— Majoritatea, domnule.

— Ce a spus?

— Au spus: „Hiena. Ai trei ore la dispoziție ca să dai raportul. Dacă nu dai raportul până atunci, vom fi constrânși să lansăm „*l'engine d'efface*”, dispozitivul de ștergere.

— Dispozitivul de ștergere, spuse Schofield plat. Trei ore. Ești sigur, Rebound?

Schofield își înșfacă ceasul de mână în timp ce vorbea. Era un vechi model Casio digital. Îi porni cronometrul. Secundele începură să se scurgă.

— Sunt foarte sigur, domnule. Au spus tot de două ori, răspunse Rebound.

— Bravo, soldat. În regulă. Acum, tot ce trebuie să facem este să ne dam seama unde se afla acești indivizi...

— Ah, scuzați-mă, domnule.

— Ce este?

— Cred că am o idee referitor la unde ar putea fi.

— Unde?

— Domnule, la sfârșitul transmisiei pe care tocmai am auzit-o, au spus: „Sunt eu, rechinul”. Eu am ratat începutul transmisiei. Au spus asta și la început? „*C'est moi, le requin?*”

Schofield nu știa și nu vorbea franceza. Pentru el, totul sunase la fel. Încercă să deruleze mesajul radio în mintea sa.

— Se poate să fi zis, spuse el. Nu, așteaptă, da! Da, cred că au spus asta. De ce? Rebound continuă:

— Domnule, „*le requin*” este varianta franceză pentru „rechin”. „*C'est moi, le requin*” înseamnă „Aici, rechinul”. Știți, ca un nume de cod militar. Unitatea franceză de aici, de la stație, era numită „Hiena”, iar cea pe care tocmai am auzit-o este numită „Rechinul”. Știți la ce mă gândesc, domnule...

— Oh, la naiba, spuse Schofield.

— Exact. Cred că sunt undeva în apă. Undeva dincolo de coastă. Pun pariu pe un milion de dolari că „Rechinul” este o navă de război sau ceva de genul ăsta, care navighează pe lângă coasta Antarcticii.

— Oh, *la naiba*, spuse Schofield din nou, de data asta cu năduf.

Era logic ca aceia care trimiseseră mesajul să fie pe vreo navă. Și nu numai din cauza numelui de cod. După cum știa Schofield, datorită lungimilor lor de undă extraordinar de mari, transmisiunile VLF erau utilizate în mod obișnuit de vasele de suprafață sau de submarinele aflate în mijlocul oceanului. Din cauza asta aduseseră soldații francezi de comando transmiiătorul VLF cu ei. Ca să mențină contactul cu nava lor de război de lângă coastă.

Schofield simți că i se face rău.

Posibilitatea ca o fregată sau o navă de luptă să patruleze oceanul la câteva zeci de kilometri de coastă era sumbră. Foarte sumbră. Mai ales dacă avea vreun fel de armă îndreptată – cel mai probabil o baterie de rachete de croazieră cu focoașe nucleare – către stația polară Wilkes.

Schofield nu se gândise nicio clipă că francezii nu aduseseră un dispozitiv de „ștergere” cu ei, ci îl lăsaseră la un agent exterior – pe o navă de luptă aflată dincolo de coastă – cu instrucțiuni să tragă în stație dacă respectiva navă de luptă nu primea un raport până la o anumită oră.

„La naiba, se gândi Schofield. La naiba! La naiba! La naiba!”

Existau doar două lucruri în lume care ar fi putut opri lansarea aceluia dispozitiv de ștergere. Primul, un raport care să vină din partea a doisprezece francezi morți, undeva în următoarele trei ore. *Asta* nu avea să se întâmple.

Ceea ce însemna că cea de-a doua opțiune era de fapt singura varianta.

Schofield *trebuia* să intre în contact cu forțele Statelor Unite de la stația McMurdo. Și nu doar pentru a afla când urmau să vină întăriri americane la Wilkes. Nu, acum trebuia să le spună soldaților din infanteria marină de la McMurdo despre o navă franceză de război care naviga undeva lângă coastă, cu o baterie de rachete de croaziera îndreptate către stația polară Wilkes. Atunci, ar fi fost de datoria celor de la McMurdo să distrugă acea navă de război – *în termen* de trei ore.

Schofield vorbi din nou în microfon:

— Book, ai auzit tot ce-am vorbit?

— Da, se auzi vocea lui Book Riley.

— Ai reușit ceva cu McMurdo?

— Încă nu.

— Mai încearcă, îl îndemna Schofield. Terminat. Până când îi prinzi. Domnilor, miza jocului tocmai a fost ridicată. Dacă nu luăm legătura cu McMurdo în mai puțin de trei ore, vom fi evaporați cu toții.

— Scarecrow, aici Fox, se auzi vocea lui Gant. Repet. Scarecrow, aici Fox. Hei, Scarecrow? Ești acolo?

Schofield era pe puntea bazinului, puntea E, urmărind cablul cum cobora în bazin și gândindu-se la rachete de croazieră. Trecuseră aproximativ zece minute de când auzise transmisia din partea vasului francez, *Rechinul*. Book, Rebound și Snake erau cu toții încă afara, încercând să ia legătura cu McMurdo.

Schofield vorbi în microfon:

— Te aud, Fox. Cum vă descurcați acolo, jos?

— Ajungem la nouă sute de metri. Ne pregătim să oprim cablul.

Urmă o pauză scurtă.

— OK. Oprim cablul... acum.

Când Gant spuse cuvântul „acum”, cablul care se adâncea în apă se opri brusc, cu o zvâcnitură. Gant îi opri coborârea din interiorul clopotului de scufundare.

— Scarecrow, ceasul arată ora 14.10, spuse Gant. Te rog să confirmi.

— Confirm ora 14.10, Fox, răspunse Schofield.

Era o practică standard în scufundările la mare adâncime să confirmi ora la care începea o scufundare. Schofield nu știa că urma exact aceeași procedură pe care o urmaseră oamenii de știință de la Wilkes cu doar două zile și jumătate în urmă.

— Receptionat, ora 14.10. Trecem la aerul din rezervoare. Ne pregătim să părăsim clopotul de scufundare.

Gant îl ținea la curent pe Schofield în legătură cu scufundarea.

Cei patru scafandri – Gant, Montana, Santa Cruz și Sarah Hensleigh – trecură la aerul din rezervoare fără nicio problemă și părăsiră clopotul de scufundare. Câteva minute mai târziu, Gant raportează că găsiseră intrarea în tunelul de gheață subacvatic și că începeau urcarea.

Schofield continuă să se plimbe în jurul punții, cufundat în gânduri.

Se gândea la scafandrii de pe Wilkes care dispărușeră jos în cavernă, la caverna în sine și la ceea ce se afla în ea, la francezi și la efortul lor de a pune mâna pe ce era acolo jos, la dispozitivele de „ștergere” care erau aruncate de pe nave de război de lângă coastă, la posibilitatea ca unul dintre oamenii lui să-l fi omorât pe Samurai și la zâmbetul lui Sarah Hensleigh. Era mult prea mult.

Interfonul din casca sa pârâi.

— Domnule, aici Book.

— Ai reușit?

— Nici vorbă, domnule.

În ultimul sfert de oră, Book, Snake și Rebound încercaseră să prindă stația McMurdo prin radioul portabil al unității. Făceau acest lucru de lângă intrarea principală a stației, de parcă faptul că se aflau în afara structurii ar fi putut ajuta în vreun fel recepționarea semnalului.

— Interferențe? întreba Schofield.

— O mulțime, răspunse Book cu tristețe.

Schofield se gândi o clipă. Apoi, spuse:

— Book. Anulează acea opțiune și întoarce-te înapoi. Vreau să te duci și să-i găsești pe oamenii de știință care sunt încă aici. Cred că se află în acea cameră comună de pe puntea B. Vezi dacă poți afla dacă vreunul dintre ei cunoaște sistemul radio de aici.

— Am recepționat, domnule.

Vocea lui Book se stinse și interfonul lui Schofield tăcu din nou. Acesta privi atent către bazinul de la baza stației și-și reluă gândurile.

Se gândi la moartea lui Samurai și la cine ar fi putut comite crima. În acel moment, avea încredere doar în doi oameni: Montana și Sarah Hensleigh, de vreme ce aceștia fuseseră cu el când Samurai fusese ucis. Erau singurele persoane despre care Schofield știa sigur că nu fuseseră implicate în uciderea lui Samurai. În ceea ce-i privea pe ceilalți, suspiciunea plana asupra tuturor.

Din acest motiv, Schofield se hotărâse să-i țină pe Book, Snake și Rebound împreună. Dacă unul dintre ei era criminalul, nu ar fi putut să ucidă din nou dacă ceilalți doi erau cu el...

Brusc, un gând nou îi veni în minte și Schofield vorbi din nou în microfon:

— Book, mai ești afară?

— Da, domnule.

— Book, cât stai pe puntea B vreau să-i mai întreb ceva pe acei oameni de știință, spuse Schofield. Vreau să-i întreb dacă știe vreunul dintre ei ceva despre vreme.

Sala de transmisiuni de pe stația polară Wilkes este situată în colțul sud-estic al punții A, de cealaltă parte a puțului față de sala de mese. Găzduiește echipamentul de telecomunicații prin satelit al stației și transmițătoarele radio pe distanțe scurte. În cameră se aflau patru console radio – fiecare constând dintr-un microfon, un ecran de computer, o tastatură și niște cadrane pentru frecvențe –, două pe fiecare parte.

Abby Sinclair stătea la una dintre consolele radio când Schofield pătrunse în cameră.

Primul lucru pe care-l observă Schofield fu că Abby Sinclair nu suportase prea bine evenimentele recente care se petrecuseră pe stația polara Wilkes. Abby era o femeie frumoasă de peste 35 de ani, cu părul șaten, lung și cârlionțat, și ochi mari, căprui. Dungi verticale lungi de rimei i se prelungeau de sub ambii ochi. Îi amintiră lui Schofield de cele două cicatrice care-i brăzdau ambii ochi – acum ascunse încă o dată în spatele ochelarilor argintii, opaci.

Lângă Abby stăteau ceilalți trei soldați din infanteria marină – Riley, Rebound și Snake. Abby Sinclair era singurul om de știința din cameră.

Schofield se întoarse către Book.

— Nu știe nimeni nimic despre vreme?

— Dimpotrivă, spuse Book. Ai noroc. Locotenent Shane Schofield, aș vrea să ți-o prezint pe domnișoara Abby Sinclair. Domnișoara Sinclair este atât expertul radio al stației, *cât și* meteorologul ei rezident.

Abby Sinclair spuse:

— De fapt, nu sunt adevăratul expert radio. Carl Price era, însă el... a *dispărut* mai devreme jos, în cavernă. Eu doar l-am ajutat cu echipamentul radio, deci bănuiesc că eu sunt expertul acum.

Schofield îi zâmbi înțelegător.

— Asta este suficient pentru mine, domnișoara Sinclair. E în regulă dacă-ți spun Abby?

Ea aprobă din cap.

Schofield continuă:

— În regulă. Abby, am două probleme și sper ca tu să mă poți ajuta cu amândouă. Trebuie să intru în contact cu superiorii mei de la McMurdo, cât mai repede posibil. Trebuie să le spun ce s-a întâmplat aici, ca ei să poată trimite cavaleria, dacă nu au făcut-o deja. Acum, am încercat să luam legătura cu McMurdo prin radioul nostru portabil, însă nu reușim. Prima întrebare: sistemul radio de aici funcționează?

Abby zâmbi slab.

— Funcționa. Vreau să spun, înainte să începă toate astea, însă apoi s-a produs erupția solară și ne-a distrus toate transmisiile. Până la urmă asta n-a mai contat, pentru că antena noastră a fost dărâmată de furtună și nu am avut ocazia să o reparăm.

— E în regulă, spuse Schofield. Putem s-o reparăm noi.

Însă altceva din ceea ce spusese ea îl tulbura. Lui Schofield i se spusese despre fenomenul „erupției solare” în drum spre Wilkes, însă el nu știa exact ce însemna. Tot ce știa era că distrugea spectrul electromagnetic și, făcând acest lucru,

împiedica orice fel de comunicare radio.

— Povestește-mi despre erupții solare, îi ceru el lui Abby.

— Nu prea sunt multe de spus, răspuse Abby. Nu prea știm nici noi mare lucru despre ele. „Erupție solară” este de fapt termenul utilizat pentru a descrie o explozie scurtă de temperatură înaltă pe suprafața soarelui, ceea ce numesc oamenii în general pată solară. Când se produce o pată solară, emite o cantitate imensă de radiații ultraviolete. O cantitate *imensă*. Asemenea căldurii obișnuite din partea soarelui, aceste radiații parcurg spațiul, îndreptându-se către pământ. Când ajung aici, ne contaminatează ionosfera, transformând-o într-o pătură groasă de nebuloasă electromagnetică. Sateliții devin inutili, pentru că semnalele radio dinspre pământ nu pot penetra ionosfera contaminată. În mod asemănător, semnalele care vin din partea sateliților de pe pământ nu pot pătrunde nici ele prin ionosferă. Comunicarea radio devine imposibilă.

Abby privi brusc în jur. Privirea i se opri pe unul dintre ecranele de computer aflate lângă ea.

— De fapt, avem niște echipamente de monitorizare a vremii aici. Dacă mă lăsați un minut, aș putea să vă arăt ce vreau să spun.

— Sigur, spuse Schofield în timp ce Abby deschise computerul de lângă ea.

Computerul porni cu un bâzâit. Abby parcurse mai multe ecrane, până când ajunse la cel pe care-l căuta. Era o hartă prin satelit a Antarcticii de sud-est, acoperită de petice multicolore. O hartă barometrică a vremii. Ca acelea de la jurnalul de seară.

— Acesta este un instantaneu al sistemului vremii Antarcticii de est – Abby se uită la data din colțul ecranului – de acum două zile. Privi spre Schofield. E probabil una dintre ultimele pe care le-am primit înainte să apară erupția solară și să ne întreruptă transmisia de la satelitul pentru vreme.

Apăsă pe mouse. Apăru un alt ecran.

— Oh, uite încă unul. Uite, spuse Abby.

Ocupa jumătate din ecran.

O pată enorma, albă-gălbuie, de perturbare atmosferică. Umplea întreaga zonă din stânga a hărții, acoperind aproape jumătate din litoralul Antarcticii care era ilustrată. În termeni reali, se gândi Schofield, erupția solară trebuie să fi fost enormă.

— Și asta este erupția solară, locotenente, spuse Abby. Se întoarse să-l privească pe Schofield. Trebuie să se fi mutat spre est după ce a fost făcută această fotografie și să ne fi acoperit și pe noi.

Schofield privea pata albă-gălbuie suprapusă pe linia litoralului Antarcticii. Existau decolorări ușoare pe ea, petice roșii și portocalii, chiar și unele negre.

Abby spuse:

— De vreme ce explodează de obicei într-o zonă a suprafeței soarelui, erupțiile solare nu afectează în general decât suprafețe delimitate. Într-o stație poate să dispară semnalul radio în totalitate, în timp ce în alta, aflată la 300 de kilometri depărtare, toate sistemele pot să funcționeze fără probleme.

Schofield privi ecranul.

— Cât durează?

Abby ridică din umeri.

— O zi. Uneori, două. Cât îi ia radiației să parcurgă distanța de la soare la Pământ. Depinde cât de mare a fost pata solară inițială.

— Cât va dura *asta*?

Abby se întoarce către computer. Privi ilustrarea erupției solare de pe ecran și-și strânse buzele, cufundată în gânduri.

— Nu știu. E una mare. Aș zice că vreo cinci zile, spuse ea.

Urmă o clipă de tăcere, timp în care toți cei din cameră conștientizară cele spuse.

— Cinci zile, gemu Rebound din spatele lui Schofield.

Fruntea lui Schofield era încrețită de gânduri. Se întoarce către Abby.

— Spui că distruge ionosfera, nu?

— Da.

— Iar ionosfera este...

— Stratul din atmosfera terestră situat între 80 și 400 de kilometri mai sus, răspunde Abby. Este numită ionosfera pentru că aerul din ea este plin cu molecule ionizate.

Schofield interveni:

— OK. Deci, o erupție solară se produce pe suprafața soarelui, iar energia pe care o emite coboară către Pământ, unde distruge ionosfera, care se transformă într-un scut prin care nu pot trece semnalele radio, nu?

— Da.

Schofield privi din nou ecranul și se concentrează asupra petelor negre de pe reprezentarea alb-gălbuie a erupției solare, în mijlocul petei alb-gălbui era o gaură neagră mai mare, care-i atrase atenția.

— Este uniform? întrebă Schofield.

— Uniform? Abby clipi, neînțelegând.

— Scutul are o putere uniformă? Sau are puncte slabe, inconsistente, *rupturi* în scut care ar putea fi străbătut de semnale radio? Cum ar fi aceste puncte negre de aici.

Abby răspunde:

— Ar fi *posibil* să le penetrăm, dar ar fi dificil. Ruptura din erupție ar trebui să fie exact deasupra acestei stații.

— Aha, făcu Schofield. Exista vreo modalitate să-ți dai seama când sau dacă una

dintre aceste găuri va fi exact deasupra noastră? Ca, de exemplu, asta de aici.

Schofield arată spre gaura neagră mare din centrul petei alb-gălbui.

Abby studie ecranul și evaluează posibilitățile.

Într-un final, spuse:

— Ar putea exista o cale. Dacă aș putea găsi niște imagini anterioare ale erupției, ar trebui să pot să-mi dau seama cât de repede se mișcă de-a lungul continentului și în ce direcție. Dacă pot face asta, atunci ar trebui să pot să fac o estimare a cursului său.

— Fă tot ce poți, îi ceru Schofield, și anunță-mă dacă află ceva. Vreau să știu când va trece una dintre acele găuri peste această stație, ca să putem fi pregătiți să trimitem un semnal radio către McMurdo atunci când se întâmplă acest lucru.

— Va trebui să reparați antena de afară.

— Mă ocup deja de asta, zise Schofield. Tu doar găsește-mi o ruptură în erupție. Îți punem noi antena la loc.

În Washington, Alison Cameron se afla tot în fața unui computer.

Era într-o sală micuță de computere din birourile ziarului *Washington Post*. Într-un colț se afla un aparat pentru vizionarea microfilmelor. Doi dintre cei patru pereți ai camerei erau acoperiți cu fișete. Restul spațiului din micuțul laborator era umplut de șase computere.

Alison găsi ecranul pe care-l căuta. Baza de date a bibliotecilor din toate statele.

Un mit urban popular spune că FBI-ul urmărește fiecare computer al bibliotecilor cu cărți de împrumut din țară și că utilizează această facilități pentru a da de urma criminalilor în serie. Criminalul citează din Lowell la o scenă a crimei, așadar FBI-ul verifică fiecare bibliotecă din țară să vadă cine a împrumutat Lowell. Asemenea tuturor miturilor urbane bune, acesta este doar pe jumătate adevărat. *Există* un sistem (este un serviciu actualizabil) care face legătura între toate computerele din biblioteci din țară, indicându-i utilizatorului unde poate găsi o anumită carte. Nu listează numele tuturor celor care au împrumutat acea carte. Îți spune doar unde este localizată o anumită carte. Poți căuta o carte în mai multe moduri: după autor, după titlul cărții sau chiar și după niște cuvinte-cheie neobișnuite care apar în textul unei cărți. Baza de date a bibliotecilor din toate statele reprezenta o astfel de facilități.

Alison privi ecranul din fața sa. Navigă până la butonul „CAUTĂ DUPĂ CUVÂNT-CHEIE”. Tastă:

ANTARCTICA.

Computerul vâjâi vreo zece secunde și apoi apărură pe ecran rezultatele căutării:

1.856.157 INTRĂRI GĂSITE. AȚI DORI SĂ VEDEȚI O LISTĂ?

Minunat. Un milion opt sute cincizeci de cărți conțineau cuvântul „Antarctica” într-un fel sau altul. Asta nu ajută la nimic.

Alison se gândi o secundă. Ar avea nevoie de un cuvânt-cheie cu un spectru mai restrâns, ceva mult mai specific. Îi veni o idee. Era puțin probabil să reușească, poate că era prea specific acel cuvânt. Însă Alison se gândi că merita să încerce, oricum. Tastă:

LATTITUDE-66,5° LONGITUDINE 115° 20' 12''

Computerul vâjâi în timp ce căuta. De data aceasta căutarea nu dură mult. Rezultatele apărură pe ecran:

6 INTRĂRI GĂSITE. AȚI DORI SĂ VEDEȚI O LISTĂ?

— Normal că aș dori să văd o listă, spuse Alison. Apăsă butonul „D” de la „Da” și apărură un alt ecran. Pe el se afla o listă cu titluri de cărți și locațiile lor.

BAZA DE DATE A BIBLIOTECILOR DIN TOATE STATELE
CĂUTARE DUPĂ CUVÂNT-CHEIE
SECVENȚA DE CĂUTARE UTILIZATĂ:
LATTITUDE-66,5°
LONGITUDINE 115° 20' 12''

NUMĂR DE INTRĂRI GĂSITE: 6

TITLUL/AUTORUL/LOCAȚIA/ANUL
TEZĂ DE DOCTORAT/LLEWELLYN, D.K./STANFORD, CT/1998
TEZĂ DE DOCTORAT/AUSTIN, B.E./STANFORD, CT/1997
TEZĂ POST-DOCTORALĂ/HENSLEIGH, S. T./USC, CA/1997
LUCRARE DE CERCETARE PENTRU ACORDAREA TITULATURII DE
CERCETĂTOR/HENSLEIGH, B.M./HARVARD, MA/1996
*CRUCIADA GHEȚII - REFLECȚII ASUPRA UNUI AN PETRECUT ÎN
ANTARCTICA*/HENSLEIGH, B.M./HARVARD, MA DISP: AML/1995
STUDIU PRELIMINAR/WAITZKIN, C.M./LIBCONG/1978

Alison privi lista.

Fiecare dintre aceste intrări menționa într-un fel sau altul latitudinea -66,5 grade și longitudinea 115 grade, 20 de minute și 12 secunde.

Erau în special lucrări universitare. Niciunul dintre nume nu-i spunea nimic lui Alison: Llewellyn, Austin și cei doi Hensleigh, S și B.

Se părea că cel de-al doilea Hensleigh – B.M. Hensleigh – scrisese o carte despre Antarctica. Alison privi referința legată de locație. Fusese tipărită la Universitatea Harvard, însă era disponibilă la „AM” – toate bibliotecile mari.

Spre deosebire de toate celelalte intrări – o colecție de teze publicate în sistem privat, într-un singur exemplar – cartea acestui tip Hensleigh era disponibilă publicului larg. Alison hotărî să o caute.

Mai era însă o intrare care-i atrase atenția.

Ultima.

STUDIUL PRELIMINAR WAITZKIN, C.M. LIBCONG 1978

Alison se încruntă privind ultima intrare. Verifică o listă rapidă de referințe care era atașată pe partea laterala a monitorului computerului. Era o listă cu toate abrevierile utilizate în baza de date. Alison găsi „LibCong”.

— Aha, exclamă ea cu voce tare.

„LibCong” însemna Biblioteca Congresului. Biblioteca Congresului era situată peste drum de clădirea Capitolului, nu departe de biroul lui Alison.

Alison privi din nou ultima intrare. Se întrebă ce era un studiu preliminar. Privi data intrării.

1978.

Ei bine, orice ar fi fost, era vechi de peste douăzeci de ani, deci merita să se uite peste el.

Alison zâmbi în timp ce apăsa butonul „TIPĂREȘTE CAPTURA DE PE ECRAN”.

— În regulă, ridicăți-o! strigă Book.

Rebound și Snake traseră de cablurile de stabilizare, iar antena radio deteriorată a stației polare Wilkes – un stâlp lung și negru, de nouă metri înălțime, având un semnal luminos verde în vârf – se înalță încet. Lumina intermitentă a semnalului verde le iluminează fețele.

— Cât de mult crezi că va dura? îl întrebă Schofield pe Book, urlând ca să se facă auzit pe deasupra vântului.

— Nu ne va lua mult să o ridicăm, asta este partea ușoară, răspuse Book. Partea grea va fi să reconectăm toate cablurile radio. Avem din nou energie electrică, dar mai sunt vreo cincisprezece cabluri radio pe care trebuie să le legăm din nou.

— Aproximativ?

— Treizeci de minute.

— Treceți la treabă!

Shane Schofield merse cu greu înapoi în josul rampei de la intrarea în stație și intră înăuntru. Se întorsese ca să verifice două lucruri: pe Abby Sinclair și pe Mother.

Abby îl întâmpina pe pasarela punții A. În timp ce Schofield și ceilalți fuseseră afară, ea rămăsese în sala de transmisiuni, examinând hărți ale vremii pe computer, încercând să găsească o ruptură în erupția solară.

— Ai reușit ceva? întrebă Schofield.

— Depinde la ce te referi, răspuse Abby. Cât de repede voiai să ajungă ruptura aici?

— Repede.

— Atunci, mi-e teamă că veștile nu sunt atât de bune, zise Abby. După calculele mele, o ruptură din erupția solară va trece peste această stație în aproximativ șaiszeci și cinci de minute.

— Șaiszeci și cinci de minute, repetă Schofield. Cât de mult va dura?

Abby ridică din umeri.

— Zece minute. Poate cincisprezece. Suficient de mult ca să putem transmite un semnal.

Schofield își mușcă buza în timp ce înregistra toate informațiile. Sperase să

obțină o fereastră în acea erupție solară mult mai devreme. Îi era foarte necesar să intre în contact cu stația McMurdo ca să le spună despre nava de război franceză care naviga lângă coasta Antarcticii, ținând cu o baterie de rachete către stația polară Wilkes.

Schofield întrebă:

— Vor mai trece și alte rupturi ale erupției peste stație?

Abby zâmbi.

— M-am gândit că vei întreba asta, așa că am verificat. Vor mai fi încă două rupturi ale erupției după prima, însă este mult de așteptat până vin. Acum este ora 14.46, deci prima perioadă în care vom avea o fereastră va fi abia la 15.51, peste șaiszeci și cinci de minute. Celelalte vor fi mult mai târziu, la aproximativ 19.30 și 22.00.

Schofield oftă. Nu era bine deloc.

— Te-ai descurcat bine, Abby, spuse el. Ai făcut o treabă bună. Îți mulțumesc. Speram că vei vrea să te ocupi de sala de transmisiuni în timp ce oamenii mei repară antena de afară. Poate apare ceva.

Abby aprobă din cap.

— Mi-ar plăcea să fac asta.

— Bine, spuse Schofield.

Abby voia să facă totuși ceva, avea nevoie de ceva de făcut. Evenimentele din orele anterioare o afectaseră puternic, însă dacă avea ceva care să o țină ocupată, părea să fie în regulă.

Schofield îi zâmbi și se îndreptă spre una dintre scări.

Mother stătea pe podea, cu spatele rezemat de peretele rece, de gheață, atunci când Schofield intră în magazia de pe puntea E. Își ținea ochii închiși. Părea că doarme.

— Salut, spuse ea, fără să deschidă ochii.

Schofield zâmbi, în timp ce se apropie și se ghemui în spatele ei.

— Cum te simți? întrebă el.

Mother tot nu deschise ochii.

— Metadona este bună.

Schofield privi în jos, la ceea ce mai rămăsese din piciorul stâng al lui Mother. Book bandajase foarte bine prelungirea crestată a genunchiului ei. Însă bandajele erau pline de sânge.

— Bănuiesc că nu voi mai juca fotbal, spuse Mother.

Schofield îi privi fața și o văzu deschizându-și ochii.

— Nenorocitul ăla de pește mi-a luat piciorul! spuse ea cu indignare.

— Am observat. Dar ar fi putut fi mai rău.

— Parcă eu nu știu? pufni Mother.

Schofield râse.

Mother îl privi în timp ce râdea.

— Scarecrow, ți-am spus vreodată că ești un bărbat *al naibii* de arătos?

Schofield spuse:

— Cred că spui asta din cauza metadonei.

— Recunosc un bărbat bun când îl văd, replică Mother în timp ce se sprijinea de perete și-și închidea ochii:

Schofield vorbi încet.

— Nu sunt sigur de multe lucruri, Mother, însă unul dintre cele de care sunt sigur este că nu sunt *prea* plăcut vederii.

Schofield începu să se gândească la cele două cicatrice care-i brăzdau ochii și la cât de hidoase erau. Oamenii tresăreau instinctiv când le vedeau. Când era acasă, Schofield purta aproape întotdeauna ochelari de soare.

În timp ce se gândea la ochii lui, Schofield își îndepărtase privirea de Mother pentru o clipă, pentru că atunci când și-o întoarse spre ea observă că-l privea intens. Ochii ei erau atenți și vioi, nu lucioși sau dezorientați ca ai unui drogat. Pătrundeau direct prin ochelarii lui oglindă, argintii.

— Orice femeie care nu te vrea din cauza ochilor tăi nu te merită, Scarecrow.

Schofield nu spuse nimic. Mother renunță.

— În regulă, atunci, spuse ea. Acum că am renunțat la toate dulcegeriile astea – înălță sugestiv din sprâncene –, ce te aduce în zona asta? Sper că nu ai venit doar să vezi cum mă simt.

— Nu.

— Ei bine...?

— Samurai este mort.

— Cum? întrebă Mother cu seriozitate. Mi-au spus că starea lui era stabilă.

— A fost ucis.

— De francezi?

— Nu, mai târziu. Mult mai târziu. Francezii erau cu toții morți când el a fost ucis.

— Nu a fost unul dintre oamenii lor de știință?

— Nu, erau amândoi supravegheați.

Mother rosti pe un ton lipsit de intonație:

— Unul dintre oamenii *noștri* de știință?

— Dacă da, nu pot să-mi dau seama de ce, spuse Schofield.

Urmă o clipă de tăcere.

Apoi, Mother întrebă:

— Dar cel care era încuiat în camera lui când am ajuns aici? Știi tu, cum îl cheamă? Renshaw.

Schofield își înalță brusc capul.

Uitase complet de James Renshaw. Renshaw era omul de știință despre care Sarah spusese că-și omorâse un coleg doar cu câteva zile înainte ca soldații din infanteria marină să ajungă la Wilkes. El era omul pe care rezidenții de la Wilkes îl încuiaseră în camera lui de pe puntea B. După moartea lui Samurai, Schofield nici măcar nu verificase dacă Renshaw mai era sus, în cameră. Dacă Renshaw scăpase, atunci poate că *el...*

— La naiba, am uitat complet de el, zise Schofield. Vorbi imediat în microfonul din cască: Book, Rebound, Snake, sunteți afară?

— Receptionat, Scarecrow, răspuse vocea lui Snake.

— Snake, vreau ca unul dintre voi să meargă imediat pe puntea B și să se asigure că tipul acela care a fost închis în camera lui se află încă acolo, OK?

— Mă ocup de asta, spuse Snake.

Schofield își închise interfonul.

Mother zâmbi și-și deschise larg brațele.

— Serios vorbind, unde ai fi tu fără Mother a ta, Scarecrow?

— Aș fi pierdut, răspuse Schofield.

— Așa-i că știi? spuse Mother. Nu-i așa că știi? Se uită cu atenție la Schofield, care privea în pământ. Ce s-a întâmplat? întrebă ea încet.

Schofield rămase cu capul plecat și-l scutură încet.

— Trebuia să fi știut că erau soldați, Mother. Trebuia să fi *anticipat* asta.

— Ce tot spui?

— Trebuia să-i fi încuiat undeva imediat ce i-am văzut...

— Nu puteai să faci asta.

— Am pierdut *trei oameni*.

— Dragule, am câștigat.

— Am avut noroc, spuse Schofield cu seriozitate. Am avut foarte mult noroc. Adunaseră cinci dintre oamenii mei afară, pe acea pasarelă și se pregăteau să-i măcelărească atunci când au căzut în bazin. Isuse, uite ce s-a întâmplat jos, în camera de foraj. Plănuiseră totul, *până la capăt*. Dacă Rebound nu s-ar fi prins înainte, ne-ar fi terminat, Mother, chiar la sfârșit. Am fost pe picior greșit tot timpul. Nici măcar nu am avut un plan.

— Scarecrow, ascultă-mă! rosti Mother ferm. Vrei să știi ceva?

— Ce?

— Știi că acum aproximativ șase luni mi s-a oferit un post într-o unitate de recunoaștere din Atlantic?

Schofield își ridică privirea spre ea. Nu. Nu știuse.

— Încă mai am scrisoarea acasă, dacă vrei s-o vezi, spuse Mother. Este semnată chiar de către comandant. Știi ce am făcut după ce am primit acea scrisoare,

Scarecrow?

— Ce?

— I-am răspuns comandantului Corpului Pușcașilor Marini al Statelor Unite și i-am spus că-i mulțumesc foarte mult, însă aș dori să rămân cu unitatea la care mă aflu în prezent, sub comanda ofițerului meu, locotenent Shane M. Schofield, USMC. I-am spus că nu aș putea găsi o unitate mai bună, cu un comandant mai bun decât cel sub comanda căruia mă aflu în prezent.

Schofield rămase blocat pentru o clipă. Era incredibil ca Mother să facă așa ceva. Să respingi o oferta de a te alătura unei unități de recunoaștere din Atlantic era un lucru, dar să refuzi politicos invitația personală a comandantului Corpului Pușcașilor Marini al Statelor Unite de a te alătura unei astfel de unități era cu totul altceva.

Mother îl privi pe Schofield direct în ochi.

— Ești un ofițer foarte bun, Scarecrow, un ofițer *foarte bun*. Ești deștept și curajos, și ai ceva ce este foarte, foarte rar în această lume: ești un om bun. Din cauza asta am rămas cu tine. Ai inimă, Scarecrow. Îți *pasă* de oamenii tăi. Și acest lucru te clasează deasupra oricărui alt comandant pe care l-am cunoscut vreodată. Sunt gata să-mi risc viața urmându-ți judecata, pentru că știu că, indiferent care este planul, tu tot îți faci griji pentru mine. Mulți comandanți caută doar gloria, caută o promovare. Lor nu le-ar păsa dacă nenorocita aia bătrână, Mother, este ucisă. Dar ție-ți *pasă* și-mi place asta. La naiba, uită-te la tine acum! Îți faci sânge rău pentru că aproape am pățit-o. Ești *deștept*, Scarecrow, și ești *bun*, și să nu te îndoiești niciodată de asta. Niciodată! Trebuie doar să crezi în tine.

Schofield fu surprins de forța cuvintelor lui Mother. Aprobă din cap.

— Voi încerca.

— Bine, zise Mother, având acum un ton mai optimist. Acum, mai este ceva ce voiai să auzi de la „Draga de Abby” dacă tot te afli aici?

Schofield izbucni în râs.

— Nu. Asta este tot. Ar fi bine să plec, să-l verific pe tipul acesta Renshaw. Se ridică și se îndreptă către ușă. Însă, când ajunse la ușă, se opri brusc și se întoarse. Mother, știi ceva despre oameni care sunt infiltrați în unități?

— Ce vrei să spui?

Schofield ezită.

— Când am aflat că Samurai a fost ucis, mi-am amintit ceva ce i s-a întâmplat acum doi ani unui prieten de-al meu. Atunci, acest prieten a spus ceva despre oameni care infiltrau persoane în unitatea sa.

Mother îl privi pe Schofield cu asprime. Își umezi buzele și nu vorbi mult timp.

— Nu este ceva despre care-mi place să vorbesc, rosti ea încet. Însă da, am auzit despre asta.

— Ce ai auzit? Schofield păși înapoi în magazie.

— Doar zvonuri. Zvonuri care iau amploare de fiecare dată când le auzi. Fiind ofițer, probabil că nu auzi prostiile astea, însă îți zic eu, dacă este ceva neplăcut legat de militari, atunci este faptul că bârfesc ca o adunătură de babe.

— Ce spun?

— Militarilor le place să vorbească despre oameni infiltrați. Este mitul lor preferat. O poveste de foc de tabără creată de seniori ca să-i sperie pe fraierii de juniori și să-i facă să aibă încredere unul în celălalt. Știi tu, dacă nu putem avea încredere unul într-altul, atunci în cine să ne încredem, sau ceva de genul ăsta. Se aud tot felul de teorii despre proveniența acestor persoane infiltrate. Unii spun că sunt introduși de CIA. Agenți sub acoperire se înrolează în forțele armate cu scopul unic de a se infiltra în unități de elită, ca să poată să ne supravegheze, să se asigure că facem ce trebuie.

Alții spun că Pentagonul o face. Iar alții, că este CIA și Pentagonul. L-am auzit pe un tip – un nebun pe nume Hugo Boddington – spunând odată că Biroul Național de Recunoaștere și Statul-Major Reunit au un subcomitet comun pe care-l numesc Grupul de Convergență a Informațiilor (ICG) și că *acesta* este biroul care se ocupă de infiltrarea unităților militare americane.

Boddington a spus că ICG era un fel de comitet ultrasecret însărcinat cu colectarea de informații. Însărcinat să asigure că doar persoanele potrivite aflate în locurile potrivite cunoșteau anumite lucruri. Din această cauză trebuie să infiltreze unități ca a noastră. Dacă suntem într-o misiune și găsim ceva ce nu ar trebui să găsim – nu știu, un extraterestru sau ceva de genul ăsta – acei tipi de la ICG sunt acolo să ne șteargă de pe fața pământului și să se asigure că nu vom spune nimănui ce am văzut.

Schofield scutură din cap. Părea o poveste cu fantome. Agenți dubli în cadrul trupelor.

Însă, în mintea sa exista o singură îndoială. O îndoială care luă forma vocii lui Andrew Trent urlând prin radioul din casca sa din interiorul aceluși templu incaș din Peru: „Au infiltrat oameni în unitatea mea! *Au infiltrat nenorociți de oameni în unitatea mea!*” Andrew Trent nu era o poveste cu fantome.

— Mulțumesc, Mother, spuse Schofield și se îndreptă din nou către ușă. Ar fi bine să plec.

— Ah, da, fu de acord Mother. Ai de condus o unitate. Oameni de organizat. Responsabilități de asumat. Nu aș vrea să fiu ofițer pentru toți banii din lume.

— Aș fi vrut să-mi fi spus asta acum zece ani.

— Ah, da, însă atunci seara asta nu ar fi fost nici pe departe atât de distractivă. Ai grijă de tine, Scarecrow, ai auzit? Oh, și, auzi, spuse ea, mișto ochelari!

Schofield se opri o clipă în ușă. Își dădu seama că purta ochelarii pentru zăpadă

ai lui Mother. Zâmbi.

— Mulțumesc, Mother.

— Hei, nu-mi mulțumi mie, zise ea. La naiba, Scarecrow fără ochelarii lui argintii este ca Zoro fără mască, Superman fără pelerina. Nu merge.

— Cheamă-mă dacă ai nevoie de ceva, spuse Schofield.

Mother îi aruncă un zâmbet viclean.

— Oh, *știi* eu de ce am nevoie, *dragule*, spuse ea.

Schofield scutură din cap.

— Nu renunți niciodată, nu-i așa?

Mother zâmbi.

— Știi ce? spuse ea timid. Cred că nu-ți dai seama când cineva a pus ochii pe tine, dragule.

Schofield ridică dintr-o sprânceană.

— *A pus* cineva ochii pe mine?

— Oh, da, Scarecrow. Oh, da.

Schofield scutură din cap și zâmbi.

— La revedere, Mother.

— La revedere, Scarecrow.

Schofield părăsi magazia, iar Mother se rezemă din nou de perete.

După ce plecă Schofield, închise ochii și vorbi încet pentru sine:

— Dacă a pus cineva ochii pe tine? Oh, Scarecrow, Scarecrow. De-ai vedea cum te privește!

Schofield păși pe puntea bazinului.

Întreaga stație era goală. Puțul cavernos era cufundat în tăcere. Schofield privi intens bazinul și cablul staționar care se prelungea în el.

— Scarecrow, aici Fox, se auzi vocea lui Gant în casca lui. Mai ești acolo, sus?

— Sunt încă aici, unde ești?

— Timpul de scufundare este de cincizeci și cinci de minute. Urcăm prin tunelul de gheață.

— E ceva în neregula?

— Nimic, deocamdată – hei, așteaptă o clipă, cine este aici?

— Ce s-a întâmplat, Fox? întrebă Schofield, alarmat.

— Nimic, răspunse vocea lui Gant. E în regulă. Scarecrow, dacă fetița este acolo sus, cu tine, poate-i spui că prietenul ei este aici, jos.

— Ce vrei să spui?

— Foca aceea de blană, Wendy. Tocmai ni s-a alăturat în tunel. Probabil ne-a urmărit până aici.

Schofield și-i imaginează pe Gant și pe ceilalți înotând în susul tunelului subacvatic de gheață, cu aparatele lor pentru respirat, în timp ce în spatele lor Wendy înota fericită, neavând nevoie de niciun fel de echipament.

— Cât mai aveți de mers? întrebă Schofield.

— E greu de spus. Am înaintat foarte încet, ca să fim precauți. Aș zice că mai avem vreo cinci minute.

— Ține-mă la curent, spuse Schofield. Oh, și Fox, ai grijă.

— Am înțeleș, Scarecrow. Fox, terminat.

Radioul se închise cu un păcănit. Schofield privi apa din bazin. Încă era pătată de sânge. În acel moment era calmă, sticloasă. Făcu un pas înainte către ea.

Ceva se sfărâma sub picioarele sale.

Îngheț, privi în jos spre cizmele sale și se aplecă.

Pe puntea metalică de sub picioarele sale se aflau niște bucăți sparte de gheață. Gheață albă, aspră.

Schofield se încruntă în timp ce o privea.

Și apoi, înspăimântător de rapid, o voce pătrunse prin microfonul din casca sa.

— Scarecrow, aici Snake. Sunt pe puntea B. Tocmai am verificat camera lui Renshaw. Nu mi-a răspuns când am bătut în ușă, așa că am doborât-o. Domnule, nu era nimeni înăuntru. Renshaw a dispărut. Repet, Renshaw a dispărut.

Schofield simți un fior pe șira spinării.

Renshaw nu era în camera lui.

Se afla undeva în interiorul stației.

Schofield era pe punctul de a se mișca, de a pleca să-i găsească pe ceilalți, când auzi un zgomot ușor, urmat de un șuierat slab prin aer. Se auzi apoi o pocnitură bruscă și Schofield simți imediat o înțepătură, o arsură în ceafă și apoi, spre groaza lui, își dădu seama că pocnitura fusese sunetul scos de un lucru care îl lovise în gât cu o viteză foarte mare.

Lui Schofield i se îndoiră genunchii. Se simți dintr-odată foarte slăbit.

Își duse imediat mâna la gât și apoi o ținu în fața ochilor.

Mâna îi era plină de sânge.

Treptat, totul se întunecă și Schofield căzu în genunchi, întunericul se lăsă în jurul lui și, în timp ce obrazul i se lovea de puntea de oțel rece ca gheața, Shane Schofield avu un singur gând, unul îngrozitor.

Tocmai fusese împușcat în gât.

Și apoi, brusc, gândul dispăru și lumea deveni complet neagră.

Inima lui Shane Schofield...

...se oprise.

A PATRA INCURSIUNE

16 iunie, ora 15.10

Libby Gant înotă în susul tunelului de gheață subacvatic abrupt.

Era liniște aici, se gândi ea, pace. Întreaga lume era de un albastru pal.

În timp ce înota, Gant nu auzea altceva decât șuieratul ușor, ritmat, al echipamentului ei pentru respirat cu audibilitate redusă. Nu se auzeau alte sunete – nici șuierături, nici cântece de balenă, nimic.

Gant privi afară prin masca transparentă care-i acoperea fața. Pereții înghețați ai tunelului străluceau în alb. Ceilalți scafandri – Montana, Santa Cruz și omul de știință, Sarah Hensleigh – înotau lângă ea, în liniște.

Dintr-odată, tunelul de gheață începu să se lărgească foarte mult, iar Gant văzu mai multe găuri rotunde, mari, făcute în pereți, de o parte și de alta.

Erau mai mari decât se așteptase Gant – având cu siguranță trei metri în diametru. Și erau rotunde, perfect rotunde. Gant numără opt astfel de găuri și se întrebă de fel de animal le-ar fi putut face.

Și apoi, brusc, Gant uită de găurile din pereții de gheață. Altceva îi atrăsese atenția.

Suprafața.

Gant vorbi în interfon.

— Scarecrow, aici Fox, spuse ea. Scarecrow. Aici Fox. Scarecrow, ești acolo?

Nu primi niciun răspuns.

— Scarecrow, repet. Aici Fox. Răspunde.

Tot niciun răspuns.

Era ciudat, se gândi Gant. De ce nu-i răspundea Scarecrow? Doar vorbise cu el cu câteva minute în urmă.

Dintr-odată, se auzi o voce în casca lui Gant.

Nu era Schofield.

— Fox, aici Rebound. Părea că țipa ca să acopere vântul. Trebuie să fi fost în afara stației. Te aud. Ce s-a întâmplat?

— Ne apropiem de suprafață acum, spuse Gant. Unde este Scarecrow? adăugă ea, puțin prea repede.

— E pe undeva prin interiorul stației. Jos, alături de Mother, cred. Probabil și-o

fi dat casca jos sau așa ceva.

Gant spuse:

— Ei bine, ar fi o idee bună să te duci să-l cauți și să-i spui ce se petrece aici, jos. Suntem pe cale să ieșim la suprafață în interiorul cavernei.

— Am înțeles, Fox.

Gant își închise radioul și continuă să înoate în sus.

Suprafața apei părea ciudată de dedesubt.

Era sticloasă. Liniștită. Părea un fel de lentila deformată de sticlă, care distorsiona complet imaginea a ceea ce se afla dincolo de ea.

Gant înota către ea. Ceilalți se ridicară încet în apă în spatele ei.

Sparseră împreună suprafața.

Într-o clipă, lumea din jurul lui Gant se schimbă și ea se trezi înotând în centrul unui bazin imens, situat la unul dintre capetele unei caverne subterane masive. Îi văzu pe Montana și pe Santa Cruz plutind în spatele ei și pe Sarah Hensleigh dincolo de aceștia.

Caverna era absolut imensă. Tavanul se afla la o înălțime de 30 de metri, iar pereții îi erau perfect drepecți.

Și apoi, Gant o văzu.

— Să fiu al naibii... îl auzi pe Santa Cruz spunând.

Timp de un minut, Gant nu putu face altceva decât să privească. Încet, începu să-și croiască drum către marginea bazinului. Într-un final, când pași pe teren solid, era în transă. Nu-și putea lua ochii de la ea.

Nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse înainte. Părea ceva desprins dintr-un film. Doar privind-o, i se tăia răsuflarea.

Era un fel de navă.

O navă neagră – complet neagră, de la cap la coadă – având cam aceeași mărime ca un avion de vânătoare. Gant observă că aripile sale posterioare enorme erau îngropate în peretele de gheață din spate. Păreau că au fost *înghițite* de gheață, pe măsură ce aceasta înaintase treptat de-a lungul veacurilor.

Nava spațială imensă și neagră stătea pur și simplu acolo – formând un contrast puternic cu caverna albă, rece, din jurul ei –, înălțându-se pe trei picioare hidraulice de aterizare, ce emanau forță.

Arăta fantastic, din altă lume.

Și părea *rea*.

Neagră și tăioasă, zveltă și ascuțită, Gant o vedea ca pe o călugăriță imensă. Cele două aripi negre ale sale coborau pe fiecare parte a fuzelajului, astfel încât părea o pasăre în zbor, cu aripile în jos.

Însă trăsătură cea mai impresionantă era botul ei.

Nava avea un bot coroiat, un bot care se îndoaia brusc în jos, asemenea botului avionului Concorde. Carlinga – o boltă dreptunghiulară, din sticlă armată – se afla chiar deasupra botului coroiat.

„O călugăriță imensă”, se gândi Gant. Călugărița cea mai lucioasă, rapidă și mare pe care o văzuse cineva vreodată.

Gant își dădu seama că și ceilalți ieșiseră din apă și se aflau în spatele ei, pe podeaua acoperită de gheața a cavernei, privind nava spațială magnifică.

Gant se uita la fețele companionilor săi.

Santa Cruz rămăsese cu gura căscată.

Montana avea ochii cât cepele.

Însă reacția lui Sarah Hensleigh i se păru ciudată lui Gant. Ochii i se îngustaseră și privea nava spațială într-un mod ciudat. Fără să vrea, Gant simți un fior brusc. În ochii lui Sarah Hensleigh strălucea ceva ce semăna periculos de mult cu ambiția.

Gant își alungă acest gând și, vraja inițială a navei spațiale fiind risipită, ochii ei începură să privească și restul cavernei gigantice.

Dură zece minute să le zărească.

Gant rămase înmărmurită.

— Oh, Dumnezeule... spuse ea, cu o voce joasă. Oh, Dumnezeule...

Erau nouă.

Cadavre.

Cadavre umane, deși, inițial, era greu să-ți dai seama.

Erau întinse pe podea, în partea îndepărtată a bazinului – unele pe spate, altele erau aruncate pe stânci, la marginea bazinului. Sângele era împrăștiat peste tot. În bălți, pe podea, stropit pe pereți, acoperind cadavrele.

Era un carnagiu.

Membre fuseseră rupte din articulații. Capete smulse de pe umeri. Bucăți circulare de carne fuseseră smulse din piepturile unora dintre cadavre. Peste tot pe podea se întindeau oase, unele dintre ele despicate, iar de altele încă atârnavu bucăți zdrențuite de carne.

Gant înghiți greu, într-o încercare disperată de a nu vomita.

„Scafandrii de la stație”, se gândi ea.

Santa Cruz înaintă lângă Gant și privi corpurile mutilate din partea îndepărtată a bazinului.

— Ce naiba s-a întâmplat aici? spuse el.

Schofield visa.

Inițial, nu văzu nimic. Numai întunecime. Era ca și cum ar fi plutit în spațiu.

Și apoi, brusc, o lumină albă orbitoare îl zgudui în toată ființa sa, îl zgudui ca un șoc electric și Schofield simți o durere arzătoare, pe care nu o mai simțise niciodată.

Și apoi, la fel de repede cum venise, șocul dispăru și Schofield se trezi întins undeva pe o podea-rece și singur, adormit, dar treaz.

Era întuneric. Nu existau pereți.

Schofield simți ceva ud lângă obraz.

Era un câine. Un câine mare. Schofield nu-și putea da seama ce rasă. Nu-și dădea seama decât că era mare. Foarte, *foarte* mare.

Câinele își freca nasul de obrazul său, mirosind curios. Nasul său rece, umed, se freca de o parte a feței lui. Mustățile câinelui îl gădilau pe nas.

Părea curios, nici pe departe amenințător...

Și apoi, brusc, câinele lătră. Al naibii de puternic.

Schofield sări. Câinele lătra acum nebunește la un rău nevăzut. Părea extrem de nervos – turbat, furios –, arătându-și colții către acest dușman nou.

Schofield rămase întins pe podeaua rece a camerei fără pereți, incapabil – sau doar fără chef – să se miște. Și apoi, treptat, pereții din jurul lui începură să prindă formă și, în curând, își dădu seama că stătea întins pe podeaua metalică a punții E.

Câinele imens se afla în continuare deasupra sa, lătrând feroce, mârâind. Se părea că-l apăra.

Dar, *de ce?* Ce putea vedea câinele și el nu?

Și apoi, dintr-odată, câinele se întoarse și fugi și Schofield rămase singur, întins pe puntea rece, de oțel.

Adormit, însă treaz, incapabil să se miște, Schofield se simți brusc vulnerabil. Expus.

Ceva se apropia de el.

Venea din direcția picioarelor sale. Nu-l putea vedea, însă-i putea auzi pașii răsunând – încet, unul după celălalt – pe puntea rece de oțel.

Și apoi, brusc, se afla deasupra lui și Schofield văzu o figură malefică, zâmbitoare apărându-i deasupra capului.

Era Jacques Latissier.

Fața îi era acoperită de sânge, contorsionată într-un rânjec grotesc. Bucăți zdrențuite de piele îi atârnavă dintr-o rană deschisă de pe frunte. Ochii îi erau vii, arzând de ură. Soldatul francez de comando își înalță cuțitul strălucitor chiar în fața ochilor lui Schofield.

Și apoi, coborî cuțitul, lovind violent...

— Hei, spuse cineva încet.

Ochii lui Schofield se deschiseră și el se trezi din vis.

Stătea întins pe spate. Pe un fel de pat. Într-o cameră cu lumini fluorescente albe, orbitoare. Pereții erau și ei albi, de gheață.

Deasupra lui se afla un bărbat.

Era un bărbat micuț, de vreo 1,58 metri. Schofield nu-l mai văzuse niciodată.

Bărbatul era scund și deșirat și avea doi ochi albaștri enormi care păreau mult prea mari pentru capul lui micuț. De sub ochi îi atârnav cearcăne mari, negre. Avea părul șaten, dezordonat, care părea că nu fusese pieptănat de luni de zile și doi incisivi imenși, oribil de strâmbi. Purta o cămașă din material neșifonabil, de la K-Mart, și o pereche de pantaloni albaștri, din poliester; de fapt, părea mult prea sumar îmbrăcat pentru condițiile de temperatură care se apropiau de îngheț din interiorul stației polare Wilkes.

Și ținea ceva în mână.

Un bisturiu cu lamă lungă.

Schofield îl privi.

Bisturiul era pătat de sânge.

Bărbatul vorbi, cu o voce plată, nazală:

— Hei, te-ai trezit.

Schofield miji ochii în lumină și încercă să se ridice de pe pat. Nu putea. Ceva îl oprea. Văzu despre ce era vorba.

Două curele de piele îi țineau brațele legate de marginile patului. Alte două curele îi prindeau picioarele. Când Schofield încercă să-și ridice capul ca să examineze mai pe îndelete situația în care se afla, observă că nici măcar asta nu putea face. Și capul îi era strâns legat de pat.

Lui Schofield îi îngheță instantaneu sângele în vene.

Era complet imobilizat.

— Așteaptă o clipa, spuse bărbatul scund cu vocea sa nazală, enervantă. Asta nu va mai dura decât încă o... secundă.

Își ridică bisturiul însângerat și se aplecă în afara câmpului vizual al lui Schofield.

— Așteaptă! spuse Schofield rapid.

Bărbatul scund se întoarse imediat în câmpul său vizual. Își ridică sprâncenele întrebător.

— Da?

— Unde... unde sunt? spuse Schofield, îl dorea să vorbească. Gâtul îi era uscat.

Bărbatul zâmbi, dezvelindu-și incisivii strâmbi.

— E în regulă, locotenente, spuse el. Ești încă la stația polară Wilkes.

Schofield înghiți.

— Cine ești?

— Ei bine, locotenente Schofield, spuse bărbatul, eu sunt James Renshaw.

*

— Bine ai revenit din morți, locotenente, spuse Renshaw în timp ce desfăcea cureaua de piele din jurul capului lui Schofield. Tocmai terminase de îndepărtat cu bisturiul ultimele trei fragmente de glonț din gâtul lui Schofield.

Renshaw spuse:

— Știi, ai fost foarte norocos că purtai placa asta de kevlar în interiorul gulerului. Nu a oprit complet glonțul, însă i-a redus aproape în întregime viteza.

Renshaw ridică inserția circulară de kevlar care fusese fixată anterior în gulerul gri al lui Schofield. Acesta uitase complet de protecția pentru gât. Pentru el, era doar o parte din uniformă. Protectoarele din kevlar pentru gât erau create exclusiv pentru ofițerii din marină, ca apărătoare suplimentară împotriva lunetiștilor. Militarii nu primeau o astfel de protecție, întrucât francirorilor inamici rareori le păsa de caporali și sergenți.

După ce cureaua din piele prinsă în jurul frunții fu îndepărtată, Schofield își înalță capul și privi inserția de kevlar pe care o ținea Renshaw în mână.

Semăna cu gulerul alb al unui preot – curbată și plată, proiectată să încercuiască gâtul purtătorului în timp ce rămânea ascunsă sub guler. Într-o parte a inserției circulare de kevlar Schofield putu observa o gaură crestată.

Gaura produsă de glonț.

— Glonțul te-ar fi ucis cu siguranță, dacă nu ar fi existat inserția, spuse Renshaw. Ți-ar fi perforat artera carotidă. *Apoi*, nimeni nu ar mai fi putut face nimic pentru tine. Însă glonțul s-a sfărâmat când a pătruns prin inserția de kevlar și doar câteva fragmente s-au oprit în gâtul tău. Totuși, și asta ar fi fost suficient ca să teucidă, iar eu chiar am crezut că te-a ucis, cel puțin pentru o clipă.

Schofield nu mai asculta. Privea camera din jurul lui. Semăna cu o locuință. Schofield văzu un pat, un birou, un computer și, în mod straniu, două monitoare TV alb-negru așezate deasupra a două aparate de înregistrare video.

Se întoarse cu fața spre Renshaw.

— Poftim?

— Mai multe fragmente din glonț ți-au pătruns în gât, locotenente. Sunt destul de sigur – de fapt, sunt absolut convins – că, cel puțin pentru treizeci de secunde, pulsul s-a oprit. Ai fost în moarte clinică.

— Ce vrei să spui? întreba Schofield.

Încercă în mod instinctiv să-și ridice mâna ca să-și pipăie gâtul. Însă nu-și putu mișca brațul. Brațele și picioarele îi erau încă strâns legate de pat.

— Oh, nu-ți face griji, am rezolvat eu problema, spuse Renshaw. Am scos fragmentele de glonț și am curățat rana. Erau și vreo două fragmente de kevlar în rană, însă acestea nu au reprezentat o problemă. De fapt, tocmai încercam să le scot atunci când te-ai trezit.

Renshaw arată spre bisturiul însângerat de pe o tavă de inox aflată lângă patul pe care stătea Schofield. Lângă bisturiu se aflau șapte fragmente mici de metal, toate acoperite de sânge.

— Oh, și nu-ți face griji în legătură cu calificarea mea, spuse Renshaw zâmbind, am făcut doi ani de medicină înainte să renunț și să mă apuc de geofizică.

— Ai de gând să mă dezlegi? întreba Schofield pe un ton plat.

— Oh, da. Corect. Ascultă. Îmi pare foarte rău pentru asta, spuse Renshaw. Acum pare agitat. Inițial, a trebuit să-ți țin capul nemișcat în timp ce-ți extrăgeam fragmentele de glonț din gât. Știai că te miști foarte mult în somn? Probabil că nu. Ei bine, așa faci. Oricum, ca să trecem la subiect, m-am gândit că, la cât de multe am să-ți spun, ar fi mai bine dacă ai fi, ei bine, un ascultător *captiv*, ca să zic așa.

Renshaw zâmbi slab la gluma pe care tocmai o făcuse.

Schofield se uita pur și simplu la el, neștiind cum să-l citească pe acest bărbat numit James Renshaw. Până la urmă, acesta era bărbatul care doar cu o săptămână în urmă își ucisese unul dintre colegi. Schofield era sigur cel puțin de un lucru. *Nu* voia să rămână legat, la mila acestui bărbat.

— Ce trebuie să-mi spui? întreba Schofield.

Ochii lui cercetau camera în timp ce vorbea. Ușa din latura îndepărtată a camerei era bine închisă. Toți ceilalți pereți erau din gheață.

— Locotenente, ce vreau să-ți spun este asta: nu sunt un criminal. Nu l-am ucis pe Bernie Olson.

Schofield nu spuse nimic.

Încerca să-și amintească ce-i povestise Sarah Hensleigh mai devreme – atunci când ajunsese la Wilkes – referitor la moartea omului de știință, Bernard Olson.

Sarah confirmase că în noaptea când fusese ucis Olson, Renshaw fusese auzit certându-se aprins cu el. În urma acestei discuții, Renshaw îl înțepase pe Olson în gât cu o seringă hipodermică plină cu detergent lichid pentru canalizare. Apoi, injectase conținutul seringii în fluxul sanguin al lui Olson. Ceilalți rezidenți de la Wilkes îl găsiseră pe Olson mort la scurt timp după aceea, cu seringă atârându-i din gât.

— Mă crezi? întreabă Renshaw cu voce scăzută, privindu-l bănuitor pe Schofield. Schofield tot nu spuse nimic.

— Locotenente, *trebuie să mă crezi*. Nu pot decât să-mi imaginez ce ți s-a spus și știu că lucrurile nu arată bine pentru mine, însă trebuie să mă asculți. *Nu am făcut-o eu*. Jur, nu am făcut-o eu. Nu aş putea face niciodată așa ceva.

Renshaw trase aer adânc în piept și confirmă lent.

— Locotenente, această stație nu este ceea ce pare. Aici s-au întâmplat lucruri – lucruri *ciudate* – cu mult timp înainte ca tu și oamenii tăi să ajungeți aici. Nu poți avea încredere în nimeni din această stație, locotenente.

— Însă ai pretenția să am încredere în tine? întrebă Schofield.

— Da. Da, am, replică Renshaw gânditor. Și, evident, asta creează o problemă, nu? Până la urmă, în ceea ce te privește, acum patru zile am ucis un om cu o seringă hipodermică plină cu Draino industrial. Corect? Hmmm. Renshaw făcu un pas înainte spre Schofield. Însă am de gând să schimb această situație, locotenente Schofield. Definitiv. De aceea... voi face asta.

Renshaw stătea chiar lângă pat, deasupra lui Schofield, privindu-l încordat.

Schofield se crispă. Era complet lipsit de apărare. Habar nu avea ce voia să facă Renshaw...

Poc! Cureaua de piele din jurul brațului stâng al lui Schofield se desfăcu brusc și căzu pe podea. O secundă mai târziu, cureaua din jurul brațului său drept făcu același lucru.

Schofield avea din nou brațele libere. Renshaw desfăcuse curelele de piele care îl legau de pat.

Schofield se ridică în timp ce Renshaw se îndrepta spre capătul patului și desfăcea cataramele care-i legau picioarele.

O clipă, Schofield se uită pur și simplu la Renshaw. În final, spuse:

— Mulțumesc.

— Nu-mi mulțumi mie, locotenente, spuse Renshaw. Crede-mă. Și promite-mi asta: promite-mi că atunci când se vor termina toate astea vei examina corpul lui Bernie Olson. Privește-i limba și ochii. Asta va explica tot. Ești singura mea speranță, locotenente. Ești singura persoană care-mi poate dovedi nevinovăția.

Acum, că era din nou liber să se miște, Schofield se ridică în pat. Își atinse gâtul. Îl dorea îngrozitor. Se privi într-o oglinda din apropiere. Renshaw cususe bine rana. Cusături corecte, apropiate.

Renshaw îi oferi lui Schofield un pansament adeziv.

— Poftim. Pune asta peste copci. Va acționa ca un bandaj, va ține rana bine strânsă.

Schofield luă pansamentul adeziv și-l fixă peste rana de la gât. Își privi apoi restul trupului. Renshaw îndepărtase majoritatea armurii sale corporale – era îmbrăcat doar în echipamentul său de camuflaj, cu cămașa gri pe dedesubt. Avea

cizmele încă în picioare și apărătoarele pentru gleznă/genunchi. Armele sale – pistolul, cuțitul, pușca MP-5 și Maghook-ul – și ochelarii săi argintii se aflau pe o masă din latura îndepărtată a camerei.

Schofield văzu din nou ușa închisă a camerei și își aminti ceva. Își aminti că fusese informat că ușa camerei lui Renshaw fusese închisă și sigilata, nituita în cadru de către colegii omului de știință. Însă își mai aminti ceva ce spusese cineva doar cu câteva clipe înainte ca el să fie împușcat. Ceva legat de ușa lui Renshaw care fusese *spartă*...

Brusc, Schofield întrebă:

— Cum am ajuns aici?

— Oh, cu greu. Te-am băgat în ascensor și l-am trimis la acest nivel, spuse Renshaw.

— Nu, vreau să spun, credeam că erai închis în camera asta? Cum ai ieșit?

Renshaw îi arunca lui Schofield un zâmbet viclean.

— Spune-mi Harry Houdini.

Renshaw traversă în cealaltă parte a camerei și se opri în fața celor două monitoare TV.

— Nu-ți face griji, locotenente. Îți voi arăta într-o clipă cum am ieșit de aici. Dar, mai întâi, am ceva aici ce cred că vei vrea să vezi.

— Ce?

Renshaw zâmbi din nou. Același zâmbet viclean de mai devreme.

— Ce-ai zice dacă l-ai vedea pe bărbatul care te-a împușcat? spuse el.

Schofield îl privi lung pe Renshaw.

Apoi, încet, se ridica de pe pat. Gâtul îl înțepa și avea o durere îngrozitoare de cap cauzată de contuzie. Schofield păși cu grijă prin cameră și se opri lângă Renshaw, în fața celor două monitoare TV.

— Nu-ți este frig? întrebă Schofield, privind îmbrăcămintea destul de lejeră a lui Renshaw.

Renshaw își deschise cămașa, în stil Superman, dezvăluind un echipament albastru, de tipul celor pentru scafandri.

— Echipament de corp din neopren, spuse el cu mândrie. Le folosesc pe navete, pentru călătorii în spațiu și altele. Ar putea fi minus o sută de grade aici și eu nu mi-aș da seama.

Renshaw porni unul dintre monitoare și pe ecran apăra o imagine alb-negru.

Imaginea avea purici, însă, după câteva secunde, Schofield își dădu seama la ce se uita.

Era o vedere asupra bazinului de la baza stației polare.

Însă era ciudată – preluata de la o cameră de filmat suspendată pe undeva – una care privea direct *în jos*, asupra unei secțiuni din bazin și a punții înconjurătoare.

— Este imagine live, spuse Renshaw. E transmisă de o cameră montată pe partea de dedesubt a podului care traversează puntea C. Are vedere directă asupra bazinului.

Schofield strânse din ochi în timp ce privea imaginea alb-negru de pe ecran.

Renshaw spuse:

— Oamenii de știință care lucrează în această stație sunt schimbați la fiecare șase luni, astfel că ne moștenim unii altora camerele. Tipul care a avut această cameră înaintea mea era un biolog marin bătrân și nebun din Noua Zeelandă. Un tip ciudat. Adora balenele ucigașe, nu se putea sătura de ele. Dumnezeule, le privea ore întregi, îi plăcea să le privească atunci când ieșeau să ia aer în interiorul stației. Le-a pus nume și toate cele. Dumnezeule, cum îl chema oare... Carmine nu-știu-cum.

Ei bine, bătrânul Carmine a atașat o cameră de filmat pe partea de dedesubt a podului ca să poate supraveghea bazinul din camera sa. Când le vedea pe monitor, se grăbea să ajungă pe puntea E și să le urmărească îndeaproape. La naiba, uneori

nebulul bătrân le urmărea din interiorul clopotului de scufundare, ca să se apropie cât mai mult de ele.

Renshaw îl privi pe Schofield și râse.

— Bănuiesc că ești ultima persoană din lume căreia ar trebui să-i vorbesc despre a te uita *de aproape* la balene ucigașe.

Schofield se întoarse, amintindu-și bătălia îngrozitoare de mai devreme cu balenele ucigașe.

— Ai văzut tot ce s-a întâmplat?

— Dacă am văzut? Întrebă Renshaw. Glumești? Normal că am văzut. La naiba, am totuși *înregistrat* Adică, *frate, le-ai văzut* pe nenorocitele alea mari? Ai văzut cum vânau? Ai observat *complexitatea* comportamentului lor de vânătoare? Cum treceau mereu pe lângă victima țintă *înainte* să o atace?

— Trebuie să fi ratat asta, spuse Schofield inexpresiv.

— Îți spun eu, așa au făcut. De fiecare dată. Citisem înainte despre asta. Știi ce cred eu că este? Balena își revendică prada. Le spune tuturor celorlalte balene că aceasta este victima ei. Hei, aș putea să-ți arăt, dacă...

— Ai spus că era altceva ce ar trebui să văd, spuse Schofield. Ceva despre bărbatul care m-a împușcat.

— Oh, da, corect. Corect. Scuze.

Schofield îl privi pe Renshaw, în timp ce bărbatul micuț luă o casetă video și o puse în cel de-al doilea aparat de înregistrare video. Era un bărbat ciudat. Maniac, nervos și totuși, în mod evident, foarte inteligent. Și vorbea mult. Părea că atunci când vorbea cuvintele pur și simplu se revărsau. Lui Schofield îi fu greu să-și dea seama exact ce vârsta avea. Putea avea orice vârstă între douăzeci și patruzeci și nouă de ani.

— *Asta este!* exclamă dintr-odată Renshaw.

— Ce? Ce este? Întrebă Schofield.

— Yager. Carmine Yager. Așa îl chema.

— Vrei să pui caseta aia? făcu Schofield, exasperat.

— Oh, da, corect.

Renshaw apăsa grăbit butonul PLAY de pe aparatul video.

Pe cel de-al doilea monitor apăru o imagine. Era asemănătoare cu cea de pe primul monitor, preluată de aceeași cameră montată la înălțime, îndreptată asupra bazinului și a punții care-l înconjură.

Exista o singură diferență.

Pe ecranul celui de-al doilea monitor se afla cineva pe punte.

Schofield privi cu atenție ecranul.

Persoana de pe ecran era un bărbat, unul dintre soldații din infanteria marină. Era singur.

Schofield nu-și putu da seama cine era, pentru ca avea camera de filmat chiar deasupra capului. Tot ce putea vedea era partea superioară a căștii bărbatului și armurile sale pentru umeri.

Și apoi, brusc, bărbatul privi în sus, scanând încet axul stației și Schofield îi văzu fața.

Schofield se încruntă.

Își privea propria față.

Se întoarse imediat către Renshaw.

— Când ai înregistrat asta...

— Continuă să privești.

Schofield se întoarse din nou cu fața către ecran.

Se văzu pe sine oprindu-se lângă bazin și vorbind în microfonul din cască. Nu se auzi niciun sunet, își vedea doar gura mișcându-se. Se opri din vorbit și făcu un pas pe punte.

Și apoi se opri.

Călcase pe ceva.

Schofield se văzu pe sine aplecându-se și examinând niște sticlă spartă de pe punte. Părea că se uită în jurul lui. Și apoi, brusc, își înclină capul într-o parte. Asculta ceva. Asculta pe cineva vorbindu-i prin interfon.

Shane Schofield de pe ecran se ridică apoi în picioare și începu să se întoarcă, când, brusc, întregul său corp îi fu zguduit de convulsii puternice și un jet mic de sânge îi izbucni din gât. Se opri instantaneu și se legănă ușor, apoi își duse mâna la gât, după care o ținu în fața ochilor. Era plină de sânge.

Apoi, genunchii i se îndoiră și căzu grămadă pe punte. Rămase pur și simplu acolo, pe punte, nemișcat.

Schofield privi intens propria imagine de pe ecran.

Tocmai se văzuse când fusese împușcat...

Se întoarse către Renshaw.

Acesta își îndreptă pur și simplu capul înapoi către ecran.

— Mai este, spuse el încet. Mai este mult.

Schofield se întoarse iar spre ecran.

Își văzu propriul corp întins pe puntea bazinului, nemișcat. Rămase acolo întins o vreme.

Nu se întâmpla nimic.

Și apoi, brusc, cineva pătrunse în cadru.

Schofield simți că-i crește adrenalina în timp ce urmărea imaginea de pe ecran. Urma să vadă persoana care-l împușcase.

Primul lucru pe care-l văzu fu casca.

Era un alt soldat din infanteria marină.

Un bărbat. Schofield își dădu seama de asta după felul în care mergea. Însă nu-i putea vedea fața.

Soldatul păși încet peste corpul nemișcat al lui Schofield. Nu se grăbea. Își scoase pistolul automat din toc în timp ce se apropia de Schofield, și îl armă.

Schofield privi ecranul cu atenție.

Soldatul, cu fața încă ascunsă de cască, se aplecă peste corpul lui Schofield și-și puse două degete pe gâtul său acoperit de sânge.

— Îți verifică pulsul, șopti Renshaw.

Exact asta făcea, observă Schofield. Soldatul de pe ecran așteptă câteva secunde cu degetul pe gâtul lui Schofield.

Schofield nu-și dezlipi ochii de pe ecran.

Soldatul de pe ecran se ridică în picioare, satisfăcut că Schofield nu avea puls. Puse din nou piedica la pistol și-l puse la loc în toc.

— Și... privește aici, spuse Renshaw. Nu este nimic. Renshaw se întoarse cu fața spre Schofield. Locotenente, cred că inima ta se opri.

Schofield nici măcar nu-l privea pe Renshaw în timp ce acesta vorbea. Ochii îi erau lipiți de ecran.

— Acum, uite ce face aici, spuse Renshaw. Aceasta este greșeala lui fatală...

Schofield urmări cum, pe ecran, soldatul din infanteria marină – cu fața încă mascată de cască – împinse cu piciorul trupul neînsuflețit al lui Schofield peste punte.

Împingea corpul către bazin.

După două lovituri puternice, corpul lui Schofield se afla pe marginea punții, exact lângă apă. Soldatul împinse atunci trupul încă o dată și acesta căzu fără vlagă în apă.

— Nu știe asta, spuse Renshaw, însă tipul acela tocmai ți-a pornit inima.

— Cum?

— După câte-mi dau eu seama, apa este atât de rece, încât a acționat ca un defibrilator – știi acele padele cu șocuri electrice pe care le arată în filme că le folosesc să repornească inimile oamenilor. Șocul pe care l-a simțit corpul tău când a lovit apa – și, îți zic eu, a fost un șoc al naibii de puternic pentru un corp care nu era pregătit pentru asta – a fost suficient ca să-ți pună din nou inima în mișcare.

Schofield urmări ecranul.

Soldatul stătu o vreme la marginea bazinului, urmărind cercurile de vălurele care indicau locul în care corpul lui Schofield pătrunsese în apa întunecată. După aproximativ treizeci de secunde, soldatul se întoarse și privi în jur.

Și, în acel moment, când soldatul se întoarse, Schofield văzu ceva care-i îngheță sângele.

„Oh, nu...” se gândi el.

Soldatul se întoarse apoi pe călcâie și părăsi rapid cadrul.

Schofield se întoarse către Renshaw, cu gura deschisă.

— Nu s-a terminat încă, spuse Renshaw, întrerupându-l înainte să poată spune ceva. Uită-te în continuare.

Schofield se întoarse iar cu fața spre ecran.

Văzu imaginea punții și a bazinului. În afară de asta, nu se mai vedea nimic.

Nu se întâmpla nimic.

Absolut nimic.

Nu era nimeni pe punte. Nicio mișcare în apă.

Trecu un minut întreg.

Și apoi, Schofield văzu.

— Ce naiba... spuse el.

În acel moment, apa din bazin păru să se desfacă de la sine și brusc, într-o explozie de bule și spumă, corpul lui Schofield – lipsit de vlagă și de viață – ieși din apă.

Schofield urmări totul, buimac.

Însă ceea ce-l făcu să înghețe fu ceea ce apăru *după* corpul lui.

Orice ar fi fost era imens, cel puțin la fel de mare ca o balenă ucigașă.

Însă nu era o balenă ucigașă.

Scoase corpul lipsit de viață al lui Schofield din apă și-l depuse ușor pe punte. Apa se împrăstie pe punte în jurul trupului nemișcat al lui Schofield, iar animalul se ridică în urma lui. Întreaga punte se cutremura sub greutatea sa.

Era *imens*. Corpul lui Schofield părea pitic prin comparație. Schofield urmări totul, în transă.

Era un fel de focă.

O focă enormă, gigantică.

Avea un corp imens, de culoarea afinei, straturi peste straturi de grăsime tremurândă, și se mișca ușor, cu ajutorul a două înotătoare anterioare. Impresia pe care forța animalului i-o făcu lui Schofield fu copleșitoare – ca să susții acest corp enorm era nevoie de o musculatură fenomenală. Trebuie că avea o greutate de cel puțin opt tone.

Însă cea mai ciudată caracteristică dintre toate o reprezentau dinții animalului. Această focă enormă avea doi colți lungi, inversați – colți care ieșeau din falca inferioară și se înălțau în fața nasului.

— Ce naiba este asta? întrebă Schofield încet.

— Habar nu am, răspunse Renshaw. Nasul, ochii, forma capului. *Arată* ca o focă-elefant. Însă nu am văzut niciodată una atât de mare. Sau cu asemenea dinți. Focile-elefant au canini inferioari mari, însă nu am văzut până acum niciuna cu canini inferioari *atât de mari*.

Foca de pe ecran se afla acum pe punte. Își coborî capul peste corpul lui Schofield. Părea că-l miroase. Îi cercetă trupul neînsuflețit, până când, în sfârșit, mustățile sale lungi îi atinseră nasul. Schofield nu se mișcă deloc.

Și apoi, încet, foarte încet, foca cea mare începu să-și deschidă gura.

Chiar deasupra feței lui Schofield!

Fălcile i se deschiseră – într-un urlet hidos, îngrozitor – dezvăluind colții inferiori enormi ai animalului. Foca masivă se aplecă înainte și-și coborî capul. Gura începu să i se închidă *în jurul* capului lui Schofield...

Schofield privi ecranul cu ochii măriți.

Foca era pe cale să-i smulgă capul de pe umeri.

Avea de gând să-l *mănânce!*

Și apoi, brusc, foca masivă se răsuci. Inițial, Schofield fu uimit de cât de ușor se mișca animalul acela mare. Puntea de sub el se clătina, în timp ce acesta-și întorcea silueta mătăhăloasă.

Văzuse ceva aflat în afara ecranului.

Foca începu să latre.

Nu se auzea niciun sunet pe monitor, însă Schofield o putea vedea lătrând. Își arată colții. Lătra și tot lătra. Se mișcă de colo-colo agitată și adoptă o poziție agresivă. Mușchii de pe înotătoarele sale frontale imense se umflau în timp ce se mișca.

Și apoi, brusc, se întoarse și se aruncă din nou în bazin. Când atinse apa, valuri se revărsară peste punte, acoperind trupul nemișcat al lui Schofield.

— Așteaptă, spuse Renshaw. Urmează intrarea mea măreață.

În acea clipă, Schofield văzu un alt bărbat intrând în cadru.

Acesta nu purta casca de soldat, iar fața îi era perfect vizibilă. Era Renshaw.

Pe ecran, Renshaw înainta grăbit, prinse corpul lui Schofield de subsuori și-l trase repede în afara câmpului vizual al camerei video...

Renshaw apăsă butonul de oprire al aparatului video.

— Și asta este tot, spuse el.

Inițial, Schofield nu zise nimic. Era mult prea copleșitor totul.

Mai întâi, soldatul care-l împușcase și-i verificase pulsul – ca să *se asigure că era mort* – și apoi îl împinsese în bazin ca să nu lase nicio urmă.

Și apoi foca-elefant.

Creatura masivă care ridicase corpul lui Schofield din apă și-l depusese delicat pe puntea din marginea bazinului și care dispăruse apoi din nou în apa întunecată.

Renshaw spuse:

— Acum înțelegi ce spuneam despre faptul că ai fost în moarte clinică? Tipul acela pe care tocmai l-am văzut cred că era foarte sigur ca erai mort.

Schofield zise:

— Era gata să-mi tragă un glonț în cap dacă nu ar fi fost sigur.

Schofield clătină din cap gândindu-se la ceea ce tocmai văzuse. Se părea că moartea tocmai îl salvase de la moarte. „La naiba...”, gemu el.

Schofield privi în gol câteva clipe, înregistrând tot ce văzuse. Apoi clipi des, întorcându-se în prezent.

— Poți să derulezi înapoi acea casetă, te rog, îți ceru lui Renshaw.

Tocmai își amintise ceva despre imaginea soldatului care-l împușcase, un lucru pe care-l uitase pentru o clipă din cauza apariției fociei-elefant.

Renshaw derula caseta și apăsă PLAY.

Schofield se văzu pășind pe punte.

— Treci peste asta, spuse el.

Renshaw derulă caseta înainte. Schofield se privi pășind pe punte în ritm rapid și apoi căzând brusc la pământ, împușcat.

Soldatul veni. Îi verifică pulsul. Apoi, se ridică și începu să-i rostogolească trupul spre bazin cu piciorul.

— OK, încetinește aici, spuse Schofield.

Imaginea se întoarse la viteză normală exact când soldatul îmbrânci pentru ultima oară corpul lui Schofield și acesta căzu în apă.

— OK, pregătește-te să oprești caseta, spuse Schofield, privind ecranul cu atenție.

Pe ecran, soldatul stătea pe marginea apei, privind în jos în bazin în locul în care corpul lui Schofield pătrunsese în apă.

Apoi, se întoarse și privi în jur.

— *Acum!* spuse Schofield. Oprește caseta acum.

Renshaw apăsă rapid butonul de PAUZĂ de pe aparatul video și imaginea de pe ecran îngheță.

Ecranul arăta porțiunea superioară a căștii soldatului. Bărbatul își întorsese și umerii puțin în sus când se rotise ca să privească în jur.

— Nu înțeleg, spuse Renshaw. Tot nu-i poți vedea fața.

— Nu mă uit la fața lui, spuse Schofield.

Și chiar nu se uita la fața lui.

Se uita la umerii bărbatului. La apărătoarea sa dreaptă pentru umăr.

Imaginea de pe ecran era difuză, însă Schofield putu să vadă clar apărătoarea.

Pe ea fusese pictată o imagine.

Schofield simți cum un fior rece îi străbătu șira spinării în timp ce privea imaginea care fusese desenată pe apărătoarea umărului bărbatului.

Era imaginea unei cobre, cu fălcile larg deschise.

Jos, în magazia întunecată de pe puntea E, Mother își rezemă ușor capul de

peretele rece, înghețat.

Închise ochii. Trecuse vreo jumătate de oră de când venise cineva să vadă ce mai face și se aștepta ca Buck Riley să apară curând. Piciorul începea s-o doară și tânjea după altă doză de metadonă.

Trase aer adânc în piept, încercând să potolească durerea.

O clipă mai târziu, însă, avu senzația stranie că mai era cineva în cameră cu ea...

Încet, Mother deschise ochii.

Cineva stătea în cadrul ușii.

Un bărbat. Un soldat din infanteria marină.

Stătea pur și simplu acolo, asemenea unei statui, o siluetă în cadrul ușii. Fața îi era acoperita de umbre. Nu scoase un cuvânt.

— Book? spuse Mother, ridicându-se.

Își miși ochii și se uită mai atent, încercând să vadă cine era.

Se opri, speriată.

Nu era Book.

Book era mai scund decât acest bărbat, oricine ar fi fost el, și mai grasuț.

Acest soldat era înalt și subțire.

Soldatul continuă să tacă. Stătea pur și simplu acolo, privind-o pe Mother, trăsăturile fiindu-i acoperite de întuneric. Mother își dădu seama cine era.

— Snake, spuse ea. Ce s-a întâmplat? Nu mai vorbești? Ți-a mâncat pisica limba?

Snake nu se mișcă din cadrul ușii. Continua să o privească pe Mother.

Când vorbi, Mother nu-i văzu gura mișcându-se. Vocea îi era joasă, aspră.

— Am venit aici în locul lui Book, spuse el. Sunt aici să am grija de tine, Mother.

— Bun, spuse Mother, îndreptându-și și mai mult corpul, pregătindu-se pentru o altă injecție cu metadonă. Mi-ar prinde bine încă o injecție cu elixirul acela al bucuriei.

Snake tot nu se mișcă din ușă.

Mother se încruntă.

— Ei bine? spuse ea. Ce aștepti – o invitație poleita cu aur?

— Nu, răspunse Snake, pe un ton rece.

Făcu un pas înainte și ochii lui Mother se lărgiră îngroziți când văzu lumina de pe coridorul de afară strălucind pe lama cuțitului din mâna lui.

Mother își împinse corpul în peretele de gheață al magaziei în timp ce Snake păși înăuntru, amenințător, cu cuțitul său Bowie în mână.

— Snake, ce naiba faci?

— Îmi pare rău, Mother, rosti el rece. Ești un soldat bun. Însă ești mult prea aproape de asta.

— Ce naiba vrei să spui?

Snake se apropie încet.

Mother nu-și putea desprinde privirea de la cuțitul strălucitor din mâna lui.

— Securitate națională, răspunse Snake.

— *Securitate națională*, repetă Mother batjocoritor. Ce naiba ești, Snake?

Snake îi aruncă un zâmbet ușor, malefic.

— Haide, Mother, ai destulă experiență. Ai auzit poveștile. Ce crezi că sunt?

— Un nebun nenorocit, asta cred că ești, zise Mother, ochii căzându-i pe casca ei, care se afla pe podeaua magaziei, la jumătatea distanței dintre ea și Snake. Era cu fața în sus, cu microfonul în aer.

Încet, Mother începu să-și ducă mâna stângă spre curea.

— Fac ce este necesar să fie făcut, spuse Snake.

— Necessar pentru ce? întrebă Mother, apăsând un buton de pe cureaua sa. Butonul care pornea microfonul din cască.

În camera lui Renshaw de pe puntea B, Schofield își pusese din nou echipamentul tactic pentru protecție individuală.

Întinse mâna după diferitele lui arme. Pistolul îl puse în toc, cuțitul în teaca de pe apărătoarea sa pentru gleznă. Își aruncă pușca MP-5 pe umăr și-și prinse Maghook-ul în spate. În final, Schofield își luă casca și și-o puse pe cap.

Auzi imediat voci.

— ... interesul național.

— Snake, pune nenorocitul ăla de...

Și apoi, brusc, paraziții întrerupseră semnalul și nu se mai auzi nimic.

Însă Schofield auzise suficient.

Mother.

Snake era jos, cu Mother.

— Isuse, făcu Schofield. Se întoarse spre Renshaw. OK, Harry Houdini, ai exact cinci secunde la dispoziție să-mi arăți cum ai ieșit din camera asta.

Renshaw alergă imediat către ușă.

— De ce? Ce se întâmplă? întrebă el.

Schofield se grăbi să-l ajungă.

— Cineva este pe cale să fie ucis.

Jos, în magazie, Snake își ridică piciorul de pe ceea ce mai rămăsese din casca lui Mother.

Microfonul micuț din zona mandibulei de pe cască zăcea sfărâmat și distrus, fără a mai putea fi reparat.

— Haide, Mother, zise Snake pe un ton dojenitor. Mă așteptam la mai mult din

partea ta. Sau ai uitat că și eu primesc transmisiile tale?

Mother îl privi amenințător.

— Tu l-ai ucis pe Samurai?

— Da.

— Nenorocitele!

Snake era acum aproape deasupra ei. Mother își tot schimba poziția lângă perete.

— E timpul să mori, Mother, spuse Snake.

Mother se uită batjocoritor la el.

— Snake, trebuie să știu. Ce fel de nenorocit bolnav și ipocrit ești tu?

Snake zâmbi.

— De singurul fel care exista, Mother. Sunt de la ICG.

Schofield urmări tensionat cum Renshaw se apropie de ușa groasă de lemn a camerei lui.

Până în acel moment, Schofield nu observase că ușa era formată din vreo zece scânduri verticale de lemn. Renshaw apucă una dintre acestea.

— Scândurile orizontale sunt în partea exterioară, spuse Renshaw. Asta înseamnă că nimeni din afara acestei camere nu a văzut tăieturile pe care le-am făcut în partea interioară a acestor scânduri verticale.

Ochii lui Schofield se măriră când le văzu.

Două linii orizontale subțiri se prelungeau de-a lungul lățimii ușii grele, de lemn – asemenea unor cicatrice în lemn –, *traversând* scândurile verticale. Cele două linii orizontale erau paralele, situate la aproximativ 90 de centimetri una de cealaltă – exact în locurile unde ar fi fost scândurile orizontale *de pe partea cealaltă* a ușii.

Schofield fu uimit de ingeniozitatea lui Renshaw.

Nimeni aflat de cealaltă parte a ușii nu și-ar fi dat seama vreodată că Renshaw reușise să taie exact prin scândurile verticale de lemn.

— Am folosit un cuțit de friptură să tai scândurile, spuse Renshaw. Trei, de fapt. Lemnul le uzează destul de repede.

Întinse mâna spre dreapta și luă un cuțit de friptură tocit. Introduse apoi lama cuțitului în fanta strâmtă dintre două scânduri verticale. Apoi, folosi cuțitul ca pe o rangă și brusc, una dintre scânduri se desprinse de restul ușii.

Renshaw scoase scândura din ușă și în locul ei apăru un spațiu lung, dreptunghiular. Prin acel gol dreptunghiular, Schofield putea vedea tunelul exterior curbat al punții B pierzându-se în depărtare.

Renshaw lucră rapid. Prinse următoarea scândură cu mâinile goale și o îndepărtă în grabă.

Gaura din ușă se lărgi.

Renshaw crease o „gaură” pătrată în mijlocul ușii. Schofield începu să-l ajute să

îndepărteze scândurile verticale și, în curând, gaura fu suficient de mare ca un bărbat să încapă prin ea.

— Dă-te la o parte! spuse Schofield.

Renshaw făcu un pas înapoi în timp ce Schofield pătrunse cu capul înainte prin gaura din ușă. Se ridică în picioare în partea cealaltă și plecă imediat în fugă prin tunel.

— Așteaptă! țipă Renshaw. Unde te duci?

— Pe puntea E, răspunse ecoul vocii lui Schofield.

Și apoi, brusc, Schofield dispăru și Renshaw rămase singur în camera lui, privind golul pe care îl făcuse în ușă.

Privi în urma lui Schofield.

— Nu m-am gândit niciodată să ies în felul ăsta, spuse el.

Schofield începu să alerge.

Pereții tunelului exterior curbat alunecau pe lângă el. Respira greu. Bătăile inimii îi răsunau cu putere în cap. Coti la stânga și se îndreptă spre puțul central.

Mintea îi era invadată de o mie de gânduri în timp ce alerga prin tunelurile de pe puntea B.

Se gândi la tatuajul de pe umărul bărbatului care-l împușcase. O cobră. Un șarpe. *Snake*.

Ideea în sine era mult prea ciudată pentru Schofield și nu putea înțelege. *Snake* era un soldat care primise numeroase distincții. Unul dintre membrii cei mai vechi ai pușcașilor marini, nu numai în cadrul unității lui Schofield. De ce ar renunța la tot făcând așa ceva? De ce și-ar omorî propriii oameni?

Și apoi Schofield se gândi la *Mother*.

Snake era jos, pe puntea E, cu *Mother*.

Avea sens. *Snake* îl omorâse deja pe *Samurai*, cel mai slab membru al echipei lui Schofield. *Mother* – cu un singur picior și drogată bine cu metadonă – reprezenta o altă țintă ușoară.

Schofield străbătu în viteză pasarella punții B în goana sa. Alergă către scară și coborî repede. Puntea C. Coborî următoarea scară – puntea D – și apoi pe următoarea.

Se afla acum pe puntea E. Alergă pe punte, pe lângă valurile bazinului și se îndreptă către tunelul sudic.

Intră în tunel și văzu ușa magaziei în care se afla *Mother*.

Schofield se apropie cu precauție de ușa deschisă a magaziei. Își scoase *Maghook*-ul din toc – tot nu-și putea folosi pistolul în atmosfera gazoasă a stației – și-l ridică înaintea sa ca pe o pușcă.

Se apropie de ușa deschisă, ajunsese la ea. Mai trase o dată aer adânc în piept și

apoi...

...Schofield se întoarce rapid în ușa cu Maghook-ul pregătit.

Văzu scena dinăuntru.

Și rămase cu gura căscată.

— La naiba! murmură el.

Se aflau pe podeaua magaziei.

Mother și Snake.

Inițial, Schofield pur și simplu se uită la ei, privind uluit scena.

Mother era întinsă pe podea, rezemată cu spatele de unul dintre pereți. Piciorul bun îi era întins și apăsa cu el pe gâtul lui Snake, ținându-l pe acesta ținut cu spatele de un raft gros de lemn plin cu butelii pentru scufundări. Gheata ei apăsa cu putere pe gâtul lui, împingându-i bărbia în sus, ținându-l de raftul masiv de lemn. Își ținea pistolul automat Colt între mâini, în poziție de tragere, îndreptat exact către fața lui Snake.

Era evident că gazele din stație nu o afectau.

Mother îl privea cu duritate pe Snake deasupra țevii pistolului. Din două tăieturi adânci de deasupra ochiului ei stâng curgea sânge încontinuu. I se scurgea de pe sprânceană, alunecându-i pe obrazul stâng, asemenea unor picături de apă dintr-un robinet care nu e bine strâns. Mother nu observă sângele – privea pur și simplu *prin* el – în ochii bărbatului care încercase să o omoare.

În ceea ce-l privea, Snake era prins în raftul de lemn. Din când în când încerca să se zbată, însă Mother deținea controlul.

De fiecare dată când încerca să scape de strânsoarea ei, aceasta îi apăsa puternic pe mărul lui Adam cu gheata ei mare, mărimea 44. Mother îl sufoca tare cu piciorul.

În jurul lor, camera arăta de parcă fusese lovită de o bombă.

Pe podea stăteau împrăștiate rafturi de lemn, rupte și despicate. Butelii pentru scufundări se rostogoleau aiurea pe podea. Un cuțit – al lui Snake – era aruncat pe podea. De pe lama lui curgea sânge.

Încet, Mother își întoarce capul și privi către Schofield, care încă stătea în ușa, blocat.

Pieptul îi fremăta. Încă mai respira greu din cauza luptei.

— Ei bine, Scarecrow, zise ea, trăgând din nou aer în piept, ai de gând să stai pur și simplu acolo sau ce faci?

Pete Cameron își opri Toyota în fața casei de la numărul 14 de pe Newbury Street, Lake Arthur, New Mexico.

La numărul 14 se afla o căsuță albă, din șindrila, cu aspect plăcut. Grădina din față era imaculată – iarbă tăiată perfect, o grădină alpină, chiar și un iaz micuț. Părea casa unui pensionar – căminul cuiva care avea timpul necesar și înclinația spre a-l îngriji cu dragoste.

Cameron mai aruncă o privire asupra cărții de vizită.

— În regulă, Andrew Wilcox, să vedem ce ai de spus.

Cameron urcă pe verandă și ciocăni la ușa cu paravan.

Treizeci de secunde mai târziu, ușa interioară se deschise și în spatele paravanului apărură un bărbat de vreo treizeci și cinci de ani. Părea tânăr și în formă, proaspăt ras. Avea un zâmbet plăcut.

— Bună dimineața, îl salută tânărul. Cu ce vă pot ajuta?

Avea o voce târăgănată, specifică celor din sud. Când spunea „a” suna ca „ah” – „Cu ce vă pot ajuta?”

Cameron spuse:

— Da, bună, îl caut pe domnul Andrew Wilcox. Cameron arată cartea de vizită. Mă numesc Peter Cameron. Scriu pentru ziarul *The Washington Post*. Domnul Wilcox mi-a trimis cartea dumnealui de vizită.

Zâmbetul dispărură instantaneu de pe fața tânărului.

Ochii lui îl măsurară pe Cameron, de parcă-l evaluau. Apoi, cercetară strada, ca și cum voia să vadă dacă supraveghea cineva casa.

Și apoi, brusc, bărbatul își întoarse atenția asupra lui Cameron.

— Domnule Cameron, spuse el, deschizând ușa cu paravan. Vă rog, intrați. Speram să veniți, însă nu mă așteptam să vă văd atât de repede. Vă rog, vă rog, intrați.

Cameron trecu dincolo de ușă.

Nu-și dădu seama decât după ce pătrunse cu totul în casa că accentul de sudist al bărbatului dispărură complet.

— Domnule Cameron, numele meu real nu este Andrew Wilcox, începu tânărul,

care stătea acum în fața lui.

Accentul dispăruse, fiind înlocuit de o voce clară și precisă, educată, specifică pentru Coasta de Est.

Pete Cameron își scosese carnețelul și pixul.

— Îmi puteți spune numele dumneavoastră adevărat? întrebă el cu blândețe.

Tânărul păru ca se gândește la asta o clipa și, în acest timp, Cameron îl privi cu atenție. Era un bărbat înalt și frumos, având părul blond și maxilarul puternic. Era lat în umeri și părea într-o formă fizică bună. Însă ceva era în neregula cu el.

Era vorba de ochi, își dădu seama Cameron.

Erau bordați cu roșu. Sub ochi atârnav cearcăne grele și negre. Părea un om aflat la limita puterilor, un om care nu dormise de zile întregi.

Și apoi, în sfârșit, bărbatul vorbi.

— Numele meu adevărat, spuse el, este Andrew Trent.

*

— Am fost locotenent în Corpul Pușcașilor Marini, explică Andrew Trent, având comanda unei unități de recunoaștere cu baza în Oceanul Atlantic. Însă, dacă examinezi dosarele oficiale ale USMC, vei descoperi că am murit într-un accident în Peru, în martie 1997.

Trent vorbea cu o voce joasă, egală, o voce plină de amărăciune.

— Deci, ești un om mort, spuse Pete Cameron. Interesant, foarte interesant. OK, prima întrebare: De ce eu? De ce m-ai contactat pe mine?

— Ți-am văzut articolele, răspunse Trent. Îmi plac. *Mother Jones*. *Washington Post*. Spui lucrurile pe față. De asemenea, nu scrii pur și simplu primul lucru pe care-l auzi. Verifici lucrurile și, din cauza asta, oamenii cred în tine. Vreau ca oamenii să creadă ceea ce urmează să-ți povestesc.

— Dacă merită povestit, spuse Cameron. În regulă, atunci, cum se face că ești oficial mort, conform guvernului Statelor Unite?

Trent îi aruncă lui Cameron un zâmbet slab, total lipsit de vlagă.

— Domnule Cameron, ce-ar fi dacă ți-aș spune că guvernul Statelor Unite ale Americii a ordonat ca întreaga mea unitate să fie ucisă?

Cameron nu zise nimic.

— Ce-ar fi dacă ți-aș spune că guvernul nostru – al dumitale și al meu – mi-a infiltrat oameni în unitate cu singurul scop de a mă ucide pe mine și pe oamenii mei în cazul în care am fi descoperit ceva de o valoare tehnologică imensă în timpul unei misiuni? Ce-ar fi dacă ți-aș spune că *exact* asta s-a întâmplat în Peru, în martie 1997? Ce ai crede atunci, domnule Cameron? Dacă ți-aș spune toate astea, atunci crezi că povestea mea ar merita să fie spusă?

Trent îi relatează lui Cameron povestea sa, îi povestește ce se întâmplase în interiorul ruinelor templului incaș, sus, în vârful munților din Peru.

Se pare că o echipă de arheologi care lucraseră în interiorul templului descoperiseră o serie de fresce sculptate în pereții de stâncă. Fresce magnifice, frumos colorate, care ilustrau scene din istoria incașă.

O anumită frescă le captase în mod special atenția.

Ilustra o scenă asemănătoare celebrei picturi a împăratului incaș, Atahualpa, la

întâlnirea cu conchistadorii spanioli.

În partea stângă a frescei stătea împăratul, în haine de ceremonie, înconjurat de oamenii săi. Ținea în mâinile întinse un potir de aur. Un dar.

În partea dreaptă a frescei stăteau patru bărbați cu aspect ciudat. Spre deosebire de incașii cu piele măslinie, pielea lor era albă ca varul. Și erau slabi, neobișnuit de slabi – înalți, sfrijiți. Aveau ochi mari, negri și frunți rotunjite. Aveau și bărbii ascuțite, înguste și, în mod ciudat, nu aveau gură.

În imaginea sculptată în piatră, liderul acestei delegații de „bărbați” albi înalți ținea o cutie argintie în mâinile sale întinse, un gest de reciprocitate față de cel al împăratului incaș din fața sa.

Era un schimb de cadouri.

— Cât de mult le-a luat să descopere această frescă? întrebă Cameron sec.

— Nu mult, spuse Trent.

Conform explicațiilor lui Trent, descoperiseră obiectul căutării lor așezat pe un pedestal, nu departe de fresca în sine, un pedestal micuț, de piatră, încastrat în peretele templului.

Se afla pur și simplu acolo. Singur. Avea mărimea unei cutii de pantofi și culoarea cromului.

Era cutia argintie din frescă.

— Acelor oameni de știință nu le-a venit să creadă ce noroc dăduse peste ei, spuse Trent. Au sunat imediat la universitatea lor din State și le-au spus ce descoperiseră. Le-au spus că era posibil să fi descoperit un cadou din partea unei civilizații extraterestre.

Trent clătină din cap.

— Niște idioți! Au spus asta folosind o linie telefonică. O nenorocită de linie telefonică. La naiba, *oricine* i-ar fi putut auzi! Unitatea mea a fost trimisă acolo ca să-i protejeze de cei care interceptaseră transmisia.

Trent se aplecă în scaun.

— Problema era că, de fapt, nu era unitatea *mea*.

Trent îi povesti în continuare lui Cameron ce se întâmplase după ce unitatea sa ajunsese la templu – în special, cum mai mulți dintre propriii oameni se întorseseră împotriva lui când sosise echipa SEAL la templu.

— Doamne Cameron, ordinul de a-mi fi infiltrați oameni în unitate a fost dat de un comitet guvernamental numit Grupul de Convergența Informațiilor Reunit, spuse Trent. Este un comitet comun format din membri ai Statului-Major Reunit și ai Biroului Național de Recunoaștere. Pe scurt, obiectivul său principal este să asigure superioritatea tehnologică a Americii față de restul lumii. Mi-au ucis unitatea, doamne Cameron. *Întreaga* mea unitate. Și apoi m-au vânat pe mine. Timp de douăsprezece zile, au răscolit templul căutându-mă. Soldați *americani* mă

vânau. Am rămas ascuns într-o nișă micuță din perete și timp de douăsprezece zile peste mine s-au scurs tot felul de împuticiuni, până când ei au renunțat și au plecat.

Cameron întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu arheologii?

Trent clătină din cap.

— Cei de la SEAL i-au luat cu ei. Nu s-a mai auzit niciodată de ei.

Cameron tăcu.

Trent continuă:

— În final, am părăsit templul și mi-am croit drumul înapoi în State. Mi-a luat ceva timp, însă am ajuns acolo până la urmă. Primul loc în care am mers a fost casa părinților mei. Însă, când am ajuns acolo, am văzut doi tipi care stăteau într-o dubiță oprită vizavi și supravegheau casa. Își puseseră oameni acolo, *așteptând să mă întorc*. Fața lui Trent deveni rece. Atunci am decis să aflu cine fusese în spatele tuturor celor întâmplate. Nu mi-a luat mult timp să găsesc un fir și la capătul lui am descoperit ICG-ul.

Cameron se trezi holbându-se la Trent. Clipi ca să-și revină.

— OK. În regulă, zise Cameron, revenindu-și. Spui că acest ICG este un comitet comun, nu? Format din membrii Statului-Major Reunit și ai Biroului Național de Recunoaștere, da?

— Corect, spuse Trent.

— OK.

Cameron știa câte ceva despre Statul-Major Reunit, însă nu deținea prea multe informații despre Biroul Național de Recunoaștere. Era agenția de informații însărcinată cu procurarea, lansarea și operarea tuturor sateliților-spion americani. Era legendară pentru secretomania ei; era una dintre puținele agenții care avea dreptul să opereze pe baza unui buget „negru” – un buget care, datorită sensibilității subiectului, nu trebuia să fie dezvăluit Comitetelor de Finanțe ale Senatului. În timpul Războiului Rece, guvernul Statelor Unite refuzase în mod constant să recunoască existența Biroului Național de Recunoaștere. Abia în 1991, în fața unui număr din ce în ce mai mare de dovezi, guvernul se dă bătut și recunoaște că acesta exista.

Trent confirmă:

— ICG-ul este un mariaj între două dintre cele mai puternice agenții din această țară – organismul suprem de comandă al tuturor forțelor noastre armate și grupul cel mai secret al comunității noastre de informații.

— Iar sarcina sa este – cum ai spus – „să asigure superioritatea tehnologică” – a Americii?

— Sarcina sa, răspunse Trent, este să se asigure că *orice* progres important în tehnologie – fie el un CD, un cip de computer sau o tehnologie secretă – *aparține*

Statelor Unite ale Americii. Trent trase aer adânc în piept. Domnule Cameron, nu cred că mă explic foarte bine. Permite-mi să prezint altfel lucrurile. Sarcina ICG-ului este colectarea de informații sau, așa cum o numesc ei în termeni guvernamentali, „convergența informațiilor”.

Sarcina sa este de a aduna informații valoroase. De a se asigura că *nimeni* nu le cunoaște, în afară de noi. Iar ICG-ul nu va ezita să ucidă pentru a-și atinge acest scop. Sarcina sa – motivul existenței sale – este de a se asigura că anumite informații sunt doar pentru ochi americani. Pentru că, în final, ICG-ul are o singură ambiție: să mențină America la conducere – o conducere detașată – în fața restului lumii.

— Aha, zise Cameron. Și dumneata susții că face asta introducând oameni în unități militare de elită?

— Compromiterea unităților militare de primă linie este doar o parte din strategia generală a ICG-ului, domnule Cameron. Este și una dintre părțile cele mai ușoare. Gândește-te puțin, spuse Trent, Statul-Major Reunit face parte din ICG. Se pot asigura că oamenii pe care-i aleg ei – oameni *extrem de loiali*, de obicei militari, mai în vârstă, sergenți-majori, sergenți de artilerie, soldații *de carieră* – sunt plasați în unitățile care trebuie. Și prin unitățile „care trebuie” vreau să spun unitățile de reacție rapidă, unitățile de primă linie care ajung primele la locul faptei. Unitățile de recunoaștere din marină, unitățile navale SEAL, grănicerii militari.

Însă a avea oameni în unități militare de primă linie este un lucru util doar pentru a prelua controlul asupra unor lucruri care se produc *brusc*, cum ar fi sateliți secreți-spion care cad din cer sau meteoriți care se prăbușesc pe pământ.

Privește lucrurile astfel: un meteorit cade în mijlocul junglei braziliene. Noi trimitem soldații din infanteria marină acolo. Aceștia asigură zona și pun mâna pe meteorit. Apoi, dacă în interiorul aceluia meteorit este găsit ceva de valoare, elimini soldații care au găsit acel lucru.

— Îi elimini?

— Gândește-te, zise Trent cu amărăciune, nu-ți poți permite ca o echipă de neica-nimeni, care au doar liceul, să știe secretele naționale cele mai valoroase – secrete care ar putea plasa Statele Unite cu douăzeci de ani înaintea restului lumii – și să se plimbe de colo-colo cu ele în cap? La naiba, nu-ți trebuie droguri ca să scoți acele informații de la un simplu soldat. Îi dai câteva beri, o fată drăguță, și-i sugerezi că are *șansa* să primească o felație și caporalul de rând din infanteria marină îi va spune Domnișoarei-Sâni-Mari tot ce știe despre meteoritul verde fosforescent pe care l-a descoperit în cadrul unei misiuni din jungla braziliana.

Nu uita valoarea acestor secrete, domnule Cameron, continuă Trent. Pierderea a doi-trei soldați infanteriști nu poate fi comparată *nici pe departe* cu valoarea unui avans de douăzeci de ani față de restul lumii.

Pete Cameron îl întrerupse:

— În regulă, atunci, cât de des se întâmplă așa ceva? Eliminarea unei unități întregi. Vreau să spun, trebuie să fie ceva destul de rar.

Trent aprobă din cap.

— Este rar. Știu că s-a întâmplat doar de patru ori în ultimii cincisprezece ani.

— Aha... Cameron își lăasă capul în jos, neîncrezător. Domnule Trent, îmi dau seama de ceea ce spun, însă așa ceva ar necesita o întreagă *rețea* de oameni bine plasați. Militari la nivel înalt care nu fac doar parte din Statul-Major Reunit, ci sunt bine plasați în cadrul administrației...

— Domnule Cameron, știi cine este Chuck Kozlowski?

— Am auzit numele...

— Sergentul-major Charles R. Kozlowski este sergentul-major al Corpului Pușcașilor Marini. Știi ce este un sergent-major al pușcașilor marini, domnule Cameron?

— Ce?

— Sergent-major al Corpului Pușcașilor Marini reprezintă gradul cel mai înalt atins de un militar la comandă din cadrul pușcașilor. Un om *înrolat*, domnule Cameron, *cu cel mai înalt grad*. Chuck Kozlowski este soldat în infanteria marină de treizeci și trei de ani. Este unul dintre cei mai decorați soldați din țară. Trent făcu o pauză. Și face parte din ICG.

Cameron îl privi pe Trent o clipă, apoi își notă numele.

Chuck Kozlowski.

Trent spuse:

— El este îngerul păzitor al oricărui soldat al pușcașilor marini aflat la ananghie. Cineva mi-a spus că a venit în persoană în Peru după incidentul la care am luat parte și i-a escortat *personal* pe soldații supraviețuitori – pe trădători; toți fiind militari cu vechime – înapoi acasă. Le-a atribuit alte misiuni fără măcar să clipească. Mi s-a spus chiar că pe unul l-a recomandat pentru o nenorocită de medalie.

— Isuse...

— Asta este rețeaua dumată, domnule Cameron. O rețea care a infiltrat gradele înrolate ale Corpului Pușcașilor Marini al Statelor Unite până la vârf – în așa măsură, încât determină și căror *unități* le sunt atribuiți oamenii săi. Însă lucrurile nu se opresc aici. Așa cum am spus mai devreme, compromiterea unităților militare de elită este doar o parte din programul general al ICG-ului. ICG-ul compromite mult mai mult decât armata.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi alte surse de progres tehnologic, spuse Trent.

— Ca de exemplu?

— Ei bine, cum ar fi afacerile.

— Afacerile? Vrei să spui companiile *private*?

Trent aprobă din cap.

— Vrei să spui că guvernul Statelor Unite a infiltrat oameni în interiorul corporațiilor private ca să le spioneze?

— Microsoft. IBM. Boeing. Lockheed, enumeră Trent, impasibil. Plus, bineînțeles, toți contractorii de importanță ai marinei, armatei și forțelor aeriene, în special dacă au contracte cu alte țări.

— La naiba! exclamă Cameron.

— Mai sunt și alte locuri.

— Cum ar fi...

— Cum ar fi universitățile, spuse Trent. Universitățile ocupă un loc fruntaș pe listele ICG-ului cu organizații compromise. Clonarea oilor – ICG-ul a știut despre asta din 1993. Clonarea umană – ICG-ul a aflat despre asta anul trecut. Trent ridică din umeri. E logic. Universitățile reprezintă vârful de lance. Dacă vrei să afli ce este în canalul de prelucrare, este cel mai bine să-ți pui oamenii în țevă.

Cameron nu spuse nimic o vreme.

Idea în sine referitor la o conspirație a strănerii de informații care să cuprindă întreaga Americă îi producea fiori pe șira spinării. O rețea asemenea unei caracatițe, ale cărei tentacule se întindeau dintr-o cameră de consiliu din Pentagon până în toate colțurile țării, penetrând orice afacere sau universitate importantă. Merita verificări suplimentare.

Andrew Trent îi întrerupse gândurile:

— Domnule Cameron, spuse Trent cu seriozitate. ICG-ul este o organizație periculoasă. O organizație *foarte* periculoasă. Este loială unui singur lucru. Statele Unite ale Americii. Atât timp cât America iese învingătoare, ICG-ului nu-i pasă ce are de făcut. E în stare să ucidă ca să atingă acel scop. Te va ucide pe *dumneata* și mă va ucide pe *mine*. Domnule Cameron, patriotismul este virtutea celor depravați. O organizație care este gata să-și infiltreze propriile forțe armate și să-și ucidă propriii oameni ca să păstreze în siguranță secretele acestei țări nu este una cu care să vrei să te pui.

Cameron aprobă din cap solemn, apoi zise:

— Domnule Trent, ai ceva, orice, un nume sau ceva asemănător care ar putea...

Trent luă o foaie de hârtie format A4 de pe masa din spatele lui.

— Rezultatul cercetărilor mele de până acum, explică el. Nume, funcții deținute și gradul, dacă există. Trent îi înmâna foaia lui Cameron.

Cameron o luă și o parcursă rapid.

TRANSMISE NR. 767-9808-09001

REFERINȚĂ NR. KOS-4622

SUBIECT: URMĂTOAREA ESTE O LISTĂ ALFABETICĂ A PERSONALULUI

AUTORIZAT SĂ PRIMEASCĂ TRANSMISIUNI SECURIZATE.

NUME/LOCAȚIE/DOMENIU/GRAD

ADAMS, WALTER K./LABORATORUL LVRMRE/FIZICĂ NUCLEARĂ
ATKINS, SAMANTHA E./GSTETNR/SOFTWARE COMPUTER
BAILEY, KEITH H./BEREKELEY/INGINERIE AERONAUTICĂ
BARNES, SEAN M./NAVY SEALS/LOCOTENENT COMANDANT
BROOKES, ARLIN F./ARNGRS/CĂPITAN
CARVER, ELIZABETH R./COLUMBIA/INFORMATICĂ
CHRISTIE, MARGARET V./HARVARD/CHIMIE INDUSTRIALĂ
DAWSON, RICHARD K./MICROSOFT/SOFTWARE COMPUTER
DELANEY, MARK M./IBM/HARDWARE COMPUTER
DOUGLAS, KENNETH A./CRAY/HARDWARE COMPUTER
DOWD, ROGER F./USMC/CAPORAL
EDWARDS, STEPHEN R./BOEING/INGINERIE AERONAUTICĂ
FAULKNER, DAVID G./JPL/INGINERIE AERONAUTICĂ
FROST, KAREN S./USC/INGINERIE GENETICĂ
GIANNI, ENRICO R./LOCKHEED/INGINERIE AERONAUTICĂ
GRANGER, RAYMOND K./ARMY RANGERS/SERGEANT-MAJOR
HARRIS, TERENCE X./YALE/FIZICĂ NUCLEARĂ
JOHNSON, NORMA E.U./ARIZONA/BIOTOXINE
KAPLAN, SCOTT M./USMC/SERGEANT ARTILERIE
KASCYNSKI, THERESA E./3M CORP/FOSFAȚI
KEMPER, PAULENE J. KOZLOWSKI/JOHNS HOPKINS/DERMATOLOGIE
KOZLOWSKI, CHARLES R./USMC/SERGEANT-MAJOR
LAMB, MARK I./ARMALTE/BALISTICĂ
LAWSON, JANE R./U.TEX/INSECTICIDE
LEE, MORGANT./USMC/SERGEANT-MAJOR
MAKIN, DENISE E./COLORADO UNIV/AGENȚI CHIMICI
McDONALD, SIMON K./LABORATORUL LVRMRE/FIZICĂ NUCLEARĂ
NORTON, PAUL G./PRINCETON/AMINOACIZI
OLIVER, JENNIFER F./SLCN STRS/SOFTWARE COMPUTER
PARKES, SARAHT./USC/PALEONTOLOG
REICHART, JOHN R./USMC/SERGEANT-MAJOR
RIGGS, WAYLON J./NAVY SEALS/COMANDANT
SHORT, GREGORY J./CCA CLA/SERGEANT
TURNER, JENNIFER C./UCLA/INGINER GENETICIAN
WILLIAMS, VICTORIA D./WASHINGTON/GEOFIZICIAN
YATES, JOHN F./USAF/COMANDANT

Cameron își ridică privirea către Trent.

— Cum ai făcut rost de asta?

Trent zâmbi. Era primul zâmbet adevărat pe care-l văzuse Cameron pe fața lui

Trent în acea oră de când îl cunoscuse.

— Îți amintești de tipii aceia de care ți-am povestit, cei care se aflau într-o mașină parcată în fața casei părinților mei?

— Da...

— Ei bine, l-am urmărit pe unul dintre ei până acasă. L-am oprit în ușa apartamentului său și i-am pus câteva întrebări. A fost foarte cooperant, odată ce a fost... motivat corespunzător.

— Ce i s-a întâmplat? întrebă Cameron prudent.

Când răspunse, vocea lui Trent era dură, rece, complet lipsită de emoții.

— A murit.

*

Snake stătea încătușat de același stâlp ca Henri Rae și Luc Champion, pe puntea E. Îi fuseseră scoase armele și echipamentul de protecție. Stătea acolo, prins cu cătușe de stâlp, îmbrăcat în hainele sale de camuflaj, în echipament complet de luptă.

Schofield, Riley și Rebound stăteau pe punte în fața lui, privindu-l. Mother se afla și ea pe puntea bazinului, așezată pe un scaun, arătând precum Cleopatra pe tron. Schofield îi rugase pe Book și pe Rebound să o aducă afară, pe punte, pentru asta.

Ultimul dintre toți, aflat în spatele lui Schofield, era James Renshaw. Singurul civil de pe puntea bazinului.

Atmosfera era tensionată. Nimeni nu rostea niciun cuvânt.

Schofield își privi ceasul.

Era 15.42.

Își aminti ce spusese Abby Sinclair despre erupția solară din atmosfera de deasupra stației polare Wilkes. O spărtură în erupția solară avea să treacă pe deasupra stației la ora 15.51.

Nouă minute.

Trebuia să grăbească lucrurile. Gant și ceilalți erau încă jos, în cavernă, și voia să-i contacteze și să afle exact ce se afla acolo, înainte să sune la McMurdo.

Schofield apăsă un buton pe partea laterală a ceasului său și imaginea de pe ecran se schimbă. Apăru cronometrul. Afișa numere care arătau o secvență crescătoare:

1:52:58

1:52:59

1:53:00

„La naiba” se gândi Schofield.

Avea să fie o acțiune contracronometru. După ce vorbea cu cei de la McMurdo la ora 15.51, le mai rămânea mai puțin de o oră să-și dea seama cum ar putea căuta și distruge nava de război franceză care naviga dincolo de coastă, așteptând să-și arunce rachetele către stația polară Wilkes.

— În regula, spuse Schofield, întorcându-se către grupul adunat în jurul lui.

Book. Rebound. Voi sunteți primii.

Book și Rebound dădură raportul.

Fuseră amândoi afară, lucrând la antena stației, lângă una dintre clădirile exterioare.

— Și apoi, tu ne-ai apelat și ai cerut ca unul dintre noi să meargă și să-l verifice pe domnul Renshaw, spuse Book. Snake a preluat apelul, așadar el s-a dus să execute comanda. S-a întors după aproximativ cincisprezece minute și a spus că totul era în regulă; a spus că domnul Renshaw era tot în camera lui și că fusese doar o alarmă falsă.

Schofield aprobă din cap – acela fusese momentul în care el fusese împușcat.

Book continuă:

— Puțin mai târziu, am urcat să văd ce face Mother, însă Snake m-a oprit și a spus că se duce el. Nu m-am gândit la nimic rău atunci, așa că am spus că poate să se ducă dacă vrea.

Schofield aprobă din nou din cap – acela fusese momentul când Mother fusese atacată.

Păși înainte ca să fie exact în fața lui Snake.

— Sergent, spuse el. Ai vrea să-ți explici comportamentul?

Snake nu spuse nimic.

Schofield continuă:

— Sergent, te-am întrebat dacă ai vrea să-mi explici ce *naiba* se întâmplă aici.

Snake nici nu tresări. Rânjea pur și simplu cu răceală către Schofield.

Schofield îl ura, ura și să-l vadă.

Acesta era bărbatul care-l împușcase – îl omorâse – și apoi *verificase*, să se asigure că era mort.

Schofield se gândise la cele întâmplate.

În final, sticla jivrată de pe punte explica totul. Sticla albă, jivrată, pe care călcase Schofield doar cu câteva clipe înainte să fie împușcat.

Explica două lucruri: *de ce* putuse Snake să tragă în siguranță cu o armă în atmosfera gazoasă a stației polare Wilkes și *de unde* trăsese cu acea armă.

Până la urmă, răspunsul era simplu.

Snake nici măcar nu trăsese din interiorul stației cu pușca sa cu luneta. Trăsese *din afara* stației. Făcuse o gaură mică, rotundă, în domul de sticlă albă, înghețată, care se afla deasupra puțului central al stației și apoi trăsese în jos *prin* acea gaură în Schofield. Sticla jivrată pe care o dislocase din dom pentru a face gaura căzuse prin ax până pe puntea E. Aceași sticla pe care călcase Schofield doar cu câteva clipe înainte să fie împușcat.

Schofield îl privi pe Snake.

Mother spuse încet:

— A spus că face parte din ICG.

Book și Rebound se întoarseră instantaneu, auzind cuvintele lui Mother.

— Ei bine, sergent? întrebă Schofield.

Snake nu scoase un cuvânt.

Schofield continuă:

— Nu ești prea vorbăreț, nu?

— Era al naibii de vorbăreț atunci când se pregătea să mă facă file, spuse Mother. Eu zic să-i tăiem boașele și să-l punem să se uite când le dăm balenelor să le mănânce.

— Bună idee, făcu Schofield în timp ce-l privea cu furie pe Snake.

Acesta rânji doar, drept răspuns.

Schofield simți cum îi sporește furia. Era nervos. În acel moment nu voia decât să dea cu Snake de toți pereții și să-i șteargă rânjetul ăla de pe fața lui nenorocită...

Însă ca lider, pur și simplu nu-ți permiți să te înfurii sau să te superi.

Încă o dată, cuvintele lui Trevor Barnaby îi răsunară în minte.

Schofield se întrebă dacă Barnaby avusese vreodată un soldat infiltrat în unitatea lui. Se întrebă ce ar fi făcut în *această* situație celebrul comandant SAS.

— Book, spuse Schofield, vreo părere?

Buck Riley îl privi cu tristețe pe Snake și clătină din cap. Părea să fie cel mai afectat de revelația că Snake era un soldat infiltrat de ICG.

— Nu m-am gândit că ești un trădător, Snake, zise Book. Apoi, se întoarse către Schofield. Nu tu trebuie să-l ucizi. Nu aici. Nu acum. Du-l acasă. Trimite-l la închisoare.

În timp ce Book vorbea, Schofield îl privea cu furie pe Snake. Acesta îi întoarse o privire disprețuitoare.

Urmă o tăcere lungă.

Schofield o rupse.

— Povestește-mi despre Grupul de Convergență a Informațiilor, Snake.

— E o rană frumoșică, spuse Snake ușor, încet, privind rana cusută de pe gâtul lui Schofield. Rana pe care Snake însuși i-o produsese. Ar trebui să fii mort.

— Nu mi-ar fi convenit, spuse Schofield. Povestește-mi despre ICG.

Snake îi aruncă un ușor zâmbet rece. Apoi începu să râdă încet.

— Ești un om mort, spuse Snake calm. Apoi se întoarse cu fața spre ceilalți. Veți muri cu toții.

— Ce vrei să spui? întrebă Schofield.

— Ai vrut să știi despre ICG, spuse Snake. Tocmai ți-am povestit.

— ICG-ul ne va ucide?

— ICG-ul nu vă va lăsa niciodată să trăiți, replică Snake. Nu este posibil. Nu după ce ați văzut aici. Când guvernul Statelor Unite va pune mâna pe nava spațială,

nu-și va putea permite ca o mână de idioți ca voi să știe despre asta. Veți muri cu toții. Fiți siguri de asta.

Cuvintele lui Snake pluteau în aer. Toți cei de pe punte erau tăcuți.

Răsplata lor pentru că ajunseseră atât de repede la stația polară Wilkes și o apăraseră împotriva francezilor avea să fie o sentință la moarte.

— Minunat, spuse Schofield. E pur și simplu minunat. Pun pariu că ești al naibii de mândru de tine, îi zise el lui Snake.

— Loialitatea mea față de țara mea este mai mare decât cea față de tine, Scarecrow, afirmă Snake disprețuitor.

Schofield încleșta din dinții. Păși înainte. Book îl trase înapoi.

— Nu acum, spuse Book rapid. Nu aici.

Schofield făcu un pas înapoi.

— Locotenente! se auzi o voce de femeie de undeva din partea de sus a stației.

Schofield ridică privirea.

Abby Sinclair se apleca peste balustrada punții A.

— Locotenente! țipă ea. A sosit momentul!

Schofield intră rapid în sala de transmisiuni de pe puntea A. Hook și James Renshaw îl urmară. Rebound rămăsese jos, pe puntea E, ca să-l țină pe Snake sub supraveghere.

Abby se așezase deja în fața consolei radio. Aruncă încă o privire atunci când îl văzu pe Renshaw pătrunzând în cameră.

— Bună, Abby, spuse Renshaw.

— Bruia, James, răspunse Abby, precaută.

Abby se întoarse către Schofield.

— Ruptura ar trebui să se afle deasupra noastră în orice clipă. Apăsă un buton de pe consolă. Din două interfoane montate pe perete începură să se audă parașiți. Acesta este sunetul erupției solare, spuse Abby. Însă, dacă așteptați doar... câteva... secunde...

Brusc, sâsăitul se opri și se făcu tăcere.

— Gata, anunță Abby. Aceasta este ruptura, locotenente. Profită de ea.

Schofield se așeză în fața consolei și puse mâna pe microfon.

Apăsă butonul pentru emisie, însă exact când să vorbească, din boxele montate pe perete se auzi un sunet ciudat, șuierător, de frecvența înaltă. Părea o microfonie, interferențe.

Schofield dădu imediat drumul butonului și privi către Abby.

— Ce am făcut? Am apăsat pe ceva?

Abby se încruntă și apăsă câteva taste.

— Nu. Nu ai făcut nimic.

— E de la erupția solară? E posibil să fi calculat greșit momentul?

— Nu, spuse Abby ferm.

Mai apăsă câteva butoane.

Nu se întâmplă nimic.

Sistemul părea că nu răspunde la ceea ce făcea ea. Sunetul șuierător de frecvență înaltă umplu sala de transmisiuni.

Abby spuse:

— E ceva în neregula, acestea nu sunt interferențe de la erupția solară. E altceva. E ceva diferit. E aproape ceva electronic. Ca și cum cineva ne-ar bruia...

— Ne-ar bruia?

— E ca și cum ar fi ceva între noi și McMurdo care împiedică semnalul nostru să ajungă la ei, zise Abby.

— Scarecrow... se auzi o voce de undeva din spatele lui Schofield.

Schofield se întoarse.

Era Rebound.

Stătea în ușa camerei radio.

— Credeam că ți-am spus să rămâi jos cu...

— Domnule, ar fi bine să vedeți asta, replică Rebound. Ar fi bine să vedeți asta acum. Rebound își ridică mâna stângă.

Era ecranul portabil pe care-l adusese Schofield mai devreme de la aeroglisoare. Ecranul micuț care prezenta imaginile captate de două telemetre montate pe aeroglisoarele de afară.

Rebound traversă rapid sala de transmisiuni și-i înmâna ecranul lui Schofield.

Acesta privi pe ecran și ochii i se măriră instantaneu de groază.

— Oh, *Hristoase*, făcu el.

Ecranul era plin de puncte luminoase clipitoare, de culoare roșie.

Arătau ca un roi de albine, care convergea într-un punct; se apropiau toate de centrul ecranului.

Schofield numără douăzeci de impulsuri luminoase.

Douăzeci...

Toate convergeau către stația polară Wilkes.

— Dumnezeule mare...

Și apoi, brusc, Schofield auzi o voce.

O voce care-i îngheță sângele.

Venea din boxele aliniate pe pereții camerei radio. Se auzea puternic și dur, ca și cum ar fi fost un mesaj de la Dumnezeu însuși.

— Atenție, stația polară Wilkes. Atenție, rosti vocea.

Era o voce clară și educată.

— Atenție forțe americane de la stația polară Wilkes. Așa cum v-ați dat cu

siguranță seama până acum, liniile voastre de comunicații au fost interceptate. Nu are niciun sens să încercați să vă contactați baza de la McMurdo – nu veți putea efectua transmisia. Sunteți sfătuiți să depuneți armele imediat. Dacă nu renunțați la apărare înainte de sosirea noastră, vom fi nevoiți să executăm o pătrundere prin forță. O astfel de pătrundere, doamnelor și domnilor, va fi dureroasă.

Ochii lui Schofield se măriră la auzul vocii. Accentul englezesc era mult prea evident.

Era o voce pe care Schofield o cunoștea bine. O voce din trecut.

Era vocea lui Trevor Barnaby. Generalul de brigadă Trevor I. Barnaby, din cadrul forțelor SAS ale Majestății Sale.

A CINCEA INCURSIUNE

16 iunie, ora 15.51

— Oh, Isuse! exclamă Rebound.

— Cât mai durează până ajung aici? întreba Book.

Ochii lui Schofield erau lipiți de ecranul portabil. Privi fereastra din josul ecranului. Era reprezentarea schematică a unui aeroglisor. Aeroglisorul reprezentat prin linii se rotea în fereastră. Sub el, erau scrise cuvintele: BELL TEXTRON SR. N7-S-AERONAVĂ CU PERNĂ DE AER (UK).

— Sunt cei de la SAS, zise Rebound neîncrezător. Sunt nenorociții de la SAS.

— Liniștește-te, Rebound, spuse Schofield. Nu suntem încă morți. Se întoarse către Book. Se află la cincizeci și cinci de kilometri distanță. Se îndreaptă spre noi cu 130 de kilometri pe oră.

— Cu siguranță nu sunt prietenoși, interveni Book.

Schofield zise:

— Cincizeci și cinci de kilometri cu 130 de kilometri pe oră. Asta ce înseamnă...

— Douăzeci și șase de minute, calculează Abby rapid.

— Douăzeci și șase de minute. Schofield înghiți în sec. La naiba!

În cameră se așternu tăcerea.

Schofield îi putea auzi răsuflarea lui Rebound. Acesta respira repede, agitat.

Toată lumea îl urmărea pe Schofield, așteptând ca el să ia o decizie.

Schofield trase aer adânc în piept și încercă să evalueze situația. SAS-ul – Serviciul Aerian Special Britanic – unitatea de forțe speciale cea mai periculoasă din lume, se îndrepta chiar acum către stația polară Wilkes.

Și era condusă de Trevor Barnaby – bărbatul care-l învățase pe Schofield tot ce știa despre războiul de incursiune secret. Bărbatul care, în cei optsprezece ani de când conducea SAS-ul, nu ratase niciodată o misiune.

Peste toate astea, Barnaby îi bruia radioul lui Schofield, împiedicându-l să intre în contact cu McMurdo, cu singurii oameni din lume care erau capabili să distrugă nava de război franceză care naviga dincolo de coastă, așteptând să-și lanseze rachetele către stația polară Wilkes.

Schofield își verifică cronometrul. Arăta:

2:02:31

2:02:32

2:02:33

„La naiba”, se gândi el.

Mai rămăsese mai puțin de o oră până când lansau rachetele.

„La naiba.” Lucrurile se mișcau prea repede. Era ca și cum întreaga lume se închidea în jurul lui.

Schofield privi din nou ecranul telemetrelor și roiul de puncte care se apropia de stația polară Wilkes.

Douăzeci de aeroglisoare, se gândi el. Probabil cu doi sau trei oameni în fiecare. Asta însemna minimum cincizeci de oameni.

Cincizeci de oameni.

Iar Schofield câți avea?

Trei bărbați în cadrul stației. Încă trei jos, în peșteră. Pe Mother jos în magazie și pe Snake legat cu cătușe de un stâlp de pe puntea E.

Situația nu era doar rea.

Era lipsită de speranță.

Fie rămâneau aici și duceau o luptă sinucigașă cu cei de la SAS, fie fugeau – încercau să ajungă la McMurdo în aeroglisoarele lor și se întorceau mai târziu cu întăriri.

Chiar nu aveau nicio opțiune.

Schofield își ridică privirea către grupul micuț adunat în jurul lui.

— În regula, spuse el. Plecăm de aici.

Picioarele lui Schofield scoaseră un zgomot puternic când aterizară pe podeaua metalică, rece, a punții E. Parcurse rapid puntea, către tunelul sudic și magazia în care se afla Mother.

— Ce se petrece? se auzi o voce din cealaltă parte a punții.

Snake.

— Probleme, locotenente?

Schofield se apropie de soldatul încătușat. Îi văzu pe cei doi oameni de știința francezi îngenuncheați de fiecare parte a sa. Priveau pur și simplu în pământ, resemnați.

— Ai făcut o greșeala, îi spuse Schofield lui Snake. Ai început să-ți omori propriii oameni prea devreme. Ar fi trebuit să aștepti până când erai sigur că am securizat această stație. Acum, douăzeci de aeroglisoare britanice se îndreaptă rapid către noi și nu se văd întăriri la orizont. Vor fi aici în douăzeci și trei de minute.

Fața lui Snake rămase impasibilă, rece.

— Și știi ce? continuă Schofield. Vei fi aici când sosesc.

Începu să se îndepărteze.

— Ai de gând să mă *lași* aici? întrebă Snake neîncrezător.

— Da.

— Nu poți face asta. *Ai nevoie* de mine, spuse Snake.

Schofield își privi ceasul în timp ce mergea.

Douăzeci și două de minute până când soseau cei de la SAS.

— Snake, ai avut o șansă și ai ratat-o. Acum ar fi bine să te rogi să trecem de linia lor și să ajungem la McMurdo. Pentru că, dacă nu facem asta, toată această stație – și orice este îngropat în gheața de dedesubtul ei – se va pierde pentru totdeauna.

Schofield se opri la intrarea în tunelul sudic și se întoarse.

— Și, între timp, îți poți încerca norocul cu Trevor Barnaby.

Spunând asta, Schofield îi întoarse spatele lui Snake și pătrunse în tunelul sudic. Coti imediat la dreapta și intră în magazia unde se afla Mother. Aceasta stătea iar pe podea, lângă perete. Își ridică privirea când intra Schofield.

— Probleme? întrebă ea.

— Ca întotdeauna, răspunse Schofield. Te poți mișca?

— Ce se întâmplă?

— Aliatul nostru preferat tocmai și-a trimis aici cele mai bune trupe ca să pună mâna pe stație.

— Ce vrei să spui?

— Cei de la SAS se îndreaptă spre noi și nu par prietenoși.

— Câți sunt?

— Douăzeci de aeroglisoare.

— La naiba! exclamă Mother.

— La asta mă gândeam și eu. Te poți mișca?

Schofield se agita deja în spatele scaunului lui Mother să vadă dacă putea aduna toate pungile cu lichid și perfuziile intravenoase.

— Cât mai durează până ajung aici? întrebă Mother.

Schofield își privi rapid ceasul.

— Douăzeci de minute.

— Douăzeci de minute, repetă Mother.

În spatele ei, Schofield prinse rapid două perfuzii.

— Scarecrow... începu Mother.

— O secundă.

— Scarecrow.

Schofield se opri și-și ridică privirea către Mother.

— Oprește-te, rosti Mother încet.

Schofield o privi.

Mother spuse:

— Scarecrow. Pleacă de aici. Ieși de aici imediat! Chiar dacă am avea un pluton

complet de doisprezece spadasini, tot nu am fi capabili vreodată să ținem la distanță un pluton întreg de soldați SAS.

„Spadasin” era termenul pe care-l folosea Mother pentru a desemna un soldat din infanteria marină, referindu-se la sabia de onoare pe care o purta orice astfel de soldat când era echipat în uniforma de gală.

— Mother...

— Scarecrow, cei de la SAS nu reprezintă niște trape obișnuite, așa ca noi. Sunt ucigași, ucigași instruiți. Sunt *instruiți* să meargă într-o zonă ostilă și să-i omoare pe toți din jur. Nu iau prizonieri. Nu pun întrebări. Eiucid. Mother făcu o pauză. Trebuie să evacuezi stația.

— Știu.

— Și nu poți face asta cu o băbuță cu un singur picior așa ca mine, care te trage înapoi. Dacă vrei să spargi blocada asta, vei avea nevoie de oameni care se pot mișca, oameni care se pot mișca rapid.

— Nu te voi lăsa aici...

— Scarecrow. *Trebuie* să ajungi la McMurdo. Trebuie să aduci întăriri.

— Și apoi?

— Și apoi, ce? Și apoi te poți întoarce aici cu un nenorocit de *batalion* de spadasini, îi bombardezi pe idiotii ăștia de britanici, salvezi fata și ești eroul zilei. Asta faci.

Schofield o privi în tăcere pe Mother. Aceasta îi susținu privirea uitându-se drept în ochii lui.

— Du-te, rosti ea încet. Pleacă acum. Îmi va fi bine.

Schofield nu spuse nimic, doar continuă să o privească.

Mother ridică nonșalant din umeri.

— Vreau să spun, cum am zis și mai devreme, nimic nu se compară cu un sărut bun din partea unui bărbat arătos ca tine...

În acel moment, fără avertizare, Schofield se apleca înainte și o sărută pe Mother rapid pe buze. Sărutul fu unul scurt – o atingere rapidă –, însă ochii lui Mother se făcură cât cepele. Schofield se ridică. Mother trase aer adânc în piept.

— Oau, *mamă*, făcu ea.

— Găsește un loc în care să te ascunzi și rămâi acolo, o sfătui Schofield. Mă voi întoarce. Îți promit.

Și apoi, Schofield părăsi camera.

Motorul aeroglisorului se trezi la viață cu un hârâit.

Pe locul pilotului, Rebound apăsă accelerația la maximum. Acul de pe tahometru sări la 6 000 de rotații pe minut.

În acea clipă, cel de-al doilea aeroglisor al marinei veni alunecând peste zăpada puternic bătătorită. Motorul său se tură sonor când acesta se opri din alunecare lângă aeroglisorul lui Rebound.

Vocea lui Buck Riley se auzi în casca lui Rebound.

— Mai avem cincisprezece minute, Rebound. Haide să le ducem la clădirea principală și să le încărcăm.

Schofield își privi ceasul în timp ce parcurgea rapid tunelul exterior de pe puntea B.

Rămăseseră cincisprezece minute.

— Fox. Mă auzi? spuse el în microfonul din cască în timp ce mergea. Așteptând răspunsul, își puse rapid mâna peste microfon. Să mergem, fraților! țipă el.

Rezidenții rămași la Wilkes – Abby și cei trei oameni de știință bărbați, Llewellyn, Harris și Robinson – își părăseau grăbiți camerele.

Llewellyn și Robinson trecură în fugă pe lângă Schofield. Erau îmbrăcați în hanorace negre, groase. Se îndreptau în grabă către puțul central al stației.

Brusc, vocea lui Gant se auzi în casca lui Schofield.

— Scarecrow, aici Fox, te aud. N-o să-ți vină să crezi ce este aici, jos.

— Da, ei bine, ție n-o să-ți vină să crezi ce este aici, sus, replică Schofield. Îmi pare rău, Fox, dar va trebui să-mi povestești mai târziu. Avem mari probleme aici, sus. Un pluton întreg de soldați SAS se îndreaptă către stație și vor fi aici în aproximativ paisprezece minute.

— Isuse! Ce ai de gând să faci?

— Vom pleca. Trebuie. Sunt pur și simplu prea mulți. Singura noastră șansă este să ne întoarcem la McMurdo și să aducem aici cavaleria.

— Ce ar trebui să facem noi aici, jos?

— Stați acolo unde vă aflați. Îndreptați-vă armele către bazin și trageți în primul lucru care-și scoate capul din apă.

Schofield privi în jur în timp ce vorbea. Nu reușea s-o vadă pe Kirsty pe

niciunde.

— Ascultă, Fox, trebuie să închid, spuse el.

— Ai grijă, Scarecrow.

— Și tu. Scarecrow, terminat.

Schofield se întoarse instantaneu.

— Unde este fata? țipă el.

Nu primi niciun răspuns. Abby Sinclair și omul de știință pe nume Harris erau ocupați să-și ia hanoracele și alte articole de valoare din camere. Chiar atunci, Harris ieși din camera lui și trecu în grabă pe lângă Schofield cu o grămadă de hârtii în brațe.

Schofield o văzu pe Abby ieșind din camera ei. Își punea pe ea în grabă un hanorac albastru, greu.

— Abby! Unde este Kirsty? întreba Schofield.

— Cred că s-a întors în camera ei!

— Unde este camera ei?

— În josul tunelului! Pe stânga, țipă Abby, arătând în josul tunelului, în spatele lui Schofield.

Schofield alergă de-a lungul tunelului exterior al punții B, căutând-o pe Kirsty.

Mai erau douăsprezece minute.

Schofield dădu de perete fiecare ușă lângă care ajunsese.

Prima ușă. Un dormitor. Nimic.

A doua ușă. Încuiată. Avea un semn de pericol biologic cu trei cercuri pe ea. Laboratorul de biotoxine. Kirsty nu putea fi înăuntru.

A treia ușă. Schofield o deschise.

Și, brusc, se opri.

Schofield nu mai văzuse această cameră înainte. Era un fel de congelator, de genul celor utilizate pentru depozitarea alimentelor. Acum nu mai era folosit pentru asta, se gândi Schofield. Acum, această cameră de congelare depozita altceva.

Erau trei cadavre înăuntru.

Samurai, Mitch Healy și Hollywood. Zăceau cu toții pe spate, cu fața în sus.

După lupta cu francezii, Schofield ordonase ca trupurile oamenilor săi care căzuseră în luptă să fie duse într-un congelator, acolo unde aveau să fie ținute până când puteau fi duse acasă pentru o înmormântare corespunzătoare. Acesta era în mod evident locul în care fuseseră aduse cadavrele.

Mai exista însă și un al patrulea cadavru în camera de congelare. Se afla pe podea, lângă corpul lui Hollywood, și fusese acoperit cu un sac maro de iută.

Schofield se încruntă.

Un alt cadavru?

Nu putea fi unul al soldaților francezi, întrucât cadavrele lor nu fuseseră mutate

din locurile în care se aflau...

Și apoi, brusc, Schofield își aminti.

Era Bernard Olson.

Doctorul Bernard Olson.

Omul de știință despre care se spunea că fusese ucis de James Renshaw cu câteva zile înainte ca Schofield și echipa lui să sosească la Wilkes. Rezidenții de la Wilkes trebuie să-i fi pus cadavrul aici.

Schofield se uita la ceasul.

Unsprezece minute.

Și apoi, dintr-odată, își aminti ceva ce spusese Renshaw după ce el se trezise în camera acestuia, legat de pat. Când îi dăduse drumul, Renshaw îl rugase pe Schofield să facă brusc ceva ciudat. Îl rugase – dacă ar fi avut vreodată ocazia – să cerceteze trupul lui Olson, în special limba și ochii.

Schofield nu înțelegea care era treaba cu limba și ochii mortului. Însă Renshaw insistase că-i vor dovedi nevinovăția.

Zece minute și jumătate.

„Nu este timp suficient. Trebuie să ies de aici.”

Însă, Renshaw îi salvase viața...

„În regulă.”

Schofield intră grăbit în camera de congelare și se lăsă în genunchi lângă sacul de culoare maro. Îl dădu la o parte de pe cadavru.

Bernard Olson îl privea pe Schofield cu ochi reci, lipsiți de viață. Era un bărbat urât – gras și chel, cu o față grasă, ridată. Pielea îi era albă ca laptele.

Schofield nu pierdu timpul. Verifică mai întâi ochii.

Erau puternic înroșiți pe margini, inflamați. Injectați cu sânge într-un mod oribil.

Apoi, își întoarse atenția către gura mortului.

Gura era închisă. Schofield încercă s-o deschidă, însă falca era înțepenită. Nu voia să se miște deloc.

Schofield se aplecă mai aproape și desfăcu buzele mortului, ca să-i poată examina limba.

Buzele se deschiseră.

— Căh, tresări Schofield când o văzu.

Înghiți repede, ca să alunge greața.

Bernie Olson își mușcase limba.

Nu se știe de ce, înainte să moară, Bernie Olson strânsese puternic din dinți și se mușcase atât de puternic, încât își tăiase singur limba în două.

Zece minute.

„E suficient, este timpul să plec.”

Schofield alergă spre ușă și, în timp ce trecea pe lângă cadavrul lui Mitch Healy

în drum spre ieșire, luă casca soldatului mort de pe podea.

Schofield ieși din congelator exact când Kirsty venea în fugă prin tunelul exterior al punții B.

— Trebuia să iau un hanorac, începu ea, scuzându-se. Celălalt s-a udat...

— Haide, spuse el, prinzând-o de mână și trăgând-o prin tunel.

În timp ce se întorceau în tunelul care conducea către puțul central, Schofield auzi pe cineva strigând:

— Așteptați-mă!

Schofield se întoarse.

Era Renshaw. Se grăbea cât de mult îl duceau picioarele lui scurte, alergând prin tunelul exterior curbat spre Schofield și Kirsty. Era îmbrăcat într-un hanorac albastru gros și căra o carte groasă sub braț.

— Ce naiba faci? întreba Schofield.

— Trebuia să iau asta, spuse Renshaw, arătând spre cartea de sub braț, în timp ce trecea în fugă de Schofield și se îndrepta către puțul central.

Schofield și Kirsty îl urmară.

— Ce naiba este acolo așa important? țipă Schofield.

Renshaw răspunse:

— Nevinovăția mea!

În afara stației, zăpada zbura orizontal.

Îl lovi pe Schofield în față – izbindu-se de ochelarii lui argintii – când acesta ieși pe ușa principală de acces, alături de Kirsty și Renshaw.

Mai erau opt minute.

Până când soseau cei de la SAS.

Cele două aeroglisoare albe ale marinei se aflau deja în fața intrării principale în stație. Book și Rebound stăteau în spatele celor două vehicule mari, îndemnându-i pe rezidenții de la Wilkes să intre mai repede în aeroglisorul alb al lui Rebound.

Planul lui Schofield era simplu.

Aeroglisorul lui Rebound avea să efectueze transportul. Ducea șase oameni, așadar avea să fie utilizat pentru a-i transporta pe toți rezidenții de la Wilkes – Abby, Llewellyn, Harris, Robinson și Kirsty –, plus Rebound însuși.

Book și Schofield aveau să asigure acoperirea, apărând vehiculul de transport în timp ce se îndrepta spre est și încerca să depășească aeroglisoarele celor de la SAS care se îndreptau în viteză către stația polară Wilkes.

Book avea să îl conducă pe cel de-al doilea aeroglisor al marinei, iar Schofield, pe aeroglisorul portocaliu al unității franceze. James Renshaw, hotărî Schofield, avea să meargă cu el.

Schofield îl văzu pe Rebound închizând ușa glisantă a aeroglisorului său; îl văzu pe Book urcându-se în pânza aeroglisorului său și dispărând în interiorul cabinei. Book ieși din nou, o secundă mai târziu, cu un geamantan mare, Samsonite, în brațe. Îl arunca prin zăpadă, către Schofield. Geamantanul ateriză cu o bufnitură puternică.

— Împotriva paraziților! strigă Book.

Schofield alergă către geamantan.

— Uite, îi spuse el lui Renshaw în timp ce alerga. Pune-ți asta.

Schofield îi dădu lui Renshaw casca soldatului din infanteria marină pe care o luase în drumul spre ieșirea din camera de congelare. Apoi, ridică rapid geamantanul mare Samsonite și se îndreptă către aeroglisorul francez.

Aeroglisorul francez stătea nemișcat în zăpadă în fața intrării principale în stație. Spre deosebire de cele două aeroglisoare albe ale USMC, era vopsit într-un portocaliu aprins, de prost gust.

Șapte minute.

Schofield sări pe pânza aeroglisorului francez și deschise ușa glisantă. Îl ceru lui Renshaw să-i paseze geamantanul mare Samsonite și-l aruncă în interior.

Schofield intră grăbit în cabină și se îndreptă către scaunul pilotului. Renshaw sări în aeroglisor în spatele lui și închise ușa glisantă.

Schofield întoarse cheia în contact.

Motorul reveni la viață cu un hârâit.

Elicea mare, de doi metri, din spatele aeroglisorului, începu să se rotească. Se învârti din ce în ce mai tare, până când, asemenea elicei de la un biplan vechi, trecu imediat la supraturație și deveni o ceață care se rotea rapid.

Sub pânza neagră de cauciuc a aeroglisorului, patru ventilatoare turbo mai mici intrară și ele în acțiune. Aeroglisorul mare se ridică ușor de pe pământ, pe măsură ce pânza i se umflă asemenea unui balon.

Schofield întoarse masivul vehicul portocaliu, astfel încât să-l aducă lângă cele două aeroglisoare albe ale marinei. Erau toate îndreptate înainte, cu spatele la stație.

Privind prin parbrizul de sticlă securizată al aeroglisorului său, Schofield putea vedea orizontul spre sud-vest. Strălucea într-un portocaliu fantomatic, punctat fiind de o serie de umbre întunecate. Pătrate mici, negre, cu baze, rotunde, care păreau că ridică o ceață în urma lor.

Aeroglisoarele britanice.

Se apropiau de stația polară Wilkes.

— În regulă, oameni buni, spuse Schofield în microfonul din casca sa. Să plecăm de aici.

Pământul se deplasa în viteză pe sub ei.

Cele trei aeroglisoare americane alunecau peste platforma de gheață cu o viteză fenomenală, unul lângă celălalt. Book și Schofield se aflau în partea exterioară, iar vehiculul de transport al lui Rebound era la mijloc.

Se grăbeau spre est, în direcția stației McMurdo. Cele trei aeroglisoare păstrau linia coastei, ocolind piciorul unui munte care se înălța deasupra unei întinderi enorme de apă, asemănătoare unui golf. Din loc în loc, golful avea aproximativ un kilometru și jumătate transversal, dar ca să-l ocolești pe uscat presupunea o călătorie de aproape 13 kilometri. Valurile enorme ale Oceanului Sudic se loveau sonor de baza stâncilor.

În timp ce aeroglisorul gonia pe platforma de gheață, Schofield privi în spatele lui. Văzu aeroglisoarele britanice apropiindu-se de stația polară Wilkes dinspre vest și sud.

— Probabil au aterizat la una dintre stațiile australiene, spuse el prin interfonul din cască.

„Stația Casey, cel mai probabil”, se gândi el. Era cea mai apropiată, aflată la aproximativ 100 de kilometri, la vest de Wilkes.

— Nenorociții de australieni, se auzi vocea lui Rebound.

La opt kilometri depărtare, în interiorul tăcut al aeroglisorului Bell Textron SR.N7-S de producție americană, generalul de brigada Trevor J. Barnaby privea impasibil prin geamul securizat al parbrizului vehiculului său.

Trevor Barnaby era un bărbat înalt, solid, de cincizeci și șase de ani, cu capul complet ras și un cioc negru, ascuțit. Privea prin parbrizul aeroglisorului său cu ochii reci, duri.

— Fugi, Scarecrow, rosti el cu voce tare. Măi, măi, ești deștept.

— Se îndreaptă către est, domnule, spuse un tânăr caporal SAS care manevra consola radio lângă Barnaby. De-a lungul coastei.

— Trimite opt aeroglisoare după ei, comandă Barnaby. Omoară-i. Toți ceilalți se vor îndrepta către stație, conform planului.

— Da, domnule.

Vitezometrul aeroglisorului lui Schofield depășea 130 de kilometri pe oră. Zăpada lovea parbrizul.

— Domnule, vin după noi! strigă vocea lui Rebound prin interfonul din casca lui Schofield.

Schofield își întoarse capul spre dreapta și-i văzu.

Mai multe aeroglisoare britanice se desprinseseră din grupul principal și se îndreptau către cele trei aeroglisoare americane fugare.

— Ceilalți se duc la stație, se auzi vocea lui Book.

— Știu, spuse Schofield. Știu.

Schofield se întorcea întruna în scaunul pilotului. Îl văzu pe Renshaw stând în secțiunea din spate a cabinei, arătând ușor ridicol cu casca supradimensionată a lui Mitch Healy pe cap.

— Domnule Renshaw, spuse Schofield.

— Da.

— E timpul să te faci util. Vezi dacă poți deschide geamantanul de pe podea.

Renshaw se lăsă imediat în genunchi și deschise încuietorile de pe geamantanul negru Samsonite care se afla pe podea, în fața lui.

Schofield conducea, întorcându-se la fiecare câteva secunde să vadă cum se descurca Renshaw cu geamantanul.

— Oh, la naiba! exclamă Renshaw când deschise geamantanul și văzu ce se afla în interiorul lui.

În acel moment, se auzi o bubuitură bruscă din afară și Schofield se întoarse din nou.

Cunoștea acel sunet... Și atunci văzu.

— Oh, nu... gemu el.

Prima racheta nimeri în terenul acoperit de zăpadă, *chiar în fața aeroglisorului aflat în plină viteză al lui Schofield.*

Lăsă în urmă un crater de trei metri în diametru și, o secundă mai târziu, aeroglisorul lui Schofield hurui în timp ce trecea peste marginea craterului, țâșnind prin norul de praf de deasupra lui.

— *Vine!* se auzi țipătul lui Rebound.

— Îndreptați-vă spre interior! răspunse Schofield, văzând marginea muntelui aflat la aproximativ o sută de metri spre stânga. Îndepărtați-vă de margine!

În timp ce vorbea, Schofield își întoarse din nou rapid capul. Văzu grupul de aeroglisoare britanice în spatele lui.

Observă și cea de-a doua rachetă.

Era albă, rotundă, cilindrică și tăia zăpada din fața aeroglisorului britanic aflat în fruntea celorlalte, urma spiralată de fum pe care o lăsa răsucindu-se în spatele ei. O rachetă antitanc Milan.

O văzu și Renshaw.

— Măiculiță!

Schofield apăsă accelerația la maximum.

Însă racheta se apropia prea repede. Se îndrepta rapid către aeroglisorul lui Schofield.

Prea repede.

Și apoi, brusc, în ultimul moment, Schofield trase puternic de volanul aeroglisorului său și întregul vehicul vira brusc către stânga, spre marginea stâncilor.

Racheta țâșni pe lângă prora aeroglisorului și Schofield trase instinctiv spre dreapta, iar racheta se opri în zăpada din stânga lui, izbucnind într-o explozie spectaculoasă de alb.

Schofield se întoarse imediat înapoi spre stânga, exact când o a doua rachetă se ciocni de terenul acoperit de zăpadă din imediata lui apropiere.

— Continuați să vă mișcați! țipă Schofield în microfon. Nu-i lăsați să vă prindă într-o poziție statică!

Cele trei aeroglisoare americane începură simultan mișcări oscilatorii în timp ce goneau prin peisajul Antarcticii, furtuna de rachete britanice fără țintă ciocnindu-se de zăpadă peste tot prin jurul lor. Explozii asurzitoare umplură aerul. Erupții masive de zăpadă și pământ țâșneau din teren.

Schofield se lupta disperat cu volanul aeroglisorului său. Aparatul urla gonind pe platforma de gheață, un animal scăpat de sub control, aplecându-se și virând în timp ce evita rachetele care cădeau ca o ploaie peste tot în jurul lui.

— Geamantanul! țipă Schofield la Renshaw. Geamantanul!

— În regulă! spuse Renshaw.

Scoase un tub compact, negru, din geamantanul Samsonite. Avea aproximativ un metru și jumătate lungime.

— OK, îi zise Schofield în timp ce trăgea puternic de volan pentru a evita o altă rachetă britanică. Aeroglisorul se zgâlțâi cu putere, în timp ce se întorcea puternic spre dreapta. Renshaw își pierdu echilibrul și căzu, lovindu-se de peretele cabinei.

— Fixează tubul în suport! țipă Schofield.

Renshaw găsi suportul în geamantan. Arăta ca o pușcă fără țeava – doar mânerul și trăgaciul, și un suport pe care se sprijinea umărul. Tubul compact, cilindric, se fixă la locul lui cu un păcănit.

— În regulă, domnule Renshaw. Tocmai ți-ai creat un lansator de rachete Stinger. Acum, utilizează-l!

— Cum?

— Deschide ușa! Puneți-l pe umăr! Îndreaptă-l către băieții răi și când auzi tonul, apasă trăgaciul! Mă ocup eu de restul!

— OK... spuse Renshaw neîncrezător.

Renshaw deschise la maximum ușa glisantă din dreapta aeroglisorului. Vântul șuierător din Antarctica pătrunse instantaneu în interiorul aeroglisorului. Renshaw se luptă cu el și-și făcu loc cu greu către ușa deschisă.

Își puse Stingerul pe umăr și-l întoarse în așa fel încât să poată privi prin vizor. Prin vizorul pentru vedere nocturnă, văzu aeroglisorul din față, prins între două fire

reticulare. Aeroglisorul britanic era verde fosforescent...

Și apoi, brusc, Renshaw auzi un sunet slab, ca un bâzâit.

— Aud tonul! spuse el emoționat.

— Atunci, apasă trăgaciul! îi răspunse Schofield.

Renshaw apăsă pe trăgaci.

Reculul Stingerului îl aruncă pe Renshaw înapoi pe podeaua cabinei.

Racheta țâșni din lansator. Detunătura zgâlțâi geamurile din spatele lui Renshaw.

Schofield urmări Stingerul rotindu-se în spirală prin aer spre aeroglisorul din fruntea grupului britanic. Dâra de fum pe care o lăsa în urmă făcea curbe grațioase prin aer, dezvăluindu-i traiectoria de zbor.

— Noapte bună, spuse Schofield.

Stingerul se izbi de aeroglisorul britanic din fruntea grupului și acesta explodă instantaneu, sfărâmându-se în mii de bucăți.

Celelalte aeroglisoare britanice continuau să meargă înainte neabătute, ignorându-și camaradul căzut. Unul dintre cele din spate pur și simplu trecu direct *prin* rămășițele arzânde ale aeroglisorului conducător care explodase.

— Ai tras bine, domnule Renshaw! spuse Schofield, știind foarte bine că Renshaw nu avea nimic de-a face cu succesul loviturii.

Schofield bănuise – corect – că britanicii trăgeau în ei cu rachete Milan anti-*tanc*. Însă, așa cum bine știa Schofield, rachetele Milan erau proiectate pentru a lovi tancuri și vehicule dotate cu blindaj. Nu sunt proiectate pentru a lovi vehicule care merg cu mai mult de 60 de kilometri la oră. Din acest motiv nu aveau succes împotriva aeroglisoarelor rapide ale lui Schofield.

Pe de altă parte, racheta Hughes MIM-92 Surface-to-Air Stinger era cu totul altă poveste. Era proiectată pentru a lovi avioane de luptă. Era proiectată să lovească vehicule care mergeau cu viteze supersonice. Așa stând lucrurile, era mai mult decât capabilă să lovească un aeroglisor care mergea cu o viteză de doar 130 de kilometri pe oră.

Ceea ce știa de asemenea Schofield era că racheta Stinger era poate arma de asalt cu lansator de umăr cel mai ușor de utilizat dintre toate câte fuseseră create vreodată. Fixai pur și simplu ținta, auzai tonul și apăsați pe trăgaci. Racheta se ocupa de rest.

În cabină, în spatele lui, Renshaw se ridică iar în picioare, nesigur. Odată ce-și recăpăta echilibrul, privi afară prin ușa glisanta și văzu rămășițele arzânde ale aeroglisorului britanic pe care-l distrusese.

— Măiculiță! rosti el încet.

Cele șapte aeroglisoare britanice rămase se apropiau.

— Book! se auzi vocea lui Rebound țipând. Am nevoie de ajutor aici!

— Rezistă! Vin! țipă Book în timp ce trăgea de volanul vehiculului său LEAC.

Aeroglisorul vira la dreapta – în jurul și în spatele vehiculului de transport al lui Rebound, punându-se între acesta și aeroglisoarele britanice care se apropiau.

Book privi afară spre dreapta sa, exact când o rafală de gloanțe îi lovi geamurile laterale. Apărură urme de zgârieturi, însă sticla nu se sparse. Era sticlă Lexan antiglonț.

Aeroglisoarele britanice erau aproape acum. Poate la douăzeci de metri distanță. Alunecau prin peisajul înghețat.

Se apropiară de cele trei aeroglisoare americane, asemenea unui grup de rechini înfometați.

— Book! Ajută-mă!

Book se afla acum în spatele lui Rebound.

Însă, din dreapta, patru dintre aeroglisoarele britanice se apropiau în grabă.

Book deschise unul dintre geamurile laterale cu țeava puștii sale MP-5 și apăsă pe trăgaci. O linie de găuri de glonț perfora gheața de lângă cel mai apropiat aeroglisor britanic.

Și apoi, brusc, aeroglisorul britanic se roti puternic și lovi partea laterală a vehiculului lui Book, impactul aruncându-l pe acesta din scaun.

— Scarecrow! Unde ești? țipă Book.

Book se urcă din nou în scaun și privi afară prin geamul său lateral către aeroglisorul britanic de lângă el. Se afla atât de aproape, încât Book îl putea vedea pe pilot – un bărbat îmbrăcat complet în negru, purtând masca neagră pentru față, marcă înregistrată a celor de la SAS. Alți doi bărbați se aflau în spatele aeroglisorului britanic, îmbrăcați și ei în negru. Book îl văzu pe unul din ei deschizând ușa laterală a aeroglisorului în care se aflau.

Aveau de gând să-l atace...

Și apoi, brusc, aeroglisorul britanic se umplu de lumină și geamurile sale din sticlă securizată se sparseră și zburară din cadru.

Book privi cu uimire cum aeroglisorul de lângă el explodează și rămâne în urmă.

Apoi, privi peste umăr și văzu aeroglisorul portocaliu al lui Schofield în spatele lui. Dâra de fum lăsată de o rachetă Stinger încă mai plutea în aer în fața aeroglisorului.

— Mulțumesc, Scare...

— Book! Atenție la stânga! se auzi vocea lui Schofield țipând.

Impactul îl arunca pe Book în lateral prin aer și lumea se clatină nebunește în timp ce aeroglisorul lui fu ridicat de pe pământ de impactul extraordinar și apoi, brusc, vehiculul masiv căzu din nou pe pământ fără să piardă din viteză.

Book era complet dezorientat. Încerca să urce din nou în scaunul pilotului, când un alt impact puternic îi lovi din nou aeroglisorul, de data aceasta dinspre dreapta.

— Scarecrow! țipă Book.

— Sunt într-o situație foarte dificilă aici!

— Te văd, Book! Te văd! Vin! Schofield privi afară prin parbrizul acoperit de zăpadă al aeroglisorului său.

Văzu aeroglisorul lui Book gonind înainte pe platforma de gheață din fața lui. De fiecare parte a lui se aflau două dintre aeroglisoarele negre ale britanicilor, lovindu-l puternic, pe rând.

— Renshaw! Cum te descurci cu racheta aceea?

— Sunt aproape gata... spuse Renshaw din spatele lui Schofield.

Încerca frenetic să fixeze un tub nou în lansator.

— Rezistă, Book! spuse Schofield.

Schofield accelerează motorul LEAC-ului său și acesta răspunde sporind viteza. Încet, începu să se apropie de cele trei aeroglisoare din fața lui – al lui Book și cele două britanice.

Treptat, aeroglisorul portocaliu al lui Schofield depăși cele trei aeroglisoare de pe partea stânga și apoi, brusc, rapid, alunecă în fața lor.

Schofield privi înapoi prin luneta, prin ceața creată de ventilatorul său turbo din spate și văzu cele trei aeroglisoare în spatele lui. Apoi, se întoarse să privească înainte și văzu aeroglisorul de transport al lui Rebound gonind peste platforma de gheață, la aproximativ douăzeci de metri spre stânga.

— Rebound! spuse Schofield.

— Da!

— Pregătește-te să mergi să-l iei pe Book!

— Poftim?

— Pregătește-te!

— Ce ai de gând să faci?

— O praștie, răspunde Schofield în timp ce-și scotea pușca MP-5. Se întoarse către Renshaw. Domnule Renshaw...

— Ce?

— Ține-te bine!

Și, spunând asta, Schofield devie aeroglisorul și trase puternic de volan spre dreapta.

Asemenea unei balerine ciudate de două tone, aeroglisorul lui Schofield făcu o întoarcere laterală completă, de o sută optzeci de grade, *exact în fața* aeroglisorului lui Book și a celor două vehicule britanice.

Schofield puse rapid vehiculul masiv în marșarier și porni din nou ventilatorul turbo.

Acum mergea înapoi!

Cu 130 de kilometri pe oră.

În fața lui Book și a celor două aeroglisoare britanice!

Schofield își scoase pușca MP-5 prin geamul lateral și lansă o salvă puternică de focuri de armă.

Parbrizul aeroglisorului britanic din partea stângă explodează sub asaltul gloanțelor. Schofield îl văzu pe oamenii din spatele parbrizului convulsionându-se, loviți de salva de focuri de armă.

Aeroglisorul britanic lovit se îndepărtă imediat de cel al lui Book și se pierdu în depărtare.

Book era în continuare în iad.

Aeroglisorul britanic din stânga sa dispăruse acum, însă cel din dreapta îl lovea cu o intensitate renăscută.

Cele două aeroglisoare goneau peste întinderea plată de gheață, unul lângă celălalt, cu motoarele urlând.

Și apoi, brusc, Book văzu ușa laterală a aeroglisorului deschizându-se. O țeava groasă de pușcă ieși prin ea.

— Oh, la naiba, făcu Book.

Din capătul țevii ieși un rotocol de fum – era un lansator de grenade M-60 – și o secundă mai târziu, întreaga ușă laterală a aeroglisorului lui Book exploda brusc înspre interior.

În cabină pătrunse rapid vântul.

Aruncaseră în aer ușa laterală a aeroglisorului său!

În acel moment, un obiect micuț, negru zbură prin gaura din partea laterală a aeroglisorului și traversă podeaua cabinei cu un zăngănit.

Book văzu imediat ce era.

Era un obiect micuț, negru, cilindric, cu numere albastre scrise pe laterală. În timp ce se rotea pe podeaua cabinei, arăta ca o grenadă obișnuită, însă, așa cum știa Book, era mult mai mult decât atât.

Era o încărcătură cu nitrogen.

Arma specifică doar celor de la SAS.

Cea mai avansată grenadă din lume. Avea chiar și un mecanism de siguranță, astfel că nu o puteai ridica și azvârli înapoi către persoana care o aruncase către tine. Perioada standard până la explozie: cinci secunde.

„Ieși din aeroglisor!” urlă cineva în mintea lui Book.

Book se aruncă spre partea laterală stângă a cabinei – partea cea mai îndepărtată de aeroglisorul britanic – și se îndreptă către ușă. O deschise rapid.

Cinci...

Vântul antarctic înghețat îl lovi în față.. Zăpadă orizontală aspră îi izbi ochii. Lui Book nu-i păsa. Zăpada nu avea să-l ucidă, iar o cădere din aeroglisor putea să facă asta. Însă încărcătura cu nitrogen cu siguranța avea să-l ucidă.

Patru... Trei...

Book ieși în vântul înghețat și închise imediat ușa glisantă în spatele său. Se lipi de partea superioară a pânzei negre de cauciuc care înconjura baza aeroglisorului. Fața îi era lipită de exteriorul geamurilor cabinei. Vântul puternic, urlător, îi asalta urechile.

Doi... Unu...

Book se ruga lui Dumnezeu ca geamurile din sticlă Lexan armată ale aeroglisorului să poată rezista...

Încărcătură cu nitrogen explodă în interiorul aeroglisorului.

Bum!

Un val de nitrogen lichid, albastru ca gheața, se lovi puternic de geam, exact în dreptul feței lui Book. Acesta își trase instinctiv capul spre spate.

Privi uimit interiorul cabinei aeroglisorului. Azotul lichid super rece se împrăștiase peste orice suprafață expusă din interiorul cabinei.

Orice suprafață expusă.

Pe partea interioară a geamului din fața lui se scurgea rășină albastră cleioasă. Book răsuflă ușurat. Sticla armată rezistase.

Și apoi, brusc... poc...!

Book își trase capul înapoi exact când geamul – înghețat bocnă din cauza azotului lichid și contractându-se rapid – se sparse într-o mie de pânze de păianjen.

— Book!

Se întoarse și văzu aeroglisorul lui Rebound apropiindu-se de el. Îl putea vedea pe Rebound prin parbriz, așezat pe scaunul pilotului.

— Urcă!

Aeroglisorul lui Rebound se apropie și mai mult de cel al lui Book. Ușa laterală a acestuia se deschise. Pernele de cauciuc ale celor două vehicule se atinseră ușor, apoi se îndepărtară din nou.

— Sari! strigă Rebound, vocea sa auzindu-se puternic în casca lui Book.

Book încercă să se ridice în picioare.

— Haide! rosti Rebound pe un ton poruncitor.

Book încercă să-și țină privirea ațintită asupra pernei negre de cauciuc a aeroglisorului lui Rebound. Încerca să nu se uite la fâșiile albe de zăpadă care goneau cu 130 de kilometri la oră în spatele aeroglisoarelor aflate în plină viteză.

Și apoi, cu coada ochiului, Book îl văzu.

Văzu aeroglisorul negru conturându-se în spatele aparatului lui Rebound.

Brusc, Book îl auzi pe Rebound țipând:

— Du-te acolo, Scarecrow! și apoi văzu ușa laterală a aeroglisorului britanic deschizându-se și lansatorul de rachete antitanc Milan apărând în interior.

Și apoi, Book observă rotocolul de fum care-i era familiar și văzu racheta țâșnind din lansator și zburând prin aer către el, lăsând în urmă o dâră de fum alb care forma spirale nebunești și, în acel moment, Book știa că era prea...

— Book! Pentru numele lui Dumnezeu, sări! Sări acum! La naiba!

Book sări.

Book zbură prin aer.

În timp ce zbura, văzu cu coada ochiului aeroglisorul britanic explodând, lovit de un Stinger american. Însă își lansase propria racheta înainte să fie lovit. Book văzu racheta cu vârful alb rotindu-se prin aer în direcția lui.

Și apoi, brusc, mâinile lui se loviră puternic de pânza din cauciuc negru a aeroglisorului lui Rebound, și acesta uită de racheta britanică, zgâriind disperat pânza de cauciuc în încercarea de a se prinde de ea.

Exact când picioarele sale erau cât pe ce să atingă solul care gonea sub aeroglisor, Book se prinse de un prezon de pe pânza aeroglisorului lui Rebound și privi în sus exact la timp ca să vadă racheta britanică lovind spatele aeroglisorului pe care tocmai îl părăsise și făcându-l bucățele.

— L-ai prins? întreba Schofield prin microfonul din cască.

Schofield încă gonea în fața aeroglisorului lui Rebound – continuând să meargă cu spatele. Putea vedea vehiculul lui Rebound gonind peste platforma de gheață, în spatele lui.

— L-am prins, răspunse Rebound. E înăuntru.

— Bun, făcu Schofield.

În acel moment, Schofield auzi focurile de armă.

Se întoarse imediat către stânga și-i văzu.

Era același aparat britanic care aruncase grenada în aeroglisorul lui Book. Doar că acum avea o înspăimântătoare pușcă-mitralieră multiscop – sau „Gimpy”, cum era cunoscută – ieșind din ușa sa laterală deschisă. Pușca mitralieră masivă, de mare putere, era montată pe un tripod și Schofield văzu o limba de foc de un metru ieșindu-i din țeavă, în timp ce scotea un urlet asurzitor, nepământean.

Aeroglisorul lui Rebound primi din plin atacul puștii-mitralieră. Scânteii, găuri de glonț și crăpături apărură peste tot.

Un fir subțire de fum negru începu să se ridice din spatele aeroglisorului lui Rebound și vehiculul începu să încetinească vizibil.

— Scarecrow! țipă Rebound. Avem o problemă gravă aici!

— Vin! răspunse Schofield.

— Sunt lovit rău și încetinesc! Trebuie să scap de o parte din greutate ca să-mi

pot menține viteza!

Schofield gâdea cu repeziciune. Încă mergea cu spatele peste platforma de gheață. Aeroglisorul lui Rebound se afla în partea sa dreaptă, iar cel britanic în stânga.

În final, Schofield spuse:

— Domnule Renshaw...

— Ce este?

— Treci la volan.

— Poftim?! exclamă Renshaw.

— E la fel cum ai conduce o mașină, doar că reacțiile sunt lente, zise Schofield.

Renshaw trecu în scaunul pilotului și prinse volanul.

— Acum, închide ochii, spuse Schofield.

— Ce?

— Fă-o! îi zise Schofield în timp ce-și ridică încet pușca MP-5... și făcu țandări parbrizul propriului aeroglisor!

Renshaw își acoperi ochii, în timp ce bucăți de sticlă explodară peste tot în jurul lui. Când îi deschise din nou avu o imagine foarte clară asupra celor două aeroglisoare care goneau laolaltă peste platforma de gheață „din spatele” lui.

— OK, spuse Schofield, trage-ne în fața aeroglisorului negru.

Renshaw acționa delicat volanul. Aeroglisorul alunecă ușor către stânga, astfel că ajunse în fața vehiculului negru britanic care trăgea în cel al lui Rebound.

— În regulă, spuse Schofield. Ține-l acolo.

Schofield își puse cureaua puștii MP-5 pe după gât și trase glisiera pistolului său automat Desert Eagle, armându-l.

— În regulă, domnule Renshaw. Apasă frâna.

Renshaw ridică privirea către Schofield, surprins.

— Poftim?

Și apoi își dădu seama ce făcea Schofield.

— Oh, nu. Nu poți vorbi serios...

— Fă-o, zise Schofield.

— În regulă...

Renshaw clătină din cap și apoi, după ce trase aer adânc în piept, își împinse ambele picioare cât de mult putu pe pedala de frână a aeroglisorului.

Aeroglisorul lui Schofield își pierdu întregul avânt într-o clipă și vehiculul britanic din spatele lui se lovi de el cu toată viteza, cele două aeroglisoare ciocnindu-se puternic.

Renshaw se pregăti de impact și, când acesta sosi, îl propulsă înapoi în scaun. Însă, când își ridică privirea, nu-i veni să-și creadă ochilor. Îl văzu pe Schofield

urcând prin parbrizul spart al aeroglisoriului lor și cățărându-se pe capota acestuia.

Cele două aeroglisoare ofereau o priveliște incredibilă. Erau acum lipite la vârf și mergeau amândouă înainte. Singura problemă era că unul din ele era îndreptat înainte, iar altul *înapoi*.

Silueta micuță a lui Schofield făcu trei pași fluizi, mergând ușor pe capota aeroglisoriului portocaliu, și sări pe capota celui negru care-l urmărea.

Picioarele lui Schofield tropăiră pe capota aeroglisoriului britanic. Zăpadă orizontală îi lovea spatele, în timp ce trăgea în parbrizul aeroglisoriului britanic cu MP-5-ul său. Parbrizul se sparse și Schofield îl văzu pe pilot căzând, într-o cascadă de sânge.

Însă mai erau doi oameni în interiorul cabinei, care în orice clipă aveau să-și întoarcă armele către Schofield.

Acesta alergă înainte și sări pe acoperișul aeroglisoriului aflat în plină viteză, exact când un voleu de gloanțe izbucni din interiorul cabinei.

Schofield alunecă pe acoperișul aeroglisoriului britanic cu picioarele înainte. Ușa din partea stângă a aeroglisoriului era încă deschisă și Schofield se roti pe burtă și întinse mâna peste marginea acoperișului cu pușca MP-5, făcându-i loc prin ușa laterală deschisă. Apăsă pe trăgaci și trase orbește în inamicul său nevăzut.

MP-5-ul rămase fără gloanțe și Schofield ascultă și așteptă. Dacă oricare din soldații de comando SAS supraviețuise barajului său de focuri de armă, avea să se ridice în orice secundă.

Nimeni nu ieși din aeroglisor.

Focurile de armă asurzitoare ale puștii-mitralieră montate pe tripod încetaseră. Singurul sunet pe care-l auzea Schofield era șuieratul vântului care-i gonia pe lângă urechi.

Se balansă în jos și pătrunse prin ușa laterală deschisă a aeroglisoriului britanic.

Niciunul dintre soldații de comando SAS nu supraviețuise atacului său. Cei trei bărbați zăceau pe podeaua cabinei, acoperiți de sânge.

Schofield înaintă către scaunul pilotului.

— Domnule Renshaw, mă auzi? spuse el.

În interiorul aeroglisoriului portocaliu francez, James Renshaw ținea atât de strâns volanul, încât degetele i se albisera. Aeroglisorul său continua să meargă cu spatele, cu o viteză incredibilă.

— Da, te aud, răspunse Renshaw în microfonul din casca sa supradimensionată.

— Va trebui să-l întorci, se auzi vocea lui Schofield. Vreau să-l ajuți pe Rebound. Trebuie să transfere o parte din oamenii lui, ca să poată menține o viteză acceptabilă. Vreau să iei vreo doi oameni din aeroglisorul lui.

— Nu pot face asta! exclamă Renshaw. Fă-o tu!

— Domnule Renshaw...

— În regulă. În regulă.

Schofield întrebă:

— Vrei să te ghidez eu?

— Nu, spuse Renshaw. Pot să fac asta.

— Atunci, fă-o! Trebuie să plec, spuse Schofield rapid.

Și, cu asta, Renshaw văzu aeroglisorul negru britanic al lui Schofield alunecând spre stânga și îndreptându-se către vehiculul deteriorat al lui Rebound.

— În regulă, își spuse Renshaw, prinzând volanul și mai ferm în mâini. Pot face asta. L-am văzut pe el făcând-o înainte, nu poate fi atât de greu. Praștie...

Renshaw scoase din viteza aeroglisorul și simți cum vehiculul masiv își pierde puțin din viteză.

— OK, spuse el. Haide...

Renshaw trase puternic de volan spre dreapta.

Aeroglisorul se răsuci imediat în lateral pe axa sa și Renshaw scoase un „Aaaaahhhh!”, în timp ce întregul vehicul se întoarse la un unghi de o sută optzeci de grade, apoi, brusc, se afla din nou cu fața înainte și Renshaw trase din nou volanul în direcția opusă și vehiculul rămase iar într-o poziție constantă și – slavă Domnului – mergea înainte.

Renshaw era uluit. Aduse din nou aeroglisorul la viteza cea mai mare.

— *La naiba!* exclamă el. Am reușit. Am *reușit!*

— Felicitări, domnule Renshaw, se auzi vocea lui Schofield în urechea lui Renshaw. Am văzut puști pe snowmobile făcând manevra asta mai bine ca dumneata. Acum, dacă nu te superi, ai vrea, te rog, să taci și să-ți miști fundul înapoi? Rebound are nevoie de ajutorul nostru.

Aeroglisorul lui Schofield veni lângă cel al lui Rebound.

Ambele vehicule arătau ca naiba. Al lui Rebound era plin de găuri de glonț, iar al lui Schofield nu avea parbriz.

Cele trei aeroglisoare britanice rămase îi înconjurau încontinuu, le tăiau calea și apoi veneau în spatele lor.

Schofield își aduse aeroglisorul aproape de cel al lui Rebound, astfel încât ușa sa laterală stângă se afla exact în fața ușii laterale drepte a lui Rebound, care era deschisă.

Schofield țipă:

— OK! Trimite doi pasageri la mine! Renshaw va veni într-o clipă! Mai poate lua și el încă doi.

— Am înțeles, Scarecrow, răspunse Rebound.

Schofield cuplă pilotul automat de pe bord și se întoarse grăbit înapoi în cabina aeroglisorului. Veni lângă ușa laterală deschisă și privi peste golul dintre cele două vehicule care goneau pe zăpadă. Îl văzu pe Book stând în ușa aeroglisorului alb, aflat la trei metri distanță. O avea pe Kirsty cu el.

— OK! țipă Schofield în microfon, în timp ce Rebound își apropia și mai mult aeroglisorul. Trimite-mi-o!

Book se lăsă pe pânza aeroglisorului său, ducând-o cu grijă pe Kirsty cu el. Fetița părea speriată de moarte când păși în vântul puternic, înghețat.

Schofield ieși pe propria pernă de aer, cu brațele larg deschise.

— Haide, iubito! striga el. Poți s-o faci!

Kirsty făcu un pas înainte.

Solul gonia pe lângă ei.

— Întinde mâinile! Întinde mâinile! Și sări, acum! țipă Schofield. Te voi prinde!

Kirsty sări.

O săritură timidă, specifică unei fete.

Schofield se întinse înainte și o prinse de hanorac, trăgând-o în interiorul cabinei aeroglisorului său negru.

Odată ajunși înăuntru în siguranță, întrebă:

— Ești bine?

În timp ce Kirsty deschidea gura să-i răspundă, întregul aeroglisor fu zguduit de un impact cumplit. Schofield și Kirsty fură amândoi aruncați și izbiți de cadrul ușii. Kirsty țipă, căzând afară, însă Schofield întinse brațul și o prinse de mână înmănușată, exact la timp.

Fuseseră loviți din dreapta. Schofield se întoarse să vadă ce-i lovise.

Un alt aeroglisor britanic.

O trase pe Kirsty înapoi în cabină și se pregăti pentru următorul impact.

Acesta nu sosi însă.

În schimb, întreaga parte laterală dreaptă a aeroglisorului său pur și simplu explodă către interior.

Kirsty țipă și Schofield se aruncă asupra ei, apărând-o de resturile zburătoare. Schofield încercă să privească prin fum, să vadă unde se afla aeroglisorul britanic și ce făceau cei aflați înăuntru.

Însă nu putu vedea aeroglisorul.

Văzu doar fum și ceață.

Și apoi, după o clipă, auzi zgomotul făcut de pași care aterizau pe pânza aeroglisorului său și simți cum i se face un gol în stomac, observând două siluete fantomatice ieșind din fum și pătrunzând în cabina sa cu pistoalele ridicate.

Cei doi soldați SAS ieșiră din ceața fumurie. Schofield era la podea, acoperind-o pe Kirsty, complet expus.

— Scarecrow! Lasă-te la pământ! se auzi vocea lui Book țipând puternic în urechea lui Schofield.

Schofield se lăsă în jos și auzi imediat șuieratul ascuțit a două gloanțe care zburau la distanță mică de capul lui și primul membru SAS căzu ca un bolovan – împușcat de Book, din celalalt aeroglisor.

Cel de-al doilea soldat SAS fu surprins pentru moment și asta era tot ce-i trebuia lui Schofield. Sări în picioare asemenea unei pisici și se aruncă asupra bărbatului SAS și amândoi zburară spre bordul aeroglisorului.

Lupta corp la corp era ca o bandă cu sens unic.

Tipul de la SAS îl domina pe Schofield. Îi dădu o lovitură în gâtul deja rănit și Schofield nu mai putu să respire; o altă lovitură în cutia toracica și Schofield auzi cum una dintre coaste i se frânge. Se chirci și britanicul îl prinse de guler și de curea și-l aruncă prin parbrizul distrus al aeroglisorului.

Schofield se lovi de capota aparatului. Corpul îl durea, nu putea respira. Expectoră sânge și ridică privirea...

...exact la timp ca să-l vadă pe soldatul SAS îndreptându-și mâna către toc și scoțându-și pistolul.

La vederea pistolului, lui Schofield îi reveni imediat suflul și totul deveni clar.

Aeroglisor în plină viteză.

Bărbat, pistol.

Moarte sigura.

Schofield se rostogoli înainte, cu corpul arzându-i de durere, spre botul rotunjit al aeroglisorului. Perna neagră de cauciuc se termina în fața lui. Solul gonea sub ea, cu 110 de kilometri la oră.

„O să mori...”

Schofield găsi un mâner și-și coborî rapid picioarele peste botul aeroglisorului. Picioarele îi atinseră pământul și săriră de pe suprafață.

Soldatul SAS părea amuzat de ceea ce făcea Schofield și se opri o fracțiune de secundă în timp ce-și îndrepta pistolul automat către capul lui Schofield.

Schofield – cu fața zgâriată, dinții însângeați și corpul îndoit peste perna umflată de la botul aeroglisorului – privi în sus către soldatul SAS și zâmbi. Îl văzu pe soldat zâmbindu-i la rândul lui. Și apoi, îl văzu ridicându-și pistolul puțin mai sus.

În acel moment, Schofield își ascunse capul sub perna aeroglisorului. Auzi arma descărcându-se și glonțul șuierând pe deasupra pânzei.

Schofield atârna acum de botul aeroglisorului, ținându-și corpul lipit de pânza umflată de cauciuc. Picioarele i se târau pe pământul care gonea pe sub el cu o viteză incredibilă.

Brusc, auzi un zgomot și privi în sus, văzându-l pe soldatul SAS stând deasupra lui, pe capota aeroglisorului, privind în jos spre el, cu pistolul încă în mână.

Și, în timp ce soldatul SAS își ridică arma să tragă, Shane Schofield știu că nu-i rămânea decât un lucru de făcut. Își dădu drumul de pe perna umflată de cauciuc și dispăru sub botul aeroglisorului.

*

Sunetul scos de ventilatoare îi spărgea urechile.

Casca lui Schofield se lovi de pământ și el alunecă pe spate sub aeroglisor.

Rafalele de aer și urlul asurzitor ale celor patru ventilatoare de deasupra lui îl făceau să se simtă ca într-un tunel aerodinamic. Schofield văzu partea interioară a pernei și lamele rotative ale ventilatoarelor turbo...

Și apoi, țâșni de sub aeroglisor și urlul asurzitor al ventilatoarelor turbo dispăru, în timp ce el alunecă pe spate peste platforma de gheață plată *din spatele* aeroglisorului, pe care stătuse cu doar câteva momente înainte.

Schofield nu pierdu timpul.

Se rostogoli pe burtă în timp ce acvaplana peste gheață într-o mișcare rapidă, își scoase Maghook-ul de la curea și privi în sus spre spatele aeroglisorului care se îndepărta de el. Ridică Maghook-ul și trase.

Capul magnetic bulbos al Maghook-ului zbură prin aer, coarda sa depănându-se nebunește în spatele său. Magnetul se ciocni de peretele metalic al cabinei, chiar deasupra pernei aparatului și se fixă acolo, iar Schofield fu brusc tras înainte, în spatele vehiculului în viteză.

Acum era tras peste platforma de gheață în spatele aeroglisorului, asemenea unui schior pe apă căzut care încerca disperat să se pună iar pe picioare.

Și apoi, brusc, solul din jurul lui fu asaltat de gloanțe.

Schofield se întoarse să privească înapoi.

Un al doilea aeroglisor britanic era chiar în spatele lui!

Se apropia de el, ca și cum ar fi vrut să-l calce.

Schofield se întoarse pe spate – ținându-și lansatorul Maghook cu o mână –, în timp ce era tras în spatele primului aeroglisor. Cu mâna liberă, își scoase pistolul Desert Eagle și trase înapoi în vehiculul care-l urmărea. Pistolul Desert Eagle spintecă mai multe găuri în pânza aeroglisorului din spate.

Însă aeroglisorul nu încetini.

Era aproape deasupra lui.

Nu avea decât să ajungă deasupra lui și apoi să încetinească puțin, după care aeroglisorul avea să se coboare, și el urma să fie rupt în bucățele de ventilatoarele de sub vehicul.

Ventilatoarele de sub aeroglisor...

Schofield căută disperat în minte după ceva – orice – ce ar fi putut folosi...

Casca.

Continuând să fie tras în spatele primului aeroglisor, Schofield își puse rapid arma în toc și-și scoase casca de pe cap.

Trebuia să-i reușească asta. Trebuia să *sară*, să sară sus, astfel încât să fie prinsă între lamele ventilatorului aeroglisorului care-l urmărea.

Schofield își aruncă rapid casca în spatele lui.

Casca zbură prin aer – părea că va pluti la nesfârșit – și apoi căzu cu vârful în jos și aeroglisorul din spate trecu urlând peste ea.

Schofield bănuie că trebuie să fi sărit în ventilatorul din față al aeroglisorului, pentru că în acel moment, într-o clipă bruscă, șocantă, întregul aeroglisor tresări și începu să se rotească la 110 kilometri la oră – se răsuci pe spate și căzu cu putere peste propria cabină. Vehiculul deteriorat alunecă peste suprafața plată de gheață – pe acoperiș, exact în spatele lui Schofield – pentru aproximativ 50 de metri, înainte să se oprească și să se micșoreze, pierdut în depărtare.

Schofield se întoarse înapoi pe burtă. Corpul său sălta brutal peste terenul dur, înghețat, în timp ce era tras în spatele primului aeroglisor cu o viteză fenomenală. Bucăți mici de gheață îi acopereau ochelarii argintii, antizăpadă.

Apoi, Schofield apăsă butonul negru de pe Maghook-ul lui – butonul care trăgea cârligul, fără să-l demagnetizeze – și Maghook-ul începu să se depene, trăgându-l pe Schofield înainte, către spatele aeroglisorului negru, până când, în sfârșit, atinse pânza neagră de cauciuc. Vântul produs de ventilatorul posterior al aeroglisorului îi lovi fața, însă lui Schofield nu-i păsa. Se prinse cu mâna de un mâner din vârful pernei negre de cauciuc și se ridică pe aeroglisor.

Cinci secunde mai târziu, stătea în ușa laterală stângă deschisă a aeroglisorului. Ajunse acolo exact la timp să-l vadă pe soldatul SAS lovind-o puternic peste față pe Kirsty și aruncând-o pe podea.

— *Hei!* strigă Schofield.

Tipul de la SAS se întoarse și-l văzu și pe buze i se formă un rânjel.

— Kirsty, spuse Schofield, nedezipindu-și ochii nicio clipă de la soldatul britanic. Acoperă-ți ochii, iubito.

Kirsty își acoperi ochii.

Soldatul SAS îl privi lung pe Schofield. Stătură pur și simplu acolo, în cabina aeroglisorului în viteză, ca doi pușcași care se înfruntau față în față pe o stradă pustie din vest.

Și apoi, printr-o mișcare bruscă, soldatul SAS își duse mâna la armă.

Schofield făcu același lucru.

Ambele arme se ridicară rapid, însă numai una se declanșă.

*

— Poți să deschizi ochii acum, spuse Schofield, înaintând – pășind peste corpul soldatului SAS mort – și aplecându-se lângă Kirsty.

Încet, Kirsty își deschise ochii.

Schofield observă vânătaia care se forma în jurul pomelului ei stâng.

— Ești bine? întrebă el cu blândețe.

— Nu, răspunse ea, cu ochii plini de lacrimi.

Își scoase inhalatorul pentru astm din buzunar și inhală de două ori, printre suspine.

— Nici eu, spuse Schofield, luându-i inhalatorul pentru astm și inhalând și el de două ori înainte să-l pună în buzunar.

Apoi se ridică și prinse volanul aeroglisorului britanic. În timp ce conducea, scoase încărcătorul pistolului său Desert Eagle și puse înăuntru unul nou.

Kirsty veni lângă el.

— Când tu... când ai coborât sub aeroglisor, spuse ea, am crezut... am crezut că ai murit.

Schofield își puse pistolul înapoi în toc și privi în jos, spre Kirsty. Îi văzu ochii înlăcrimați.

În timp ce o privea, Schofield își dădu seama că încă purta ochelarii argintii, antizăpadă. Și-i scoase de pe ochi și se ghemui în fața lui Kirsty.

— Hei, spuse el. Este OK. Este în regulă. Nu am de gând să mor. *Nu am de gând să mor.* Schofield zâmbi. Vreau să spun, hei, nu pot muri. Eu sunt eroul din poveste.

Kirsty zâmbi fără să vrea. Schofield zâmbi și el.

Și apoi, spre surprinderea lui, Kirsty înaintă și-l îmbrățișă. Schofield o îmbrățișă și el.

Însă, în timp ce o îmbrățișă, auzi un sunet ciudat. Un sunet pe care nu-l mai auzise până atunci.

Era un sunet puternic, ritmic, spart.

Bum.

Bum.

Bum.

Lui Schofield îi suna ca...

Ca valurile care se spărgeau de plajă.

Simți că i se face rău, Schofield își dădu seama unde se aflau. Erau în apropierea stâncilor. Manevrele evazive din timpul urmării de către aeroglisoare îi aduseseră în apropierea stâncilor abrupte, de 90 de metri, care se înălțau deasupra golfului. Zgomotul puternic, ca o bubuitură, pe care-l auzea, era zgomotul produs de valurile uriașe ale oceanului care se spărgeau de stâncile de gheață.

Schofield încă o mai îmbrățișa pe Kirsty. Însă, în timp ce făcea asta, ceva din spatele ei îi atrase atenția.

Ațasat de partea laterală a bordului aeroglisorului britanic se afla un compartiment mic, montat pe perete. Ușa îi era întredeschisă. În interiorul compartimentului, Schofield văzu două recipiente argintii. Fiecare avea cam 30 de centimetri lungime și era de formă cilindrică. Fiecare recipient argintiu avea o bandă verde, lată, vopsită pe mijloc. Schofield văzu niște litere pe partea laterală a unuia din recipientele argintii: TRITONAL 80/20.

„Tritonal 80/20? se gândi Schofield. De ce naiba ar fi adus britanicii așa ceva la Wilkes?”

Tritonal 80/20 era o substanță explozibilă foarte concentrată – un lichid foarte inflamabil folosit pentru bombele lansate din aer. Tritonalul nu era un explozibil nuclear, însă când exploda, producea o rafală puternică și fierbinte. Un kilogram din chestia asta – cantitatea pe care o conținea fiecare dintre recipientele la care se uita Schofield – ar fi putut arunca în aer o clădire de dimensiuni mici.

Schofield îi dădu ușor drumul lui Kirsty, își puse ochelarii la loc și se îndreptă către compartimentul din apropierea bordului. Scoase unul din recipientele argintii cu verde.

Se întoarse la Kirsty.

— Ești bine, acum?

— Da, spuse Kirsty.

— Bun, zise Schofield, punând încărcătura de Tritonal într-unul dintre buzunarele sale lungi și strâmte. Pentru că eu chiar trebuie să mă întorc la...

Schofield nu se așteptase la ceea ce urmă.

Impactul îl doborî din picioare.

Întregul aeroglisor fu deviat brusc la stânga.

Schofield privi afară prin gaura din partea laterală dreaptă a aeroglisorului său și văzu unul din cele două aeroglisoare britanice rămase gonind peste platforma de gheață lângă el!

Îi lovi din nou.

Puternic.

Atât de puternic, de fapt, încât Schofield simți cum aeroglisorul său alunecă în lateral, spre stânga.

— Ce naiba, făcu Schofield cu voce tare.

Privi spre stânga și, într-o clipă înfricoșătoare, își dădu seama ce făceau britanicii.

— Oh, nu, spuse el. Oh, nu...

Aeroglisorul britanic îi lovi din nou și vehiculul în care se aflau Schofield și Kirsty fu împins încă o dată spre stânga.

Schofield privi afară prin parbrizul distrus și văzu platforma plată de gheață întinzându-se la nesfârșit în depărtare. Însă, spre stânga, observă că platforma de gheață se sfârșea brusc. De fapt, părea că pur și simplu se oprea...

Stâncile.

Cu fiecare impact, aeroglisorul britanic îi împingea pe Schofield și pe Kirsty mai aproape de margine.

Încercau să-i arunce peste margine.

Schofield începu să se lupte cu volanul aeroglisorului său, dar în zadar.

Nu avea unde să se ducă.

Neavând loc să se miște – neavând unde să fugă – se trezi că manevra aeroglisorul fără niciun rost.

Se întoarse să mai privească înainte încă o dată și văzu marginea stâncilor trecând în goană pe lângă el, la mai puțin de zece metri spre stânga.

Zări în treacăt niște valuri cu creasta albă dincolo de marginea stâncilor. Se aflau la *mare* distanță în jos.

„Isuse...”

Brusc, fură loviți din nou și aeroglisorul lui Schofield sări mai mult spre stânga, alunecând mai aproape de marginea stâncilor.

Acum, marginea se afla la mai puțin de șapte metri distanță.

Schofield se gândi că dacă mai primeau câteva lovituri avea să se sfârșească totul.

Întinse mâna în mod instinctiv către microfonul din casca sa, să ceară ajutor. Dar microfonul nu era acolo. Fusese atașat la cască și el nu mai purta casca.

„La naiba!”

Nu avea cască. Nu putea lua legătura cu ceilalți.

O altă lovitură, mai puternică, de data asta.

Aeroglisorul alunecă lateral încă o dată.

Cinci metri până la margine.

Privi spre dreapta, prin gaura din partea laterală a aeroglisorului său și zări vehiculul britanic negru alunecând peste platforma de gheață, în spatele lui. Văzu cum se îndepărtează de el, mărinind distanța dintre cele două aeroglisoare și apoi, brusc, cum gonește din nou către el.

Cele două aparate se ciocniră din nou și Schofield simți cum vehiculul lui sare încă vreo doi metri către margine.

Mai rămâneau trei metri.

Cele două aeroglisoare goneau de-a lungul marginii vârfului de munte, la o sută de metri distanță de valurile albe înspumate ale Oceanului Sudic.

Schofield încă privea aeroglisorul britanic de lângă el.

În timp ce acesta mărea încă o dată distanța dintre ei – asemenea unui boxer care-și trage brațul înapoi, pregătindu-se pentru următoarea lovitură -, brusc, Schofield văzu un alt aeroglisor conturându-se în depărtare, în spatele vehiculului britanic.

Schofield clipi.

Era aeroglisorul francez portocaliu.

„Aeroglisorul portocaliu?” se gândi Schofield.

Dar singura persoană din acel aeroglisor era...

Renshaw.

Schofield văzu aeroglisorul francez de un portocaliu țipător apropiindu-se de vehiculul britanic. Acum, erau trei aeroglisoare care se deplasau unul lângă altul, de-a lungul marginii stâncii de gheață!

Dintr-odată, aeroglisorul britanic îl lovi din nou și perna aparatului lui Schofield țâșni dincolo de marginea muntelui. Bucăți mari de zăpadă fură aruncate peste margine. Se transformară în puncte mici și albe, dispărând în spuma agitată a mării aflate la o sută de metri mai jos.

— Haide! Schofield o prinse brusc de mână pe Kirsty.

— Ce vom...

— Plecăm, spuse Schofield.

Schofield o trase pe Kirsty spre gaura din partea laterală dreaptă a aeroglisorului său.

Văzu aeroglisorul britanic îndepărtându-se din nou de ei, pregătindu-se pentru lovitura mortală.

Schofield înghiți. Trebuia să cronometreze lucrurile perfect...

Își scoase pistolul Desert Eagle.

Aeroglisorul britanic înainta rapid spre ei.

Cele două aparate se ciocniră și, în acea clipa, Schofield sări pe perna aeroglisorului britanic, trăgând-o pe Kirsty după el.

Aterizară pe pânza aeroglisorului britanic, exact în momentul în care vehiculul lor căzu dincolo de marginea stâncilor. Aeroglisorul gol se roti în aer pentru o clipă, înainte să cadă o sută de metri. Atinse apa cu o viteză năucitoare și se sparse într-o mie de bucăți.

Schofield și Kirsty nu se opriră o clipă din mers.

Trecură peste acoperișul aeroglisorului britanic și, în timp ce făceau asta, Schofield își îndreptă pistolul exact în jos și trase rapid trei gloanțe în acoperișul de sub el; apoi, brusc, se aflau *pe cealaltă* parte de aeroglisor și Schofield putea vedea vehiculul lui Renshaw în fața lor.

Aeroglisorul portocaliu se apropie și mai mult, exact în momentul în care Schofield și Kirsty săriră de pe perna vehiculului britanic. Aterizară în siguranță pe pânza aeroglisorului lui Renshaw și acesta se îndepărtă instantaneu de cel britanic.

Schofield privi în urma, la aeroglisorul britanic – și văzu o pată roșie pe parbriz. Cineva din interiorul aeroglisorului încă se mai mișca și se cățara înainte, încercând să prindă volanul.

Schofield se gândi că probabil îl lovise pe pilot și cel care mai rămăsese în interior încerca acum disperat să recapete controlul...

Prea târziu.

Aeroglisorul britanic semăna cu o mașină pentru cascadorii care sare de pe o rampă, în timp ce țâșni dincolo de marginea stâncilor. Zbură o clipă prin aer – extrem de sus –, înainte ca gravitatea să-și spună cuvântul și aeroglisorul să se arcuiască în jos. Schofield îl întrezări fugitiv pe bărbatul din interior, în timp ce aeroglisorul cădea dincolo de margine și dispărea pentru totdeauna.

Se întoarse să vadă ușa laterală glisantă a aeroglisorului portocaliu deschizându-se în fața lui și chipul zâmbitor al lui Renshaw apărând în spatele ei.

— Nu-i așa ca mă pricep să conduc chestia asta? întrebă Renshaw.

Acum mai rămânea un singur aeroglisor britanic. Aflându-se în inferioritate numerică, de doi la unu, păstra distanța.

Schofield luă casca de infanterie a lui Renshaw și și-o puse pe cap. Vorbi în microfon:

— Rebound, mai ești acolo?

— Da.

— E toată lumea teafără?

— Mai mult sau mai puțin.

— Dar aeroglisorul? întrebă Schofield.

— E puțin deteriorat, dar este în regulă. Avem din nou putere completă.

— Bun, făcu Schofield. Bun. Ascultă, dacă ne ocupăm noi de acesta din urmă, crezi că poți să prinzi un avans și să ajungi la McMurdo?

— Vom ajunge acolo.

— În regulă, atunci, spuse Schofield, privind în jos, către Kirsty. Nu te îndepărta. Vei primi încă un pasager.

Schofield îl puse pe Renshaw să ducă aeroglisorul lângă cel al lui Rebound. Voia să o transfere și pe Kirsty în vehiculul pentru transport și apoi să-l trimită către

McMurdo, în timp ce el și Renshaw aveau să se ocupe de ultimul aeroglisor britanic.

Cele două aparate se apropiară.

Ambele uși laterale fură deschise.

Book apăru în ușa laterală a vehiculului pentru transport al lui Rebound. Schofield stătea cu Kirsty în ușa aparatului portocaliu francez, în fața lui.

Ultimul aeroglisor britanic aluneca amenințător în spatele lor, la 180 de metri în spate.

— OK, haide, se auzi vocea lui Book în casca lui Schofield.

Schofield o întrebă pe Kirsty:

— Ești gata?

— Mda, spuse ea.

Pășiră pe pernă împreună.

În cabina vehiculului de transport, Rebound privea circumspect aeroglisorul britanic.

Părea că stă pur și simplu acolo și-i urmărește.

— Ce faci, nenorocitul? spuse Rebound cu voce tare.

Book țipă:

— OK, dă-mi-o!

Schofield și Kirsty înaintară, spre marginea pernei aeroglisorului lor. Vântul îi lovea neîncetat.

Pe cealaltă pernă, în fața lor, Book întinse brațele ca să le prindă pe ale lui Kirsty. Schofield o ținea din spate. Transferul era aproape complet...

Și apoi, brusc, vocea lui Rebound izbucni în interfoanele lor din căști:

— Oh, la naiba! Tocmai a lansat-o!

Schofield și Book se întoarseră amândoi în același timp.

Observară mai întâi dâra de fum.

Spirala prin aer. O urmă subțire, albă de vapori.

Și, în fața ei, o racheta.

Sursa ei – ultimul aeroglisor britanic.

Era o altă racheta Milan antitanc și înainta pe jos, aproape de pământ. Gonea prin aer, micșorând rapid distanța dintre ei și apoi, brusc, cu o putere teribilă, lovi spatele aeroglisorului portocaliu al lui Schofield și explodă.

Aeroglisorul săltă înspăimântător din cauza impactului și Schofield o scăpă pe Kirsty și căzu înapoi, în cabina vehiculului. În timp ce cădea pe spate, privi în sus și ultimul lucru pe care-l văzu înainte să atingă podeaua cabinei fu o imagine fugară a lui Book – aplecându-se înainte, dezechilibrat – încercând disperat să-i prindă

măinile lui Kirsty, în timp ce ea cădea printre cele două aeroglisoare aflate în plină viteză.

Book și Kirsty căzură.

Pânza neagră de cauciuc a unuia din aeroglisoare îi acoperi câmpul vizual lui Book în timp ce se rostogolea în cădere între cele două vehicule.

O ținu pe Kirsty de mână și, în timp ce cădeau, o trase mai aproape de el și se roti în aer, astfel încât atunci când aveau să atingă pământul, el să suporte șocul căderii.

Și apoi, brusc, dureros, loviră pământul care gonea sub ei.

— Book este la pământ! Book este la pământ! țipă Rebound cu putere în casca lui Schofield. Fetița a căzut cu el!

Aeroglisorul lui Schofield țâșni peste platforma de gheață, complet scăpat de sub control.

Impactul produs de rachetă în partea din spate a aeroglisorului îi distrusese ventilatorul posterior și jumătate din cârma dorsală, determinând vehiculul să oscileze nebunește și să țâșnească spre stânga – îndreptându-se exact către marginea stâncilor.

Renshaw se lupta disperat cu volanul, însă, cârma dorsală fiindu-i pe jumătate distrusă, aeroglisorul nu voia să vireze decât la stânga. Renshaw se ridică pe volan și, treptat, aeroglisorul începu să se întoarcă într-un arc lent, larg, astfel că acum gonea peste stânci, înapoi către stația polară Wilkes.

— Rebound! țipă Schofield în microfon, ignorând eforturile lui Renshaw de a menține controlul aeroglisorului.

— Ce?

— Pleacă de acolo!

— Poftim?

Schofield țipă fioros:

— Am fost loviți rău! Suntem terminați, jocul nostru s-a încheiat. Pleacă! Du-te la McMurdo! Adu ajutoare! Ești singura noastră șansa!

— Dar cum rămâne cu...

— Pleacă!

— Da, domnule.

În acel moment, Renshaw spuse:

— Ah, locotenente...

Schofield nu auzea. Urmărea aeroglisorul lui Rebound care se îndepărta în viteză în cealaltă direcție, prin ninsoarea viscolită.

Apoi, Schofield privi afară prin fereastra laterală a aeroglisorului său distrus și văzu în depărtare o grămadă micuță, întunecată, pe platforma de gheață.

Book și Kirsty.

— Locotenente...

Schofield observă ultimul aeroglisor britanic apropiindu-se de Book și Kirsty, îl văzu oprindu-se lângă corpul chircit al lui Book. Bărbați îmbrăcați în negru ieșiră din aeroglisor.

Schofield nu putu decât să-i privească.

— La naiba!

În spatele lui, Renshaw se lupta cu volanul.

— Locotenente! *Ține-te bine!*

În acea clipă, când Renshaw trase de el, volanul sări și se frânse și, brusc, aeroglisorul se întoarse în lateral, spre stânga și făcu o „praștie” și, într-o clipă, Schofield și Renshaw mergeau din nou cu spatele.

— Ce naiba faci? țipă Schofield.

— Încerc sa evit asta! urla Renshaw în timp ce arăta cu degetul prin spatele distrus al aeroglisorului – spatele care era acum capătul care-i conducea.

Schofield urmări degetul lui Renshaw și ochii i se măriră.

Goneau – cu spatele – către marginea muntelui.

— De ce naiba nu se poate termina *nenorocita* asta de zi? exclamă Schofield.

— Cred că este pe cale să se termine, afirmă Renshaw sec.

Schofield îl dădu pe Renshaw la o parte din scaunul șoferului și se puse în locul lui. Începu să apese pedala de frână.

Niciun răspuns.

Aeroglisorul continuă să gonească spre margine.

— Am încercat *asta!* strigă Renshaw. Nu avem frâne!

Aeroglisorul gonia către marginea stâncii, cu spatele, complet scăpat de sub control.

Schofield apucă volanul frânt. Nu aveau nici direcție.

Vor fi nevoiți să sară...

Însă gândul îi veni prea târziu.

Marginea stâncii se apropia de ei cu repeziciune, prea repede.

Și apoi, brusc, pământul se termină și Schofield simți cum stomacul i se întoarce pe dos în timp ce aeroglisorul țâșni peste vârful muntelui și zbură cu o viteză incredibilă în văzduhul limpede, deschis.

A ȘASEA INCURSIUNE

16 iunie, ora 16.35

Aeroglisorul începu să se prăbușească rapid, cu spatele înainte.

În interiorul cabinei, Schofield se întoarse în scaun să privească prin parbrizul spart al vehiculului. Văzu marginea stâncilor mult deasupra lui, devenind din ce în ce mai mică, îndepărtându-se tot mai mult.

În scaunul din spatele lui, Renshaw respira greu.

— O să murim. Chiar o să murim.

Aeroglisorul se întoarse în poziție verticală – cu coada în jos și botul în sus – și, brusc, Schofield nu mai văzu decât cerul.

Cădeau cu repeziciune.

Prin geamul lateral al aeroglisorului, Schofield zări versantul muntelui trecând pe lângă ei cu o viteză fenomenală.

Puse mâna pe Maghook, și își apropie fața de cea a lui Renshaw, reducându-l la tăcere.

— Prinde-mă de mijloc și nu-mi da drumul!

Renshaw se opri din văietat și-l privi o secunda pe Schofield. Apoi, își înfășură rapid brațele în jurul mijlocului său. Schofield își ridică Maghook-ul deasupra capului și trase în sus, prin parbrizul distrus al aeroglisorului aflat în cădere.

Instrumentul țâșni prin aer într-un arc înalt – ancora sa de oțel deschizându-se la jumătatea zborului și coarda desfăcându-i-se oscilantă, într-o viteză nebună, în urma ei.

Ancora se lovi puternic de vârfului stâncilor și apoi alunecă rapid înapoi spre margine, ghearele înfigându-i-se în zăpadă.

Aeroglisorul continuă să cadă prin aer, cu spatele înainte. Ancora găsi un punct de prindere pe vârful muntelui și, brusc, se opri, iar coarda se îndreptă instantaneu...

...iar Schofield și Renshaw – aflați la celălalt capăt al coardei – țâșniră dintr-odată din aeroglisorul aflat în cădere.

Aeroglisorul se prăbuși în urma lor – și tot căzu –, înainte să se zdrobească aprig și cu zgomot de valurile cu creste albe, aflate la 45 de metri distanță sub ei.

Schofield și Renshaw se balansară înapoi către latura stâncoasă. Aeroglisorul zburase la o distanță destul de mare de munte, astfel ca atunci când cei doi loviră

panta muntelui, o lovire cu putere.

Impactul cu stâncile slăbi strânsoarea lui Renshaw în jurul taliei lui Schofield și acesta aproape căzu, prinzându-l în ultimul moment pe Schofield de piciorul drept.

Cei doi bărbați rămaseră atârnați acolo o vreme, la jumătatea înălțimii pantei montane verticale, niciunul dintre ei neîndrăznind să se miște.

— Mai ești acolo? întrebă Schofield.

— Da, spuse Renshaw, împietrit.

— În regulă, voi încerca să ne tragem în sus, acum, zise Schofield, mișcându-și ușor mâna pe mâner ca să poată apăsa butonul negru care depăna coarda fără a desface ancora.

Schofield privi în sus, către marginea muntelui aflată mult deasupra lor. Trebuie să fi fost la cel puțin 45 de metri distanță. Schofield se gândi că probabil atârna la lungimea completă a corzii Maghook-ului său.

Atunci Schofield îl văzu.

Un bărbat. Stătea sus, pe vârful muntelui, privind peste margine, către Schofield și Renshaw.

Schofield îngheță.

Bărbatul purta o mască de schi neagră.

Și avea în mână o pușcă-mitralieră.

— Ei bine? făcu Renshaw de jos, de la picioarele lui Schofield. Ce mai aștepți? Din poziția în care se afla, Renshaw nu putea vedea soldatul SAS aflat sus, în vârful stâncilor.

— Nu mai urcam, spuse Schofield sec, cu ochii fixați pe silueta îmbrăcată în negru din vârful muntelui.

— Nu mai urcăm? întrebă Renshaw. Ce tot spui acolo?

Soldatul SAS privea direct către Schofield acum.

Schofield înghiți în sec. Apoi, aruncă o privire către valurile care se zdrobeau de țărnișă, la 45 de metri sub el. Când privi din nou în sus, soldatul SAS scotea un cuțit lung, lucios, din teacă.

— Oh, nu, făcu Schofield.

— Oh, nu, ce? întreba Renshaw.

— Ești gata să faci o plimbare?

— Nu, replică Renshaw.

Schofield zise:

— Expiră adânc și apoi, în ultima clipă, trage aer adânc în piept.

Asta se spune când sari în apă dintr-un elicopter aflat în mișcare. Schofield se gândi că aici se aplica același principiu.

Schofield privi din nou în sus la soldatul SAS din vârful muntelui. Era pe punctul de a tăia coarda.

— În regulă, spuse Schofield. Să terminăm cu prostiile. Să mă ia naiba dacă aștept să-mi tai *tu* coarda. Renshaw, ești gata? Pornim.

Și, în acea clipă, Schofield apăsă de două ori pe trăgaciul Maghook-ului.

În vârful muntelui, ghearele ancorei reacționară imediat și se retraseră și, făcând asta, pierdură priza cu zăpada. Ancora alunecă peste marginea muntelui, pe lângă soldatul SAS uimit, iar Schofield, Renshaw și Maghook-ul căzură – împreună – în josul stâncilor și în valurile înspumate ale Oceanului Sudic de dedesubt.

În liniștea din caverna de gheața, Libby Gant privea țință cadavrele pe jumătate mâncate care zăceau pe stâncile din fața ei.

De când ajunseseră în cavernă, acum aproape patruzeci de minute, ceilalți – Montana, Santa Cruz și Sarah Hensleigh – abia dacă se uitaseră la cadavre. Erau cu toții fascinați de nava spațială mare, neagră, din cealaltă parte a cavernei subterane. Se învârteau în jurul ei, pe sub ea, îi priveau aripile mari de metal, încercau să privească înăuntru prin bolta cu geam fumuriu care îi acoperea cabina.

După ce Schofield o informase pe Gant despre sosirea iminentă a trupelor britanice și despre planul său de a fugi, aceasta fixase două puști MP-5 pe tripoduri, cu fața spre bazinul din capătul cavernei. Dacă cei de la SAS încercau să pătrundă în cavernă, i-ar fi ucis unul câte unul, pe măsură ce ieșeau la suprafață.

Asta se întâmplase cu o jumătate de oră în urmă.

Chiar dacă cei de la SAS sosiseră deja la stația polară Wilkes, tot le-ar mai fi luat o ora să coboare pe cineva în clopotul de scufundare, și încă o oră să înoate în susul tunelului subteran de gheața dinspre cavernă.

Acum totul era un joc al așteptării.

După ce Gant instalase tripozii, Montana și Sarah Hensleigh se întorseseră la examinarea navei spațiale. Santa Cruz rămăsese cu Gant încă puțin, însă curând se întorsese și el să privească fantastica navă neagră.

Gant rămase lângă puști.

În timp ce stătea pe podeaua rece, de gheața a cavernei, privi cadavrele dezmembrate din capătul îndepărtat al bazinului. Numărul de răni provocate cadavrelor o uimise. Lipseau capete și membre; bucăți întregi de carne erau pur și simplu *mestecate* până la os; întreaga scenă în sine era plină de sânge.

Ce naiba putuse face asta?

În timp ce se gândea la cadavre, privirea lui Gant se mută asupra bazinului. Văzu găurile rotunde din pereții de gheața de deasupra bazinului – găurile enorme, de trei metri. Erau identice cu cele pe care le văzuse în tunelul de gheață subteran pe care-l parcurseseră pe drumul spre cavernă.

Gant avea un sentiment ciudat legat de aceste găuri, de cadavre și de cavernă în sine. Era aproape ca și cum peștera ar fi fost un fel de...

— E absolut *incredibil*, spuse Sarah Hensleigh, venind în spatele lui Gant. Hensleigh își îndepărtă în grabă o șuvița de păr lung, negru, de pe față. Practic strălucea de entuziasm la descoperirea navei spațiale.

— Nu are niciun fel de marcaj, continuă ea. Întreaga navă este complet *neagră*.

Lui Gant nu-i prea păsa de Sarah Hensleigh în acest moment. De fapt, nici de navă nu-i prea păsa.

De fapt, cu cât reflecta mai mult la asta – la nava spațială și la cavernă, și la cadavrele pe jumătate mâncate, și la soldații SAS de sus, din stație –, Gant nu putea să nu se gândească la faptul că nu exista nici cea mai mică șansă ca ea să părăsească în viața stația polară Wilkes.

Pătrunderea soldaților SAS în stația polară Wilkes fu rapidă și fluidă – profesionistă.

Bărbați îmbrăcați în negru intrară în stație cu puștile ridicate. Se împrăștiară rapid, mișcându-se în perechi. Deschiseră fiecare ușă, verificară fiecare cameră.

— Puntea A, verificată! strigă o voce.

— Puntea B, verificată! strigă altă voce.

Trevor Barnaby se plimbă pe pasarela punții A și verifică stația abandonată asemenea unui rege încoronat de curând care-și inspectează domeniul. Barnaby cercetă stația cu o privire rece, analitică. Un zâmbet subțire îi încreți fața.

Trupele SAS își croiră drum în jos, către puntea E, unde-i găsiră pe Snake și pe cei doi oameni de știință francezi legați cu cătușe de stâlp. Doi soldați SAS rămaseră să-i păzească, în timp ce alte trupe îmbrăcate în negru coborau pe scări și dispăreau în tunelurile de pe puntea E.

Patru soldați SAS pătrunseră grăbiți în tunelul sudic. Doi se îndreptară către ușa dinspre stânga. Alți doi, către ușa din dreapta.

Cei doi din dreapta ajunseră la prima ușă, o loviră și priviră înăuntru.

Un depozit. Rafturi de lemn distruse. Niște butelii pentru scufundare pe podea.

În rest, gol.

Se deplasară în josul coridorului, cu puștile ridicate. În acel moment, unul din ei văzu liftul pentru marfă și cele două uși de oțel inoxidabil strălucind în lumina albă, rece, a tunelului.

Cu un șuierat scurt, soldatul SAS din frunte atrase atenția celorlalți doi soldați de comando din tunel. Arătă cu două degete liftul pentru marfă. Ceilalți doi bărbați înțeleseseră imediat. Se așezară de fiecare parte a liftului, în timp ce liderul și cel de-al patrulea soldat SAS își îndreptară puștile către ușile din oțel inoxidabil.

Liderul aprobă rapid din cap și cei doi bărbați aflați de fiecare parte a liftului pentru marfă îl deschiseră instantaneu și liderul dădu drumul unei rafale rapide de focuri de armă.

Pereții goi ai liftului pentru marfă se făcură bucățele imediat.

Mother își strânse ochii, în timp ce focurile de armă ale soldatului SAS urlau puternic la mai puțin de 30 de centimetri deasupra capului ei.

Stătea într-o întunecime totală, la baza tunelului miniatural al liftului pentru marfă, încovrigata strâns sub forma unei mingi, în spațiul gol *de sub* liftul pentru marfă.

Liftul tresări și se smuci sub asaltul focurilor de armă ale soldatului SAS. Pereții îi explodară, fură spintecați și găuri zimțate apărură peste tot. Bucăți de lemn și praf căzură ca o ploaie peste Mother, însă ea continuă să-și țină ochii bine închiși.

Și, în acea clipă, în timp ce focurile de armă se auzeau puternic în urechile ei, un gând supărător îi trecu prin cap lui Mother.

„Puteau să tragă din nou în siguranță cu armele în interiorul stației...”

Cantitatea de gaz inflamabil din atmosfera stației trebuie să se fi disipat...

Și apoi, brusc, focurile de armă încetară și ușile liftului pentru marfă se închiseră și, dintr-odată, se făcu din nou liniște și, pentru prima oară după minute întregi, Mother respiră ușurată.

Schofield și Renshaw căzură în josul versantului și se afundară în ocean.

Apa rece îi lovi ca o nicovală, însă lui Schofield nu-i păsa. Adrenalina îi pompa în organism și temperatura corpului său era deja ridicată. Majoritatea experților ar da aproximativ opt minute de viață în apele înghețate ale Antarcticii. Însă, având pe el costumul termic de scafandru și adrenalina la nivel crescut, Schofield își acorda cel puțin treizeci.

Înota în sus, căutând aerul și apoi, brusc, sparse suprafața și primul lucru pe care-l observă fu cel mai mare val pe care-l văzuse în viața lui căzând pe el. Valul îl lovi și-l duse – îl trânti – înapoi lângă baza muntelui de gheață.

Impactul îi tăie respirația și plămâni lui Schofield căutară disperați aerul.

Brusc, valul se potoli și Schofield simți că este tras în jos într-un gol dintre două valuri. Se lăsă să plutească în apă câteva secunde, în timp ce-și trăgea răsuflarea și-și revenea în simțiri.

Marea din jurul lui era pur și simplu sinistră. Valuri de doisprezece metri îl înconjurau. Un val mamut se sparse de stânci, la douăzeci de metri spre dreapta. Aisberguri – unele la fel de înalte și de late ca zgârie-norii din New York, altele la fel de lungi și de plate ca niște terenuri de fotbal – pluteau la o sută de metri lângă coastă, santinele tăcute păzind stâncile de gheață.

Brusc, Renshaw țâșni din apă exact lângă Schofield. Omul de știință scund începu rapid să tragă cu neșat aer în piept, cu gâfâieli puternice. Pentru o clipă, Schofield se îngrijoră gândindu-se cum avea să suporte Renshaw frigul extrem din apă, însă apoi își aminti de echipamentul de corp din neopren pe care-l purta acesta. La naiba, lui Renshaw probabil îi era mai cald decât lui.

În acel moment, văzu un alt val extrem de înalt apropiindu-se de ei.

— Du-te la fund! țipă el.

Schofield trase aer adânc în piept și se scufundă și, brusc, lumea deveni sinistru de tăcută.

Înotă în jos; îl văzu pe Renshaw înotând lângă el, alunecând prin apă.

Și apoi, Schofield observă o explozie de spumă albă împrăștiindu-se deasupra capetelor lor, în timp ce valul de la suprafață se spărgea cu toată forța de stâncă.

Schofield și Renshaw ieșiră din nou la suprafață.

În timp ce ieșea înconjurat de bule de aer și se legăna în apă, Schofield văzu ușa laterală a unui aeroglisor plutind pe lângă el.

— Trebuie să ne îndepărtăm mai mult de mal, spuse Schofield. Dacă mai stăm aici, vom fi zdrobiți de stânci.

— Unde ne ducem? întreba Renshaw.

— OK, făcu Schofield. Vezi aisbergul acela de acolo?

Arătă spre un aisberg mare care părea un pian căzut într-o parte, aflat la aproximativ două sute de metri depărtare de stânci.

— Îl văd.

— Acolo mergem, spuse Schofield.

— În regulă.

— Bine, atunci. La trei. Unu. Doi. Trei.

La trei, ambii bărbați traseră aer adânc în piept și se scufundară în apă. Se îndepărtară de munte și-și croiră drum înotând bras prin apa limpede a Antarcticii. Explozii de spumă albă izbucniră deasupra capetelor lor în timp ce-și croiau drum prin apă.

Zece metri. Douăzeci.

Renshaw rămase fără aer, ieși la suprafață, trase rapid aer în piept, și apoi se scufundă din nou. Schofield făcu același lucru, strângând din dinți în timp ce se afunda iar sub valuri. Coasta ruptă de curând îl ardea de durere.

Mai rămăseseră cincizeci de metri și cei doi bărbați ieșiră iar la suprafață. Acum se aflau dincolo de valurile care se spărgeau de mal, așa că trecură la înot liber, înfruntând vârfurile amețitoare ale valurilor înalte de 15 metri.

În sfârșit, ajunseră la baza aisbergului. Se înălța deasupra lor, un zid de alb, plat în anumite locuri, frumos curbat și adâncit în altele. Tuneluri magnifice, boltite, dispăreau în gheața virgină.

Aisbergul măreț se nivela la un moment dat, coborând în ocean, unde forma un fel de platformă. Schofield și Renshaw se îndreptară spre ea.

Când ajunseră acolo, observară că se afla de fapt la un metru deasupra apei.

— Împinge-te de umărul meu, spuse Schofield.

Renshaw îl ascultă și-și puse rapid piciorul stâng pe umărul lui Schofield, împingându-se pe el.

Mâinile bărbatului micuț se înălțară și se prinseră de marginea de gheață și acesta se ridică pe ea cu mișcări stângace. Apoi, se întinse pe marginea platformei și-și coborî mâna înapoi către Schofield.

Schofield își înălța brațul și Renshaw începu să-l tragă afară. Schofield ajunsese aproape pe lespede de gheață când, brusc, mâinile ude ale lui Renshaw îi alunecară de pe încheietura mâinii și el căzu înapoi în apă.

Schofield plonja sub apă.

Liniște. Liniște totală. Ca într-un pântec.

Exploziile puternice ale valurilor care se spărgeau de stâncile de gheața nu-i mai asaltau urechile.

Baza masivă și albă a aisbergului îi umplea câmpul vizual. Se afunda tot mai jos, până când dispărea în adâncurile întunecate ale oceanului.

Și apoi, brusc, Schofield auzi un sunet și țâșni în sus prin apă. Sunetul călătorea bine prin apă și îl auzea clar.

Vmmmmmm.

Era un sunet jos, zbârnâitor, ca un murmur.

Vmmmmmm.

Schofield se încruntă. Suna aproape... *mecanic*. Asemenea unei uși automate care se deschidea undeva. Undeva în apropiere.

Undeva... *în spatele* lui.

Și atunci îl văzu.

Era imens, atât de *monstruos* de imens – că însăși vederea lui îi făcu inima s-o ia razna.

Plutea pur și simplu acolo în apă.

Tăcut. *Imens*.

Profilându-se deasupra lui Schofield în timp ce el aluneca prin apă lângă aisberg.

Trebuie să fi avut cel puțin o sută de metri în lungime, cu carcasa neagră și rotunjită. Schofield văzu cele două aripi orizontale de stabilizare ieșind de pe fiecare latură a punții, văzu vârful cilindric, cârn, al botului și, brusc, inima începu să-i bată cu putere.

Nu-și putea crede ochilor.

Privea un submarin.

*

Schofield țâșni afară din apă.

— Ești bine? întreba Renshaw de pe platformă.

— Nu mai sunt, spuse Schofield înainte să tragă rapid aer în piept și să se scufunde iar.

Lumea deveni din nou tăcută.

Schofield înotă puțin mai adânc și privi plin de admirație submarinul masiv. Se afla la aproximativ 30 de metri distanța, însă îl putea vedea bine. Submarinul enorm pur și simplu stătea acolo – complet scufundat în apă –, plutind în liniștea subacvatică, asemenea unui leviatan enorm, răbdător.

Schofield îl cercetă, căutând însemnele privind proveniența.

Văzu puntea îngustă; văzu cele patru orificii pentru torpile lângă proră. Unul dintre orificiile pentru torpile, observă el, se deschidea. Vmmmmmm.

Și apoi, văzu culorile pictate pe laterala stângă a prorei – văzu cele trei dungi de culoare – albastru, alb, roșu.

Privea steagul Franței.

Renshaw îl urmări pe Schofield țâșnind din nou din apă.

— *Ce faci acolo, jos?* întreba el.

Schofield îl ignora, își scoase mâna stângă din apă și-și privi ceasul.

Cronometrul arăta:

2:57:59

2:58:00

2:58:01

— Oh, Isuse, făcu Schofield. Oh, *Isuse*.

În nebunia urmăririi cu aeroglisoarele, uitase complet de nava de război franceză care plutea lângă coasta Antarcticii, așteptând să-și lanseze rachetele către stația polară Wilkes. Numele ei de cod, își aminti el, era *Rechinul*.

Însă doar acum își dădu seama Schofield ca făcuse o greșeală. Trăsese concluzia greșită. *Rechinul* nu era nici pe departe o navă de război.

Era un submarin.

Acest submarin.

— Repede! îi spuse Schofield lui Renshaw. Scoate-mă din apă!

Renshaw întinse mâna în jos și Schofield i-o prinse cu putere. Renshaw îl trase în sus cât de repede putu. Când ajunse suficient de sus, Schofield se prinse de platforma de gheață și se aruncă pe ea.

Renshaw se așteptase ca Schofield să rămână întins pe gheață ca să-și tragă sufletul, așa cum făcuse el, însă acesta se ridică imediat în picioare.

De fapt, odată ajuns pe platformă începu să alerge peste întinderea plată a aisbergului.

Renshaw se grăbi în urma lui. Îl văzu pe Schofield ocolind o movilă de gheață în timp ce se îndrepta spre marginea aisbergului, aflată la vreo treizeci de metri depărtare. Aisbergul avea o rampă ușoară și Schofield alergă în susul ei, spre marginea aisbergului. Renshaw observă că pe cealaltă parte era o pantă lină de zece metri spre apa de dedesubt.

În timp ce alerga, Schofield își verifică cronometrul. Secundele continuau să se scurgă spre marcajul de trei ore.

Spre momentul tragerii.

2:58:31

2:58:32

2:58:33

Schofield gândea în timp ce alerga.

„O să distrugă stația. Să distrugă stația.

O să-i ucidă pe soldații din infanteria marină. O s-o ucidă pe fetiță...

Trebuie să-l opresc.

Însă, cum? Cum distruge cineva un submarin?”

Și apoi, brusc, își aminti ceva.

Își scoase Maghook-ul de pe umăr în timp ce alerga. Apoi, apăsă rapid butonul marcat cu „M” și văzu lumina roșie a capătului magnetizat al Maghook-ului aprinzându-se.

Apoi, scoase din buzunar un recipient argintiu. Era recipientul cilindric de treizeci de centimetri, cu banda verde pictată în jurul său, pe care îl găsisese în interiorul aeroglisorului britanic.

Încercătura puternic explozivă de Tritonal 80/20.

Schofield privi cilindrul argintiu cu verde în timp ce alerga. Avea o clapă de închidere pneumatică din oțel inoxidabil. Trase clapa și auzi un șuierat ușor. Clapa se deschise digital și văzu un afișaj de cronometrare familiar lângă un buton de ARMARE/DEZARMARE. De vreme ce era un dispozitiv pentru demolări, o încercătură de Tritonal putea fi dezarmată în orice moment.

„Douăzeci de secunde, se gândi el. Timp suficient ca să mă îndepărtez.”

Fixă cronometrul de pe încărcătura de Tritonal la douăzeci de secunde și ținu recipientul argintiu deasupra capului magnetic bulbos al Maghook-ului. Cilindrul de oțel se apropie imediat de magnetul puternic și se lipi de el, prins în strâmtoarea sa magnetică exact ca într-o menghină.

Schofield alerga în mare viteză, sprintând de-a lungul întinderii denivelate a aisbergului.

Apoi, ajunse la marginea gheții și, fără să se gândească măcar o secundă, sări.

Zbură prin aer într-un arc lung și larg – rămase în aer trei secunde întregi – înainte să lovească puternic încă o dată, cu picioarele înainte, apa rece ca gheața a Oceanului Sudic. Bule de aer alunecară pe lângă el și, pentru o clipă, Schofield nu văzu nimic. Și apoi, brusc, bulele se risipiră și el se trezi plutind în apă, *exact în fața* botului uriaș de oțel al submarinului francez.

Schofield se uită la ceas.

2:58:59

2:59:00

2:59:01

Mai rămăsese un minut.

Trapa exterioară a tubului pentru torpile era acum complet deschisă. Schofield înotă către ea. Tubul pentru torpile se deschise larg în fața lui, la o sută de metri depărtare.

„Ar fi bine să meargă”, se gândi Schofield în timp ce-și ridică Maghook-ul, cu încărcătura de Tritonal atașată în vârf. Schofield apăsă butonul de ARMARE/DEZARMARE de pe încărcătura de Tritonal.

Douăzeci de secunde.

Trase cu Maghook-ul.

Acesta țâșni din lansator, lăsând în urmă o dâră subțire de bule albe de aer. Tăie apa spre gura de torpile deschisă...

...și lovi carcasa de oțel a submarinului exact sub orificiul pentru torpile, cu un țâcănit puternic, metalic. Maghook-ul – cu încărcătura de Tritonal armată atașată de el – alunecă de pe carcasa groasă de oțel a submarinului și începu să se scufunde încet în apă.

Schofield nu putea să creadă.

Ratase!

„La naiba!” urlă în mintea sa. Și apoi, brusc, îi veni un alt gând.

Oamenii din interiorul submarinului probabil auziseră. Trebuie să fi auzit.

Schofield apăsă rapid butonul negru de pe mânerul său, cel care strângea Maghook-ul, sperând că va ajunge la el înainte să expire cele douăzeci de secunde.

„Trebuie să mai trag o dată.”

„Trebuie să mai trag o dată.”

Maghook-ul începu să se depece.

Și apoi, brusc, Schofield auzi un alt sunet.

Vmmmmmm.

În stânga lui, pe cealaltă parte a prorei, se deschidea o altă trapă pentru torpile!

Aceasta era mai mică decât cea în care încercase Schofield să tragă cu Maghook-ul.

„Torpile mai mici, se gândi Schofield. Unele care sunt proiectate să distrugă alte submarine, nu stații polare întregi.”

Și apoi, cu un șuierat brusc, o torpilă albă compactă țâșni din orificiul pentru torpile deschis de curând și se roti prin apă către Schofield.

Lui Schofield nu-i venea să creadă.

Trăseseră în el cu o torpilă!

Maghook-ul se întoarse în lansator și Schofield apăsă rapid butonul de ARMARE/DEZARMARE de pe încărcătura de Tritonal – când mai avea patru secunde –, exact când torpila trecu pe lângă talia sa, trecerea ei făcându-l să se răstoarne.

Schofield răsuflă ușurat. Fusese prea aproape. Torpila nu avusese timp să se fixeze pe el.

În acel moment, torpila se ciocni de aisbergul din spatele lui Schofield și explodă cu putere.

Renshaw stătea pe marginea aisbergului, privind în jos, în apă, când lovi torpila, la vreo douăzeci de metri distanță.

Într-o clipă, un segment întreg de aisberg explodă într-un nor alb și căzu în ocean, asemenea unei alunecări de teren, desprins de restul aisbergului masiv.

— Ah! gâfâi Renshaw înmărmurit.

Și apoi, brusc, îl văzu pe Schofield ieșind la suprafață la aproximativ douăzeci de metri distanță, îl văzu trăgând aer adânc în piept și apoi ducându-se din nou la fund.

Cu sunetul exploziei torpilei încă reverberând în apa din jurul lui și o bucată mare din aisberg alunecând în apă în spatele lui, Schofield își aținti Maghook-ul către orificiul pentru torpile pentru a doua oară.

2:59:37

2:59:38

2:59:39

Încă o dată, Schofield apăsă butonul de armare de pe încărcătura de Tritonal – douăzeci de secunde – și trase. Maghook-ul țâșni prin apă...

...rămase acolo mult timp...

...și apoi dispăru în interiorul orificiului pentru torpile.

— *Da!*

Schofield apăsă rapid butonul marcat cu „M” de pe mânerul său și, în interiorul tubului pentru torpile, capul magnetic al Maghook-ului reacționa imediat, dând drumul încărcăturii argintii de Tritonal.

Apoi, Schofield își depănă Maghook-ul, lăsând încărcătura de Tritonal în interiorul tubului pentru torpile.

După care, înotă.

Înotă din toate puterile.

În interiorul camerei pentru torpile a submarinului francez, domnea o tăcere mortuară. Un sublocotenent tânăr număra secunde.

— *Vingt secondes de premier lancer*, spuse el.

Douăzeci de secunde până la prima lansare. Douăzeci de secunde până la lansarea dispozitivului de „ștergere”, o torpilă de clasa Neptun, cu încărcătură nucleară.

— *Dix-neuf... dix-huit... dix-sept...*

De pe aisberg, Renshaw îl văzu pe Schofield spărgând suprafața, înotând frenetic prin apă, cu Maghook-ul în mână.

Numărătoarea sublocotenentului francez continua:

— *Dix... neuf... huit... sept...*

Schofield înota cu putere, încercând să se distanțeze cât mai mult de submarin, pentru că, dacă era prea aproape când se detona încărcătura de Tritonal, implozia avea să-l tragă în interior. Se aflase la zece metri distanță când trăsese. Acum, se afla la douăzeci de metri. Se gândi că la douăzeci și cinci de metri ar fi fost în siguranță.

Renshaw țipă la el:

— Ce naiba se întâmplă?

— Îndepărtează-te de margine! striga Schofield în timp ce înota. Mișcă!

— *Cinq... quatre... trois...*

Numărătoarea sublocotenentului francez nu trecu de trei.

Pentru că în acel moment – în acel moment teribil, înfiorător – încărcătura de Tritonal din interiorul tubului pentru torpile explodează brusc.

De unde stătea Renshaw, explozia subacvatică fu absolut spectaculoasă, cu atât mai mult cu cât fu neașteptată.

Se produse instantaneu. Submarinul francez scufundat, ca o umbră întunecată, erupse spontan într-un nor alb, imens. Un jet enorm de apă, de 15 metri înălțime și 60 de metri lungime țâșni din apă și căzu din nou, încet.

De la nivelul apei, Schofield văzu o serie de bule albastre monstruoase începând brusc să iasă din gaura din botul submarinului, asemenea unor tentacule care-l căutau. Și apoi, la fel de brusc, începură să se retragă și, cu o forță înfiorătoare, bulele țâșniră înapoi către submarin și Schofield se simți dintr-odată tras către submarin.

Implozia.

În acel moment, submarinul francez masiv se sfărâmă asemenea unei conserve mari de aluminiu și aspirația exploziei încetă. Schofield simți că strânsoarea apei din jurul lui scade și se lăsă să plutească la suprafața. Submarinul dispăruse.

Câteva minute mai târziu, Renshaw îl scoase din apă și-l trase pe aisberg.

Schofield se trânti pe gheață – gâfâind puternic, ud learcă, înghețat. Gâfâia, corpul fiindu-i copleșit de efort și, în acel moment – când submarinul francez era distrus, și el și Renshaw erau eșuați fără speranță pe un aisberg – singurul lucru din lume pe care voia să-l facă Shane Schofield era să doarmă.

În clădirea Capitolului din Washington D.C., conferința NATO fu reluată.

George Holmes, reprezentantul Statelor Unite, se lăsă pe spate în timp ce-l urmărea pe Pierre Dufresne, șeful delegației franceze, ridicându-se să vorbească.

— Stimați delegați, doamnelor și domnilor, începem Dufresne, Republica Franței ar vrea să-și exprime susținerea totală și necondiționată pentru Organizația Tratatului Atlanticului de Nord, aceasta minunată organizație bună a națiunilor care a servit Occidentul atât de bine timp de aproape cincizeci de ani...

Discursul continuă, proslăvind virtuțile NATO și loialitatea nemuritoare a Franței față de el. George Holmes clătină din cap. Toată dimineața, delegația franceză ceruse pauze, întrerupsese conferința, și acum, dintr-odată, își pleda loialitatea veșnică față de organizație. Nu avea sens.

Dufresne termină de vorbit și se așază. Holmes era pe cale să se întoarcă și să-i spună ceva lui Phil Munro, când, brusc, delegatul britanic la conferință – un bărbat îngrijit, pe nume Richard Royce – își împinse scaunul în spate și se ridică.

— Doamnelor și domnilor, spuse Royce, cu un accent londonez foarte evident, dacă pot apela la bunăvoința dumneavoastră, delegația britanică solicită o pauză.

Exact în același moment, vizavi de clădirea Capitolului unde avea loc conferința NATO, Alison Cameron intra în holul Bibliotecii Congresului.

Formată din trei clădiri, Biblioteca Congresului este cea mai mare bibliotecă din lume. De fapt, când fusese construită, scopul ei era să fie cel mai mare depozit unic de cunoștințe din lume. Și exact asta era.

Motiv pentru care Alison nu fu surprinsă să afle că obiectul căutărilor ei – misteriosul *Studiu preliminar* din 1978 de C.M. Waitzkin – se afla la Biblioteca Congresului. Dacă avea să fie într-o bibliotecă, atunci aceasta trebuia să fie Biblioteca Congresului.

Alison așteptă la Biroul de Informații, în timp ce una dintre bibliotecare se îndreptă către depozit ca să-i aducă studiul. Biblioteca Congresului era o bibliotecă închisă, ceea ce însemna că personalul îți aducea cărțile. Era, de asemenea, o bibliotecă din care nu aveai voie să scoți cărțile.

Bibliotecara întârzia, așa că Alison începu să răsfoiască o altă carte pe care o

cumpărase în drum spre Biblioteca.

Privi coperta.

CRUCIADA GHEȚII: REFLECȚII ASUPRA UNUI AN PETRECUT ÎN ANTARCTICA

DR. BRIAN HENSLEIGH

Profesor emerit în Geofizică. Universitatea Harvard.

Alison aruncă o privire peste introducere.

Brian Hensleigh, după câte se părea, fusese șeful Facultății de Geofizică a Universității Harvard. Se ocupa cu cercetarea carotelor de gheață – un studiu care implica extragerea de carote cilindrice de gheață din platformele continentale ale Antarcticii, și apoi examinarea aerului care fusese blocat în interiorul acestor carote de gheață cu mii de ani în urmă.

Se părea că – așa spunea în carte – cercetarea carotelor de gheață putea fi utilizată pentru a explica încălzirea globală, efectul de seră și scăderea stratului de ozon.

În orice caz, se părea că acest tip, Hensleigh, lucrase la o stație de cercetare îndepărtată din Antarctica pe parcursul întregului an 1994, adunând mostre de carote de gheață.

Numele acelei stații de cercetare era stația polară Wilkes.

Și locația ei: latitudine minus 66,5 grade, longitudine 115 grade, 20 de minute și 12 secunde est.

În acel moment, bibliotecara se întoarce și Alison își ridică privirea din carte.

— Nu se află acolo, zise bibliotecara, clătînând din cap.

— Poftim?

— Am verificat de trei ori, spuse bibliotecara. Nu se află pe raft. *Studiu preliminar* de C.M. Waitzkin, 1978. Nu se află acolo.

Alison se încruntă. Era ceva neașteptat.

Bibliotecara – ecusonul spunea că o chema Cindy – ridică din umeri neputincioasă.

— Nu înțeleg. Pur și simplu... a dispărut.

Alison simți dintr-odată un fior de agitație când îi veni o idee.

— Dacă nu se află acolo, asta nu înseamnă că o citește cineva *chiar acum?* întrebă ea.

Cindy clătină din cap.

— Nu, computerul spune că ultima oară a fost împrumutată cuiva în noiembrie 1979.

— Noiembrie 1979, repetă Alison.

— Da, ciudat, nu? Cindy părea să aibă vreo douăzeci de ani; era cu siguranță studentă. Am notat numele împrumutătorului, dacă vă interesează. Uitați, și îi dădu lui Alison o bucată de hârtie.

Era o fotocopie a unui formular de cerere, similar celui pe care Alison îl completase ca să primească studiul. Biblioteca Congresului se părea că ținea fiecare formular la dosar – probabil exact pentru o asemenea situație.

Pe formularul de cerere, în căsuța marcată cu „Numele persoanei care solicită obiectul” era trecut un nume: O. NIEMEYER.

— Se poate, continuă bibliotecara Cindy, ca acestui tip, Niemeyer, să-i fi plăcut atât de mult, că pur și simplu a plecat cu ea. Nu aveam etichete magnetice pe cărți atunci, așa că probabil s-a furișat pur și simplu printre paznici.

Alison o ignora.

Rămăsese acolo, hipnotizata de formularul de cerere din mâna ei, de această dovadă veche de douăzeci de ani care zăcuse într-o arhivă pe undeva prin adâncurile Bibliotecii Congresului, așteptând această zi.

Ochii lui Alison străluceau privind cuvintele:

O. NIEMEYER.

Generalul de brigadă Trevor Barnaby se plimba pe puntea bazinului stației polare Wilkes. Deținea controlul stației polare de mai bine de o oră și era încrezător.

Cu doar douăzeci de minute în urmă trimisese o echipă de scafandri complet înarmați în clopotul de scufundare al stației. Însă trebuia să treacă cel puțin nouăzeci de minute înainte ca aceștia să ajungă la peștera subterană. Într-adevăr, în acest moment, cablul clopotului de scufundare încă se afunda în bazinul de la baza stației.

Barnaby însuși purta un costum termic de scafandru. Plănuia să coboare în peștera subterană cu cea de-a doua echipă – ca să vadă cu ochii lui ce se afla cu adevărat acolo.

— Ei bine, acum, spuse Barnaby când îi văzu pe Snake și pe cei doi oameni de știință francezi încătușați de stâlp. Ce avem noi aici? Măi, dar este chiar sergentul Kaplan.

Judecând după privirea pe care o aruncă, Snake era în mod evident surprins că Barnaby știa cine era.

— Sergent de artilerie Scott Michael Kaplan, spuse Barnaby. Născut în Dallas, 1953; înrolat în Corpul Pușcașilor Marini al Statelor Unite la vârsta de optsprezece ani, în 1971; expert în arme de mână; expert în luptă corp la corp; lunetist. Și, din 1992, bănuiește de către Serviciul de Informații britanic ca fiind membru al agenției americane de spionaj numita Grupul Informațiilor de Convergență. Scuză-mă, cum îți se spune? *Snake*, nu-i așa? Ia spune-mi, Snake, este aceasta o întâmplare obișnuită pentru tine? Comandantul tău te leagă deseori de stâlpi, lăsându-te la mila inamicului care se apropie?

Snake nu spuse nimic.

Barnaby continuă:

— Nu aș fi crezut că Shane Schofield ar fi genul de șef care-și încătușează membrii loiali ai echipei. Ceea ce înseamnă că trebuie să existe un *alt* motiv pentru care te-a legat, nu-i așa? Barnaby zâmbi. Ia să vedem, care ar putea fi acest motiv?

Snake tot nu zise nimic. Din când în când, ochii săi aruncau o privire către cablul clopotului de scufundare, care cobora în bazin în spatele lui Barnaby.

Barnaby își întoarse atenția către cei doi oameni de știință francezi.

— Și cine ai putea fi tu? întrebă el.

Luc Champion izbucni indignat:

— Suntem oameni de știință francezi de la stația de cercetare Dumont d'Urville. Am fost reținuți aici împotriva voinței noastre de forțele americane. *Cerem* să fim eliberați în conformitate cu acordurile internaționale...

— Domnule Nero, spuse Barnaby sec.

Un munte de bărbat înainta din spatele lui Barnaby și se opri lângă el. Avea cel puțin 1,95 metri, era lat în umeri și avea ochi impasibili. O cicatrice îi brăzda fața din colțul gurii până la bărbie.

Barnaby spuse:

— Domnule Nero, dacă ești amabil.

În acel moment, bărbatul masiv pe nume Nero își ridică liniștit pistolul și trase în Champion de la mică distanță.

Capul lui Champion exploda. Partea laterală a feței lui Snake fu stropită instantaneu cu sânge și creier.

Henri Rae, cel de-al doilea om de știință francez, începu să se vaiete.

Barnaby își întoarse fața către el.

— Și tu ești francez?

Rae începu să suspine.

Barnaby spuse:

— Domnule Nero.

Rae își dădu seama ce urmează și urlă:

— Nu!

Exact în acel moment Nero își ridică pistolul din nou și, o clipă mai târziu, cealaltă jumătate a feței lui Snake fu acoperită cu sânge.

În bezna din spațiul strâmt de la baza liftului, Mother tresări la auzul focurilor de armă.

„La naiba”, se gândi ea. Probabil că leșinase din nou.

„Trebuie să stau trează, își zise. Trebuie să stau trează...”

Mother privi punga de plastic cu lichid pe care o adusese cu ea. Era conectată printr-un tub la o perfuzie intravenoasă care-i era fixată în braț.

Punga cu lichid era acum goală.

Fusese goală în ultimele douăzeci de minute.

Mother începu să tremure. Îi era frig și se simțea slăbită. Pleoapele începură să i se închidă.

Își mușcă limba, încercând să-și forțeze ochii să se deschidă din cauza durerii.

Avu efect în primele câteva minute. Doar atât.

Singură, în puțul liftului, Mother își pierdu cunoștința.

Afară, pe puntea E, Trevor Barnaby făcu un pas înainte, îngustându-și privirea.

— Sergent Kaplan. Snake. Ai fost un băiat rău, nu-i așa?

Snake nu spuse nimic.

— *Faci* parte din ICG, Snake? Ești un trădător? Un trădător al propriei unități? Ce ai făcut, te-ai dat de gol mult prea devreme, ai început să-ți omori propriii oameni înainte să știi dacă stația era securizată? Pun pariu că Scarecrow nu a fost foarte încântat când a aflat. Din cauza asta te-a încătușat de un stâlp și te-a lăsat aici pentru mine?

Snake înghiți în sec.

Barnaby îl privi cu răceală.

— Asta aș fi făcut și eu.

În acel moment, un tânăr caporal SAS veni în spatele lui Barnaby.

— Domnule.

— Da, caporal.

— Domnule, încărcăturile sunt plasate acum în jurul perimetrului.

— La ce distanță?

— Cinci sute de metri, domnule. În arc, așa cum ați ordonat.

— Bun, spuse Barnaby.

La scurt timp după ce ajunsese la Wilkes, Barnaby ordonase ca optsprezece încărcături cu Tritonal să fie plasate într-un semicerc pe partea continentală a stației. Urmau să aibă un scop special. Un scop foarte special.

Barnaby întrebă:

— Caporale, cât crezi că va dura plasarea încărcăturilor?

— Luând în considerare forajul, domnule, aș spune că încă o oră.

— Bine, zise Barnaby. Când totul este gata, adu-mi detonatorul.

— Da, domnule, spuse caporalul. Oh, și, domnule, mai este ceva.

— Da.

— Domnule, prizonierii care au căzut din aeroglisorul american tocmai au ajuns. Ce să facem cu ei?

Barnaby fusese deja informat prin radio în legătură cu soldatul și fetița care căzuseră dintr-unul dintre aeroglisoarele fugare și care fuseseră luați de oamenii lui.

— Duceți fetița în camera ei. Țineți-o acolo, spuse Barnaby. Aduceți-mi soldatul din marină.

Libby Gant stătea într-un colț întunecat din caverna subterană, singură. Raza lanternei sale ilumina o fisură mică, orizontală, din peretele de gheață.

Fisura era la nivelul solului, în locul unde peretele de gheață întâlnea platforma. Avea aproximativ 50 de centimetri înălțime și se întindea pe orizontală vreo doi

metri.

Gant se ghemui în patru labe și privi prin fisura orizontală. Nu văzu altceva decât întuneric. Însă părea că este spațiu gol înăuntru...

— Hei!

Gant se întoarse.

O văzu pe Sarah Hensleigh stând sub nava spațială din celălalt capăt al cavernei, lângă bazin, dând din mâini.

— Hei! strigă Hensleigh agitată. Vino și privește asta.

Gant se îndreptă către nava spațială mare, neagră. Montana era deja acolo când ajunse. Santa Cruz stătea de veghe lângă bazin.

— Ce crezi despre asta? Hensleigh arată către ceva aflat pe partea inferioară a navei.

Gant văzu și se încruntă. Părea un fel de tastatură numerică.

Douăsprezece butoane, aranjate pe trei coloane, patru butoane pe coloană, cu ceea ce părea un ecran dreptunghiular în capătul superior.

Însă era ceva foarte ciudat legat de această „tastatură numerică”.

Nu existau simboluri pe niciuna dintre taste.

Asemenea restului navei, tastatura numerică era complet neagră – butoane negre pe un fundal negru.

Și apoi, Gant observă că exista un buton care avea un marcaj pe el. Cel de-al doilea buton din coloana din mijloc avea imprimat un cerc roșu micuț.

— Ce crezi că este asta? întrebă Montana.

— Cine știe, replică Hensleigh.

— Ar putea fi o cale de a o deschide, sugerează Gant.

Hensleigh pufni:

— Nu prea cred. Știi extraterestri care folosesc tastaturi numerice?

— Nu știu niciun extraterestru, replică Gant. Tu?

Hensleigh o ignoră.

— Nu se poate spune ce este, zise ea. Ar putea fi o cheie de contact sau un sistem de arme...

— Sau un mecanism de autodistrugere, spuse Gant sec.

— Eu zic să apăsăm și să vedem ce se întâmplă, propuse Hensleigh.

— Dar ce buton apăsăm? întrebă Montana.

— Cel cu cercul pe el, bănuiesc.

Montana strânse din buze, gânditor. Se gândea că avea cea mai multă experiență. Era decizia lui. O privi pe Gant.

Gant clătină din cap.

— Nu suntem aici ca să vedem ce face. Suntem aici doar ca să avem grijă de ea până sosește cavaleria.

Montana îl privi pe Santa Cruz, care venise de lângă bazin ca să privească.

— Apasă, îl îndemnă Cruz. Dacă o pățesc pentru porcăria asta, vreau să văd ce este înăuntru.

Montana se întoarse din nou către Sarah Hensleigh. Aceasta aprobă din cap.

— Haideți să vedem ce se întâmplă.

Într-un final, Montana spuse:

— OK. Apăsați.

Sarah Hensleigh aprobă din cap și trase aer adânc în piept. Apoi, întinse mâna și apăsă butonul cu cercul roșu pe el.

La început, nu se întâmplă nimic.

Sarah Hensleigh își ridică degetul de pe tastă și privi nava de deasupra ei, de parcă se aștepta să decoleze sau ceva de genul ăsta.

Brusc, se auzi un ton armonios ușor și ecranul de deasupra tastaturii începu să strălucească.

Și apoi, o secundă mai târziu, pe ecran apărură o secvență de simboluri.

— Oh, la naiba, făcu Montana.

— Ce... exclamă Hensleigh.

Pe ecran scria:

24157817_____

INTRODUCEȚI CODUL DE INTRARE AUTORIZAT

— Cifre? afirmă Montana.

— Engleză? spuse Sarah Hensleigh. Ce naiba este chestia asta?

Gant doar clătină din cap. Și, în timp ce se îndepărta de „nava spațială”, începu să râdă încet.

Schofield și Renshaw stăteau întinși pe spate pe suprafața dură și rece a aisbergului, ascultând sunetul ritmic al valurilor care se spărgeau de stâncile de gheață aflate la două sute de metri distanță.

Statură pur și simplu acolo o vreme, trăgându-și sufletul.

După câteva minute, Schofield pipăi în jur cu mâna până când găsi un aparat micuț, negru, prins de talie. Apasă un buton.

Bip!

— Ce faci? întreba Renshaw, fără să ridice privirea.

— Pornesc aparatul GPS, spuse Schofield, încă întins pe spate. Este un sistem de localizare prin satelit care utilizează sistemul de poziționare globală Navistar. Fiecare soldat din marină are unul, pentru a-l utiliza în caz de urgență. Știi, ca să ne găsească dacă eșuăm pe o plută în mijlocul oceanului. M-am gândit că această situație nu este prea diferită, suspină Schofield. Într-o încăpere de undeva de pe o navă, pe ecranul cuiva tocmai a apărut un semnal luminos roșu.

— Asta înseamnă că vor veni după noi? întrebă Renshaw.

— Vom fi morți demult până ajunge cineva aici. Însă, măcar ne vor putea găsi cadavrele.

Renshaw replică:

— Oh, *minunat*. E frumos să văd că banii dați pe impozite folosesc la ceva. Ați construit un sistem de localizare prin satelit *ca să-mi găsească leșul*. Oau!

Schofield se întoarse către Renshaw.

— Măcar pot lăsa un bilet prins de corpurile noastre în care să spun celui care ne găsește exact ce s-a întâmplat la stație. Măcar atunci vor ști adevărul. Despre francezi, despre Barnaby.

Renshaw răspunse:

— Ei bine, asta mă face să mă simt mai bine.

Schofield se ridica în cot și privi spre stânci. Văzu valurile uriașe ale Oceanului Sudic spărgându-se de ele și explodând în spectaculoase ploii de alb.

Atunci, pentru prima oară, Schofield examinează aisbergul din jurul lui.

Era *mare*. De fapt, era atât de mare că nici măcar nu se mișca între valurile puternice. La suprafață, întregul aisberg trebuie să fi avut cel puțin un kilometru și

jumătate lungime. Schofield nici măcar nu îndrăznea să estimeze ce mărime avea *sub suprafață*.

Era aproape dreptunghiular ca formă, având un vârf alb, enorm într-unul dintre capete. Restul aisbergului era inegal și găurit. Lui Schofield i se părea un peisaj selenar alb, fantomatic.

Schofield se ridică.

— Unde te duci? întreba Renshaw, fără să se ridice. Ai de gând să mergi pe jos spre casă?

— Ar trebui să ne mișcăm, spuse Schofield. Să ne menținem căldura corpului cât de mult putem și, dacă tot facem asta, să vedem dacă există vreo cale de a ne întoarce pe coastă.

Renshaw clătina din cap și se ridică în picioare fără tragere de inimă, urmându-l pe Schofield pe suprafața inegală a aisbergului.

Merseră aproape douăzeci de minute înainte să-și dea seama că se îndreptau în direcția greșită.

Aisbergul se termină brusc și văzură doar marea spre vest. Cel mai apropiat aisberg din acea direcție se afla la cinci kilometri distanță. Schofield sperase că vor putea ajunge înapoi pe coastă, sărind de pe un aisberg pe altul. Asta nu avea să se întâmple în această direcție.

Se întoarseră pe unde veniseră.

Mergeau foarte încet. În jurul sprâncenelor și buzelor lui Renshaw începură să se formeze țurțuri.

— Știi ceva despre aisberguri? îl întrebă Schofield în timp ce mergeau.

— Puțin.

— Pune-mă-n temă.

Renshaw începu:

— Am citit cândva într-o revistă că ultima modă în rândul nenorociților care au prea mulți bani este „cățărarea pe aisberguri”. Se pare că este foarte populară în rândul celor pasionați de alpinism. Singura problemă este că în cele din urmă muntele ți se topește.

— Mă gândeam la ceva puțin mai *științific*, spuse Schofield. Cum ar fi, dacă plutesc vreodată înapoi către coastă.

— Nu, răspuse Renshaw. În Antarctica, gheața se mișcă de la mijloc *în afară*. Nu invers. Aisbergurile de genul acestuia se desprind de platformele de gheață de pe coastă. Din cauza asta sunt atât de abrupte stâncile. Gheața de deasupra oceanului devine prea grea și pur și simplu se desprinde, devenind – Renshaw arătă cu mâna spre aisbergul din jurul lor – un aisberg.

— Aha, spuse Schofield, pășind pe gheață.

— Dar se formează unele cu adevărat mari. *Foarte* mari. Aisberguri mai mari decât țări întregi. Vreau să spun, la naiba, gândește-te la puiul acesta. Uită-te cât de mare este. Majoritatea aisbergurilor mari rezistă aproximativ zece sau doisprezece ani înainte să se topească și să dispară. Însă, în condiții meteorologice potrivite – și dacă aisbergul este de la început suficient de mare –, un aisberg ca acesta ar putea să plutească prin Antarctica până la treizeci de ani.

— Minunat, spuse Schofield sec.

Ajunseră în locul în care Renshaw îl trăsese pe Schofield din apă după ce acesta distrusese submarinul francez.

— Grozav, spuse Renshaw. Patruzeci de minute de mers și ne-am întors de unde am plecat.

Urcară pe o pantă lină și ajunseră în locul în care aisbergul fusese lovit de torpila submarinului francez.

Arăta ca și cum un uriaș ar fi mușcat zdravăn din partea laterală a aisbergului.

Bucata mare de gheața care tocmai căzuse sub forța exploziei lăsase în urma o gaură semicirculară imensă în partea laterală a aisbergului. Pereți verticali, abrupti, se prelungeau în apa aflată zece metri mai jos.

Schofield privi în gaură și văzu apa calmă lovindu-se de marginea aisbergului enorm.

— O să murim aici, nu-i așa? întrebă Renshaw din spatele lui.

— Eu nu.

— Tu nu?

— Aia este stația *mea* și am de gând să o iau înapoi.

— Aha. Renshaw privi în depărtare, peste mare. Și ai vreo idee despre *cum* vei face acest lucru?

Schofield nu-i răspunse.

Renshaw se întoarse.

— Am spus, cum naiba ai de gând să-ți recuperezi stația, când suntem blocați aici?

Însă Schofield nu-l asculta.

Stătea ghemuit, privind în gaura semicirculară pe care o crease în aisberg torpila.

Renshaw se apropie și rămase în spatele lui.

— La ce te uiți?

— La salvarea noastră, spuse Schofield. Poate.

Renshaw urmări privirea lui Schofield în gaura semicirculară din aisberg și observă imediat.

Acolo, prinsă în gheață, la vreo doi metri adâncime, în suprafața verticală, abruptă a stâncii, Renshaw văzu conturul pătrat, distinctiv, al unei ferestre de sticlă, înghețate.

Schofield legă hanoracele lor unul de celălalt și, folosindu-le pe post de sfoară, îl puse pe Renshaw să-l coboare către fereastra fixată în stânca de gheață.

Schofield atârna sus deasupra apei, în fața ferestrei înghețate. O privi cu atenție. Era cu siguranță făcută de mâna omului.

Și veche. Cadrul de lemn al ferestrei era bătut de vreme și zgâriat, decolorat, de un gri pal. Schofield se întrebă de cât timp fereastra – și structura care-i era atașată – era îngropată în acest aisberg masiv.

După câte-și dădea seama, explozia torpilei submarinului trebuie să fi dislocat cei vreo zece metri de gheață din fața ferestrei, scoțând-o la iveală. Fereastra și structura căreia îi era atașată fusese îngropată *adânc* în aisberg.

Schofield trase aer adânc în piept. Apoi, lovi cu putere, spărgând fereastra.

Văzu întunecime dincolo de fereastra spartă, ca un fel de peșteră micuță.

Schofield scoase o lanternă din buzunarul de la șold și, aruncându-i o ultimă privire lui Renshaw, se aruncă înăuntru, prin fereastră, în burta aisbergului.

Primul lucru pe care-l văzu Schofield în raza lanternei sale fură cuvintele puse cu susul în jos:

LA MULȚI ANI, 1969!
BINE AȚI VENIT LA LITTLE AMERICA IV!

Cuvintele erau scrise pe un fel de banner. Acesta atârna moale, cu capul în jos, de-a lungul peșterii în care se afla acum Schofield.

Doar ca nu era o peșteră.

Era un fel de cameră – o cameră mică, având pereții din lemn, îngropată *complet în gheață*.

Și totul era cu susul în jos. Întreaga cameră era inversată.

Îi dădea o senzație ciudată faptul că totul era cu susul în jos. Schofield avu nevoie de câteva clipe să-și dea seama că de fapt stătea pe *acoperișul* camerei subterane.

Privi spre dreapta sa. Se părea că din această cameră se ramificau altele...

— Alo! se auzi vocea lui Renshaw, pătrunzând din afară.

Schofield își scoase capul prin fereastra din stânca de gheață.

— Hei, ce se întâmplă? Îmi îngheață și sângele în vene aici, afară, spuse Renshaw.

— Ai auzit vreodată de Little America IV? întrebă Schofield.

— Da, zise Renshaw. A fost una dintre stațiile noastre din anii șaizeci. A plutit pe mare în 1969, când platforma de gheață Ross a dat naștere unui aisberg de nouă mii de kilometri pătrați. Marina a căutat-o timp de trei luni, însă nu a găsit-o niciodată.

— Ei bine, ia ghici, spuse Schofield. Tocmai am găsit-o noi.

Înfășurat în trei pături groase de lână, James Renshaw stătea pe „podeaua” camerei principale din Little America IV. Își freca mâinile cu putere una de cealaltă și sufla în ele cu răsuflarea sa caldă, în timp ce Schofield – încă îmbrăcat în echipamentul său plin de apă – scotocea prin celelalte camere ale stației întunecate

și întoarce cu fundul în sus. Niciunul din bărbați nu îndrăznește să consume vreuna dintre conservele vechi de treizeci de ani care erau împrăștiate pe podea.

— După câte-mi amintesc, Little America IV era cam ca Wilkes, spuse Renshaw. Era o stație de explorare a resurselor, construită în platforma de gheață de coastă. Căutau depozite de petrol în zona litoralului, îngropate în platforma continentală. Obișnuiau să coboare colectoare până în adâncuri să vadă dacă solul de acolo conținea...

— De ce este totul cu fundul în sus? întreba Schofield din cealaltă cameră.

— Asta este ușor. Când acest aisberg s-a rupt, trebuie să se fi întors cu susul în jos.

— Aisbergul s-a întors?

— Se mai întâmplă, răspunse Renshaw. Și, dacă te gândești puțin, are sens. Un aisberg este greu în partea de sus când se desprinde de continent, pentru că toată gheața care a stat *sub apă* a fost erodată treptat, de-a lungul anilor, de apa mării care este mai caldă. Așadar, dacă aisbergul nu este perfect echilibrat când se desprinde de continent, se va întoarce cu capul în jos.

În camera cealaltă, Schofield își croia drum printre grămezi de vechituri ruginite, întoarce cu susul în jos. Pășește pe lângă o bobină mare, cilindrică și care era căzută pe o parte. În acel moment, observă ceva.

— Cât timp ziceai că a căutat marina această stație? întreabă Schofield.

— Vreo trei luni.

— Și asta înseamnă mult timp petrecut căutând o stație pierdută?

În camera principală, Renshaw ridică din umeri.

— A fost mai mult decât de obicei. De ce?

Schofield intră înapoi în cameră. Ținea în mâini câteva obiecte metalice.

— Cred că băieții noștri făceau aici niște lucruri pe care nu trebuiau să le facă, spuse Schofield, zâmbind.

Ridică în mână o bucată de cablu alb. Lui Renshaw îi părea a fi o sfoară care fusese acoperită cu o pudră albă.

— Cablu de detonare, spuse Schofield, în timp ce forma o buclă din cablul alb în jurul încheieturii mâinii. Este utilizat drept fitil pentru explozibil folosit în spații înguste. Substanța pudrată pe care o vezi pe el este sulfura de magneziu. Cablurile de detonare pe bază de magneziu ard puternic și rapid – de fapt, ard atât de puternic, încât pot tăia metalul. E marfă bună, uneori le folosim și în zilele noastre. Și, privește aici, Schofield ridică un recipient ruginit, sub presiune. Gaz otrăvitor VX. Și asta – ridică un alt tub – e sarin.

— Gaz sarin? exclamă Renshaw.

Chiar și el știa ce era acesta. Gazul sarin era o armă chimică. Renshaw își aminti de un incident din Japonia din 1995, când un grup terorist detonase un recipient cu

gaz sarin în interiorul metroului din Tokio. Se declanșase panica. Mai mulți oameni fuseseră uciși.

— Aveau așa ceva în anii 1960? întrebă el.

— Oh, da.

— Deci, tu crezi că această stație era o bază pentru arme chimice? întrebă Renshaw.

— Așa cred, da.

— Dar de ce? De ce să testezi arme chimice în Antarctica?

— Din două motive, spuse Schofield. Unul: acasă ținem aproape toate armele cu gaz otrăvitor în depozite congelate, pentru că majoritatea acestor gaze își pierd toxicitatea la temperaturi mai mari. Așadar, are logică să faci teste într-un loc unde este rece tot timpul anului.

— Și al doilea motiv?

— Al doilea motiv este mult mai simplu, răspunse Schofield, zâmbind către Renshaw. Nimeni nu te vede.

Schofield se întoarse în camera cealaltă.

— În orice caz, spuse el în timp ce dispărea după ușă, nimic din toate astea nu ne este de mare folos acum. Însă mai au *ceva* aici, în spate, care ne-ar *putea* fi de ajutor. De fapt, cred că ne-ar putea introduce din nou în joc.

— Despre ce este vorba?

— Despre asta, zise Schofield, apărând în cadrul ușii și scoțând la iveala o butelie prăfuită de scafandru.

Schofield începu să calibreze echipamentul de scufundare vechi de treizeci de ani. Lui Renshaw îi revenise sarcina de a curăța aparatul pentru respirat – muștiucurile, valvele, furtunurile pentru aer.

Aerul comprimat reprezenta riscul principal. După treizeci de ani de depozitare, exista riscul ca el să fi devenit toxic.

Era o singură modalitate de a afla asta.

Schofield îl testă – inhala puternic și privi către Renshaw. Văzând că nu cade lat, declară că aerul era în regulă.

Cei doi bărbați lucrau la echipamentul de scufundare timp de vreo douăzeci de minute. Apoi, când erau aproape gata, Renshaw întrebă încet:

— Ai avut ocazia să vezi cadavrul lui Bernie Olson?

Schofield îl privi pe Renshaw. Micuțul om de știința stătea aplecat peste două muștiucuri, spălându-le cu apă de mare.

— De fapt, am avut ocazia, spuse Schofield calm.

— Ce ai văzut? întrebă Renshaw, cu interes.

Schofield ezită.

— Domnul Olson și-a mușcat limba, tăind-o.
— Hmm.
— Falca îi era, de asemenea, blocata rigid și ochii puternic inflamați – înroșiți, injectați.

Renshaw aprobă din cap.

— Și ce ți s-a spus ca i s-a întâmplat?

— Sarah Hensleigh mi-a spus că l-ai înțepat în gât cu o seringă hipodermică și i-ai injectat lichid pentru curățarea canalelor de scurgere în fluxul sangvin.

Renshaw aprobă din cap cu înțelepciune.

— Înțeleg. Locotenente, ai vrea, te rog, să te uiți la asta?

Renshaw scoase o carte plină de apă din buzunarul de la piept al hanoracului său. Era cartea groasă pe care o luase din camera sa când evacuasera stația.

Renshaw i-o înmâna lui Schofield. *Biotoxicologie și boli determinate de toxine*.

Renshaw continuă:

— Locotenente, când cineva te otrăvește cu lichid pentru curățarea canalelor de scurgere, otrava îți oprește inima *instantaneu*. Nu poate fi vorba de luptă. Nu opui rezistență. Pur și simplu mori. Capitolul 2.

Schofield dădu paginile cărții pline de apă, până ajunse la Capitolul 2. Observă titlul: „Moarte fiziologică instantanee determinată de toxine”.

Văzu o listă cu ceea ce autorul numise „Otrăvuri cunoscute”, în mijlocul listei, Schofield observă „lichide industriale de curățare, insecticide”.

— Ideea este, spuse Renshaw, că nu exista niciun semn *exterior* al morții datorate unei astfel de otrăvi. Inima ți se oprește, corpul *pur și simplu ți se oprește*. Renshaw ridică un deget. Însă nu același lucru se întâmplă cu anumite *alte* toxine, spuse el, cum ar fi, de exemplu, veninul de șarpe-de-mare.

— Venin de șarpe-de-mare? întrebă Schofield.

— Capitolul 9, spuse Renshaw.

Schofield îl găsi. „Toxine din mediul natural – Fauna marină.”

— Caută șerpilor-de-mare, îl îndemnă Renshaw.

Schofield făcu întocmai. Găsi titlul: „Șerpi-de-mare – toxine, simptome și tratament”.

— Citește, îl îndemnă Renshaw.

Schofield citi.

— Cu voce tare, ceru Renshaw.

Schofield citi:

— Șarpele-de-mare obișnuit (*Enhydrina schistosa*) are un venin cu un nivel de toxicitate de trei ori mai mare decât cel al unei cobre rege, cel mai periculos șarpe de uscat. O picătură (0,03 ml) este suficientă pentru a ucide trei oameni. Simptomele obișnuite de intoxicare cu venin de șarpe-de-mare includ durere și

tensiune musculară, întărirea limbii, paralizie, pierderea vederii, inflamare puternică a zonei ochilor și dilatarea pupilelor și, lucrul cel mai evident, blocarea fălcilor. Într-adevăr, în astfel de cazuri, blocarea fălcilor este atât de puternică, încât nu este ceva neobișnuit pentru victimele intoxicate cu venin de șarpe-de-mare să...

Schofield se întrerupse.

— Citește, spuse Renshaw încet.

— ... să-și taie propria limbă cu dinții.

Schofield își ridică privirea către Renshaw.

Renshaw își înclină capul într-o parte.

— Arăt ca un criminal după părerea ta, locotenente?

— Cine poate spune că nu ai pus venin de șarpe-de-mare în acea seringă hipodermică? întrebă Schofield.

— Locotenente, spuse Renshaw, la stația polară Wilkes, veninul de șarpe-de-mare este ținut în Laboratorul de biotoxine, care este întotdeauna – *întotdeauna* – încuiat. Doar câteva persoane au acces la acea încăpere, iar eu nu sunt una dintre ele.

Schofield își aminti de Laboratorul de Biotoxine de pe puntea B și de semnul distinctiv cu trei cercuri, reprezentând pericol biologic, care era lipit pe ușa laboratorului.

Însă, în mod straniu, Schofield își mai aminti ceva.

Își aminti ce îi spusese Sarah Hensleigh mai devreme: „Înainte să se întâmple toate astea, lucram împreună cu Ben Austin în Laboratorul de biotoxine de pe puntea B. El făcea cercetări asupra unui antidot nou pentru veninul de *Enhydrina schistosa*”.

Schofield îndepărtă acest gând.

„Nu. Nu este posibil.”

Se întoarse către Renshaw.

— Deci, cine crezi că l-a ucis pe Bernie Olson?

— Ei bine, cineva care avea acces la Laboratorul de biotoxine, bineînțeles, spuse Renshaw. Asta înseamnă Ben Austin, Harry Cox sau Sarah Hensleigh.

Sarah Hensleigh...

Schofield întrebă:

— De ce-ar fi vrut vreunul dintre ei să-lucidă pe Bernie Olson?

— Habar n-am, spuse Renshaw. Chiar nu știu.

— Deci, din câte știi tu, niciunul dintre acești oameni nu avea vreun motiv să-l omoare pe Olson?

— Exact.

— Însă *tu* aveai un motiv, replică Schofield. Olson îți fura cercetările.

— Ceea ce mă cam face persoana ideală căreia să-i înscenezi această crimă, nu?

spuse Renshaw.

Schofield răspunse:

— Însă dacă cineva chiar voia să-ți însceneze crima, ar fi utilizat chiar lichid pentru curățarea canalelor de scurgere ca să-l ucidă pe Olson. De ce să se deranjeze să folosească venin de șarpe-de-mare?

— Bună observație, fu de acord Renshaw. Bună observație, însă, dacă citești cartea, vei descoperi că lichidul pentru curățarea canalelor de scurgere are o rată a mortalității de 59%. Veninul de șarpe-de-mare are o rată a mortalității de 98%. Cine l-a ucis pe Olson a vrut să *fie sigur* că acesta va muri. Din cauza asta a folosit veninul de șarpe-de-mare. Nu a vrut ca el să fie resuscitat.

Schofield își strânse buzele, dus pe gânduri.

Apoi, spuse:

— Povestește-mi despre Sarah Hensleigh.

— Ce-i cu ea?

— Voi doi vă înțelegeți? O placii, ea te place?

— Nu, nu și nu.

Schofield întrebă:

— De ce n-o placii?

— *Chiar* vrei să știi? Renshaw oftă profund. Privi în altă direcție. Pentru că s-a măritat cu cel mai bun prieten al meu – de fapt, îmi era și șef – și nu l-a iubit.

— Despre cine este vorba? se interesă Schofield.

— Un tip pe nume Brian Hensleigh. Era șeful Catedrei de geofizică de la Harvard înainte să moară.

Schofield își aminti ce-i povestise Kirsty despre tatăl ei. Despre cum o învățase matematici avansate. Și că murise de curând.

— A murit într-un accident de mașină, nu-i așa?

— Corect, spuse Renshaw. Un șofer beat a intrat pe trotuar și l-a ucis. Renshaw își ridică privirea către Schofield. Cum se face că știi asta?

— Mi-a povestit Kirsty.

— Ți-a povestit Kirsty. Renshaw aprobă încet din cap. E o fată bună, locotenente. Ți-a spus că este fina mea?

— Nu.

— Când s-a născut, Brian m-a rugat să-i fiu naș, știi, în caz că i s-ar fi întâmplat lui ceva. Mama ei, Mary-Anne, a murit de cancer când Kirsty avea șapte ani.

Schofield spuse:

— Așteaptă o clipă. Mama lui Kirsty a murit când ea avea șapte ani?

— Da.

— Deci, Sarah Hensleigh *nu este* mama lui Kirsty?

— Exact, spuse Renshaw. Sarah Hensleigh a fost *a doua* soție a lui Brian. Sarah

Hensleigh este mama *vitregă* a lui Kirsty.

Brusc, lucrurile începură să aibă sens pentru Schofield. Din cauza asta Kirsty nu prea-i vorbea lui Sarah. Felul în care se închidea în sine când era în apropierea lui Sarah. Reacția naturală a unui copil față de o mamă vitregă pe care n-o plăcea.

— Nu știu de ce s-a căsătorit Brian cu ea, spuse Renshaw. Știu că era singur și, ei bine, Sarah *este* atrăgătoare și *chiar* i-a acordat ceva atenție. Însă era ambițioasă. Frate, *ce* ambițioasă era! Puteai vedea asta în ochii ei. Pur și simplu îi voia numele, voia să cunoască oamenii cu care lucra el. Nu-l voia *pe el*. Și ultimul lucru pe care și-l dorea era copilul lui.

Renshaw râse cu tristețe.

— Și apoi, acel șofer beat a intrat pe trotuar și l-a ucis pe Brian și, dintr-odată, Sarah l-a pierdut pe Brian și a rămas cu copilul pe care nu și l-a dorit niciodată.

Schofield întrebă:

— Așadar, de ce nu te place ea *pe tine*?

Renshaw râse din nou.

— Pentru că i-am spus lui Brian să nu se însoare cu ea.

Schofield clătină din cap. Era evident că se petrecuseră mult mai multe lucruri la stația polară Wilkes înainte să sosească el și soldații lui, decât se putea observa la prima vedere.

— Ești gata cu muștiucurile alea? întrebă Schofield.

— Gata.

— Vom continua această conversație, spuse Schofield, ridicându-se în picioare și începând să-și fixeze una dintre buteliile pentru scufundări.

— Stai puțin, spuse Renshaw, ridicându-se. Te duci înapoi acolo, acum? Dacă te omoară când intri iar în stație? Atunci, nu va mai rămâne nimeni care să-mi creadă povestea.

— Cine a zis că *eu* îți cred povestea? întrebă Schofield.

— M-ai crezut. Știu eu că m-ai crezut.

— Atunci, se pare că ar fi bine să vii cu mine. Ca să te asiguri că nu mă omoară, continua Schofield, îndreptându-se către fereastra din aisberg și privind afară.

Renshaw păli.

— OK, OK, hai să luăm lucrurile pas cu pas. Te-ai gândit vreo clipă că ai de-a face acolo, afară, cu un grup de *balene ucigașe*? Ca să nu mai vorbim de un fel de focă sinistră ce *omoaară* balene ucigașe...

Dar Schofield nu-l asculta. Pur și simplu privea prin fereastra încastrată în gheață. În depărtare, spre sud-vest – în vârful uneia dintre stâncile de gheață din apropiere – văzu o lumină intermitentă pală, de culoare verde. Clipea încontinuu. Era semnalul luminos montat în vârful antenei radio a stației polare Wilkes.

— Domnule Renshaw, eu mă întorc acolo... cu sau fără dumneata, indiferent de

ce-mi va sta în cale. Schofield se întoarse spre el. Haide. E timpul să punem din nou stăpânire pe stația polară Wilkes.

Înfășurați în două straturi de costume de scafandru supradimensionate, din perioada anilor 1960, Schofield și Renshaw înotau prin liniștea de gheață, respirând cu ajutorul echipamentului lor de scufundări vechi de treizeci de ani.

Aveau amândoi același cablu de oțel în jurul taliei – cablu care se întindea până la bobina cilindrică masivă din interiorul stației Little America IV, aflată la aproximativ un kilometru și jumătate nord-est de stația polara Wilkes. Era o măsură de precauție, în caz că oricare din ei s-ar pierde sau s-ar îndepărta și ar fi nevoit să se întoarcă la stație.

Schofield ținea în fața sa un harpon pe care-l găsisese în interiorul stației Little America IV.

Apa din jurul lor deveni limpede precum cristalul în timp ce înotau sub platforma de gheață de lângă coastă, într-o pădure de stalactite zimțate de gheață.

Planul lui Schofield era să înoate sub platforma de gheață – în funcție de cât de adâncă era –, și să iasă la suprafața în interiorul stației polare Wilkes. Afară, se orientase după poziția luminii verzi din vârful antenei radio a stației. Schofield se gândise că dacă el și Renshaw continuau să înoate în direcția luminii, odată intrați sub platforma de gheață, puteau în final să descopere bazinul aflat la baza stației.

Schofield și Renshaw se aflau într-o lume albă. Formațiuni de gheață de un alb fantomatic – asemenea unor vârfuli de munte întoarse cu susul în jos – coborau în adâncuri aproape 120 de metri.

Schofield se încruntă. Trebuia să coboare mult până să se ridice din nou la suprafață în interiorul stației.

Schofield și Renshaw înotară în jos, de-a lungul părții laterale a uneia dintre formațiunile enorme de gheață. Singurul lucru pe care Schofield îl putea vedea prin mască era un perete de gheață albă, solidă.

După o vreme, ajunseră la capătul formațiunii de gheață – „vârful” ascuțit al muntelui întors cu susul în jos. Schofield înotă încet pe sub vârf și peretele alb alunecă din câmpul său vizual...

...și atunci îl văzu.

Inima lui Schofield aproape că se opri pentru o clipă.

Atârna pur și simplu acolo, în apă, în fața lui, suspendat de cablul trolului său,

urmându-și cursa lentă înapoi către stație.

Clopotul de scufundare.

Îndreptându-se înapoi către stație.

Și atunci, Schofield își dădu seama ce însemna asta.

Britanicii trimiseseră deja o echipă jos, să examineze caverna.

Schofield speră din tot sufletul că soldații lui din infanteria marină din cavernă erau pregătiți.

În ceea ce-i privea pe el și pe Renshaw, ei trebuiau să ajungă la clopotul de scufundare. Era o călătorie gratuită până sus, la stația polară Wilkes, pe care Schofield nu voia să o rateze.

Se întoarse în apă să-i facă semn lui Renshaw. Îl văzu pe micuțul om de știință în spatele lui, înotând sub vârful inversat al muntelui. Îi făcu semn să se grăbească și cei doi bărbați înotară spre clopotul de scufundare.

— Câți sunt acolo, jos? întreba Barnaby încet.

Book Riley nu scoase un cuvânt.

Book era în genunchi, cu mâinile încătușate la spate. Se afla jos, pe puntea E, lângă bazin. Din gură îi curgea sânge. Ochiul stâng îi era pe jumătate închis și umflat. După ce căzuse împreună cu Kirsty din aeroglisorul aflat în plină viteză, Book fusese adus înapoi la Wilkes. Odată ajuns înapoi în stație, fusese trimis jos, pe puntea E, ca să dea ochii cu Barnaby.

— Domnule Nero, spuse Barnaby.

Bărbatul masiv din SAS pe nume Nero îi trase cu putere un pumn în față lui Book. Book căzu la podea.

— Câți? întreba Barnaby.

Ținea în mână Maghook-ul lui Book.

— Niciunul! urlă Book printre dinții însângețați. Nu este nimeni acolo, jos. Nu am avut ocazia să trimitem pe nimeni acolo.

— Oh, serios? spuse Barnaby. Privi gânditor Maghook-ul pe care-l ținea în mâini. Domnule Riley, mi se pare greu de crezut că un comandant de calibrul lui Scarecrow ar neglija să ducă la bun sfârșit sarcina de a trimite un grup jos, în peșteră, imediat ce a ajuns aici.

— Atunci, de ce nu-l întrebi pe el?

— Spune-mi adevărul, domnule Riley, sau, foarte curând, îmi voi pierde cumpătul și te voi da hrană leilor.

— Nu este nimeni acolo, jos, spuse Book.

— OK, spuse Barnaby, întorcându-se brusc spre Snake. Domnule Kaplan, zise el, îmi spune domnul Riley adevărul?

Book îi aruncă o privire de avertizare lui Snake.

Barnaby i se adresă lui Snake:

— Domnule Kaplan, dacă domnul Riley mă minte, îl voi ucide. Dacă *tu* mă minți, te voi ucide *pe tine*.

Book îl privi pe Snake cu ochi mari, imploratori.

Snake vorbi:

— Minte. Sunt patru oameni acolo, jos. Trei soldați din marină și un civil.

— *Nenorocitele!* răcni Book către Snake.

— Domnule Nero, spuse Barnaby, înmânându-i Maghook-ul lui Book. Leagă-l!

Schofield și Renshaw ieșiră împreună la suprafață în interiorul clopotului de scufundare aflat în mișcare lentă.

Ieșiră din apă și rămaseră pe puntea metalică care înconjura bazinul micuț de la baza clopotului de scufundare sferic.

Renshaw își scoase muștiucul și trase aer în piept. Schofield cercetă din priviri interiorul clopotului de scufundare gol, căutând arme, orice.

Văzu un instrument digital de măsurare a adâncimii pe peretele îndepărtat. Cronometra descrescător, în timp ce clopotul de scufundare urca: 100 de metri. 99 de metri. 98 de metri.

— Aha, făcu Renshaw din partea cealaltă a clopotului.

Schofield se întoarse. Renshaw stătea în fața unui monitor micuț prins sus pe perete, în apropierea plafonului. Renshaw îl porni.

— Uitasem de asta, spuse el.

— Ce este? întreba Schofield.

— Este o altă jucărie a bătrânului Carmine Yaeger. Îți amintești de bătrânul despre care ți-am povestit mai devreme, cel care obișnuia să urmărească mereu balenele? Îți amintești că ți-am spus că uneori le urmărea din interiorul clopotului de scufundare? Ei bine, acest monitor reprezintă o altă sursă video asupra bazinului stației. Yaeger l-a instalat ca să poată urmări suprafața atunci când se afla sub apă, în clopot.

Schofield privi în sus, la monitorul alb-negru, micuț.

Pe ecran, văzu aceeași imagine a punții E pe care o zărise mai devreme, când se afla în camera lui Renshaw. Imaginea era surprinsă de camera aflată sub podul retractabil de pe puntea C, care privea direct în jos, spre puntea E.

Schofield îngheța.

Văzu oameni pe ecran.

Trupe SAS cu arme. Snake încă încătușat de stâlp. Și pe Trevor Barnaby, plimbându-se încet pe puntea E.

Și mai era o persoană.

Acolo, pe punte, la picioarele lui Barnaby, legat fedeleș, se afla Book Riley.

— În regulă, ridicăți-l, zise Barnaby, odată ce Nero termină de înfășurat cablul Maghook-ului în jurul gleznelor lui Book.

Altcineva desfășurase deja frânghia Maghook-ului și aruncase lansatorul acestuia peste podul retractabil de pe puntea C, creând un mecanism asemănător unui scripete.

Nero luă lansatorul de la un alt soldat britanic și-i fixă mânerul între două trepte ale scării dintre puntea E și puntea D. Apoi, apăasă butonul negru de pe lansator, cel care înfășura frânghia.

Drept rezultat al mecanismului de scripete – frânghia fiind întinsă la maximum peste podul de pe puntea C –, Book fu instantaneu ridicat de pe punte, de glezne. Mâinile încă îi erau încătușate la spate. Se legănă peste bazin și se bălângăni neajutorat – cu capul în jos – în aerul de deasupra apei.

— Ce naiba fac? întreba Renshaw în timp ce el și Schofield priveau monitorul alb-negru.

Pe monitor, îl puteau vedea pe Book bălăbănindu-se exact sub ei, atârând de propriul Maghook, în afară, deasupra apei.

În acel moment, clopotul de scufundare se clătină ușor și Schofield se prinse de perete ca să se echilibreze.

— Ce-a fost asta? întreabă Renshaw rapid.

Schofield nu trebui să spună nimic.

Răspunsul se afla dincolo de ferestrele clopotului care se mișca încet.

Mai multe forme mari, întunecate, se înălțară prin apă peste tot în jurul clopotului de scufundare, contururile lor distinctive alb cu negru fiindu-le foarte familiare.

Grupul de balene ucigașe.

Se îndreptau în sus, către stație.

Prima înotătoare dorsală străpunse suprafața apei și cei aproximativ douăzeci de soldați SAS adunați în jurul bazinului de pe puntea E lăsară sa le scape un murmur.

Book încă se bălângănea cu capul în jos deasupra bazinului. Văzu și el: conturul negru, enorm al unei balene ucigașe alunecând ușor prin apă sub el. Book începu să se zbată, dar în zadar – mâinile îi erau încătușate ferm, iar picioarele, legate strâns.

Plăcuțele de identificare de la gât începură să-i alunece peste cap. Câteva secunde mai târziu, îi alunecară de pe bărbie și plonjară în apă, scufundându-se rapid.

Barnaby urmări balenele ucigașe de pe puntea de lângă bazin.

— Asta ar trebui să facă lucrurile foarte interesante.

În acel moment, unul dintre caporalii lui se apropie. Era același caporal care-i raportase mai devreme.

— Domnule, încărcăturile de Tritonal sunt fixate.

Caporalul îi oferii lui Barnaby un aparat negru, micuț, de mărimea unui calculator gros. Avea o tastatură numerică deasupra.

— Aparatul de detonare, domnule.

Barnaby îl lua.

— Cum arată indicatorii externi?

— Avem cinci oameni în jurul perimetrului exterior care monitorizează orizontul cu telemetre cu laser, domnule. La ultima verificare, nu era nimeni pe o rază de optzeci de kilometri de acest loc, domnule.

— Bun, făcu Barnaby. Bun.

Își întoarse din nou atenția către bazin și către soldatul din infanteria marină care atârna neputincios deasupra.

— Acordă-ne puțin timp pentru ceva R&R²³, spuse Barnaby.

— Isuse, chestia asta nu poate să meargă mai repede? spuse Schofield în timp ce privea contorul de adâncime.

Cronometra încet înapoi, pe măsură ce se ridicau în apă. Se aflau încă la 60 de metri de suprafața. Mai aveau cel puțin șapte minute.

Schofield urmări imaginea lui Book pe ecran.

— La naiba! exclamă Schofield. *La naiba!*

— Domnule Nero, spuse Barnaby.

Nero apăsă un buton de pe lansatorul Maghook-ului și, brusc, acesta porni să-și desfășoare frânghia și Book începu să *coboare* spre bazin, cu capul înainte.

Apa de sub el era agitată. Balene ucigașe o străbăteau din toate direcțiile. Brusc, una dintre ele se ridică deasupra apei sub Book și aruncă un jet de apă din orificiul nazal.

Capul lui Book coborî spre apa. Se afla la 30 de centimetri deasupra ei când se opri brusc.

— Domnule Riley! strigă Barnaby de pe punte, unde se afla în siguranță.

— Ce?

— *Rule Britannia*²⁴, domnule Riley!

Nero apăsă din nou butonul și capul lui Book și partea superioară a corpului său plonjară în apă.

Imediat ce Book ajunse sub apă, un șir de dinți albi, ascuțiți trecură cu un șuierat pe lângă fața lui.

Ochii lui Book se măriră.

Erau atât de multe! Balene ucigașe peste tot în jurul lui. O pădure de alb și negru aflată într-o mișcare lentă. Balenele păreau că *dau târcoale* în apă.

Și apoi, brusc, Book o văzu pe una dintre ele observându-l, o văzu cum se întoarce rapid în apă și vine spre el – în viteză.

²³ Rest and recuperation – odihnă și recuperare (n.tr.)

²⁴ Cântec patriotic britanic, pe versurile poemului omonim al lui James Thomson (n.tr.)

Book atârna acolo, cu capul în jos în apă, complet expus, incapabil să se miște.
Balena îl atacă.

Soldații SAS aclamară când văzură înotătoarea dorsală enormă a balenei ucigașe mergând în linie dreaptă către soldatul din infanteria marină scufundat.

În clopotul de scufundare, Schofield era lipit de monitor.

— Haide, Book, zise el. Spune-mi ca ai un as în mânecă!

Book își scutură mâinile prinse la spate. Cătușele nu voiau să se miște.

Balena ucigașă venea spre el.

Repede.

Își deschise fălcile și se întoarse pe o parte și...

...trecu pe lângă el, frecându-se ușor de partea laterală a corpului lui Book.

Soldații SAS huiduiră.

În clopotul de scufundare, Schofield răsuflă ușurat.

În spatele lui, Renshaw spuse încet:

— S-a terminat.

— Ce vrei să spui, că s-a terminat?

— Amintește-ți ce ți-am spus mai devreme. Când te ocolesc, își revendică prada prima oară. Apoi, te mănâncă.

Book urlă de frustrare sub apă.

Nu-și putea elibera mâinile.

Nu-și... putea... elibera... mâinile...

Și atunci, văzu din nou balena ucigașă.

Se îndrepta către el pentru a doua oară. Aceeași balenă.

Balena ucigașă înainta prin apă, mai repede de data aceasta, mișcându-se cu un scop clar, înotătoarea sa dorsală înaltă tăind cu putere suprafața apei.

Book observă cum i se deschid din nou fălcile și acum văzu dinții albi și limba roz și, pe măsura ce se apropia din ce în ce mai mult, teroarea lui ajunsese la paroxism.

De data aceasta, balena ucigașă nu se întoarse pe-o parte.

Nu trecu pe lângă el.

Nu, de data aceasta, balena ucigașă de șapte tone se izbi de Book cu o forță distrugătoare și, înainte ca acesta să-și dea seama ce l-a lovit, fălcile ei masive se închiseră în jurul capului său.

În interiorul clopotului de scufundare, Schofield privi monitorul în tăcere.

— Isuse *Hristoase*, gemu Renshaw din spatele lui.

Imaginea de pe ecran era absolut înfricoșătoare.

O fântână de sânge se împrăștie prin apă. Balena zdrobise trupul suspendat al lui Book și-i înghițise întreaga parte superioară a corpului. Acum, scutura violent cadavrul, încercând să-l desprindă de frânghie – asemenea unui rechin mare, alb, care se luptă cu o bucată de carne atârnată de partea laterală a unei bărci.

Schofield nu spuse nimic.

Înghiți voma care i se aduna în gât.

*

Jos, în cavernă, Montana și Sarah Hensleigh priveau ecranul de deasupra tastaturii numerice. Gant plecase de lângă ei. Se întorsese la fisura pe care o descoperise în celălalt capăt al cavernei.

Sarah Hensleigh privi ecranul.

24157817 _ _ _ _ _

INTRODUCEȚI CODUL DE INTRARE AUTORIZAT

— E o cale de intrare, spuse ea.

Opt cifre erau deja afișate pe ecran. 24157817. Apoi, urmau șaisprezece spații goale care trebuiau completate cu codul de intrare.

— Șaisprezece goluri de umplut, spuse Montana. Dar care este codul de intrare?

— Alte numere, zise Hensleigh gânditoare. Trebuie să fie vreun cod numeric, un cod care urmează după cele opt numere care se află deja pe ecran.

— Însă, chiar dacă am putea descifra codul, cum îl introducem în spațiile libere? întreba Montana.

Sarah Hensleigh se aplecă înainte și apăsă pe primul buton negru de pe tastatură.

Numărul „1” apărură instantaneu pe ecran – în primul spațiu liber.

Montana se încruntă.

— De unde ai știut asta?

Hensleigh ridică din umeri.

— Dacă această chestie are instrucțiuni scrise în engleză, atunci este făcută de mâna omului. Ceea ce înseamnă că și tastatura este făcută de mâna omului. Asta înseamnă că este probabil o tastatură obișnuită, cu numere puse pe ea ca la un calculator sau telefon. Cine știe, poate că tipii care au construit-o pur și simplu nu au avut timp să pună numere pe ea.

Hensleigh apăsă al doilea buton.

Un „2” apărură în următorul spațiu gol. Hensleigh zâmbi, teoria fiindu-i justificată. Apoi, începu să șuşotească pentru sine.

— Un cod de șaisprezece cifre și zece cifre din care să alegi. La naiba, vorbim de

trilioane de combinații posibile.

— Crezi că poți să-l spargi? întrebă Montana.

— Nu știu, spuse Hensleigh. Depinde de ce trebuie să însemne primele opt cifre și dacă pot să-mi dau seama de asta.

În acel moment, Montana se aplecă în față și apasă primul buton de paisprezece ori. Pe ecran, spațiile goale se umplură rapid.

Ecranul scoase un bipăit brusc. Și apoi, un nou mesaj apărură în partea de jos a ecranului:

24157817 1 2 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1

**COD INTRODUS GREȘIT – INTRAREA REFUZATĂ
INTRODUCEȚI CODUL DE INTRARE AUTORIZAT**

Apoi, ecranul se întoarse la imaginea inițială, cu cele opt numere de la început și cele șaisprezece spații goale.

Hensleigh îl privi pe Montana, perplexă.

— De unde ai știut asta?

Montana zâmbi.

— Îți mai acordă o șansă dacă introduci un cod greșit. Asemenea majorității sistemelor militare codate.

În celalalt capăt al cavernei, Gant stătea ghemuită pe pământ lângă fisura pe care o descoperise la baza peretelui de gheață. Își îndreptă lanterna către interiorul fisurii orizontale.

Gant voia să afle mai multe despre această cavernă. Era ceva legat de caverna în sine și de „nava spațială” creată de mâinile omului pe care o găsiseră în ea, care o făcea să se întrebe...

Gant privi în fisură. În lumina lanternei, observă o peșteră. O peșteră rotundă, cu pereți de gheață, care părea că se întinde spre dreapta. Podeaua peșterii se afla la aproximativ un metru și jumătate sub ea.

Gant se întinse pe spate și-și făcu loc prin fisură. Începu să coboare pe podeaua acestei peșteri noi.

Și apoi, brusc, fără avertisment, gheața de sub ea cedă și Gant căzu neajutorată pe podeaua peșterii.

Buf...!

Sunetul aterizării sale pe podeaua peșterii reverberă peste tot în jur. Sunase ca și cum cineva ar fi lovit o bucată de oțel cu un baros.

Gant îngheță.

Oțel?

Și apoi, încet – foarte încet –, privi către podeaua de sub ea.

Aceasta era acoperită cu un strat subțire de gheață, însă Gant putu vedea totul clar. Ochii i se măriră.

Observa mai întâi niturile – domuri mici și rotunde pe un fundal gri-închis.

Era metal.

Metal gros, armat.

Gant își roti lanterna în jurul peșterii miciuțe. Avea o formă cilindrică – asemenea unui tunel de tren – cu un plafon înalt, rotund, care se înălța deasupra fisurii orizontale prin care pătrunsese ea. Fisura orizontală se afla aproape la jumătatea înălțimii peretelui. De fapt, Gant aproape că putea vedea *prin* peretele gros de gheață de deasupra fisurii, ca și cum ar fi fost sticlă transparentă.

Își roti lanterna în jur și o îndreptă către tunelul care se îndepărta de ea.

Și apoi, o văzu.

Arata ca un fel de ușă, făcută din oțel greu, de culoare gri. Era fixată în gheață și era acoperită în întregime de gheață și țurțuri. Arăta ca o ușă a unei nave sau a unui submarin – solidă, prinsă într-un perete masiv de metal.

— Isuse Hristoase, murmură Gant.

*

Pete Cameron sună la biroul *Post* din Washington D.C. pentru a treia oară. Stătea în camera de zi a lui Andrew Trent.

Într-un final, Alison răspunse.

Cameron spuse:

— Unde ai fost? Te-am sunat toată după-amiaza.

— N-o să-ți vină să crezi ce am descoperit, zise Alison.

Îi povesti ce descoperise în baza de date a bibliotecilor din toate statele: faptul că referințele privind latitudinea și longitudinea pe care le preluase Cameron de la SETI se refereau la locația unei stații polare din Antarctica – stația polară Wilkes.

Cameron își scoase notițele originale de la vizita sa la SETI și le urmări în timp ce Alison vorbea.

Apoi, Alison îi povesti despre oamenii de știință care locuiau la stația polară și despre lucrările și cărțile pe care le scriseseră, îi povesti și despre Biblioteca Congresului și despre *Studiul preliminar* al lui C.M. Waitzkin.

— A fost împrumutată sub semnătură unui anumit O. Niemeyer, în 1979, spuse Alison.

Cameron se încrunta.

— Niemeyer? *Otto Niemeyer*? Nu a făcut parte din Statul-Major Reunit în perioada lui Nixon?

— Și în perioada lui Carter, spuse Alison.

Andrew Trent intră în camera de zi.

— A rostit cineva numele Niemeyer?

— Da, spuse Cameron. *Otto Niemeyer*. Îl cunoști?

— Am auzit de el, răspunse Trent. Făcea parte din Forțele Aeriene. Colonel plin. S-a urcat într-un avion în 1979 și nu s-a mai întors.

— El este, spuse Alison prin telefon. Hei, cu cine ești?

— Cu Andrew Wilcox, zise Cameron, privindu-l pe Trent.

— Oh, bună, Andrew, îmi pare bine să te cunosc, făcu Alison. Și, da, ai dreptate. Niemeyer s-a urcat într-un avion Boeing 727 al Forțelor Aeriene la Baza Forțelor Aeriene Andrews în noaptea de 30 decembrie 1979, îndreptându-se către o destinație *necunoscută*. Nu s-a mai întors niciodată.

— Nu există nicio înregistrare referitoare la locul în care s-a dus? întrebă Pete.

— Astea sunt informații secrete, iubire, spuse Alison. Secrete. *Am reușit* totuși să obțin o poveste a vieții lui. Niemeyer pilota avioane Phantom în Vietnam. A fost doborât deasupra Deltei Mekong în 1965. A fost prizonier de război timp de un an. A avut ambele picioare rupte. A fost salvat în 1966. A desfășurat muncă de birou la Pentagon după aceea. A condus Divizia de Achiziții a USAF²⁵ timp de șase ani, din 1968 până în 1974. A fost numit în cadrul Statului-Major Reunit în 1972 de către Nixon și a continuat să dețină această calitate în perioada lui Carter.

Se pare ca Niemeyer a participat la proiectul secret din 1977. A făcut parte din comitetul de selecție al Forțelor Aeriene care a ales bombardierul invizibil B-2, creat de Northrop-Boeing. Dar în înregistrările oficiale se arata că Niemeyer a votat pentru *cel care a pierdut* licitația, un consorțiu format din General Aeronautics și o societate de electronice micuță din California, numită Entertech Ltd.

Pete Cameron întrebă:

— Și, de ce ar fi furat un studiu topografic preliminar despre o anumită stație de cercetare universitară din Antarctica?

— Vezi tu, asta este problema, spuse Alison. Nu cred că este aceeași stație.

— Poftim?

Alison explică:

— Ascultă, citeam din cartea asta pe care mi-am cumpărat-o, scrisă de unul dintre tipii ăștia din Antarctica, unul pe nume Brian Hensleigh. Conform spuselor lui, stația polară Wilkes a fost construită în 1991.

— Aha.

— Însă Niemeyer a dispărut în 1979.

— Deci, ce vrei să spui? întreba Pete.

— Ce vreau să spun este că Niemeyer căuta altă stație din acea locație, cu doisprezece ani *înainte* ca americanii să proiecteze stația polară Wilkes. Alison făcu o pauză. Pete, cred că au fost *două* stații. Două stații construite pe *aceeași bucată de teren*. Una în 1978 – cea pentru care a fost făcut un studiu topografic de către C.M. Waitzkin – și alta în 1991.

Pete Cameron se aplecă înainte și spuse:

— Ce vrei să spui, crezi că au construit a doua stație *deasupra* primeia?

— Nu cred că cei care au construit a doua stație – stația polară Wilkes – au *știut* măcar de existența primeia, spuse Alison. Brian Hensleigh nu o menționează *absolut deloc* în cartea sa.

— Deci, ce era? întrebă Pete. Mă refer la stația lui Niemeyer.

— Cine știe? răspunse Alison.

În acel moment, Andrew Trent văzu foaia de hârtie cu notițele lui Pete în mâna

²⁵ USAF – United States Air Forces – Forțele Aeriene ale Statelor Unite

acestui, o luă și începu s-o examineze.

Alison întrebă:

— Dar tu? Ai obținut ceva demn de o știre în călătoriile tale?

— Ai putea spune asta, răspuse Cameron, rememorând tot ce-i spusese Trent despre el, despre nimicirea unității sale, despre „moartea” sa oficială și despre Grupul de Convergență a Informațiilor.

— Hei, exclamă Trent brusc din cealaltă parte a camerei. Ridică notițele lui Cameron de la SETI. De unde ai luat notițele astea?

Pete întrerupse convorbirea cu Alison și privi notițele pe care le luase la SETI.

RECEPȚIONAT 134625

CONTACT PIERDUT – PERTURBARE IONOSFERICĂ

ECHIPA DE AVANGARDĂ

SCARECROW

-66,5

ÎNTRERUPEREA TRANSMISIEI RADIO DIN CAUZA

ERUPȚIEI SOLARE

115,20 MINUTE, 12 SECUNDE EST

CUMA AJUNS ACOLO ATÂT DE – A DOUA ECHIPĂ

E PEDRUM

Pete îi povesti lui Trent despre vizita lui la SETI, că aceste notițe reprezentau înregistrarea pe care o făcuse el despre ceea ce fusese interceptat de unele telescopului radio de la SETI.

— Și aceste coordonate, spuse Trent, arătând spre cuvintele „-66,5 și 115,20 minute, 12 secunde est” se referă la o stație de cercetare din Antarctica?

— Corect, confirmă Pete.

Trent îl privi cu atenție pe Pete Cameron.

— Știi ceva despre unitățile de recunoaștere ale marinei, domnule Cameron?

— Doar ceea ce mi-ai spus.

— Sunt o echipă de avangardă, spuse Trent.

— OK, zise Pete, văzând cuvintele „ECHIPĂ DE AVANGARDĂ” printre notele sale.

— Scarecrow... continuă Trent, privind notițele.

Pete își mută privirea de la notițe către Trent.

— Ce este Scarecrow? O operațiune?

— Nu, răspuse Trent puțin prea brusc. Scarecrow este un bărbat. Un locotenent din infanteria marină. Un prieten de-al meu.

Pete Cameron așteptă ca Trent să continue, însă acesta n-o făcu. Apoi, brusc, Trent îl privi pe Cameron în ochi.

— *Nenorocitul*, spuse Trent. Scarecrow este acolo.

— Ce vrei să spui? întrebă Alison câteva minute mai târziu. Crezi că la acea stație sunt *soldați din infanteria marină*?

— Așa credem, da, răspunse Cameron, agitat.

— Isuse, mai este o a doua echipa pe drum, spuse Trent, privind din nou notițele. La naiba! Se întoarse către Cameron, închide o clipă. Trebuie să dau un telefon.

Cameron îi spuse lui Alison că o va suna el înapoi.

Trent formă rapid un număr. Cameron îl urmărea.

— Da, bună ziua, la Personal, vă rog, ceru Trent în telefon. Așteptă o secundă, apoi spuse: Da, bună ziua, mă întrebam dacă mi-ați putea spune unde l-aș putea găsi pe locotenentul Shane Schofield, vă rog. E o urgență de familie. Da, aștept.

Trent așteptă un minut întreg înainte să revină cineva la telefon.

— Da, bună ziua, spuse Trent. Poftim? Ah, sunt cumnatul lui, Michael. Urmă o pauză. Oh, nu, spuse Trent încet. Oh, Dumnezeuule. Da, mulțumesc. La revedere.

Trent trânti practic telefonul în furcă. Se întoarse către Cameron. La naiba!

— Ce este?

— Conform Departamentului de Personal din cadrul Corpului Pușcașilor Marini al Statelor Unite, locotenentul Shane M. Schofield a *murit* într-un accident de instrucție din Pacificul de Sud la ora 9.30, ieri-dimineață. Chiar în acest moment se fac aranjamente pentru a-i contacta familia.

Cameron se încruntă.

— E mort?

— Conform spuselor lor, da, rosti Trent încet. Însă asta nu înseamnă neapărat că este adevărat, nu-i așa? Trent făcu o pauză. Cea de-a doua echipă...

— Ce-i cu ea?

— Există o echipă secundară care se afla pe drum spre stația polară Wilkes chiar acum, corect?

— Da...

— Și, conform Corpului Pușcașilor Marini ai Statelor Unite, Shane Schofield este deja mort, nu?

— Da...

Trent se gândi mult timp la asta. Apoi, își ridică brusc privirea.

— Schofield a descoperit ceva. O să-l ucidă.

Cameron o prinse din nou la telefon pe Alison.

— Repede, trimite acum, spuse el.

— În regulă. În regulă. Așteaptă o secundă, iubitele, zise Alison.

Cameron auzi zgomotul produs de taste la celălalt capăt al liniei.

— OK, o trimit chiar acum, reveni Alison.

În cealaltă parte a camerei de zi, Trent își porni computerul. Trecu prin mai multe ecrane și ajunse la cel pentru e-mail.

O bară micuță din partea de jos a ecranului clipi: AVEȚI UN MESAJ NOU.

Trent deschise e-mailul.

Pe ecran apăru imediat o listă:

BAZA DE DATE A BIBLIOTECILOR DIN TOATE STATELE

CĂUTARE DUPĂ CUVÂNT-CHEIE

SECVENȚA DE CĂUTARE UTILIZATĂ:

LATITUDINE -66,5°

LONGITUDINE 115° 20' 12"

NR. DE INTRĂRI GĂSITE: 6

TITLUL/AUTORUL/LOCAȚIA/ANUL

TEZĂ DE DOCTORAT/LLEWELLYN, D.K./STANFORD, CT/1998

TEZĂ DE DOCTORAT/AUSTIN, B.E./STANFORD, CT/1997

TEZĂ POST-DOCTORALĂ/HENSLEIGH, S.T./USC, CA/1997

LUCRARE DE CERCETARE PENTRU ACORDAREA TITULATURII DE CERCETĂTOR/
HENSLEIGH, B.M./HARVARD, MA/1996

„CRUCIADA GHEȚII- REFLECȚII ASUPRA UNUI AN PETRECUT ÎN ANTARCTICA”/
HENSLEIGH, B.M./HARVARD, MA; AVAIL: AML/1995

STUDIU PRELIMINAR/WAITZKIN, C.M./LIBCONG/1978

Era lista pe care o luase Alison din baza de date a Bibliotecilor din toate Statele. Lista cu fiecare lucrare care se referea la latitudinea -66,5 grade și longitudinea 115 grade 20 minute 12 secunde.

— În regulă, spuse Pete.

— Ce-o sa faci cu ea? se auzi vocea lui Alison prin interfonul telefonului.

— Vom folosi această listă pentru a le găsi adresele, spuse Trent, tastând rapid.

Adresa de e-mail a cercetătorilor din Antarctica, ca să-i putem trimite un mesaj lui Schofield.

— Ne gândim că majoritatea profesorilor universitari au adresă de e-mail, spuse Pete, și sperăm că stația polară Wilkes este legată la un telefon prin satelit ca mesajul să poată ajunge la destinație.

Brusc, Trent spuse:

— În regula, am obținut una! Hensleigh, Sarah T. Adresa de e-mail este la USC ²⁶ în California, însă a fost transferată către o adresă externă: sarahhensleigh@wilkes.edu.us. Asta este!

²⁶ USC – University of Southern California – Universitatea Californiei de Sud.

Trent continuă să tasteze.

— În regulă, spuse el un minut mai târziu. Excelent. Au o adresă universală acolo: allwilkes@wilkes.edu.us. Excelent. Acum putem trimite un e-mail oricărei persoane care are un computer în acea stație.

— Fă-o! zise Cameron.

Trent tastă un mesaj și când termină, apăsă cu putere butonul „TRIMITE”.

Libby Gant stătea în fața ușii mari de oțel fixate în micul tunel de gheață.

Avea atașată o roată de presiune ruginită. Destul de greu, Gant o întoarse. O roti de trei ori.

Și apoi, brusc, auzi un zgomot puternic din interiorul ușii masive de oțel și aceasta se întredeschise cu un scârțâit.

Gant deschise larg ușa și îndreptă lanterna spre interior.

— Oau! exclama ea.

Semăna cu un hangar. Era atât de mare, încât lanterna lui Gant nu era suficient de puternică pentru a vedea celalalt capăt, însă putea vedea suficient de mult.

Zărea pereții.

Pereți făcuți de mâna omului.

Pereți de oțel, cu grinzi grele, ranforsate, care susțineau un tavan înalt de aluminiu. Brațe imense, galbene, robotizate, stăteau tăcute în întuneric, acoperite de gheață. Lumini cu halogen înconjurau tavanul. Pe podea, în fața ei, se aflau niște grinzi metalice dispuse în unghiuri ciudate. Gant observă că mai multe dintre ele aveau urme zimțate la capete – fuseseră rupte în două. Totul era acoperit de un strat de gheață.

Gant observa o bucata de hârtie la picioarele ei. O ridică. Era înghețată tun, însă încă se mai putea citi antetul. Scria: ENTERTECH LTD.

Gant se întoarse la tunelul micuț care ducea înapoi către caverna principală. Îi strigă pe Montana și pe Hensleigh.

Câteva minute mai târziu, Montana se strecură prin fisura orizontală și pași alături de Gant în imensul hangar subteran.

— Ce naiba se întâmplă aici? întrebă el.

Intrară în hangar, lanternele lor formând raze de lumină. Montana se îndreptă spre stânga. Gant, spre dreapta.

Gant ajunsese la o structură de tip birou care părea acoperită în întregime de zăpadă. Ușa biroului se deschise cu un scârțâit puternic și încet, foarte încet, Gant pași înăuntru.

Pe podeaua biroului zăcea un cadavru.

Un bărbat.

Ochii îi erau închiși și era dezbrăcat. Pielea i se făcuse albastră. Părea că doarme. Gant observă o masă în cealaltă parte a biroului și ceva pe ea. Îndreptându-se într-acolo, observă că era vorba despre un fel de carte, cu coperta din piele.

Restul mesei era gol. Gant se gândi că era ca și cum cineva ar fi lăsat-o acolo *intenționat*, ca să fie primul lucru pe care l-ar fi găsit un vizitator.

Gant luă cartea. Era acoperită cu un strat de gheață, iar paginile erau dure, asemenea cartonului.

O deschise.

Părea a fi un fel de jurnal.

Citi o însemnare de pe la început.

2 iunie 1978

Lucrurile merg bine. Însă este atât de frig! Nu pot să cred că ne-au adus până aici ca să construim un nenorocit de avion de asalt! Vremea de afară este îngrozitoare. Condiții de viscol. Din fericire, hangarul nostru este construit sub suprafață, așa că vremea nu ne afectează. Ironia tristă este că *avem nevoie* de frig. Nucleul de plutoniu al sistemului își menține calitatea mai mult timp la temperaturi mai joase...

Gant înaintă la o pagină care nu era prea departe de finalul jurnalului.

15 februarie 1980

Nu vine nimeni. Acum sunt sigur de asta. Bill Holden a murit ieri, iar lui Pat Anderson am fost nevoiți să-i tăiem mâinile, atât de înghețate erau.

Au trecut două luni deja de când ne-a lovit cutremurul și am renunțat la orice speranță de salvare. Cineva a spus că bătrânul Niemeyer trebuia să vină aici în decembrie, însă nu a apărut.

Când mă duc seara la culcare, mă întreb dacă mai știe și altcineva în afara de Niemeyer că suntem aici.

Gant dădu niște pagini înapoi, uitându-se după ceva. Găsi ceea ce căuta cam pe la mijlocul jurnalului.

20 decembrie 1979

Nu știu unde mă aflu. Am fost loviți de un cutremur ieri, cel mai mare nenorocit de cutremur care s-a văzut vreodată. A fost ca și cum pământul s-a deschis și ne-a înghițit cu totul.

Eram jos în hangar când s-a întâmplat, lucrând la pasăre.

Mai întâi, pământul a început să se clatine și apoi, brusc, un perete masiv de gheață a țâșnit pur și simplu din pământ și a rupt hangarul în două. Și apoi,

păream că suntem în cădere. Cădeam și tot cădeam. Bucăți masive din platforma de gheață (fiecare dintre ele de mărimea unei clădiri, după estimările mele) ne-a lovit de fiecare parte, în timp ce eram absorbiți în pământ – le-am văzut făcând găuri enorme în tavanul hangarului. BUM! BUM! BUM! Cutremurul trebuie să fi făcut o gaură enormă sub stație și noi am căzut pur și simplu în ea.

Am continuat să cădem. Tot mai jos. Ne clătinam și cădeam. Unul dintre marile brațe robotizate a căzut peste Doug Myers, l-a omorât...

Gant rămase perplexă.

Acest „hangar” fusese o stație polară.

O stație polară care fusese creată în cel mai mare secret pentru a construi un fel de avion – un avion care utiliza plutoniul, observă Gant. Dar se părea că această stație fusese inițial construită la suprafață – sau, mai degrabă, îngropată exact sub suprafață, asemenea stației polare Wilkes – până când un cutremur a lovit-o și a înghițit-o în subteran.

Gant dădu paginile până ajunse la ultima filă din jurnal.

17 martie 1980

Sunt ultimul rămas în viață. Toți colegii mei sunt morți. Au trecut acum aproape trei luni de când ne-a lovit cutremurul și știu că nu vine nimeni. Mâna mea stângă îngheață și este pătrunsă de cangrenă. Nu-mi mai pot simți picioarele.

Nu pot continua. Am de gând să mă dezbrac complet și să mă întind pe gheața. Nu ar trebui să dureze mai mult de câteva minute. Dacă va citi cineva acest jurnal în viitor, să știe că numele meu a fost Simon Wayne Daniels. Am fost specialist în electronică aviatică pentru Entertech Ltd. Soția mea, Lily, locuiește în Palmdale, deși nu știu dacă va mai fi acolo când citiți asta. Vă rog să o căutați și să-i spuneți că am iubit-o și că-mi pare rău că nu am putut să-i spun unde m-am dus.

Este atât de frig!

Gant privi cadavrul dezbrăcat de la picioarele sale.

Simon Wayne Daniels.

Simți un val de tristețe pentru el. Murise aici, singur. Îngropat de viu în acest mormânt rece, înghețat.

Și apoi, brusc, în interfonul din casca îi explodă vocea lui Santa Cruz, zdruncinându-i gândurile:

— Montana! Fox! Veniți încoace! Veniți aici imediat! Văd scafandri inamici! Repet! Scafandri inamici sunt pe cale să pătrundă în cavernă!

*

Echipa de scafandri SAS își croi drum pe sub apă în susul tunelului de gheață cu ajutorul unor sănii subacvatice. Erau opt și, datorită săniilor lor subacvatice cu două elici, se mișcau rapid prin apă. Erau îmbrăcați cu toții în negru.

— Baza. Aici echipa de scafandri. Răspunde, spuse scafandrul-șef în comunicatorul său din cască.

— Echipa de scafandri, aici Baza, se auzi vocea lui Barnaby prin interfon. Raportați.

— Baza, ora este 19.56. Timpul de scufundare de la părăsirea clopotului de scufundare este de cincizeci și patru de minute. Putem vedea suprafața. Pătrundem în cavernă.

— Echipa de scafandri, aveți grijă. Avem informații că sunt patru agenți ostili în interiorul cavernei care vă așteaptă. Repet, sunt patru agenți ostili în interiorul cavernei și vă așteaptă. Acționați corespunzător.

— Am recepționat, Baza. Așa vom face. Echipa de scufundare, terminat.

Gant și Montana se întoarseră în grabă în interiorul cavernei principale.

Veniră lângă Santa Cruz, care manevra puștile MP-5 montate pe tripod. Acesta le arătă spre interiorul bazinului.

Prin apa limpede, albastră, se puteau observa înălțându-se mai multe umbre negre, amenințătoare.

Cei trei soldați din infanteria marină se poziționară în spatele mai multor bolovani, cu puștile MP-5 în mâini. Montana îi spuse lui Sarah Hensleigh să stea în spatele lui și să rămână la pământ.

— Nu fiți nerăbdători, se auzi vocea lui Montana prin interfonul din cască. Așteptați-i să spargă suprafața. Nu are niciun sens să trageți în apă.

— Am înțeles, spuse Gant când văzu prima umbră ridicându-se încet în apă, către suprafață.

Un scafandru. Pe o sanie subacvatică.

Se apropie tot mai mult, tot mai sus, până când, în mod straniu, se opri chiar sub suprafață.

Gant se încruntă.

Scafandru se oprise pur și simplu acolo, la aproximativ 30 de centimetri sub suprafața apei.

„Ce făcea...?”

Și apoi, brusc, mâna scafandruului țâșni brusc din apă și Gant văzu imediat obiectul pe care-l ținea în mână.

— Încărcătură cu nitrogen! țipă Gant. Adăpostiți-vă!

Scafandru aruncă încărcătură cu nitrogen și aceasta se lovi de podeaua dură, înghețată, a cavernei. Gant și ceilalți soldați din infanteria marină se adăpostiră cu toții în spatele bolovanilor lor.

Încărcătura cu nitrogen explodează.

Azotul lichid foarte rece acoperi totul în jur. Substanța albastră, lipicioasă, se lovi de bolovanii în spatele cărora se ascuseseră soldații din infanteria marină, și se împrăștie pe pereții cavernei. O parte din ea lovi chiar și nava neagră, mare, din mijlocul peșterii enorme.

Era diversiunea perfectă.

Pentru că imediat ce încărcătura cu nitrogen explodează, primul soldat SAS ieși din apă cu pușca lipită de umăr și cu degetul pe trăgaci.

Clopotul de scufundare aproape ajunsese la suprafață. Își continua înălțarea ușoară.

„Un comandant nervos, care acționează sub influența furiei sau frustrării, își va conduce aproape sigur unitatea spre pieire.”

Cuvintele lui Trevor Barnaby se auzeau ca un ecou în mintea lui Shane Schofield. Schofield le ignoră.

După ce-l văzuse pe Barnaby dându-l pe Book Riley drept hrană balenelor ucigașe, furia lui sporise în intensitate. Voia să-l omoare pe Barnaby. Voia să-i smulgă inima și să i-o servească pe o...

Schofield își desprinsese cablul din jurul taliei sale și smulse cele două costume de scafandru groase din anii șaiszeci de pe trup. Apoi, își scoase pușca MP-5 și introduse un încărcător plin. Dacă nu-l omora pe Barnaby, măcar avea de gând să ucidă cât de mulți putea.

În timp ce-și pregătea pușca, Schofield observă un geamantan mic Samsonite pe unul dintre rafturile clopotului de scufundare. Îl deschise. Și văzu un rând de încărcături albastre cu azot fixate în interiorul căptușit al geamantanului, asemenea ouălor într-un carton.

„Soldații SAS trebuie să le fi lăsat aici când au coborât în peșteră, se gândi. Apoi luă una dintre încărcăturile cu nitrogen și o puse în buzunar.

Schofield privi afară. Se părea că balenele ucigașe dispăruseră pentru moment. Pentru o clipă, Schofield se întrebă unde se duseseră.

— Ce faci? întrebă Renshaw.

— Vei vedea, spuse Schofield, pășind de-a lungul bazinului circular de la baza clopotului de scufundare.

— Te duci *afară*? spuse Renshaw neîncrezător. Mă lași *aici*?

— Vei fi în regula. Schofield îi aruncă lui Renshaw pistolul său Desert Eagle. Dacă vin după tine, folosește-l.

Renshaw prinse pistolul. Schofield nici măcar nu apucă să observe asta. Se întoarse și, fără să privească măcar o clipă înapoi către Renshaw, păși dincolo de puntea metalică a clopotului de scufundare și se cufundă în apă.

Apa era aproape înghețată, însă lui Schofield nu-i păsa.

Se ținu în continuare de clopotul de scufundare și urcă pe una dintre țevile lui exterioare, ridicându-se pe tavanul său sferic.

Aproape că ajunseseră la nivelul stației.

Și, imediat ce aveau să ajungă acolo, se gândi Schofield, imediat ce aveau să spargă suprafața, avea de gând să dea dramul celei mai mari rafale de focuri de armă pe care o văzuseră soldații SAS vreodată – îndreptată în primul rând către Trevor J. Barnaby.

Clopotul de scufundare se înalță prin apă, apropiindu-se de suprafață.

„În orice clipă”, se gândi Schofield, strângând în mână pușca MP-5.

„În orice clipă...”

Clopotul de scufundare sparse suprafața cu o lovitură puternică.

Și acolo, stând în vârful lui, ținându-se cu mâna de cablul vinclului său, se afla locotenentul Shane Schofield, cu pușca MP-5 ridicată.

Însă Schofield nu trase.

Se îngălbeni.

Pe toată puntea E erau aliniați cel puțin douăzeci de soldați SAS. Aceștia stăteau în cerc în jurul bazinului, înconjurând clopotul de scufundare.

Și aveau toți puștile îndreptate către Shane Schofield.

Barnaby ieși din tunelul sudic, zâmbind. Schofield se întoarse și-l văzu și, în timp ce făcea asta, se înjură în gând, își înjura furia, impulsivitatea, pentru că știu acum că sub impulsul momentului, din cauza furiei pure pe care o simțise în urma morții lui Book, tocmai făcuse cea mai mare greșeală din viața sa.

*

Shane Schofield își aruncă pușca MP-5 pe punte. Aceasta se lovi cu zgomot de puntea de metal. Soldații SAS prinseră clopotul de scufundare cu un cârlig lung și-l traseră prin apă către punte.

Mintea lui Schofield lucra din nou și cu o limpezime de cristal. În momentul în care spărsese suprafața și văzuse trupele SAS cu puștile îndreptate către el, simțurile îi reveniseră cu toată forța.

Spera din tot sufletul că Renshaw se ascunsese în interiorul clopotului de scufundare.

Schofield sări de pe clopotul de scufundare și ateriză cu o bufnitura sonoră pe puntea E. Răsuflă ușurat pe ascuns când soldații SAS dădură drumul clopotului și-l lăsară să plutească înapoi în centrul bazinului. Nu-l văzuseră pe Renshaw.

Apoi, doi soldați SAS masivi îl prinseră cu duritate pe Schofield, îi duseră mâinile la spate și-i prinseră o pereche de cătușe în jurul încheieturilor. Un alt soldat SAS îl percheziționă cu atenție și-i scoase încărcătura cu nitrogen din buzunar. Luă, de asemenea, și Maghook-ul lui Schofield.

Trevor Barnaby veni lângă el.

— Așadar, Scarecrow. În sfârșit, ne întâlnim. Mă bucur să te văd din nou.

Schofield nu spuse nimic. Observă că Barnaby purta un costum de scafandru negru.

„Plănuiește să mai trimită o echipa în peșteră, se gândi Schofield, și se va duce și el.”

— Ne-ai urmărit din clopotul de scufundare, nu-i așa? spuse Barnaby, rânjind. Însă și noi te-am urmărit.

Barnaby zâmbi în timp ce-i arăta un aparat mic, gri, montat pe marginea bazinului. Arăta ca un fel de cameră, îndreptată spre apă.

— Nu lăsăm niciodată vreun flanc descoperit, spuse Barnaby. Dintre toți oamenii, tu ar trebui să știi asta.

Schofield nu spuse nimic.

Barnaby începu să se plimbe.

— Știi, când mi s-a spus că tu conduci forța americană de protecție în cadrul acestei misiuni, am sperat că vom avea ocazia să ne întâlnim. Însă, atunci când am

sosit, *tu* ai dat bir cu fugiții. Barnaby se opri din mers. Și apoi, mi s-a spus că fusesseși văzut ultima oară zburând de pe un munte într-un aeroglisor și, brusc, am fost sigur că nu aveam să ne întâlnim.

Schofield nu spuse nimic.

— Însă acum, ei bine, Barnaby clătină din cap, sunt atât de bucuros că m-am înșelat. Ce plăcere să te văd din nou! E cu adevărat păcat că trebuie să ne întâlnim în aceste circumstanțe.

— De ce? întrebă Schofield, vorbind pentru prima oară.

— Pentru că înseamnă că unul din noi trebuie să moară.

— Condoleanțe pentru familia ta, spuse Schofield.

— Aha, exclamă Barnaby. Puțină rezistență. Îmi place asta. Asta mi-a plăcut întotdeauna la tine, Scarecrow. Ai *lupta* în sânge. Poate că nu ești cel mai bun strateg din lume, însă ești un nenorocit al naibii de hotărât. Dacă nu te prinzi de ceva imediat, te pui pe muncă și înveți. Și dacă ești pe picior greșit, nu te dai bătut niciodată. În zilele noastre nu se poate *cumpăra* un asemenea curaj.

Schofield nu spuse nimic.

— Fii tare, Scarecrow! Să-ți spun drept, nu ai fi putut câștiga *niciodată* această cruciadă. Ai fost împiedicat de la început. Nici măcar propriii oameni nu ți-au fost loiali.

Barnaby se întoarce să-l privească pe Snake Kaplan în partea îndepărtată a bazinului. Schofield se întoarce și el.

— Ai vrea să-l omori, nu-i așa? întrebă Barnaby, privind-l pe Snake.

Schofield nu spuse nimic.

Barnaby păru că se gândește pentru o clipă la ceva. Când se întoarce din nou spre Schofield, avea o strălucire în ochi.

— Știi ce, continuă el, îți voi acorda șansa să faci exact asta. O șansă sportivă, bineînțeles, însă tot șansă este.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, de vreme ce oricum vă voi ucide pe amândoi, mă gândesc că aș putea la fel de bine să vă las pe voi să decideți cine va fi dat prada leilor și cine va muri pe propriile picioare.

Schofield se încruntă pentru o clipă, neînțelegând, și apoi privi înapoi către bazin. Văzu înotătoarea dorsală înaltă a uneia dintre balenele ucigașe tăind apa în direcția lui.

Balenele ucigașe se întorseseră.

— Descătușează-l, strigă Barnaby soldaților SAS care-l păzeau pe Snake. Domnilor, către camera de foraj.

Cu mâinile încătușate la spate, Schofield fu condus prin tunelul sudic al punții E.

Pășind pe lângă magazie, aruncă o privire scurtă în interior.

Magazia era goală.

Mother nu mai era.

Însă Barnaby nu spusese nimic despre Mother mai înainte.

Nu o găsiseră.

Bărbații SAS îl conduseră pe Schofield de-a lungul coridorului îngust și-l împinseră în camera de foraj. Schofield intră împleticindu-se și se răsuci rapid.

Snake fu aruncat în camera de foraj câteva secunde mai târziu. Îi fuseseră scoase cătușele.

Schofield privi camera din jurul lui. În mijlocul ei se afla aparatul negru, masiv, de foraj. Arăta ca o sondă petrolieră în miniatură, cu un burghiu spiral suspendat în mijlocul unei instalații scheletice negre. Schofield bănuie că sonda făcea parte din mașina care foră în gheață și obținea carotele.

Însă, de cealaltă parte a mașinii de foraj, Schofield observă altceva.

Un cadavru.

Întins pe podea.

Era corpul încovrigat, acoperit de sânge al lui Jean Petard, neatins de când Petard fusese sfâșiat de furtuna de șrapnel a propriilor mine Claymore, câteva ore mai devreme...

— Domnilor, spuse Barnaby brusc, din ușa. Era singura cale de intrare și de ieșire din cameră. Va veți lupta pentru privilegiul de a trai. Ma voi întoarce în cinci minute. Când mă întorc, mă aștept ca unul din voi să fie mort. Dacă, după aceasta perioada, amândoi sunteți vii, vă voi împușca eu însumi pe amândoi. Dacă, pe de altă parte, unul din voi este mort, cel care supraviețuiește va avea ocazia să mai trăiască puțin și să moară într-o manieră mai nobilă. Întrebări?

Schofield spuse:

— Cum rămâne cu cătușele astea?

Măinile îi erau încătușate încă la spate. Ale lui Snake erau libere.

— Ce-i cu ele? întrebă Barnaby. Alte întrebări?

Nu mai urmă nicio întrebare.

— Atunci, faceți cum doriți, zise Barnaby, înainte să plece din cameră și să închidă ușa în urma lui, încuind-o.

Schofield se întoarce imediat către Snake.

— În regulă, ascultă, trebuie să găsim o cale să...

Snake îl lovi puternic pe Schofield.

Acesta fu ridicat de la sol și aruncat cu o forță impresionantă în peretele din spatele lui. Se încovoie, găfâie căutând aer și-și ridică privirea exact la timp ca să vadă palma deschisă a lui Snake venind în viteză către fața lui. Se aplecă rapid și

mâna lui Snake lovi peretele.

Mintea lui Schofield începu să funcționeze cu rapiditate. Snake tocmai îl atacase cu o mișcare standard de luptă corp la corp – o lovitură cu palma deschisă care avea menirea de a împinge nasul adversarului în creier, omorându-l.

Snake voia să-l omoare.

În cinci minute.

Cei doi bărbați erau încă aproape unul de celălalt, așa că Schofield lovi puternic în sus cu genunchiul și-l atinse pe Snake în vintre, după care sări de lângă perete. Odată îndepărtat de Snake și de perete, sări rapid și-și aduse mâinile încătușate înainte – sub picioare –, astfel că acum se aflau în fața trupului.

Snake îl atacă scurt cu o serie de lovituri de pumn și de picior. Schofield pară fiecare lovitură cu mâinile încătușate și cei doi bărbați se separară și începură să se rotească unul în jurul celuilalt ca o pereche de feline mari.

Mintea lui Schofield lucra cu febrilitate. Snake va vrea să-l aducă la podea. Cât timp rămânea în picioare avea să fie în regulă – pentru că, și cu mâinile încătușate, tot putea para orice lovitură a lui Snake. Însă, dacă ar fi amândoi pe podea, totul s-ar sfârși. Snake l-ar doborî imediat.

„Trebuie să rămân în picioare...”

„Trebuie să rămân în picioare...”

Cei doi soldați din infanteria marină se încercuiau – de fiecare parte a aparatului negru de foraj din centrul camerei.

Brusc, Snake înșfăcă o bucată de oțel de pe podea și îl lovi puternic pe Schofield cu ea. Acesta se aplecă, însă prea târziu, și primi o lovitură laterală în partea stângă a capului. Văzu stele verzi pentru o clipă și-și pierdu echilibrul.

Snake fu pe el într-o clipă, lansându-se de-a lungul camerei, placându-l puternic, lovindu-l iar de perete.

Spatele lui Schofield se izbi de un întreprupător de pe perete și, instantaneu, în partea cealaltă a camerei, burghiul vertical a mașinii de foraj se trezi dintr-odată la viață și începu să se învârtă rapid. Emitea un zgomot ascuțit, șuierător, asemenea celui scos de un fierăstrău electric.

Snake îl trânti pe Schofield la pământ.

Nu!

Schofield atinse puternic podeaua și se roti imediat...

...trezindu-se față în față cu Jean Petard.

Sau, cel puțin, cu ceea ce rămăsese din fața lui Petard după ce fusese sfâșiată în bucățele de detunătura minelor Claymore.

Și apoi, în acel moment – în acea clipă fugară –, Schofield observă ceva în interiorul jachetei lui Petard.

O arbaletă.

Schofield își îndreptă cu disperare mâinile încătușate către arbaletă. Își puse mâinile în jurul mânerului, îl prinse și...

...apoi Snake îl placă puternic și ambii bărbați alunecară pe podea și se lovira de mașina de foraj din mijlocul camerei. Zgomotul burghiului care se învârtea le urlă în urechi.

Schofield era întins pe spate, pe podea. Snake îngenunchea, deasupra lui.

Și brusc, Schofield observă că încă mai avea arbaleta în mâini. Clipi. Trebuie să o fi ținut strâns când Snake îl placase.

În acel moment, Snake îi aplică lui Schofield o lovitură năucitoare.

Schofield își auzi nasul spărgându-se și văzu sângele explodând din fața sa. Capul i se lovi de podea. Puternic.

Lumea se învârți și, pentru o clipă, Schofield își pierdu cunoștința. Brusc, simți un val de panică – dacă își pierdea complet cunoștința, totul avea să se sfârșească. Snake avea să-lucidă chiar acolo.

Schofield deschise din nou ochii și primul lucru pe care-l văzu fu burghiul mașinii de foraj care se învârtea, planând la un metru deasupra capului său!

Era exact deasupra lui!

Văzu vârful cilindrului rotitor – vârful cu zimți ascuțiți – care era proiectat să taie gheața solidă.

Și apoi, brusc, Schofield îl văzu pe Snake mișcându-se în fața sondei, cu fața contorsionată de furie și apoi îi observă pumnul repezindu-se către fața lui.

Schofield încercă să-și ridice mâinile ca să se apere, însă acestea erau încătușate încă, prinse sub corpul lui Snake. Schofield nu le putu ridica...

Lovitura își atinse ținta...

Ceața se lăsa peste tot în jur. Schofield se luptă cu disperare să vadă ceva.

Îl văzu pe Snake retrăgându-și iar mâna, pregătindu-se de ceea ce avea să fie cu siguranță lovitură finală.

Și apoi, observă ceva în partea dreaptă.

Înteruptorul de pe perete care pornise mașina de foraj. Schofield observă trei butoane mari și rotunde pe panoul de comandă.

Negru, roșu și verde.

Și apoi, cu o claritate surprinzătoare, cuvintele de pe butonul negru ieșiră brusc în evidență: **COBORÂRE BURGHIU**.

Schofield privi în sus spre Snake și observă burghiul care se rotea rapid exact deasupra capului său.

Nu avea nicio șansă să folosească arbaleta împotriva lui Snake, însă dacă ar reuși doar să-și încline ușor mâinile, ar putea să...

— Snake, știi ce?

— Ce?

— Nu te-am plăcut niciodată.

Și, spunând asta, Schofield își ridică ușor mâinile încătușate, își îndreptă arbaleta către butonul mare, negru de pe perete și trase.

Săgeată parcurse distanța într-o milisecundă și...

...lovi butonul mare și negru exact în centru – *împingându-l* în peretele din spatele lui –, exact atunci când Schofield își feri capul de mașina de foraj, și burghiul, învârtindu-se cu o viteză fenomenală, lovi cu putere ceafa lui Snake.

Schofield auzi scârțâitul grețos al oaselor care se sfărâmau, în timp ce corpul lui Snake era împins cu putere în jos – cu capul înainte – de greutatea burghiului și apoi, brusc, înfiorător, burghiul – al cărui zumzăit ascutit umplea camera – foră exact prin capul lui Snake, și o avalanșă de pastă roșie și gri se scurse din craniul său și apoi, cu un trosnet final, burghiul ieși prin partea cealaltă a capului lui Snake și-și continuă drumul în jos, prin gaura din gheața de dedesubt.

Încă amețit din cauza luptei, Schofield se ridică în genunchi. Se îndepărtă de priveliștea hidoasă a corpului lui Snake pironit sub mașina de foraj stropită de sânge și-și puse repede arbaleta în buzunarul strâmt. Apoi, se întoarse și începu să privească grăbit în jurul său, căutând orice fel de armă pe care o putea folosi...

Ochii i se opriră imediat asupra cadavrului lui Jean Petard, întins pe podea, în apropiere.

Încă gâfâind, Schofield se târî până la el și îngenunche lângă cadavru. Începu să caute prin buzunarele francezului.

Câteva secunde mai târziu, scoase o grenadă dintr-unul dintre buzunarele lui Petard. Pe ea era scris: M8A3-STN.

Schofield știu imediat ce era.

O grenada de diversiune. Un bliț.

Asemenea celor pe care soldații francezi de comando le utilizaseră mai devreme, în cursul dimineții. Schofield puse grenada de diversiune în buzunarul de la piept.

Ușa de la camera de foraj fu deschisă la perete. Schofield căzu instantaneu înapoi pe podea, încercând să arate obosit, rănit.

Doi soldați SAS năvăliră în camera de foraj, cu armele ridicate. Trevor Barnaby intră la pas în urma lor.

Barnaby se crispă când văzu cadavrul lui Snake întins pe podea, cu fața în jos, având capul prins sub aparatul masiv de foraj – împreună cu gaura roșie, largă, exact în mijlocul craniului.

— Oh, Scarecrow, zise Barnaby. Chiar a trebuit să-i faci *asta*?

Schofield încă gâfâia și avea stropi mici de sânge împrăștiați pe față. Nu spuse nimic.

Barnaby clătină din cap. Părea aproape dezamăgit că Schofield nu fusese ucis de Snake.

- Scoateți-l de aici, le spuse Barnaby încet celor doi soldați SAS din spatele lui. Domnule Nero.
- Da, domnule.
- Leagă-l.

*

Jos, în peșteră, o altă bătălie se dezlănțuise.

Imediat primul scafandru SAS ieșise afară din apă, un al doilea venise pe urmele lui.

Primul soldat SAS năvăli afară din apă, trăgând cu putere. Cel de-al doilea îl urmă, înaintând prin apa care-i ajungea până la genunchi, cu pușca ridicată când, brusc, fu tras violent în adâncuri.

Primul soldat – care ajunsese pe teren uscat, neștiind soarta pe care o avusese partenerul său – sări spre dreapta și-l observă pe Montana, exact când Gant ieși din spatele bolovanului său și-l atacă din stânga.

Gant se întoarse și văzu alți soldați SAS ieșind la suprafață în bazin, cu săniile lor subacvatice.

Apoi, brusc, altceva îi atrase atenția.

Mișcarea.

Un obiect mare, negru, ieși dintr-una dintre găurile largi de trei metri, din peretele de gheață de deasupra bazinului, și alunecă ușor în apă.

Gant rămase cu gura căscată.

Era un fel de animal.

Însă era atât de *mare*. Arăta ca o... *focă*. O focă masivă, uriașă, enormă.

În acea clipă, o altă focă imensă ieși dintr-o altă gaură din peretele de gheață. Și apoi, alta. Și alta. Alunecau din găurile lor și săreau în bazin, ca o ploaie care cădea din toate părțile asupra echipei de scafandri SAS.

Gant îi urmări cu gura căscată.

Bazinul era acum o masă de bule, agitată și înspumată. Brusc, un alt soldat SAS se duse la fund, înlocuit de o pata din propriul sânge. Și apoi, dintr-odată, bărbatul de lângă el căzu cu fața în apă, în timp ce una dintre focile enorme se aruncă asupra lui din spate și-l trase la fund. Gant văzu spatele lucios al animalului pentru o clipă, înainte să se scufunde împreună cu soldatul britanic.

Doi soldați SAS reușiră să ajungă la mal. Însă focile îi urmară și acolo. Unul din scafandri era în patru labe, făcându-și drum pe gheață cu mâinile, încercând cu disperare să se îndepărteze de marginea apei, când o focă gigantică, de șapte tone, se aruncă din bazin exact în spatele lui.

Creatura masivă ateriză pe gheață la mai puțin de jumătate de metru în spatele lui și pământul se clătină sub greutatea ei. Foca masivă se aruncă înainte și-și închise fălcile în jurul picioarelor bărbatului din SAS. Se auziră oase frângându-se. Bărbatul urlă.

Și apoi, înainte să-și dea măcar seama de ce se întâmpla, foca masivă începu să-l mănânce.

Brutal, cu mușcăături puternice, crunte. Sunetul puternic de carne smulsă de pe os umplu caverna.

Gant privi scena într-o stare de groază tăcută.

Bărbații SAS țipau. Focile lătrau. Câteva dintre ele începură să-și mănânce victimele cât acestea erau încă în viață.

Gant pur și simplu privea focile. Erau imense. Cel puțin la fel de mari ca balenele ucigașe. Și aveau boturi rotunde și bulboase exact cum văzuse ea odată într-o carte.

Foci-elefant.

Gant observă că în grup mai erau și două foci mai mici. Aceste animale mai mici aveau niște dinți deosebiți – canini inferiori ciudați, alungiți, care se înălțau din mandibulă *pe deasupra* buzei superioare, asemenea unei perechi de colți întorși invers.

Gant încercă să-și amintească tot ce știa despre focile-elefant. Asemenea balenelor ucigașe, focile-elefant trăiau în grupuri mari, formate dintr-un mascul dominant, cunoscut sub numele de taur, și un harem format din opt sau nouă femele, care erau toate mai mici decât taurul.

Gant simți un fior când văzu sexul uneia dintre focile mari din fața ei.

Acestea erau femelele din grup.

Cele două foci mai mici pe care le văzu erau puii lor. Pui *masculi*, observă Gant.

Gant se întrebă unde era taurul. Cu siguranță avea să fie mai mare decât aceste femele. Însă, dacă femelele erau atât de mari, cât de mare era el?

Mintea îi fu asaltată și de alte întrebări.

De ce atacaseră? Gant știa că focile-elefant puteau fi extraordinar de agresive, în special când teritoriul le era amenințat.

Și de ce acum? De ce le fusese permis lui Gant și echipei sale să traverseze în siguranță tunelul de gheață doar cu câteva ore mai devreme, în timp ce soldații SAS fuseseră atacați acum cu atâta violență?

Se auzi un urlat brusc, final, dinspre bazin, urmat de o cascadă de apă și Gant privi din spatele bolovanului.

Urmă o liniște lungă, rece. Singurul sunet care se auzea era cel scos de valurile care se loveau de marginea bazinului.

Toți scafandrii SAS erau morți. Majoritatea focilor se aflau acum în interiorul cavernei, aplecate asupra victoriei lor – cadavrele soldaților SAS. În acel moment,

Gant auzi o trosnitură grețoasă și, întorcându-se, văzu că focile-elefant începuseră să-și devoreze prada.

Această bătălie se încheiase într-adevăr.

Schofield stătea pe puntea bazinului din stația polară Wilkes, cu mâinile încătușate în fața sa. Unul dintre soldații SAS era ocupat să lege cârligul Maghook-ului lui Schofield în jurul gleznelor acestuia. Schofield privi spre stânga și văzu înotătoarea înaltă și neagră a unei balene ucigașe tăind apa murdară și roșie a bazinului.

— Echipa de scufundare, raportați, spuse un operator radio al SAS în stația de emisie-recepție. Repet. Echipa de scufundare, răspundeți.

— Vreun răspuns? întrebă Barnaby.

— Nu am primit niciun răspuns, domnule. Ultimul lucru pe care l-au spus a fost că erau pe cale să iasă la suprafața în interiorul cavernei.

Barnaby îi aruncă o privire lui Schofield.

— Mai încearcă, îi ceru operatorului radio. Apoi, se întoarse către Schofield. Oamenii tăi din cavernă trebuie să fi opus rezistență.

— Asta fac, replică Schofield.

— Deci, făcu Barnaby, vreo ultimă dorință din partea condamnatului? Dorești să te legăm la ochi? O țigară? O gură de coniac?

Inițial, Schofield nu spuse nimic, pur și simplu privi în jos, la încheieturile încătușate.

Și apoi, văzu.

Brusc, Schofield își ridică privirea.

— O țigară, spuse el rapid, înghițind. Vă rog.

— Domnule Nero. O țigară pentru locotenent.

Nero înainte și-i oferi un pachet de țigări lui Schofield. Acesta luă una cu mâinile-i încătușate și o duse la gură. Nero o aprinse. Schofield trase adânc și speră din tot sufletul să nu-l fi văzut nimeni înverzindu-se la față. Nu fumase niciodată în viața lui.

— În regulă, spuse Barnaby. E suficient. Domnilor, ridicați-l. Scarecrow, a fost o plăcere să te cunosc.

Schofield se legănă, cu capul în jos, deasupra bazinului. Plăcuțele de identificare de la gât îi căzură pe bărbie, strălucind argintii în lumina albă, artificială, a stației.

Apa de sub el era pătată cu o nuanță urâtă de roșu.

Sângele lui Book.

Schofield privi la clopotul de scufundare din centrul bazinului și văzu fața lui Renshaw într-unul dintre hublouri – văzu un singur ochi îngrozit privind înspre el.

Schofield atârna acolo, la un metru deasupra apei roșii, hidoase. Își duse calm țigara la gură și mai trase un fum.

Soldații SAS probabil îl consideraseră un act inutil de bravadă – însă, în timp ce țigara îi atârna lui Schofield din gură, nu observară nicio clipa de față el cu mâinile.

Barnaby îl salută pe Schofield.

— *Rule Britannia*, Scarecrow.

— La naiba cu *Britannia*, replică Schofield.

— Domnule Nero, spuse Barnaby. Dă-i dramul!

Lângă scară, Nero apăsă un buton de pe lansatorul Maghook-ului. Lansatorul însuși era încă prins între două trepte ale scării și toată frânghia era întinsă la maximum peste podul retractabil de pe puntea C, creând același mecanism tip scripete care fusese folosit ca să-l coboare pe Book în apă.

Frânghia Maghook-ului începu să se depene.

Schofield începu să coboare spre apă.

Mâinile încă îi erau încătușate în fața corpului. Ținea țigara între degetele de la mâna dreaptă.

Capul îi intră primul în apa rece, murdară. Apoi, umerii. Apoi, pieptul, stomacul, coatele...

Însă, exact în momentul în care încheieturile îi erau pe cale să pătrundă sub apă, Schofield întoarse rapid țigara între degete și o îndreptă către cablul de detonare cu sulfura de magneziu înfășurat în jurul lanțului de legătură dintre cătușe.

Schofield văzuse cablul de detonare cu câteva clipe mai înainte, când stătuse pe punte. Uitase că îl legase în jurul încheieturii mâinii în stația Little America IV. Soldaților SAS trebuie să le fi scăpat când îl percheziționaseră mai devreme și-i luaseră toate armele.

Vârful aprins al țigării atinse cablul cu doar o secundă înainte ca încheieturile lui Schofield să dispară sub suprafața apei.

Cablul de detonare se aprinse instantaneu, exact când încheieturile mâinilor lui Schofield dispăreau în apa întunecată, roșie.

Arsă cu o lumina albă, strălucitoare, chiar și sub apă, și tăie cătușele lui Schofield, la fel cum taie un cuțit untul. Dintr-odată, mâinile lui Schofield se

despărțiră, libere.

În acel moment, o pereche de falci apărură prin apa roșie, tulbure, din jurul capului lui Schofield, și acesta văzu ochiul enorm al unei balene ucigașe privind exact spre el. Și apoi, brusc, dispăru iar în adâncuri.

Inima lui Schofield bătea nebunește. Nu putea vedea nimic. Apa din jurul lui era impenetrabilă. Doar un nor murdar de roșu.

Și apoi, brusc, o serie de clicuri ciudate începură să se audă prin apă în jurul lui.

Clic-clic.

Clic-clic.

Schofield se încruntă. Ce era? Balenele ucigașe?

Și apoi, își dădu seama.

Sonar.

La naiba!

Balenele ucigașe foloseau emisii ca de sonar ca să-l găsească în apa murdară. Multe balene erau cunoscute pentru că utilizau sonarul – cașaloții, balenele albastre, balenele ucigașe. Principiul era simplu: balena producea un clic sonor cu limba, acesta călătorea prin apă, se lovea de orice obiect întâlnea și se întorcea la balenă – dezvăluindu-i locația obiectului. Sonarele de pe submarinele construite de mâna omului operau pe baza aceluiași principiu.

Schofield căuta cu disperare prin ceața roșie din jurul lui – căuta balenele – când, brusc, una dintre ele țâșni din ceață și veni în viteză spre el.

Schofield țipă sub apă, însă balena alunecă pe lângă el, frecându-se ușor de partea laterală a corpului său.

În acel moment, Schofield își aminti ce-i spusese Renshaw mai devreme despre comportamentul de vânătoare al balenelor ucigașe.

Trec pe lângă tine, atingându-te, ca să-și revendice posesia.

Apoi, te mănâncă.

Schofield se întoarse pe verticală și sparse suprafața apei. Îi auzi pe soldații SAS de pe puntea E ovaționând. Îi ignoră, trase aer în piept și pătrunse din nou sub apă.

Nu avea mult timp la dispoziție. Balena ucigașă care tocmai își reclamase prada avea să se întoarcă în orice clipă.

Prin apa roșie din jurul lui se auzi ecoul unor clicuri sonore.

Și apoi, brusc, lui Schofield îi veni o idee.

Sonar...

„La naiba, se gândi Schofield pipăindu-și buzunarele, îl mai am?”

Îl avea.

Scoase inhalatorul de plastic pentru astm al lui Kirsty Hensleigh din buzunar. Apăsă butonul de emisie și un șir scurt de bule țâșniră din inhalator.

„În regulă, am nevoie de o greutate. Am nevoie de ceva care să-l tragă în jos...”

Schofield le văzu imediat.

Își scoase rapid plăcuțele de identificare din oțel inoxidabil de la gât și le legă lanțul în jurul butonului de emisie al inhalatorului ca să-l țină sub apă.

Din inhalator începu să iasă un flux continuu de bule mari.

Schofield simți apa din jurul lui mișcându-se și legănându-se. Undeva, în întunecimea roșie a bazinului, acea balenă ucigașă se întorcea după el.

Schofield dădu drumul rapid inhalatorului micuț pentru astm, care era acum tras în jos de plăcuțele sale de identificare din oțel.

Inhalatorul se scufundă instantaneu, lăsând în urmă o dâră de bule mari, care se ridicau prin apă în spatele ei. După o clipă, coborî în ceața roșie, întunecată, și Schofield îl pierdu din vedere.

O clipă mai târziu, balena ucigașă ieși cu un urlet din ceață, îndreptându-se exact către Schofield, cu fălcile larg deschise.

Schofield privi bestia masivă, albă cu negru și se rugă lui Dumnezeu să-și fi amintit ceea ce trebuia.

Însă balena ucigașă continua să vină. Veni spre el repede – înspăimântător de repede – și, curând, Schofield nu mai putu vedea altceva decât dinții și limba ei, și deschizătura fălcilor ei, și apoi...

Fără nicio avertizare, balena ucigașă se înclină brusc în apă și porni în jos, urmărind inhalatorul pentru astm și dâra lui de bule.

Schofield răsuflă ușurat.

Fugitiv, Schofield se gândi la sistemele de detectare cu sonar. Deși se spune în general că sonarul se lovește de un *obiect* din apă, acest lucru nu este adevărat în totalitate. Sonarul reflectă mai degrabă stratul microscopic de *aer* care se află între un obiect din apă și apa în sine.

Așadar, când Schofield scufundase inhalatorul de astm – lăsând în urma lui o dâră de bule de aer mari – crease, cel puțin în ceea ce o privea pe balena ucigașă care folosea sonarul, o țintă cu totul nouă. Balena trebuie să fi detectat șirul de bule cu clicurile sale și să fi presupus că era *Schofield* care încerca să se îndepărteze. Așadar, o luase pe urmele inhalatorului.

Schofield nu se mai gândi la asta.

Avea alte lucruri de făcut acum.

Băgă mâna în buzunarul de la piept și scoase grenada de diversiune a lui Jean Petard. Scoase cuiul, numără până la trei și apoi se ridica pe verticală în apă și sparse suprafața. Aruncă apoi grenada de diversiune pe verticală în aer și se lăsă iar sub apă, închizându-și bine ochii.

La un metru și jumătate deasupra suprafeței bazinului, grenada de diversiune atinse zenitul zborului ei și rămase în aer o fracțiune de secundă.

Apoi, explodă.

Trevor Barnaby văzu grenada sărind din apă. Îi trebui încă o secunda să-și dea seama ce era, însă prea târziu.

Alături de toți oamenii lui, Barnaby făcu cel mai natural lucru din lume când văzu un obiect străin ieșind din bazinul cu apă.

Îl privi.

Grenada de diversiune explodă asemenea unui bliț enorm, orbindu-i pe toți. Soldații SAS de pe puntea E urmăriră cu toții ciudățenia, în timp ce o galaxie de stele și pete solare se trezi la viață în ochii lor.

Schofield se ridică din nou în apă. Doar că de această dată, când sparse suprafața, avea în mâini arbaleta lui Petard reîncarnată și gata de atac.

Ținti rapid și trase.

Săgeata arbaletei țâșni de-a lungul punții E și-și găsi ținta. Se opri în lansatorul Maghook-ului, prins între treptele scării.

Lansatorul sări din poziția în care se afla și se desprinsese de scară, alunecând către bazin. Când fusese prins între treptele scării, frânghia Maghook-ului era întinsă către podul retractabil de pe puntea C, la un unghi de 45 de grade. Acum, că se desprinsese de scară – și, întrucât Schofield plutea în apă, astfel încât nu apăsa cu nicio greutate la celălalt capăt – lansatorul se balansa asemenea unui pendul peste bazin și se opri în mâna lui Schofield, care îl aștepta.

„În regulă!”

Schofield privi în sus, către podul de pe puntea C. Frânghia Maghook-ului era acum întinsă peste pod asemenea unui sistem de scripeți – partea care urca fiind paralelă cu cea care cobora.

Schofield prinse strâns mânerul Maghook-ului, apăsând butonul negru. Simți instantaneu cum zboară, ieșind din apa murdară de sânge, pe măsură ce tamburul Maghook-ului îl ridică spre podul de pe puntea C, frânghia sa gonind peste pod, folosindu-l ca pe un sistem de scripeți.

Schofield ajunsese la pod și se ridică pe el, exact când primii soldați SAS de pe puntea E se îndreptau către puștile-mitralieră.

Schofield nici măcar nu se uită la ei. El deja alerga pe pod când ei începură să tragă.

Schofield urcă pe scara dinspre puntea B, sărind câte două trepte o dată.

Când ajunsese pe ceea ce mai rămăsese din pasarela punții B, își reîncarcă arbaleta. Apoi, se îndreptă grăbit către tunelul estic, înspre camerele de locuit. Trebuia să o găsească pe Kirsty și apoi o cale de a ieși de aici.

Brusc, un soldat SAS ieși de după colț exact în fața lui. Schofield își ridică

arbaleta și trase. Capul soldatului SAS sări înapoi când săgeata se opri în fruntea lui, iar picioarele îi cedară.

Schofield se duse repede lângă cadavru și se ghemui lângă el.

Soldatul SAS avea un MP-5, un pistol Glock-7 și două grenade albastre pe care Schofield le recunoscuse ca fiind încărcături cu azot. Le luă pe toate. Soldatul mai avea și o cască radio ușoară. Schofield o luă și pe asta, și-o puse pe cap și alergă în josul tunelului.

„Kirsty. Kirsty.”

Unde o țineau? Schofield nu știa. Presupunea că undeva pe puntea B, însă doar pentru că acolo se aflau camerele de locuit.

Schofield pătrunse în tunelul exterior circular de pe puntea B exact la timp ca să vadă doi soldați SAS alergând spre el. Aceștia își ridicară puștile-mitralieră exact când Schofield își înalță ambele pistoale și trase cu ele simultan. Cei doi soldați căzură la pământ într-o clipă.

Schofield nu se opri din mers când le percheziționă cadavrele.

Se deplasă rapid de-a lungul coridorului circular, privind în dreapta și-n stânga.

Brusc, o ușă din stânga lui se deschise și apără un alt soldat SAS, cu pușca ridicată. Reuși să tragă un glonț înainte ca armele lui Schofield să se trezească la viață și să-l trimită pe soldat zburând înapoi în camera de unde venise.

Schofield pătrunse în cameră în urma lui. Era camera comună.

O observă instantaneu pe Kirsty. Mai văzu și alți doi soldați SAS care o îmbrânceau pe fetița către ușă.

Pătrunse în cameră cu grijă, ținând ambele pistoale ridicate.

Când Kirsty îl văzu pe Schofield intrând în camera comună cu ambele pistoale ridicate, crezu că vede o fantomă.

Arăta îngrozitor.

Era ud până la piele; nasul îi era spart; fața îi era zgâriată și echipamentul de protecție individuală era complet distrus.

Unul dintre soldații SAS din spatele lui Kirsty rămase stană de piatră când îl văzu pe Schofield intrând. O ținu pe Kirsty în fața lui, îi puse un pistol la cap, folosind-o pe post de scut.

— O omor, amice, spuse soldatul, calm. Jur pe nenorocitul de Hristos, o să pictez pereții camerei ăsteia cu creierii ei.

— Kirsty, spuse Schofield, în timp ce-și ridică pistolul la nivelul frunții soldatului SAS, îndreptând în același timp MP-5-ul către capul celuilalt soldat.

— Da, răspunse Kirsty timid.

Schofield rosti sec:

— Închide ochii, iubito.

Kirsty închise ochii și lumea în jurul ei se întunecă.

Și apoi, brusc, auzi cele două bufnituri ale armelor și nu știi ale cui arme trăsese; apoi, brusc, căzu pe spate, aflată încă în strânsoarea bărbatului SAS care o prinsese ca să o folosească pe post de scut. Loviră puternic pământul și Kirsty simți că strânsoarea soldatului SAS slăbește.

Deschise ochii.

Cei doi soldați britanici erau întinși pe podea lângă ea. Kirsty le văzu picioarele, taliile, piepturile...

— Nu te uita la ei, iubito, spuse Schofield, apropiindu-se de ea. Nu vrei să vezi asta.

Ea se întoarse și-l privi pe Schofield. Acesta o prinse în brațe. Apoi, Kirsty își înfundă capul în umărul lui și plânse.

— Haide. E timpul să plecăm de aici, spuse Schofield cu blândețe.

Își reîncarcă rapid armele și o prinse pe Kirsty de mână, părăsind împreună camera comună.

Alergară de-a lungul tunelului exterior curbat, îndreptându-se către pasajul estic. Dădură colțul.

Și, brusc, Schofield se opri.

Văzu o cutie mare, dreptunghiulară, prinsă pe peretele din stânga sa. Pe ea erau scrise cuvintele: CUTIA DE SIGURANȚE.

„Cutia de siguranțe, se gândi Schofield. De aici trebuie să fi întrerupt francezii curentul mai devreme...”

Îi veni o idee.

Se răsuci pe călcâie și văzu ușa Laboratorului de biotoxine în spatele lui. Lângă ea, văzu o altă ușă, pe care scria OFICIU.

„Da.”

Deschise ușa de la oficiu. În interior, văzu mopuri și găleți, și rafturi vechi din lemn încărcate cu substanțe de curățare. Luă un bidon de amoniac de pe unul dintre rafturi.

Ieși din oficiu și se îndreptă grăbit către cutia de siguranțe. Deschise larg ușa și văzu o serie de fire, comutatoare și siguranțe în interior.

Kirsty stătea ceva mai departe, în tunelul estic, privind spre puțul central al stației.

— Grăbește-te, șopti ea. Vin!

Schofield auzi voci în casca lui rechiziționată de curând.

— ... Hopkins, raportează...

— ... ne ducem după fată...

— ... echipa de pe perimetru, întoarceți-vă la stație, imediat. Avem o problema aici...

Schofield găsi rapid firul din cutia de siguranțe pe care-l căuta. Trase izolația și scoase la lumină firul de cupru. Apoi, cu patul pistolului, făcu o gaură în bidonul cu amoniac și o poziționă deasupra firului expus. Din bidon începu să curgă ușor un firicel de amoniac lichid, peste firul expus.

Picăturile de amoniac se loviră ritmic de fir.

Pic-pic. Pic-pic.

În acel moment, în ritmul picăturilor de amoniac care cădeau pe firul expus, fiecare bec din tunel – de fapt, fiecare lumină din întreaga stație – începu să se aprindă și să se stingă, asemenea unui bliț. Se aprindea. Se stingea. Se aprindea. Se stingea.

În lumina intermitentă din tunelul, Schofield o prinse pe Kirsty de mâna și împreună se îndreptară către puțul central. Odată ajunși pe pasarelă, merseră în graba către cea mai apropiată scară dinspre puntea E.

Schofield alergă pe pasarela punții A, îndreptându-se către intrarea principală în stație. În jurul lui, stația clipea în alb și negru. Întuneric, lumină, întuneric, lumină.

„Dacă aş putea să ajung la aeroglisoarele britanice, se gândi el, poate aş putea să fug și să ajung la McMurdo.”

Peste tot era mișcare. În stație se auzeau strigăte, în timp ce umbrele soldaților SAS goneau de-a lungul pasarelelor în lumina intermitentă, căutându-l pe Schofield.

Acesta văzu că unii dintre soldații SAS încercaseră să-și pună la ochi ochelari pentru vedere nocturnă.

Însă vederea nocturnă ar fi fost inutilă acum. Întrucât luminile din stație se tot stingeau și se aprindeau, oricine ar fi purtat ochelari pentru vedere nocturnă ar fi fost orbit atunci când luminile se *aprindeau* – adică la fiecare două secunde.

Schofield ajunsese la pasajul care ducea la intrarea principală, exact când un soldat SAS intră în fugă în stație, pătrunzând pe pasarelă. Bărbatul SAS se lovi de Schofield și acesta fu aproape trântit peste balustrada pasarelei.

Soldatul SAS căzu la podea, se ridică în genunchi, își înălță pistolul să tragă, însă Schofield îi dădu o lovitură puternică în falcă și-l trimise direct pe pasarelă.

Când să pășească peste corpul prăvălit al soldatului, Schofield observă un săculeț mare, negru, prins de umărul acestuia. Îl luă și-l deschise.

Observă două recipiente argintii în interior. Două recipiente argintii cu benzi verzi pictate în jurul lor.

„Încărcături de Tritonal 80/20.”

Schofield se încruntă.

Se întrebase mai devreme de ce aduseseră britanicii Tritonal pe stația polară Wilkes. Tritonalul era un explozibil extrem de puternic, utilizat de obicei pentru demolări. De ce voia Barnaby să aducă așa ceva aici?

Schofield luă săculețul de pe umărul bărbatului inconștient.

Însă, în timp ce făcea asta, auzi strigăte din interiorul pasajului de la intrarea în stație. Apoi, auzi pași, după care zgomotul produs de îndepărtarea siguranței puștilor MP-5.

Soldații SAS de afară, echipa de perimetru...

Se întorceau înauntru!

— Kirsty! La pământ! țipă Schofield.

Se întoarse rapid și-și ridică ambele pistoale, când primul soldat SAS pătrunse prin intrarea principală în stația polară Wilkes.

Primul bărbat căzu sub o ploaie de gloanțe.

Al doilea și al treilea învățară din greșeala celui dintâi și intrară în stație trăgând.

— Înapoi, înauntru! țipă Schofield la Kirsty. Nu putem merge pe aici!

Schofield coborî pe cea mai apropiată scară, ferind-o pe Kirsty în spatele lui.

Ajunseră pe puntea B. Un glonț se izbi de scară, lângă ochii lui Schofield.

Aceasta auzi din nou voci în cască:

— ... unde naiba s-a dus...

— ... a luat fata! I-a omorât pe Maurice, pe Hoddle și pe Hopkins...

— ... l-am văzut pe puntea A...

Și apoi, Schofield auzi vocea lui Barnaby:

— Nero! Luminile! Aprinde-le sau stinge-le! Găsește nenorocita aia de cutie de siguranțe!

Stația era cuprinsă de haos, haos absolut. Nu aveau lumină stabilă, ci una intermitentă îngrozitoare, permanentă.

Schofield văzu umbre pe cealaltă parte a punții B.

Nu putea merge acolo.

Privi peste puțul central și, într-o clipă, ochii îi căzură pe podul retractabil de pe puntea C.

Podul de pe puntea C...

Își făcu rapid inventarul.

Avea un pistol Glock. Un MP-5. Însă nu era de ajuns ca să omoare douăzeci de soldați SAS.

Încă mai avea săculețul pe care-l luase de la soldatul SAS care venise de afară. În el se aflau două încărcături de Tritonal. Mai avea și cele două încărcături cu nitrogen pe care le luase de la primul soldat SAS pe care-l omorâse după ce sărise din apă.

— În regulă, zise Schofield, privind în jos la podul retractabil îngust de pe puntea de sub el. E timpul să punem capăt acestei situații.

În lumina intermitentă și fantomatică a stației, Schofield și Kirsty pășiră pe podul retractabil de pe puntea C.

Dacă i-ar fi observat cineva, i-ar fi văzut mergând până în mijlocul podului, pe Schofield lăsându-se într-un genunchi și făcând ceva la pod timp de câteva minute.

Și apoi, după ce termină, Schofield îngenunche lângă Kirsty, așteptând.

Câteva minute mai târziu, britanicii găsiră cutia de siguranțe și intermitența se opri, luminile din stație fiind aprinse din nou. Stația strălucea în alb sub luminile ei fluorescente, strălucitoare.

Soldaților SAS nu le luă mult să-i descopere pe Schofield și pe Kirsty.

Schofield se ridică pe pod, în timp ce restul unității SAS – aproximativ douăzeci de oameni – își luară poziții pe pasarela punții C, înconjurându-l. Era o priveliște ciudată – Schofield și Kirsty în afară, în mijlocul puțului, stând în centrul podului retractabil, în timp ce soldații SAS luau poziție pe pasarela circulară din jurul lor.

Soldații SAS își înălțară armele...

...exact când Schofield ridică una dintre încărcăturile de Tritonal mult deasupra capului său.

„O strategie bună este asemenea magiei. Fă-ți inamicul să-ți privească o mână, în timp ce tu faci altceva cu cealaltă...”

— Nu trageți! se auzi vocea lui Barnaby în casca lui Schofield. Nu trageți!

Schofield îl văzu pe Barnaby pășind pe puntea bazinului, la cincisprezece metri mai jos, singur. Tot plutonul SAS, cu excepția lui, se afla sus, pe puntea C, înconjurându-l pe Schofield.

Acesta aruncă o privire asupra bazinului de lângă Barnaby. Balenele ucigașe nu se vedeau niciunde. Bun.

— Am armat încărcătura de Tritonal! strigă Schofield. Și degetul meu se află pe butonul ARMARE! Cronometrul este setat la două secunde! Dacă mă împușcați, scap încărcătura și murim cu toții!

Schofield stătea în mijlocul podului retractabil, cu picioarele desfăcute. Kirsty era îngenuncheată la picioarele lui, ascunsă în spatele lui. Schofield speră că soldații SAS nu-i vedeau mâinile tremurând. Speră că nu observaseră că-i lipseau șireturile de la pantofi.

— Și, dacă trageți în față, spuse Schofield, observând că unul dintre soldații SAS își coborâse ținta la Kirsty, *cu siguranță* voi detona încărcătura.

În timp ce vorbea, Schofield aruncă o privire îngrijorată către nișa de pe punte.

Dacă retractau podul...

Barnaby strigă către Schofield:

— Locotenente, situația este foarte neplăcută. Mi-ai omorât nu mai puțin de șase oameni. Fii fără grijă, te vom omorî.

— Vreau să pot ieși în siguranță de aici.

— Nu vei reuși asta, spuse Barnaby.

— Atunci, vom arde cu toții.

Barnaby clătină din cap.

— Locotenent Schofield, așa ceva nu te reprezintă. Ți-ai sacrifica propria viață, asta știi. Pentru că te *cunosc*. Însă mai știi și că nu ai putea niciodată să sacrifici fata.

Schofield simți că-i îngheață sângele.

Barnaby avea dreptate. Nu ar fi putut s-o omoare pe Kirsty. Barnaby își dăduse seama că blufa. Schofield privi din nou către nișa de pe pasarelă. Cea în care se găseau comenzile pentru pod.

Nero observă la ce se uita.

Schofield îl urmări cu atenție pe Nero cum privea de la el către nișă și apoi înapoi la el.

— Aici, Nero, auzi Schofield vocea lui Nero șoptind în cască. Subiectul privește către comenzile pentru podul de aici. Pare destul de nervos în legătura cu asta.

„Fă-ți inamicul să-ți privească o mână...”

Vocea lui Barnaby:

— Podul. Nu vrea sa deschidem podul. Doamne Nero. Retractează podul.

— Da, domnule.

Schofield îl văzu apoi pe Nero pășind încet către nișă și îndreptându-se către butonul care retracta podul. Îl urmări intenționat pe Nero tot timpul – ca să-i funcționeze planul, trebuia să-i facă pe britanici să *creadă* că își făcea griji în legătură cu retractarea podului...

— Watson, se auzi vocea lui Barnaby.

— Da, domnule.

— Când se deschide podul, omoară-l. Ucide-l cu un glonț în cap.

— Da, domnule.

— Houghton. Ocupă-te de fată.

— Da, domnule.

Schofield simți că genunchii încep să-i tremure. Lupta avea să fie strânsă. Foarte, foarte strânsă.

„... în timp ce faci altceva cu cealaltă...”

— Ești gata? o întrebă Schofield pe Kirsty.

— Aha.

În nișă, Nero apăsă butonul dreptunghiular mare, marcat cu „POD”.

Se auzi un zăngănit mecanic puternic de undeva din interiorul pereților nișei și apoi, brusc, podul de sub picioarele lui Schofield se desfăcu de la mijloc și începu să se retragă.

Imediat ce podul începu să se miște, doi dintre soldații SAS traseră în Schofield și Kirsty, însă aceștia dispăruseră deja din vedere și gloanțele șuierară deasupra capetelor lor.

Schofield și Kirsty își dădură drumul să cadă în puț.

Căzură rapid.

Din ce în ce mai jos, până când plonjară în bazinul din partea de jos a stației.

Se întâmplase atât de repede, încât soldații SAS de pe puntea C nu înțelegeau ce se petrecea.

Nu conta.

Pentru că în acel moment, cele două încărcături cu nitrogen pe care le legase Schofield la capetele porțiunilor retractabile ale podului se declanșară brusc, explodând.

Modul în care Schofield legase încărcăturile cu nitrogen de pod cu șireturile de la pantofi fusese toată șmecheria.

Le legase în așa fel încât fiecare încărcătură cu nitrogen se afla de *câte o* parte a *despărțiturii* dintre cele două platforme care formau podul.

Ceea ce mai făcuse însă Schofield fusese să lege *cuietele* fiecărei încărcături cu nitrogen de platforma *opusă*, astfel încât atunci când podul se desfăcea, retractarea celor două platforme să tragă *ambele* cuie din grenadele lor. Avusese însă nevoie ca cei de la SAS să retracteze podul.

Și, până în momentul în care explodară, soldații SAS nu observară încărcăturile cu nitrogen. Fuseseră prea ocupați să-l privească mai întâi pe Schofield, când ținea încărcătura de Tritonal (nearmată) deasupra capului și apoi, când el și Kirsty căzuseră în bazin.

„Fă-ți inamicul să-ți privească o mână, în timp ce tu faci altceva cu cealaltă.”

Când atinse apa rece ca gheața, Schofield aproape zâmbi. Trevor Barnaby îl învâțase asta.

Cele două încărcături cu nitrogen de pe pod explodară.

Azotul lichid extrem de rece țâșni în toate direcțiile pe puntea C, împrôșcându-i pe toți soldații SAS de pe pasarela înconjurătoare.

Rezultatele fură înfricoșătoare.

Încărcăturile cu nitrogen nu seamănă cu nicio altă grenadă – pentru simplul fapt că nu este nevoie să *penetreze* pielea victimelor pentru a le ucide.

Teoria din spatele eficienței lor se bazează pe calitățile speciale ale *apei* – apa este singura substanță naturală de pe pământ care *se dilată* când este răcită. Când corpul uman este lovit de o rafală de nitrogen lichid, acel corp se răcește foarte mult, foarte repede. Hematiile îngheață instantaneu și, *fiind compuse din aproximativ 70% apă*, încep să se *dilate* rapid. Rezultatul: hemoragie corporală totală.

Și când fiecare hematie din corpul uman explodează, priveliștea este înfricoșătoare.

Soldații SAS de pe puntea C aveau fețele expuse – și acesta fu locul în care îi

lovi azotul lichid. Astfel că pe fețele lor azotul lichid avu cel mai devastator efect. Vasele de sânge de sub pielea feței – venele, arterele, capilarele – începură instantaneu să se frângă și apoi, brusc, *spontan*, să explodeze.

Pe chipurile lor apărură imediat leziuni negre, pe măsură ce vasele de sânge de sub piele explodară. Ochii li se umplură cu sânge și soldații rămaseră fără vedere. Din porii pielii lor izbucni sângele.

Soldații SAS căzură în genunchi, ținând.

Însă nu aveau să țipe mult timp. În următoarele treizeci de secunde avea să se producă moartea cerebrală, pe măsură ce vasele de sânge din creierul lor înghețau și produceau și ele hemoragie.

Aveau să moară cu toții în curând și fiecare secundă avea să fie agonizantă.

De jos, de pe puntea E, Trevor Barnaby pur și simplu privea scena de deasupra lui.

Întreaga sa unitate tocmai fusese distrusă de explozia celor două încărcături cu nitrogen. De fapt, interiorul stației era acoperit aproape în întregime cu substanța vâscoasă albastră, lichida. Balustradele începură să se spargă, pe măsură ce azotul le îngheța. Chiar și cablul care ridica clopotul de scufundare era acoperit cu un strat de gheață – și el începu să se frângă în timp ce azotul lichid îl făcu să se contracte într-un ritm alarmant. Chiar și hublourile clopotului de scufundare de jos, din bazin, erau acoperite cu substanța albastră.

Lui Barnaby nu-i venea să-și creadă ochilor.

Schofield tocmai îi omorâse douăzeci de oameni dintr-o singură lovitură...

Și acum, el era singurul rămas în viață.

Mintea lui Barnaby începu să lucreze nebunește.

„În regulă. Gândește. Care este obiectivul? Nava spațială este obiectivul. Trebuie să am sub control nava spațială. Cum fac asta? Stai puțin... Am oameni acolo jos.

Trebuie să ajung în cavernă.”

Ochii lui Barnaby se fixară pe clopotul de scufundare.

„Da...”

În acel moment, de cealaltă parte a clopotului de scufundare, Barnaby îi văzu pe Schofield și pe fetiță spărgând stratul subțire de gheață care se formase la suprafața bazinului când fusese lovit de rafala de nitrogen lichid; îi observă începând să înoate către puntea îndepărtată.

Barnaby îi ignoră. Luă o butelie pentru scufundare de pe podea, de lângă el, și se aruncă în bazin, îndreptându-se către clopotul de scufundare.

Schofield o ridică pe Kirsty din apă și o puse pe punte.

— Ești bine? întrebă el.

— Iar m-am udat, răspunse Kirsty posacă.

— Și eu la fel, spuse Schofield întorcându-se și văzându-l pe Trevor Barnaby înotând frenetic spre clopotul de scufundare.

Schofield privi în sus, la stația polară de deasupra lui. Era liniște. Nu mai rămăsese niciun soldat SAS. Mai era doar Barnaby acum. Și cei pe care Barnaby îi trimisese deja în cavernă.

— Ia o pătură să-ți țină de cald, îi spuse Schofield lui Kirsty. Și nu te duce sus până nu mă întorc eu.

— Unde te duci?

— După *el*, răspunse Schofield, arătând spre Barnaby.

Trevor Barnaby ieși la suprafață în interiorul clopotului de scufundare, unde fu întâmpinat de țeva pistolului automat Desert Eagle de calibru 45 al lui Schofield.

James Renshaw strânse pistolul cu ambele mâini, îndreptându-l către capul lui Barnaby. Ținea atât de strâns pistolul, încât articulațiile începeau să i se albească.

— Nu te *mișca*, domnule, spuse Renshaw.

Barnaby își ridică doar privirea către bărbatul scund care stătea în interiorul clopotului de scufundare. Acesta purta un costum de scafandru foarte vechi și era în mod evident extrem de agitat. Barnaby privi pistolul din mâna lui Renshaw și râse.

Apoi, își ridică propriul pistol de sub apă.

Renshaw apăsă trăgaciul pistolului său Desert Eagle.

Clic!

— Ce? făcu Renshaw.

— Trebuie să-l încarci cu gloanțe mai întâi, spuse Barnaby în timp ce-și înălța propriul pistol, îndreptat către Renshaw.

Renshaw își dădu seama ce urma și, cu un țipăt scurt, se aruncă în apă lângă Barnaby – cu tot cu costumul de scafandru – și dispăru înăuntru.

Barnaby urcă în clopotul de scufundare și se îndreptă direct către instrumentele de control. Nu pierdu vremea. Acționă imediat tancurile de imersiune. Clopotul de scufundare începu să coboare.

Sus, pe puntea E, Schofield văzu tancurile de imersiune golindu-se.

„La naiba, deja coboară”, se gândi Schofield ajungând lângă una dintre scări. Plănuise să ajungă la comenzile pentru trolu de pe puntea C și să oprească de acolo clopotul de scufundare...

Și apoi, în acel moment, se auzi un zgomot sinistru de undeva, de deasupra lui.

Bang!

Schofield privi în sus exact la timp ca să vadă cablul care ținea clopotul de

scufundare ridicat – înghețat de nitrogenul lichid – contractându-se și frângându-se pentru ultima oară.

Cablul înghețat se rupse.

Clopotul de scufundare se scufundă.

Schofield îngălbeni. Apoi, fugi.

Fugi cât de repede putu. Spre bazin. Pentru că acum, aceasta urma să fie ultima călătorie pe care clopotul de scufundare avea s-o facă spre tunelul subacvatic și era singura modalitate de a ajunge la cavernă, iar dacă Barnaby avea să ajungă acolo și soldații din infanteria marină din cavernă erau deja morți, atunci britanicii ar fi pus mâna pe nava spațială și batalia ar fi fost pierdută, și Schofield ajunsese al naibii de departe ca să piardă totul acum...

Ajunse în fugă la marginea punții și se aruncă în aer, exact când clopotul de scufundare dispăru sub suprafață.

După ce atinse apa, Schofield țâșni în jos.

Și apoi, înotă. În forță. Cu lovituri puternice, urmărind clopotul de scufundare care cobora.

Nemaifiind legat de cablul troliului, clopotul de scufundare începu să se scufunde rapid și Schofield fu nevoit să-și folosească toate forțele ca să-l prindă. Ajunse aproape, întinse mâinile... și se prinse de țevile din jurul clopotului.

În interiorul clopotului de scufundare, Barnaby își puse pistolul în toc și scoase detonatorul.

Verifica ora: 20.37.

Apoi, fixă cronometrul pe detonator. Își acordă două ore, timp suficient ca să ajungă la caverna subterană. Era crucial ca el să fie acolo jos când încărcăturile de Tritonal care înconjura stația polară Wilkes explodau.

Barnaby scoase apoi din buzunar dispozitivul de emisie-recepție automată, Sistemul Navistar de Poziționare Globală, și apăasă butonul EMISIE.

Zâmbi, în timp ce pune GPS-ul înapoi în buzunar. În ciuda faptului că-și pierduse oamenii sus, în stație, planul său – planul său *inițial* – încă își urma cursul.

Când cele opt încărcături de Tritonal aveau să explodeze, stația polară Wilkes avea să plutească pe mare pe un aisberg nou format. Apoi, datorită receptorului GPS al lui Barnaby, forțele britanice de salvare – numai ele – ar fi știut cu exactitate unde să găsească aisbergul, stația, pe Barnaby și, cel mai important lucru dintre toate, nava spațială.

Clopotul de scufundare coborî prin apă – *rapid* – cu Shane Schofield prins de țevile de deasupra lui.

Încet, mutând o mână după cealaltă, Schofield își croi drum în josul părții

laterale a clopotului de scufundare aflat în cădere. Clopotul mare se clătină și se legănă în timp ce cobora prin apă, însă Schofield se ținu bine.

Și apoi, în sfârșit, ajunse la baza clopotului și se aruncă sub el.

Barnaby se întoarse și-și scoase pistolul, însă Schofield deja țâșnea din apă. Pumnul său ieși din apă și lovi încheietura mâinii lui Barnaby. Mâna în care ținea acesta pistolul se deschise din reflex și arma zbură din ea lovindu-se de punte.

Picioarele lui Schofield atinseră puntea clopotului de scufundare exact când Barnaby îl placă. Cei doi bărbați se loviră de peretele interior curbat al clopotului. Schofield încercă să-l îndepărteze pe Barnaby de el cu o lovitură, însă acesta era un luptător mult prea priceput. Îl zdrobi pe Schofield de perete și-i dădu o lovitură puternică. Cizma sa cu vârful din oțel se lovi de obrazul lui Schofield și acesta se împletici înapoi simțindu-și fața lovindu-se de sticla rece a unuia dintre hublourile clopotului de scufundare.

În acel moment – și doar pentru o fracțiune de secundă – Schofield văzu sticla hubloului din fața lui; văzu o crăpătură subțire care începea să se formeze în sticla din fața ochilor săi.

Schofield nu avea timp să se gândească la asta. Barnaby îl lovi iar. Și iar. Și iar. Schofield căzu pe podea.

— Nu renunți niciodată, nu-i așa? zise Barnaby lovindu-l pe Schofield cu cizma. Nu te dai bătut niciodată.

— Asta este stația mea, rosti Schofield printre dinți.

Altă lovitură. Vârful de oțel al cizmei lui Barnaby îi lovi coasta pe care Schofield și-o rupsese mai devreme, în timpul luptei cu soldatul SAS din aeroglisor. Schofield urlă în agonie.

— Nu mai este stația ta, Scarecrow.

Barnaby îl lovi iar pe Schofield, însă, de data asta, Schofield se rostogoli, ferindu-se, și cizma lui Barnaby lovi peretele de oțel al clopotului de scufundare.

Schofield continuă să se rotească, până ajunse la marginea metalică a bazinului de la baza clopotului.

Și apoi, brusc, îl văzu.

Harponul.

Harponul pe care-l luase de la Little America IV. Se afla acolo, pe punte, exact în fața ochilor săi.

Dezechilibrat, Schofield își întinse mâinile după harpon, exact când Barnaby sări pe punte în fața lui și-i dădu o lovitură laterală brutală.

Lovitura îl atinse și Schofield căzu de pe punte – cu tot cu harpon –, ajungând în bazinul micuț de la baza clopotului de scufundare, trezindu-se brusc *în afara* clopotului care cobora!

Clopotul de scufundare țâșni pe lângă el și Schofield întinse mâna stângă și se

prinse de o țeavă laterală și fu tras imediat în jos.

Ținu strâns în mână harponul, în timp ce-și încovoia unul din picioare în jurul țevilor exterioare ale clopotului de scufundare aflat în cădere. Nu putea decât să bănuiască cât de mult coborâseră.

Treizeci de metri? Șaizeci de metri?

Schofield privi înăuntru printr-unul dintre hublourile mici și rotunde ale clopotului. Și acest hublou era străbătut de o spărtură mică, subțire.

Observă spărtura și-și dădu brusc seama ce era. Azotul lichid care stropise clopotul de scufundare sus, în stație, *contracta* sticla hubloului, *slăbind-o*, făcând-o să se spargă.

Îl văzu pe Barnaby în interiorul clopotului de scufundare stând pe puntea micuță de metal, salutându-l, fluturându-i în față detonatorul, de parcă totul s-ar fi terminat.

Dar nu se terminase.

Schofield îl privi pe Barnaby prin hublou.

Și apoi, în timp ce-l privea pe Barnaby din afara clopotului de scufundare, făcu un lucru ciudat și, într-o clipă, zâmbetul dispăru de pe fața lui Barnaby.

Schofield își ridicase harponul...

...și-l îndreptase către hubloul crăpat.

Barnaby îl observă prea târziu și Schofield îl văzu pe generalul de brigadă pășind prin clopotul de scufundare și țipând: „Nu!” exact când el apăsă trăgaciul harponului și trase exact *prin* sticla crăpată a hubloului.

Rezultatul fu instantaneu.

Harponul țâșni prin sticla crăpată a hubloului, perforând atmosfera de presiune ridicată a clopotului de scufundare. Cum integritatea clopotului era pierdută, presiunea imensă exercitată de oceanul înconjurător deveni brusc copleșitoare.

Clopotul de scufundare făcu implozie.

Pereții săi sferici explodată în interior cu o viteză fenomenală, pe măsură ce presiunea colosală a oceanului îi frânse asemenea unui pahar de hârtie. Trevor Barnaby – generalul de brigadă Trevor J. Barnaby din trupele SAS ale Majestății Sale – fu ucis într-o clipă.

Shane Schofield pluti în apă, urmărind rămășițele clopotului de scufundare pierzându-se în întuneric.

Barnaby era mort. Soldații SAS erau morți cu toții.

Stația era din nou a lui.

Și apoi, un alt gând îi trecu prin minte și-l străbătu un val de panică. Încă se afla la treizeci de metri sub apă. Nu avea cum să-și țină respirația suficient de mult ca să se întoarcă la suprafață.

Oh, Isuse, nu.

Nu...

În acea clipa, Schofield văzu o mână apărându-i în față și tresari pentru că se gândi că trebuia să fie Barnaby, acel Barnaby care reușise cumva să scape din clopotul de scufundare o clipă înainte să...

Dar nu era Trevor Barnaby.

Era James Renshaw.

Plutind în apă deasupra lui Schofield, respirând prin echipamentul său de scafandru vechi de treizeci de ani.

Îi oferi lui Schofield muștiucul său.

*

Era ora 21.00 când Schofield păși iar pe puntea E.

Era 21.40 când termina de cercetat stația, căutând soldați SAS care puteau fi încă în viață. Nu mai era niciunul – Schofield luă mai multe arme pe măsură ce se deplasa – un MP-5, două încărcături cu nitrogen. Își recuperează și pistolul Desert Eagle de la Renshaw.

Schofield o caută și pe Mother, însă nu o găsi niciunde.

Nu era nici urmă de Mother.

Se uită chiar și în liftul de marfă care circula între punți, însă Mother nu era nici acolo.

Nu era de găsit.

Schofield se așează pe marginea bazinului de pe puntea E, epuizat. Trecuseră acum mai mult de douăzeci și patru de ore de când dormise ultima oară și începea să se resimtă.

În spatele lui, echipamentul de scufundare al lui Renshaw de pe Little America IV stătea părăsit pe punte și din el picura apă. Încă avea cablul lung înfășurat în jurul lui – cablul care se întindea prin apă, pe sub platforma de gheață și afară, pe mare, înapoi la stația abandonată din aisbergul aflat la aproximativ un kilometru și jumătate de coastă. Schofield clatină din cap, privind la vechiul echipament de scufundare. În spatele lui, se afla una dintre săniile subacvatice ale echipei britanice – un aparat ultramodern. Complet opusă echipamentului de scufundare primitiv de pe Little America IV.

Renshaw era sus, în camera sa de pe puntea B – se dusese să aducă niște bandaje, o foarfecă și dezinfectant ca să îi bandajeze rănilor lui Schofield.

Kirsty stătea pe punte, în spatele lui Schofield, urmărindu-l, îngrijorată. El trase aer adânc în piept și închise ochii. Apoi, se prinse de nas și – poc – nasul lui spart se mută la locul lui.

Kirsty se crispă.

— Nu te doare?

Schofield făcu o grimasă și aprobă din cap.

— Foarte tare.

Chiar atunci, se auzi o plescăitură puternică și Schofield se întoarce exact la timp ca s-o vadă pe Wendy țâșnind din apă și aterizând pe puntea metalică. Patrulă până la el și Schofield o băt看 cu palma pe cap. Wendy se rostogoli imediat pe spate și îl făcu s-o mângâie pe burtă. Schofield o mângâie. În spatele lui, Kirsty zâmbi.

Schofield își privi ceasul: 21.44.

Se gândi la spărturile din erupția solară despre care-i vorbise Abby Sinclair mai devreme.

Abby spusese că peste stația polară Wilkes urmau să treacă spărturi în erupție la orele 19.30 și 22.00.

Ei bine, o ratase pe cea de la 19.30.

Însă mai avea șaisprezece minute până când ultima spărtură avea să treacă pe deasupra stației, la ora 22.00. Va încerca atunci să ajungă la un radio și să contacteze McMurdo.

Schofield oftă și se întoarce. Mai avea însă niște lucruri de făcut înainte.

Văzu o cască de soldat din infanteria marină pe punte. Cea a lui Snake, bănuie el. Schofield se îndreaptă spre ea, o ridică și și-o puse pe cap.

Își poziționează apoi microfonul căștii în fața gurii.

— Soldați din infanteria marină, aici Scarecrow. Montana. Fox. Santa Cruz. Mă auziți?

Inițial, nu primi niciun răspuns, apoi Schofield auzi brusc:

— Scarecrow? Tu ești?

Era Gant.

— Unde ești? Întrebă ea.

— Sunt sus, în stație.

— Și cei de la SAS?

— I-am omorât. Mi-am recuperat stația. Dar tu? Am văzut că Barnaby a trimis o echipă acolo.

— Am avut puțin ajutor, însă ne-am ocupat de ei fără să pierdem oameni. Suntem cu toții teferi. Scarecrow, avem multe de vorbit.

Jos, în caverna de gheață, Libby Gant privi în afară, din spatele fisurii orizontale.

După lupta scurtă cu echipa britanică de scafandri, ea și ceilalți se retrăseseră în spatele fisurii, nu ca să se îndepărteze de echipa SAS – pentru că erau morți cu toții – ci, mai degrabă, ca să fugă de focile-elefant gigantice care începuseră să dea târcoale cavernei după ce se îndopaseră cu soldații din trupele SAS. Chiar în acel moment, observa Gant, focile erau adunate în jurul navei masive, asemenea unor excursioniști în jurul focului de tabără.

— Cum ar fi? Întrebă Schofield.

— Cum ar fi o navă spațială care nu este navă spațială, răspunse Gant.

— Povestește-mi despre asta, spuse Schofield obosit.

Gant îi povesti rapid lui Schofield ceea ce descoperise.

Despre „nava spațială” în sine și despre tastatura numerică de pe ea, despre hangar și jurnal, și despre cutremurul care îngropase întreaga stație în adâncuri. Semăna cu un fel de proiect militar strict secret – construirea secretă de către Forțele Aeriene ale Statelor Unite a unui tip special de avion de asalt. Gant menționează și referința din jurnal privind nucleul de plutoniu din interiorul avionului.

Apoi, îi povesti lui Schofield despre focile-elefant și despre cadavrele din interiorul peșterii și despre modul în care focile atacaseră trupele SAS pe măsura ce acestea ieșeau din apă. Gant spuse că ferocitatea lor era șocantă.

Schofield ascultă totul în tăcere.

Apoi, îi povesti lui Gant despre foca-elefant pe care o văzuse mai devreme pe monitorul din interiorul camerei lui Renshaw; despre caninii inferiori anormal de mari care i se înălțau din falca inferioară asemenea unei perechi de colți inversați. În timp ce vorbea, în minte i se formă o imagine – o imagine a balenei ucigașe moarte pe care o văzuseră mai devreme ieșind la suprafață; avea două tăieturi lungi de-a lungul burții.

— Am văzut și noi vreo două foci cu dinți de felul acesta, spuse Gant. Însă erau mai mici. Masculi tineri. Cel pe care l-ai văzut tu trebuie să fie fost taurul. Însă, din ce spui tu, se pare că doar masculii au canini inferiori mari.

Schofield făcu o pauză.

— Da.

Și, în acea clipă, în minte îi veni brusc o idee. Ceva legat de motivul pentru care doar *masculii* de focă-elefant aveau colții inferiori anormal de mari.

Dacă nava spațială avea cu adevărat un nucleu de plutoniu în interior, atunci era aproape sigur că acel nucleu emitea încet radiații pasive. Nu era vorba de o scurgere. Doar de radiații ambientale, pasive, care se produceau în cazul oricărui dispozitiv nuclear. Dacă focile-elefant își făcuseră sălaș în apropierea navei, atunci, în timp, era posibil ca radiațiile pasive de la plutoniu să fi avut un efect asupra masculilor de focă.

Schofield își aminti că văzuse infamul „Raport Rodriguez” despre radiațiile pasive de lângă o unitate veche de producție de arme nucleare din deșertul New Mexico. În orașele din apropiere, se găsiseră neobișnuit de multe cazuri de anomalii genetice. De asemenea, se descoperise că anomaliile se întâlneau mult mai des în cazul *bărbaților* decât al femeilor. O mutație des întâlnită era reprezentată de degetele alungite. Dinții alungiți erau altă mutație. *Dinții*. Autorii raportului făcuseră o legătură între incidența mai mare de anomalii genetice la bărbați și testosteron, hormonul masculin.

Schofield se gânde că, poate, asta se întâmplase și aici.

Și apoi, brusc, îi veni alt gând. Unul mai neplăcut.

— Gant, când a ajuns echipa SAS în peșteră?

— Nu sunt sigură, undeva în jurul orei opt, cred.

— Și când ai ajuns *tu* în peșteră?

— Am părăsit clopotul de scufundare la ora 14.10. Apoi, ne-a mai luat vreo oră să înotăm în susul tunelului. Așadar, aș spune că pe la ora trei.

Ora opt. Ora trei.

Schofield se întrebă când coborâse prima echipă de scafandri de la stația polară Wilkes în peșteră. Era ceva acolo, ceva ce nu reușea să identifice încă. Însă ar fi putut să explice...

Schofield își privi ceasul: 21.50.

„La naiba, este timpul să plec.”

— Gant, ascultă, trebuie să plec. În zece minute, urmează să se producă peste stație o fereastră în erupția solară și trebuie s-o folosesc. Dacă tu și ceilalți sunteți în siguranță acolo jos, fă-mi o favoare și uită-te prin hangar. Află tot ce poți despre acel avion, da?

— Normal.

Schofield încheie transmisia. Imediat însă auzi o voce de undeva din înaltul stației.

— Locotenente!

Schofield privi în sus. Era Renshaw. Se afla pe puntea B.

— Hei, locotenente! strigă Renshaw.

— Ce este?

— Cred că ar fi bine să vezi asta!

*

Schofield și Kirsty intrară în camera lui Renshaw prin gaura pătrată din ușă. Renshaw stătea în fața computerului său.

— A fost pornit toată ziua, îi spuse el lui Schofield, însă m-am uitat la el abia acum. Spunea ca am primit un e-mail, așa ca am deschis ecranul pentru e-mail și am aruncat o privire. A sosit la 19.32 și este de la un tip din New Mexico, pe nume Andrew Wilcox.

— Și ce are de-a face cu mine? întrebă Schofield.

Nici măcar nu știa pe cineva pe nume Andrew Wilcox.

— Ei bine, asta este ideea, locotenente. Îți este adresat ție.

Schofield se încruntă.

Renshaw arată cu capul spre ecran, unde se afla un fel de listă, precedată de un mesaj.

Schofield citi mesajul. După o clipă, rămase cu gura căscată. E-mailul spunea:

SCARECROW,

AICIHAWK. TE AVERTIZEZ:

AI GRIJĂ LA LOCAȚIA ÎN CARE TE AFLI.

DEPARTAMENTUL DE PERSONAL DE LA USMC TE-A ÎNREGISTRAT DREPT DECEDAT.

O ECHIPĂ SECUNDARĂ E PE DRUM SPRE LOCAȚIA TA.

BĂNUIESC CĂ MISIUNEA TA ESTE VIZATĂ SĂ FIE DISTRUSĂ DE CĂTRE CEI DE LA ICG.

MI-E TEAMĂ CĂ ACEASTĂ UNITATE SECUNDARĂ ÎȚI VA FI OSTILĂ. NU AȘ VREA SĂ AI ACEEAȘI SOARTĂ PE CARE AM AVUT-O EU ÎN PERU.

ȚINÂND CONT DE TOATE ASTEA, STUDIAZĂ LISTA URMĂTOARE DE INFORMATORI CUNOSCUȚI AI ICG. ÎN UNITATEA MEA DIN PERU FUSESERĂ INFILTRATE PERSOANE CU MULT ÎNAINTE CA EU SĂ AJUNG ACOLO. AR PUTEA FI ȘI CAZUL TĂU.

TRANSMISIE NR. 767-9808-09001

REFERINȚA NR. KOS-4622

SUBIECT: URMĂTOAREA ESTE O LISTĂ ALFABETICĂ A PERSONALULUI AUTORIZAT

SĂ PRIMEASCĂ TRANSMISIUNI SECURIZATE.

NUME/LOCAȚIE/DOMENIU/GRAD

ADAMS, WALTER K./LABORATORUL LVRMRE/FIZICĂ NUCLEARĂ
ATKINS, SAMANTHA E./GSTETNR/SOFTWARE COMPUTER
BAILEY, KEITH H./BEREKELEY/INGINERIE AERONAUTICĂ
BARNES, SEAN M./NAVY SEALS/LOCOTENENT COMANDANT
BROOKES, ARLIN F./ARNGRS/CĂPITAN
CARVER, ELIZABETH R./COLUMBIA/INFORMATICĂ
CHRISTIE, MARGARET V./HARVARD/CHIMIE INDUSTRIALĂ
DAWSON, RICHARD K./MICROSOFT/SOFTWARE COMPUTER
DELANEY, MARK M./IBM/HARDWARE COMPUTER
DOUGLAS, KENNETH A./CRAY/HARDWARE COMPUTER
DOWD, ROGER F./USMC/CAPORAL
EDWARDS, STEPHEN R./BOEING/INGINERIE AERONAUTICĂ
FAULKNER, DAVID G./JPL/INGINERIE AERONAUTICĂ
FROST, KAREN S./USC/INGINERIE GENETICĂ
GIANNI, ENRICO R./LOCKHEED/INGINERIE AERONAUTICĂ
GRANGER, RAYMOND K./ARMY RANGERS/SERGEANT-MAJOR
HARRIS, TERENCE X./YALE/FIZICĂ NUCLEARĂ
JOHNSON, NORMA E.U./ARIZONA/BIOTOXINE
KAPLAN, SCOTT M./USMC/SERGEANT ARTILERIE
KASCYNSKI, THERESA E./3M CORP/FOSFAȚI
KEMPER, PAULENE J. KOZLOWSKI/JOHNS HOPKINS/DERMATOLOGIE
KOZLOWSKI, CHARLES R./USMC/SERGEANT-MAJOR
LAMB, MARK I./ARMALTE/BALISTICĂ
LAWSON, JANE R./U.TEX/INSECTICIDE
LEE, MORGANT./USMC/SERGEANT-MAJOR
MAKIN, DENISE E./COLORADO UNIV/AGENȚI CHIMICI
McDONALD, SIMON K./LABORATORUL LVRMRE/FIZICĂ NUCLEARĂ
NORTON, PAUL G./PRINCETON/AMINOACIZI
OLIVER, JENNIFER F./SLCN STRS/SOFTWARE COMPUTER
PARKES, SARAHT./USC/PALEONTOLOG
REICHART, JOHN R./USMC/SERGEANT-MAJOR
RIGGS, WAYLON J./NAVY SEALS/COMANDANT
SHORT, GREGORY J./CCA CLA/SERGEANT
TURNER, JENNIFER C./UCLA/INGINER GENETICIAN
WILLIAMS, VICTORIA D./WASHINGTON/GEOFIZICIAN
YATES, JOHN F./USAF/COMANDANT

P S.: SCARECROW, DACĂ ȘI CÂND TE ÎNTORCI ÎN STATELE UNITE, SUNĂ-L PE UN TIP PE NUME PETE CAMERON LA *WASHINGTON POST* ÎN WASHINGTON D.C. EL VA ȘTI UNDE SĂ MĂ GĂSEASCĂ.

Schofield privi uimit e-mailul pentru o clipă.

Hawk era numele operativ al lui Andrew Trent.

Andrew Trent care – așa cum i se spusese lui Schofield – murise într-un „accident” în timpul acelei operațiuni din Peru în 1997.

Andrew Trent trăia...

Renshaw tipări un exemplar al e-mailului și i-l dădu lui Schofield. Acesta parcurse din nou e-mailul, uluit.

Într-un fel sau altul, Trent descoperise că Schofield se afla în Antarctica. Descoperise de asemenea că o echipă secundară era pe drum spre Wilkes. Însă partea cea mai neplăcută era că descoperise că Schofield fusese deja listat de către Corpul Pușcașilor Marini al Statelor Unite drept decedat.

Astfel că Trent îi trimisese lui Schofield acest e-mail, împreună cu o listă de informatori ICG cunoscuți, în cazul în care Schofield avea vreun trădător în unitatea sa.

Schofield privi ora e-mailului: 19.32. Trebuie să fi fost transmis prin satelit în timpul spărturii din erupția solară de la 19.30. Scană lista. Două nume îi săriră în ochi

KAPLAN, SCOTT M./USMC/SERGEANT ARTILERIE

Snake. De parcă Schofield avea nevoie să i se spună că Snake era un trădător. Și apoi:

KOZLOWSKI, CHARLES R./USMC/SERGEANT-MAJOR

„Oh, Dumnezeu!” se gândi Schofield.

Chuck Kozlowski. Sergentul-major din Corpul Pușcașilor Marini, soldatul cu cel mai înalt grad dintre pușcașii marini, era membru al ICG.

Și apoi, Schofield văzu un alt nume care-l făcu să înghețe îngrozit.

LEE, MORGAN T./USMC/SERGEANT-MAJOR

— Oh, nu! spuse Schofield cu voce tare.

— Ce este? întrebă Renshaw. Ce s-a întâmplat?

„Montana”, se gândi Schofield. Numele real al lui Montana era Morgan Lee.

Morgan T. Lee.

Schofield își ridică privirea îngrozit.

Montana făcea parte din ICG.

Jos, în hangar, Gant și ceilalți căutau informații despre avionul negru.

Într-un atelier micuț, Santa Cruz privea niște scheme. Sarah Hensleigh era așezată la un birou, în spatele lui, cu un pix și o hârtie în mână.

— Drăguț nume, spuse Cruz, spărgând tăcerea.

— Poftim? spuse Sarah.

— Numele avionului. Spune aici că l-au numit The Silhouette²⁷. Santa Cruz continuă: E un nume reușit.

Sarah aprobă din cap.

— Hmm.

— Cum îți merge cu acel cod? o întrebă Santa Cruz.

— Cred că mă apropii, spuse Hensleigh. Numărul care ne-a fost dat, 24157817, pare a fi o serie de numere prime: 2, 41, 5, 7, până când ajungi la 817. Însă 817 este divizibil prin 19 și 43, care sunt, de asemenea, numere prime. Pe de alta parte, însă, 817 ar putea fi format din două numere, 81 și 7 sau poate chiar din trei numere. Asta este partea grea, să-mi dau seama câte numere se presupune că ar reprezenta 24157817.

Santa Cruz zâmbi.

— Mai bine vă ocupați dumneavoastră decât mine, doamnă.

— Mulțumesc.

În acel moment, Montana intră în atelier.

— Doctor Hensleigh? spuse el.

— Da.

— Fox mi-a spus să vă întreb dacă nu ați dori să aruncați o privire asupra unui lucru descoperit în birou. A spus că era o carte cu coduri sau ceva asemănător.

— În regulă. Hensleigh se ridică și părăsi atelierul.

Montana și Santa Cruz erau singuri.

Santa Cruz se întoarse la examinarea schemelor navei.

Spuse:

— Știți, domnule, acest avion este ceva diferit. Are un motor turbo standard cu capacitate supersonică. Și are opt motoare cu reacție cu retropropulsie în partea inferioară pentru decolare și aterizare verticală. Însă, partea ciudată este că ambele tipuri de motoare merg pe bază de combustibil obișnuit pentru avioane.

— Și? întrebă Montana din ușă.

— Și... atunci ce face nucleul de plutoniu? întreba Santa Cruz, întorcându-se

²⁷ Silueta

spre Montana.

Înainte ca acesta să poată răspunde, Santa Cruz reveni iar la schemele lui. Scoase niște notițe scrise de mână de sub scheme.

— Însă cred că mi-am dat seama, continuă Santa Cruz. Îi povesteam mai devreme lui Fox despre asta. Notițele acestea pe care le-am găsit spun că inginerii din acest hangar lucrau la un tip nou de sistem de camuflaj generat electronic pentru *Silhouette*, un fel de câmp electromagnetic care înconjura avionul. Însă, pentru a genera acest câmp electromagnetic, aveau nevoie de o *mulțime* de energie, ceva de genul 2,71 gigawați. Dar singurul lucru capabil să genereze o asemenea putere este o reacție nucleară controlată. De aici necesitatea plutoniului. Santa Cruz aprobă din cap pentru sine, încântat.

Nu-l observă pe Montana care veni rapid în spatele lui.

— Îți zic io, continuă Santa Cruz, asta a fost o misiune a naibii de îmbârligată. Nave spațiale, trupe franceze, trupe britanice, baze secrete, nuclee de plutoniu, trădători din ICG. La naiba. Doar că...

Cuțitul lui Montana pătrunse în urechea lui Santa Cruz. Intră puternic și-i penetra imediat creierul.

Ochii tânărului soldat se măriră, apoi acesta căzu cu capul înainte și se lovi de biroul din fața lui. Mort.

Montana își scoase cuțitul însângerat din craniul lui Santa Cruz și se întoarse...

...și o văzu pe Libby Gant stând în ușa de la atelier, cu un teanc de hârtii în mâini, privindu-l, încremenită de groază.

Schofield vorbe în microfonul din cască.

— Gant! Gant! Răspunde!

Nu primi niciun răspuns.

Schofield își privi ceasul.

21.58.

La naiba. Spărtura din erupția solară urma să treacă pe deasupra stației în două minute.

— Gant, nu știu dacă ma poți auzi, dar, dacă poți, ascultă-mă! *Montana face parte din ICG!* Repet, *Montana face parte din ICG!* Nu te întoarce cu spatele la el! Neutralizează-l dacă este nevoie. Repet, neutralizează-l dacă este nevoie. Trebuie să plec.

Și, spunând asta, Schofield o luă la fugă pe scări și se îndreptă către sala de transmisiuni.

Gant alergă de-a lungul hangarului din cavernă, urmărită îndeaproape de Montana. Fugi pe lângă un perete de gheață, exact când un șir de găuri de glonț îl ciurui.

Gant își luă de pe umăr MP-5-ul în timp ce intra în viteză pe ușa despărțitoare care ducea înapoi la fisură și la caverna principală. Trase sălbatic înapoi. Apoi, se aruncă în fisura orizontală și se rostogoli prin ea, exact când Montana apărui în ușa din spatele ei și trase o altă rafală de gloanțe.

Un alt șir de găuri de glonț străbătu peretele de gheață din jurul lui Gant, însă, de data aceasta, îi atinse și mijlocul corpului.

Două gloanțe se înfipseră în vesta antiglonț. Unul făcu o gaură roșie, zimțată în partea sa laterală.

Gant își înăbuși un urlet în timp ce se rostogoli prin fisură, apăsându-și mâna pe rană. Strânse din dinți și văzu un firicel de sânge curgându-i printre degete. Durerea era cumplită.

În timp ce se rostogolea prin fisură, ajungând în caverna principală, Gant văzu focile-elefant de lângă nava spațială și, într-adevăr, imediat ce ieși din fisură observă una dintre foci ridicându-și capul și privind în direcția ei.

Era masculul. Masculul mare, taurul, cu colții lui inferiori înspăimântători. „Trebuie să se fi întors cândva în ultima jumătate de oră”, se gândi Gant.

Masculul latră la ea. Apoi, începu să-și miște corpul masiv către ea, straturile sale umflate de grăsime clătinându-se la fiecare pas greoi.

Rana de glonț o ardea pe Gant.

Se târî pe spate, îndepărtându-se de fisură, ținându-și un ochi fixat asupra focii-elefant care se apropia și pe celălalt asupra fisurii. O dâră de sânge păta podeaua înghețată din spatelul ei, trădându-i traiectoria.

Montana ieși din fisura orizontală, cu pistolul ridicat.

Gant nu se vedea nicăieri.

Montana observă dâră de sânge de pe podea îndreptându-se spre dreapta, în jurul și prin spatelul unui bolovan mare de gheață.

Urmări dâră de sânge. Ajunse rapid în spatelul bolovanului de gheață și dădu drumul unei rafale de focuri de armă. Nu lovi nimic. Gant nu era acolo. Pușca ei MP-5 se afla pe podea, în spatelul bolovanului de gheață.

Montana se întoarse.

Unde naiba era?

Gant îl văzu pe Montana ocolind bolovanul de gheață și observând-o.

Ea se afla acum pe podea, în fața fisurii orizontale, strângându-și puternic rana cu ambele mâini. Își folosise toate puterile – și ambele mâini – să se ridice în picioare și să alerge înapoi în partea *stângă* a fisurii fără să mai stropescă în jur cu sânge, înainte ca Montana să iasă din gaură. Intenționase de fapt să se întoarcă prin fisură, însă nu reușise să ajungă decât până aici.

Montana zâmbi și se apropie încet de ea. Se opri în fața ei, stând cu spatelul la cavernă.

— Ești un mare nenorocit, știi asta? spuse Gant.

Montana ridică din umeri.

— Nici măcar nu este o nenorocită de navă spațială extraterestră și tu tot ne omori, continuă Gant, privind prin cavernă, în spatelul lui Montana.

— Nu mai este vorba doar despre navă, Gant. Este vorba despre ceea ce știți despre ICG. Din cauza asta nu vi se poate permite să vă întoarceți.

Gant îl privi pe Montana direct în ochi.

— Fă ce vrei.

Montana își ridică pistolul ca să tragă, însă, în acea clipă, un urlet care-ți îngheța sângele în vene străbătu caverna.

Montana se întoarse exact la timp să vadă foca-elefant masivă, taurul, străbătând în viteză caverna către el, urlând sonor. Podeaua se clătina la fiecare pas asurzitor.

Gant profită de ocazie și se rostogoli rapid înapoi prin fisura orizontală din spatele ei. Căzu grămadă pe podeaua tunelului din spatele fisurii.

Foca masivă străbătu caverna cu o viteză incredibilă, acoperind distanța dintre navă și fisură în câteva secunde.

Montana își ridică pistolul și trase.

Însă animalul era prea mare, prea aproape.

În interiorul tunelului, Gant își ridică privirea și văzu silueta lui Montana de cealaltă parte a peretelui transparent de gheață de deasupra ei.

Și apoi, brusc, văzu corpul lui Montana trântit de cealaltă parte a zidului transparent. O explozie de sânge hidoasă, în formă de stea, țâșni din trupul lui Montana, în timp ce foca masivă îl trânti de peretele de gheață cu o forță cutremurătoare.

Încet, dureros, Gant se ridică în picioare și privi pe furiș prin fisura orizontală către caverna principală.

Văzu foca-elefant retrăgându-și colții din burta lui Montana. Dinții lungi, plini de sânge ieșiră din costumul lui de scafandru și Montana căzu pe podea. Foca elefant se așeză triumfătoare deasupra corpului prăbușit.

Și apoi, brusc, Gant îl auzi pe Montana urlând.

Era încă viu.

Foarte puțin timp, însă, cu siguranță, viu.

Gant urmări apoi cum foca-elefant se apleacă asupra lui Montana și smulge o bucată mare de carne din cutia sa toracică.

Schofield păși în sala de transmisiuni de pe puntea A exact la zece fix. Renshaw și Kirsty îl urmară. Schofield se așeza în fața consolei radio și porni microfonul.

— Atenție, McMurdo. Atenție, McMurdo. Aici, Scarecrow. Recepționați?

Nu primi niciun răspuns.

Schofield repetă mesajul.

Niciun răspuns.

Și apoi, brusc:

— Scarecrow, aici Romeo, te aud. Dă-mi un raport asupra situației.

„Romeo”, se gândi Schofield. „Romeo” era numele operativ al căpitanului Harley Roach, ofițerul de comandă al Unității Marine de Recunoaștere Cinci. Schofield îl mai întâlnise pe Romeo Roach cu alte ocazii. Era cu șase ani mai în vârstă decât Schofield, un soldat bun, și o legendă în rândul femeilor – de aici și porecla lui, Romeo.

Mai mult decât atât, făcea parte din *marină*. Schofield zâmbi. Avea un soldat din infanteria marină pe linie.

— Romeo, spuse Schofield, copleșit de ușurare. Situația este următoarea: deținem controlul asupra obiectivului țintă. Repet, deținem controlul asupra obiectivului ținta. Am suportat pierderi deosebite, însă obiectivul țintă ne aparține.

Obiectivul țintă era, bineînțeles, stația polară Wilkes. Schofield suspina.

— Dar tu, Romeo, unde ești?

— Scarecrow, ne aflăm în prezent în aeroglisoare, așteptare, la aproximativ doi kilometri de obiectivul țintă...

Schofield tresări.

Doi kilometri...

Însă asta însemna că se aflau chiar în fața ușii de la intrare...

— ... și avem ordine să rămânem aici până primim instrucțiuni suplimentare. Avem instrucțiuni stricte să nu pătrundem în stație.

Lui Schofield nu-i venea să creadă.

În fața stației polare Wilkes se aflau soldați din infanteria marină, *chiar în fața* stației. Doar la doi kilometri distanță. Primul lucru pe care dorea Schofield să-l știe era...

— Romeo, de cât timp vă aflați acolo?

— Ah, de aproape treizeci și opt de minute, Scarecrow, se auzi vocea lui Romeo.

„Treizeci și opt de minute”, se gândi Schofield, neîncrezător. Un pluton de soldați de recunoaștere din infanteria marină stătuseră cu fundul pe scaun în fața stației Wilkes pe parcursul ultimei jumătăți de oră.

Brusc, în interfonul din casca lui Schofield se auzi o voce – nu prin boxele din sala de transmisiuni. Era Romeo.

— Scarecrow, trebuie să vorbim în particular.

Schofield închise radioul stației și vorbi în microfonul din cască. Romeo utiliza canalul cu circuit închis al marinei.

— Romeo, ce *naiba* faci? întrebă Schofield.

Nu-i venea să creadă. În timp ce el se afla în interiorul stației, luptându-se cu Trevor Barnaby, o unitate întreagă de soldați din infanteria marină sosise la stația polară Wilkes, așteptând afară.

— Scarecrow, este un circ nenorocit aici, afară. Soldați din infanteria marină. Beretele verzi. La *naiba*, mai este și un nenorocit de pluton întreg de Grăniceri aici și patrulează pe un perimetru de doi kilometri. Comandamentul Național și Statul-Major Reunit au trimis toate unitățile pe care le-au putut găsi ca să păzească stația. Însă problema este că, odată ce am ajuns aici, ne-au ordonat să așteptăm până când sosește o echipă SEAL a Marinei. Scarecrow, ordinele mele sunt foarte clare: dacă oricare dintre oamenii mei se îndreaptă către stație înainte să sosească echipa SEAL, se va trage asupra lui.

Schofield rămase înmărmurit. Pentru o clipă, nu spuse nimic.

Brusc, situația îi deveni clară.

Se afla exact în aceeași situație în care se afla Andrew Trent în Peru. Ajunsese primul la stație. Găsise ceva în interiorul ei. Și acum, trimiteau o echipă SEAL – unitatea de forțe speciale cea mai necruțătoare și mai eficientă pe care o dețineau Statele Unite – în interiorul stației.

Brusc, în minte îi veni un rând din e-mailul lui Andrew Trent:

„Departamentul de personal al USMC te-a listat drept decedat.”

Schofield înghiți greu, conștientizând situația îngrozitoare în care se afla.

Trimiteau unitățile SEAL în stație.

Trimiteau unitățile SEAL în stație ca să-l ucidă.

A ȘAPTEA INCURSIUNE

Marți, 16 iunie, ora 22.00

*

— Romeo, ascultă-mă, spuse Schofield rapid. Cei de la ICG mi-au infiltrat oameni în unitate. Unul dintre propriii oameni a început să-mi omoare răniții. Echipa SEAL pe care o trimit încoace va veni aici și mă va ucide. Trebuie să faci ceva.

Schofield simți că un fior îi străbate șira spinării când conștientiză că-i spunea lui Romeo *exact* același lucru pe care Andrew Trent i-l spusese lui din acel templu din Peru.

— Ce vrei să fac? întrebă Romeo.

— Spune-le că nu e nimic aici, continuă Schofield. Spune-le că nu e nicio navă spațială îngropată în gheață. Spune-le că e vorba doar despre un proiect secret al forțelor aeriene care a rămas aici dintr-un motiv sau altul.

— Ah, Scarecrow. Nu am nicio informație cu privire la ceea ce se află în interiorul acelei stații. Nu știu nimic despre nave spațiale îngropate în zăpadă sau despre proiecte secrete ale forțelor aeriene.

— Ei bine, despre asta este vorba, Romeo. Ascultă-mă. M-am bătut cu parașutiștii francezi pentru stația asta. M-am luptat cu Trevor Barnaby și cu un pluton de soldați SAS pentru stația asta. *Nu vreau* să fiu ucis de o grămadă de compatrioți psihopați după toate prin care am trecut, m-ai înțeles?

— Așteaptă o secundă, Scarecrow.

La celalalt capăt al liniei se lăsă tăcerea.

După un minut, Romeo spuse:

— Scarecrow, tocmai m-am consultat cu căpitanul Grănicerilor – un tip pe nume Brookers, Arlin Brookers – și el a spus că-l va împușca pe oricare dintre oamenii mei care încearcă să pătrundă în stație înainte să sosească echipa SEAL.

Schofield scoase exemplarul tipărit al e-mailului primit de la Andrew Trent, lista cu informatorii ICG.

Ochii i se opriră asupra unei intrări.

BROOKES, ARLIN F.

ARMY RANGERS

CĂPITAN

„Nenorocitul”, se gândi Schofield. Era *același* tip de care dăduse în față

templului din Peru. Arlin F. Brookes. Un nenorocit din ICG.

Romeo spuse:

— OK, Scarecrow. Ascultă. Poate că nu pot intra în stație, dar îți voi spune ceva ce am auzit cu vreo treizeci de minute în urmă. *Wasp*-ul navighează dincolo de coastă cu vreo 300 de mile marine, în larg. După ce am ajuns aici, m-a sunat Jack Walsh de pe *Wasp*. Cu vreo treizeci de minute în urmă, o patrulă formată din patru pușcași marinii a distrus un avion britanic VE-10 de alimentare aflat la aproximativ 250 de mile marine de coasta după ce avionul a încercat să fugă.

Schofield tăcu.

Știa la ce se referea Romeo.

Avioanele de alimentare există pentru un singur scop: să alimenteze avioanele de *asalt* în cadrul misiunilor pe distanță mare.

Dacă un avion de alimentare britanic fusese distrus la 250 de mile marine de coastă, atunci era aproape sigur că pe undeva prin zonă se afla un alt avion britanic, un avion de asalt – un bombardier sau un avion de luptă – care-și preluase combustibilul de la avionul de alimentare. Și avea probabil ordine să...

„Oh, nu, se gândi Schofield, dându-și seama. Este dispozitivul de ștergere al lui Barnaby”.

Asemenea dispozitivului de ștergere al echipei franceze, acel avion de asalt britanic avea probabil ordine să tragă asupra stației polare Wilkes dacă Trevor Barnaby nu dădea raportul într-un anumit timp.

Romeo continuă:

— Forțele aeriene au fost alertate. Cercetează spațiul aerian de deasupra oceanului cu avioane AWACS și avioane de asalt F-22. Caută un avion de luptă britanic solitar și au ordine să tragă imediat cum îl văd.

Schofield se lăsă să cadă în scaun.

Se încruntă, își frecă fruntea. Lumea se închidea în jurul lui.

Era încercuit. Complet încercuit. Echipa SEAL avea să sosească în curând – indiferent dacă-și dăduseră seama sau nu că nu aveau nimic de câștigat de la această stație. Și chiar dacă Schofield reușea să scape de ei după ce verificau stația, mai rămânea posibilitatea ca Wilkes să fie distrusă de o rachetă lansată din aer de un avion britanic de luptă aflat lângă coastă.

„Mai rămâne totuși o opțiune”, se gândi Schofield.

Să iasă și să i se predea lui Romeo înainte să vină cei de la SEAL. În acest fel, măcar rămânea în viață. Și dacă Schofield învățase ceva din această zi, era că dacă rămâneai viu, mai aveai o șansă.

Schofield vorbi în microfonul din cască.

— Romeo, ascultă...

— Oh, la naiba, Scarecrow. Au sosit.

— Poftim?

— Cei de la SEAL. Au sosit. Tocmai au pătruns în perimetrul exterior. Patru aeroglisoare. Se apropie de complexul stației acum.

La doi kilometri de stația polară Wilkes, o armada de aeroglisoare forma o linie lungă, neîntreruptă. Erau aranjați într-un semicerc pe partea continentală a stației și erau toate îndreptate spre interior – spre stație.

Însă, în acea clipă, patru aeroglisoare albastre-închis sparseră linia și se îndreptară balansându-se pe platforma de gheață către stație. Își croiră drum prin clădirile exterioare ale complexului stației, fără să pară a se grăbi.

Erau aeroglisoarele celor de la SEAL.

În interiorul aeroglisorului conducător, comandantul trupelor SEAL vorbi în microfon.

— Baza Aeriană, aici echipa SEAL, raportați, spuse el. Confirm instrucțiunile anterioare. *Nu vom* pătrunde în stație până când nu suntem siguri că aveți Sperietoarea.

— Echipa SEAL, aici Baza Aeriană. Stați pe loc, se auzi o voce prin radio. Staționăm în așteptarea unui raport din partea avioanelor noastre în acest moment.

Chiar în acea clipa, la 242 de mile marine depărtare de stația polară Wilkes, șase avioane de luptă F-22 USAF se lansară deasupra Oceanului Sudic.

F-22 este cel mai avansat avion de luptă aeriană din lume, moștenitorul tronului vechiului F-15 Eagle. Însă, deși F-22 seamănă puțin cu vechiul F-15 Eagle, el are ceva ce F-15 nu a avut niciodată – este invizibil.

În avionul din fruntea celor șase F-22-uri, conducătorul escadronului asculta radioul din casca sa. Când vocea de la celalalt capăt termină de vorbit, conducătorul escadronului spuse:

— Mulțumesc, Bigbird, îl văd.

Pe ecranul său cu afișaj computerizat, conducătorul escadronului observă un punct luminos micuț îndreptându-se spre vest. Pe ecran apărea:

ȚINTĂ IDENTIFICATĂ: 103 mile marine VNV

AVION IDENTIFICAT: E-2000

Un avion E-2000, observă conducătorul escadronului. Eurofighter 2000. Un avion de luptă micuț cu două motoare, foarte ușor manevrabil, E-2000 reprezenta un proiect comun al forțelor aeriene britanice, germane, spaniole și italiene.

Pe ecranul conducătorului escadronului, impulsul luminos părea să zboare fără vreun scop anume, fără să știe de existența avioanelor americane de luptă invizibile aflate la o sută de mile în spatele lui.

— În regulă, fraților, ținta a fost identificată, spuse pilotul avionului F-22. Repet,

ținta a fost identificată. E timpul să-i dăm bătaie.

În interiorul stației polare Wilkes, Shane Schofield nu știa ce naiba să facă.

Știa ca nu putea să se predea celor de la SEAL. Cei din SEAL făceau parte aproape sigur din ICG. Dacă-l prindeau, îl omorau.

Luă în calcul posibilitatea de a coborî în peșteră și de a se ascunde acolo – și, dacă ar fi fost necesar, să folosească nava spațială ca monedă de schimb – însă își dădu seama că nu mai era posibil să coboare în peșteră de vreme ce clopotul de scufundare fusese distrus.

Schofield îi conduse pe Kirsty și pe Renshaw afară din sala de transmisiuni de pe puntea A și apoi pe scări, către punțile inferioare.

— Ce se petrece? întrebă Renshaw.

— Tocmai am încurcat-o, spuse Schofield.

Mintea îi lucra nebunește. Se gândi că singura lor opțiune acum era să se ascundă undeva în interiorul stației și să reziste până când cei de la SEAL și tot restul lumii vor fi plecat...

„Și atunci ce vom face? se întrebă Schofield. Vom merge pe jos spre casă?”

„Dacă rămâi viu, mai ai o șansă.”

Schofield coborî pe scară și privi puntea E.

O văzu pe Wendy, întinsă pe punte, moțâind fericită.

„Wendy”, se gândi el.

Era ceva legat de Wendy...

Conducătorul escadronului de avioane F-22 vorbi în microfonul din cască.

— Bigbird, aici Blue Leader. Rămânem sub acoperire. Ținta estimată se va afla în raza de acțiune a rachetelor în... douăzeci de minute.

Brusc, Schofield își dădu seama.

Se întoarse spre Kirsty.

— Kirsty, cât de mult își poate ține Wendy respirația?

Kirsty ridică din umeri.

— Majoritatea masculilor de focă de blană își pot ține respirația cam o oră. Însă Wendy e femelă și e mult mai mică, deci nu-și poate ține respirația decât vreo patruzeci de minute.

— Patruzeci de minute... spuse Schofield, făcând calcule în minte.

— La ce te gândești? întrebă Renshaw.

Schofield spuse:

— Ne ia vreo două ore ca să ajungem din stație în cavernă, corect? O ora să *coborâm* nouăzeci de metri în clopotul de scufundare și apoi încă o oră sau ceva de

genul ăsta ca să *urcăm* prin tunelul de gheață.

— Da, și...? întrebă Renshaw.

Schofield se întoarse spre Renshaw.

— Când Gant și ceilalți se apropiau de caverna de gheață, Gant a spus cel mai ciudat lucru. A spus că aveau un vizitator. Pe Wendy. A spus că Wendy înota cu ei în timp ce-și croiau drum în susul tunelului de gheață.

— Aha.

Schofield continuă:

— Deci, chiar dacă Wendy ar putea înota *de două ori* mai repede decât noi, dacă a înotat până acolo jos și apoi înapoi în tunelul de gheață, *ar fi rămas fără aer înainte să ajungă în cavernă.*

Renshaw rămase tăcut.

Schofield spuse:

— Vreau să spun, ar fi sinucidere curată pentru ea să nu se întoarcă după ce a înotat douăzeci de minute pentru că ar trebui să știe că se poate întoarce la o sursă de aer...

Schofield își mută privirea de la Renshaw la Kirsty.

— Mai e un drum către acel tunel de gheață. O scurtătură.

*

— Echipa SEAL, aici Blue Leader. Ne apropiem de țintă. Ținta estimată se va afla în raza de acțiune a rachetelor în cincisprezece minute, se auzi vocea conducătorului escadronului prin radioul aeroglisorului echipei SEAL.

Cei din echipa SEAL stăteau rigizi pe locurile lor din cabina aeroglisorului. Fețele lor nu trădau nicio urmă de emoție.

Ajuns acum jos, pe puntea E, Schofield aruncă pe punte buteliile pentru respirație cu audibilitate scăzută. Kirsty se echipa deja cu un costum termoelectric de scafandru. Era atât de mare pentru ea, încât fu nevoită să ruleze mânecile și pantalonii ca să i se potrivească. Renshaw – îmbrăcat deja în costumul său de scafandru din neopren – se îndreptă direct către echipamentul LABA.

— Uite, înghițiți astea, le spuse Schofield, dându-le câte o capsulă albastră fiecăruia.

Erau capsule N-67D antiiazot. Aceleași pastile pe care Schofield le dăduse lui Gant și celorlalți când coborâseră în cavernă, mai devreme. Înghițiră cu toții pilulele.

Schofield se dezbracă și-și puse echipamentul tactic de protecție și cureaua pentru arme peste costumul de scafandru. Căutând prin buzunarele echipamentului găsi, printre altele, o încărcătură cu nitrogen și medalionul de argint al lui Sarah Hensleigh. Puse ambele articole în buzunarele costumului de scafandru. Apoi, începu rapid să-și pună una dintre buteliile de scufundare.

Erau trei rezervoare în total, toate umplute cu un amestec saturat de heliu și oxigen: 98% heliu, 2% oxigen, suficient pentru patru ore de scufundare. Erau buteliile suplimentare pe care le pregătise Gant mai devreme, la indicațiile lui Schofield, înainte să coboare în peșteră.

În timp ce-și îmbrăca echipamentul LABA, Renshaw o ajută pe Kirsty să-l îmbrace pe al ei.

Schofield își puse primul buteliile. Când fu gata, începu imediat să caute pe puntea din jurul lui ceva greu – ceva *foarte* greu –, pentru că aveau nevoie de o greutate mare care să-i ducă rapid la fund.

Găsi ceea ce căuta.

O bucată din pasarela punții B care căzuse mai devreme pe puntea E, când întreaga punte B fusese incendiată. Bucata de pasarelă de metal avea aproximativ un metru lungime și era făcută din oțel solid. Avea chiar și o bucată din balustradă încă atașată.

Când și Renshaw fu gata, Schofield îl puse să-l ajute să o tragă până la marginea bazinului. Bucata mare din pasarela de metal scârțâi puternic în timp ce ei o trăgeau de-a lungul punții.

În timp ce ei munceau, Wendy țopăia în spatele lor, asemenea unui câine care te roagă să-l scoți la plimbare.

— Wendy vine cu noi? întrebă Kirsty.

Schofield spuse:

— Sper. Speram că ne va arăta ea drumul.

Auzind asta, Kirsty sări în picioare și se grăbi către peretele de lângă bazin. Luă un ham dintr-un cui și-l aduse lângă marginea bazinului. Apoi, începu să pună hamul în jurul mijlocului lui Wendy.

— Ce e asta? întrebă Schofield.

— Nu-ți face griji. Ne va fi de ajutor.

— În regulă, nu contează. Numai să stai pe aproape, îi ceru Schofield în timp ce el și Renshaw poziționară bucată de pasarelă pe marginea punții, astfel încât să fie gata să cadă. În regulă, spuse Schofield. Toată lumea în apă.

Cei trei săriră în apă și înotară înapoi, până sub bucată de pasarelă. Wendy sări fericită în urma lor.

— În regulă, puneți mâna pe pasarelă, se auzi vocea lui Schofield prin căștile lor subacvatice.

Prinseră cu toții bucată de pasarelă. Arătau ca un grup de înotători olimpici care se pregăteau să participe la o cursă de înot spate.

Schofield își puse mâna deasupra mâinii lui Kirsty, ca să se asigure că nu-i va scăpa bucată de pasarelă când aceasta se va scufunda.

— În regulă, domnule Renshaw, spuse Schofield. Trage!

În acea clipă, Schofield și Renshaw se înălțară pe pasarelă și, brusc, bucată grea de metal alunecă de pe marginea punții și căzu în apă cu un plescăit puternic.

Bucata metalică de pasarelă se scufundă rapid.

Cele trei siluete mici ale lui Schofield, Renshaw și Kirsty se ținură strâns de ea în timp ce se scufunda. Se îndreptau cu toții în jos, picioarele lor plutind în sus, în urma lor. Wendy înota rapid prin apă în spatele lor.

Schofield privi contorul de adâncime pe care-l avea prins de încheietura mâinii.

3 metri.

6 metri.

9 metri.

Se scufundară, căzând rapid, prin minunata lume subacvatică albă.

În timp ce cădeau, Schofield încercă să țină sub supraveghere peretele alb de gheața din stânga sa. Căuta o gaură în el, intrarea în scurtătura care conducea către tunelul subacvatic de gheață.

Ajunseră la 30 de metri. Dacă nu erau pastilele, azotul din sângele lor i-ar fi ucis până acum.

60 de metri.

90 de metri.

Zburau în jos prin apă. Se întunecă mai mult, era mai dificil să vadă în jur.

120 de metri.

150 de metri.

Cădeau atât de repede.

200 de metri.

230 de metri.

250...

Și apoi, brusc, Schofield o văzu.

— În regula, dați-i drumul! țipă el.

Ceilalți dădură imediat drumul pasarelei metalice aflate în cădere. Plutiră în apă în timp ce pasarella dispăru în întunecimea din adâncuri.

Schofield înotă către peretele de gheață.

În zid fusese creată o gaură rotundă, mare. Părea un fel de tunel, un tunel care cobora în întunecime.

Wendy înota alături de Schofield și dispăru în interiorul tunelului întunecat. Apăru iar, câteva secunde mai târziu.

Schofield ezită.

Renshaw trebuie să-i fi văzut îndoiala din privire.

— Ce opțiune avem? întreba el.

— Corect, răspuse Schofield, scoțându-și lanterna. O aprinse. Apoi, împinse apa cu picioarele și înotă în interiorul tunelului.

Tunelul era strâmt și șerpuia abrupt în jos. Schofield înotă înainte, Kirsty în spatele său și Renshaw ultimul. Întrucât înotau în jos, avansară rapid. Se lăsau conduși de greutatea de plumb de pe centurile lor.

Schofield înotă cu precauție. Era liniște aici, ca într-un mormânt...

Și apoi, brusc, Wendy trecu pe lângă el, venind din spate, și goni în josul tunelului din fața sa.

Schofield își privi contorul de adâncime.

Ajunseseră la 300 de metri.

Timpul de scufundare era de douăsprezece minute.

— Bigbird, aici Blue Leader. Ținta se află acum în raza de acțiune a rachetei. Repet. Ținta se află acum în raza de acțiune a rachetei. Pregătim lansarea rachetelor AMRAAM.

— Puteți trage când sunteți pregătiți, Blue Leader.

— Mulțumesc, Bigbird. În regulă, fraților. Am armat racheta. Compartimentul rachetelor este deschis. Ținta pare să nu-și fi dat seama de prezența noastră. OK. Aici Blue Leader, Fox One... foc!

Liderul escadronului apăsă pe trăgaci.

În acea clipă, o rachetă lungă și subțire AIM-120 AMRAAM alunecă din compartimentul pentru rachete al avionului F-22 și țâșni înainte, urmărindu-și prada.

Avionul britanic de luptă văzu imediat racheta pe ecranele sale.

Cea mai mare problemă pentru avioanele invizibile este că, deși avionul în sine nu poate fi detectat de radar, rachetele care-i atârână de aripi nu sunt invizibile. Astfel ca toate avioanele invizibile ca F-22, avionul de luptă F-117A și bombardierul B-2A își țin rachetele în interior.

Din nefericire însă, imediat ce o racheta este lansată, aceasta va fi reperată de radare. Asta înseamnă că imediat ce avionul F-22 își lansă racheta AMRAAM către aparatul de zbor E-2000 aflat la orizont, avionul britanic văzu racheta pe ecranele sale de radar.

Pilotul britanic își acordă maxim un minut.

— Generale Barnaby! Generale Barnaby! Raportează!

Nu primi niciun răspuns.

Lucru ciudat, întrucât generalul de brigadă Barnaby știa că acest interval orar – între orele 22.00 și 22.25 – era un interval desemnat pentru contact, fiind una din cele două perioade de discontinuitate în erupția solară, care permitea contactul radio. Barnaby raportase la 19.30, un alt interval desemnat pentru contact, respectând întru totul planul.

Pilotul britanic încercă pe frecvența secundară. Nu avu nici aici succes. Încercă sa-l prindă pe Nero, secundul lui Barnaby.

Tot nu avu noroc.

— Generale Barnaby! Aici, Backstop. Sunt atacat! Repet, sunt atacat! Dacă nu-mi răspundeți în următoarele treizeci de secunde, voi fi nevoit să presupun că sunteți mort și, conform ordinelor dumneavoastră, nu voi avea alta opțiune decât să trag asupra stației.

Pilotul britanic își privi indicatorul luminos ce reprezenta racheta – acesta clipea. Introdusese deja coordonatele stației polare Wilkes în computerul de ghidaj al

rachetei sale de croaziera AGM-88/HLN.

Literele indicatoare de pe rachetă spuneau tot.

„AGM“ însemna rachetă aer-sol; „H” însemna viteză mare; iar „L” rază lungă de acțiune. Însă „N” avea un înțeles special.

Însemna *nuclear*.

Cele treizeci de secunde expirară. Tot nu primi vreun răspuns din partea lui Barnaby.

— Generale Barnaby! Aici Backstop! Lansez dispozitivul de ștergere... *acum!* Pilotul britanic apăsă pe trăgaci și, o fracțiune de secundă mai târziu, racheta de croazieră cu încărcătură nucleară atașată de vârful aripii sale se desprinsese de avion.

Racheta abia se depărtase și, doar două secunde mai târziu – exact când pilotul britanic îndrepta mâna spre levierul de catapultare –, racheta americană AMRAAM lovi spatele avionului E-2000 și-l aruncă în aer cu tot cu pilot.

Piloții americani observară explozia portocalie strălucitoare pe orizontul nocturn și văzură semnalul luminos dispărând de pe radare.

Doi dintre ei ovaționară.

Liderul de escadron zâmbi în timp ce privea mingea portocalie de foc din depărtare.

— Echipa SEAL, aici Blue Leader. Sperietoarea a fost eliminată. Repet, Sperietoarea a fost eliminată. Puteți intra în stație. Puteți intra în stație.

În interiorul aeroglisorului celor de la SEAL, vocea liderului de escadron răsună prin interfon:

— Puteți intra în stație. Puteți intra în stație.

Comandantul echipei SEAL spuse;

— Mulțumim, Blue Leader. Atenție, toate unitățile. Echipa SEAL trece pe canale cu circuit închis pentru asaltul asupra stației.

Își închise radioul și se întoarse către oamenii săi.

— În regulă, oameni buni. Haideți să distrugem ceva.

În larg, deasupra Oceanului Sudic, liderul escadronului de avioane F-22 continuă să privească prin plafonul carlingii la rămășițele avionului britanic E-2000. Urme de foc subțiri, portocalii, coborau încet către pământ asemenea unor artificii ieftine.

Concentrat asupra priveliștii, liderul de escadron nu observă un nou semnal luminos, *mai mic*, care apăru pe ecranul radarului său – un semnal luminos care se îndrepta către sud, spre Antarctica – decât abia treizeci de secunde mai târziu.

— Ce naiba e asta? întrebă el.

— Oh, Isuse! exclamă altcineva. Trebuie să fi lansat o rachetă înainte să fie

lovit!

Liderul de escadron încercă să prindă din nou prin radio echipa SEAL, însă nu mai reuși. Trecuseră deja pe canalele cu circuit închis pentru asaltul asupra stației polare Wilkes.

Ușile principale ale stației explodară spre interior și echipa SEAL pătrunse în goană cu armele în flăcări.

Era o intrare perfectă, exact ca în manualul de instrucție. Singura problemă era că stația era goală.

Schofield își privi contorul de adâncime: 480 de metri.

Continuă să înoate și, câteva minute mai târziu, ieși din tunelul strâmt al scurtăturii și se trezi într-un tunel mai larg, cu pereți de gheață.

Schofield știe imediat unde se află, deși nu mai fusese vreodată aici.

Pe latura îndepărtată a tunelului de gheață subacvatic văzu o serie de găuri rotunde, de trei metri în diametru, săpate în pereți. Sarah Hensleigh îi povestise mai devreme despre ele. Și Gant le menționase, când se apropiase de peșteră. Peșterile focilor-elefant. Se afla în interiorul tunelului de gheață subacvatic care conducea către caverna în care era nava spațială.

Schofield răsuflă ușurat.

„Da!”

Schofield și ceilalți înotară în tunelul de gheață subacvatic. Apoi, o luară rapid în sus, urmărind găurile din pereții de gheață din jurul lor cu îngrijorare firească.

Deși vederea găurilor din pereți îl neliniștea, Schofield se simți foarte sigur că focile-elefant nu aveau să-i atace. Avea o teorie în acest sens. Până acum, singurul grup de scafandri care se apropiase de peștera subacvatică de gheață neînarmat fusese cel al lui Gant – și ei aveau cu toții butelii LABA, echipamente pentru respirat cu audibilitate scăzută. Celelalte grupuri care coborâseră – oamenii de știință de la Wilkes și britanicii – nu avuseseră un asemenea echipament. Și fuseseră atacați. După câte-și dădea seama Schofield, focile-elefant nu putuseră să-i audă pe Gant și pe echipa sa când aceștia se apropiaseră de peșteră. Astfel că nu-i atacaseră.

În acea clipă, Schofield văzu suprafața și uită de gândurile sale legate de focile-elefant.

Își privi contorul de adâncime: 500 de metri.

Apoi, se uită la ceas. Le luase optsprezece minute să ajungă acolo. Foarte puțin.

Și apoi, brusc, un șuierat jos pătrunse prin apă.

Schofield îl auzi și se încordă. O văzu pe Kirsty ținându-se de Wendy, în apă, în spatele lui. Wendy simțise și ea.

Brusc, un al doilea șuierat îi răspunse primului și Schofield simți că inima i se oprește.

Focile știau că ei erau acolo...

— Fugiți! le strigă Schofield lui Renshaw și Kirsty. Fugiți!

Schofield și Renshaw începură să înoate rapid, îndreptându-se către suprafață. Kirsty doar o lovi pe Wendy pe aripă și aceasta țâșni înainte prin apă.

Schofield privi suprafața de deasupra lui. Era frumoasă, sticloasă, calmă. Asemenea unei lentile netede de sticlă.

Șuierăturile din jurul lor se intensificară și apoi, brusc, Schofield auzi un lătrat aspru spărgând calmul subacvatic. Schofield se întoarse în apă și privi în jur, apoi ridică privirea ca să se uite din nou la suprafața ca o lentilă.

Și, în acea clipă, lentila se sparse.

Foci-elefant săriră în apă din toate părțile. Altele urlară din găurile subacvatice și îi atacă pe Schofield și pe ceilalți. Urletele, lătrăturile și șuierăturile lor umplură apa.

Wendy goni către suprafață, cu Kirsty prinsă strâns de ham. Era ca prinsă într-un montagne-rousse în care Wendy se afunda, se răsucea, se înclina și se întorcea pentru a evita colții focilor-elefant care le atacau pe ea și pe Kirsty din toate părțile.

Și apoi, brusc, Wendy observă un spațiu gol între trupurile imense ale animalelor și zări suprafața. Cu Kirsty prinsă de ham, goni către suprafață.

Foci-elefant se aruncau către ele din fiecare direcție, încercând să le muște, însă Wendy era prea rapidă. Atinse suprafața și sări afară din apă.

Kirsty lovi podeaua solidă de gheață a cavernei cu o bufnitură puternică. Își ridică privirea și o văzu pe Wendy îndepărtându-se rapid de marginea bazinului. Kirsty sări în picioare exact în momentul în care pământul se cutremură în spatele ei.

Fetița se întoarse. Una dintre focile-elefant se lansase din apă în spatele ei și acum țopăia pe podeaua plată a cavernei, urmărind-o!

Kirsty alergă, apoi se împiedică și căzu.

Foca-elefant continuă să atace. Kirsty se afla pe podeaua cavernei, complet expusă...

...și apoi, brusc, capul focii-elefant explodează, umplându-se de sânge, și foca masivă se rostogoli înainte.

Foca-elefant căzu pe podea, dezvăluindu-l în spatele ei pe Schofield, plutind în bazin la zece metri distanță, cu pistolul ridicat. *Tocmai împușcase foca în ceafă.* Kirsty aproape leșină.

Renshaw sparse suprafața în cealaltă parte a bazinului și se trezi exact lângă margine, când, brusc, simți o durere ascuțită în jurul gleznei drepte și fu tras în adâncuri.

Sub apă, Renshaw privi în jos și văzu că una dintre focile-elefant îi prinsese

picioarul drept. Părea mai mică decât celelalte și avea acei colți inferiori deosebiți pe care-i văzuse mai devreme la masculii mai mari.

Renshaw își folosi picioarul liber ca să lovească foca micuță în bot. Foca țipă de durere și-i dădu drumul picioarului, iar Renshaw înotă iar către suprafață.

Țâșni afară din apă și văzu marginea bazinului chiar în fața sa. Apoi se prinse de cea mai apropiată stâncă și se trase afară din apă, exact când o altă focă, mai mare, alunecă în apă în spatele lui și aproape că-l prinse de picioare.

Schofield înota nebunește către marginea bazinului.

În timp ce înota, aruncă priviri fugitive prin peștera din jurul lui – Kirsty se afla pe o latură, Renshaw, pe cealaltă. Și apoi văzu nava, nava cea mare și neagră, înălțându-se asemenea unei păsări de pradă enorme și tăcute în mijlocul cavernei subterane masive.

Brusc, fălcile desfăcute ale focii taur masive se înălțară din apă în fața lui, obturându-i imaginea cu nava mare și neagră.

Foca masivă se mișca deja rapid și se aruncă spre Schofield cu o viteză fenomenală, iar acesta găfâi simțind că i se taie respirația și se duse la fund.

Masculul îl lovise în piept cu colții săi inferiori lungi. În mod normal, își zise Schofield, asta ar fi fost suficient ca să omoare orice potențială victimă, deoarece colții focii masive ar fi străpuns pieptul victimei.

Însă nu era cazul lui Schofield. El încă purta echipamentul de protecție peste costumul de scafandru și colții focii se opriseră în placa de kevlar de pe pieptul său.

Foca-elefant îl trase în jos prin apă, împingându-l în piept. Schofield luptă, dar fără rost. Din cauza platoșei, era practic prins ca-ntr-o țepușă de colții animalului masiv.

Schofield se duse tot mai jos, în vârful botului focii gigantice. Din gura umflată a animalului masiv țâșneau bule, pe măsură ce acesta expira cantități uriașe de aer din cauza efortului depus.

Schofield trebuia să facă rapid ceva. Își duse mâna în buzunar și căută orice s-ar fi aflat acolo.

Scoase o încărcătură cu nitrogen luată de la britanici și o privi o clipă.

„Oh, la naiba”, își zise.

Scoase rapid cuiul încărcăturii cu nitrogen și aruncă grenada între fălcile deschise ale masivei foci-elefant.

Apoi se desprinse de colții animalului și foca țâșni pe lângă el în apă. Își dădu rapid seama că-l pierduse și, când făcu asta, începu să se întoarcă.

În acea clipă, încărcătura cu nitrogen detonă.

Capul focii taur explodă. Apoi, făcu implozie. Și apoi, se întâmplă cel mai șocant lucru posibil.

Un val de *gheață* țâșni din corpul focii moarte.

Inițial, Schofield nu știa ce era și apoi, brusc, își dădu seama. Era azotul lichid din încărcătură, care se întindea prin apă și o *îngheța!*

Peretele de gheață țâșni prin apă către Schofield, prelungindu-se rapid, asemenea unei formațiuni de gheață vie, care *creștea* în apă.

Schofield o urmări cu ochii mari. Dacă-l înconjură, avea să moară într-o clipă.

„Pleacă de acolo!”

Și apoi, brusc, simți ceva lovindu-i umărul și se întoarse.

Era Wendy!

Schofield se prinse de hamul ei și Wendy porni imediat înot.

Peretele de gheață din spatele lor accelera, dilatându-se prin apă cu o viteză fenomenală, crescând exponențial.

Wendy înotă rapid, trăgându-l pe Schofield după ea. Însă el era mai greu decât Kirsty, așa că ea înota mai încet decât o făcuse înainte.

Peretele de gheață se apropia.

O altă focă-elefant țâșni în spatele lor, cercetând prada ușoară, însă peretele de gheață o prinse, o acoperi cu masa lui crescândă și o înghiți cu totul, înghețând-o în burta sa rece.

Wendy înotă către suprafață, evitând cu dexteritate orice focă-elefant care încerca să-i taie calea.

Văzu suprafața și-l trase pe Schofield după ea.

În spatele lor, peretele de gheață își pierduse avântul. Azotul din încărcătură încetase să se mai dilate. Peretele de gheață se pierdu în urma lor.

Wendy țâșni din apă, cu Schofield prins de hamul ei. Loviră amândoi podeaua înghețată a cavernei cu o bufnitură și Schofield se trezi întins pe burtă. Se întoarse pe spate...

...și văzu o altă focă-elefant ieșind din apă și gonind către el!

Schofield se rostogoli. Foca-elefant sări exact lângă el. Schofield sări în picioare, se întoarse și se uită după ceilalți.

— Locotenente! Aici! Aici! Țipă Sarah Hensleigh.

Schofield se întoarse și o văzu pe Sarah Hensleigh făcându-i cu mâna din interiorul unei găuri mici, orizontale, din perete, aflate la cincizeci de metri distanță.

Renshaw, Kirsty – și Wendy – alergau deja către fisura orizontală. Schofield o luă la fugă după ei. În timp ce alerga prin cavernă o văzu pe Kirsty rostogolindu-se prin gaura orizontală, apoi pe Wendy urmând-o, și apoi pe Renshaw.

Brusc, un val de paraziți ajunse la Schofield și o voce îi Țipă cu putere în ureche.

— ... mă auzi? Scarecrow, mă auzi? Răspunde, te rog!

Era Romeo.

— Ce s-a întâmplat, Romeo?

— Isuse! Unde ai fost? De zece minute încerc să dau de tine.

- Am fost ocupat. Ce s-a întâmplat?
- Pleacă din stație. Pleacă din stație, acum!
- Nu pot face asta acum, Romeo, spuse Schofield în timp ce alerga.

— Scarecrow, nu înțelegi. Tocmai ne-au sunat forțele navale. Un grup de avioane F-22 tocmai a distrus un avion britanic de luptă aflat la aproximativ 250 de mile marine în larg, însă acesta a reușit să lanseze o rachetă înainte să fie lovit. Romeo făcu o pauză. Scarecrow, se îndreaptă exact către stația polară Wilkes. Scanările prin satelit ale emisiilor radio arată că e nucleară.

Schofield simți că-l străbate un fior în timp ce alerga. Ajunse la fisura din perete și se lăsă la pământ, ca la baseball, alunecând prin gaura orizontală.

- Cât mai e? întrebă când ateriză în interiorul tunelului micuț.

Îi ignoră pe ceilalți care stăteau în jurul lui.

— 243 de mile marine la 650 de kilometri pe oră. Asta îți dă treizeci și șapte de minute până la detonare. Dar asta se întâmpla acum nouă minute, Scarecrow. Am încercat să dau de tine, dar nu mi-ai răspuns. Ai douăzeci și opt de minute înainte ca o bombă nucleară să lovească stația polară. Douăzeci și opt de minute.

- Minunat! zise Schofield, privind-și ceasul.

— Scarecrow. Îmi pare rău, dar nu pot rămâne aici. Trebuie să-mi duc oamenii la o distanță sigură. Îmi pare rău, dar ești pe cont propriu, amice.

Schofield își privi ceasul.

Era 22.32.

Douăzeci și opt de minute. Racheta nucleară avea să lovească stația polară Wilkes la ora 23.00.

Privi apoi spre grupul din jurul său. Sarah Hensleigh, Renshaw, Kirsty și Wendy. Și Gant. Abia în acel moment își dădu seama Schofield că Gant se afla și ea în tunel, stând jos, pe podeaua înghețată. Văzu pata roșie, urâtă, în partea laterală a corpului ei și se grăbi să ajungă lângă ea.

— Montana? întrebă el.

Gant aprobă din cap.

— Unde e? întreba Schofield.

— E mort. L-au prins focile. Dar l-a omorât pe Santa Cruz și pe mine m-a rănit.

— Ești bine?

— Nu, spuse Gant, crispându-se de durere.

În acea clipă Schofield văzu rana. Era o rană de glonț, în partea laterală a abdomenului lui Gant. Glonțul trebuie să fi trecut pe lângă clema din partea laterală a echipamentului de protecție. Nu era o rană neînsemnată – o rană de glonț reprezenta un mod lent și dureros de a muri.

— Rezistă, spuse Schofield. Te vom scoate de aici...

Începu să o ridice pe Gant însă, în mișcare, Gant se frecă ușor de piciorul lui și făcu să cadă ceva din buzunarul său de la gleznă.

Era un pandantiv de argint.

Pandantivul de argint al lui Sarah Hensleigh. Cel pe care i-l dăduse lui Schofield înainte să coboare în peșteră.

Pandantivul căzu cu fața în jos pe podeaua înghețată și, într-o clipă, Schofield văzu scrisul gravat pe spatele lui:

*Fiiței noastre,
Sarah Therese Parkes
La aniversarea a douăzeci și unu de ani*

Schofield îngheță când văzu inscripția. Scoase rapid exemplarul tipărit al e-mailului primit de la Andrew Trent, își aruncă privirea pe lista cu informatori ai ICG.

Și îl găsi.

PARKES, SARAH T.

USC

PLNTGST

Schofield își ridică ochii să o privească pe Sarah Hensleigh.

— Care e numele tău de fată, Sarah? întreba el.

Schofield auzi sunetul scos de armarea pistolului înainte să îl vadă ieșind din spatele lui Sarah Hensleigh.

Sarah Hensleigh ținu pistolul înaintea ei, îndreptat către capul lui Schofield. Cu mâna liberă, scoase căștile de la casca lui Santa Cruz și ajustă potențiometrul de pe clama curelei. Apoi vorbi în microfon:

— Echipa SEAL, aici Hensleigh. Răspunde.

Nu primi niciun răspuns. Hensleigh se încruntă.

— Echipa SEAL, aici Hensleigh. Răspunde.

— Nu este nimeni acolo, sus, Sarah, spuse Schofield, ținând-o pe Gant în brațe. Au evacuat stația. Au plecat. O rachetă de croazieră se afla pe drum spre stație și e nucleară, Sarah. Cei de la SEAL au plecat. Trebuie să ieșim și noi de aici.

Brusc, Schofield auzi o voce în căștile lui Sarah.

— Hensleigh, aici comandantul Riggs al echipei SEAL. Raportează.

Schofield se ghemui și-și privi ceasul.

22.35. Mai rămâneau douăzeci de minute.

Nu avea de unde să știe ca echipa SEAL din stație trecuse pe un circuit închis ca să-și lanseze atacul asupra stației polare Wilkes. Nu avea de unde să știe că nu aflaseră despre racheta nucleară care se îndrepta către stație.

Hensleigh spuse:

— Comandant SEAL. Am liderul infanteriei marine aici, jos, în cavernă, cu mine. Este sub arest.

— Vom coborî în curând acolo, Hensleigh. Ai permisiunea de a-l ucide dacă ești nevoită. Echipa SEAL, terminat.

— Sarah, ce faci? întreba Renshaw.

— Taci, spuse Hensleigh, mișcând arma, astfel încât îi atingea nasul lui Renshaw. Treceți acolo, le ceru ea, făcându-le semn lui Renshaw și lui Kirsty să treacă în partea de tunel în care se afla Schofield. Schofield observă că Sarah Hensleigh ținea arma cu încredere și autoritate. Mai folosise arme înainte.

Schofield spuse:

— De unde ești, Sarah? Din armată sau din marină?

Sarah îl privi o clipă. Apoi, spuse:

— Din armată.

— Din ce secție?

— Am fost la Comandamentul din Atlanta o vreme. Apoi am lucrat pentru Divizia de Arme Chimice. Și apoi, cum bine știi, am simțit brusc nevoia să predau.

— Faci parte din ICG dinainte sau după ce ai mers să predai la universitate?

— Dinainte, spuse Hensleigh, cu mult timp înainte. La naiba, locotenente, cei de la ICG m-au trimis să predau la USC. M-au *rugat* să mă retrag din armată, mi-au oferit pensie pe viață și m-au trimis la universitate.

— De ce?

— Voiau să știe ce se petrecea acolo. În mod special, voiau să afle despre cercetările asupra carotelor de gheață – despre gazele chimice pe care oameni ca Brian Hensleigh le descopereau îngropate în gheață. Gaze din medii foarte toxice care au dispărut cu sute de milioane de ani în urmă. Variante de monoxid de carbon, molecule *pure* de clor gazos. Cei de la ICG au vrut să știe despre asta – pot găsi utilizări pentru așa ceva. Așa că am pătruns în acest domeniu și am ajuns să-l cunosc pe Brian Hensleigh.

Renshaw întrebă:

— Te-ai căsătorit cu el ca să obții *informații* de la el?

În colțul tunelului, Kirsty urmarea conversația cu un interes deosebit, aproape mută de uimire.

— Am obținut ce *am* vrut, replica Sarah Hensleigh. La fel și Brian.

— Tu l-ai ucis? întrebă Renshaw. În accidentul de mașină?

— Nu, spuse Hensleigh. Nu l-am ucis eu. ICG-ul nu a fost deloc implicat în asta. Exact asta a fost, un accident. Numește-l cum vrei, destin, soartă. Pur și simplu s-a întâmplat.

— Tu l-ai ucis pe Bernie Olson? întrebă Schofield rapid.

Sarah făcu o pauză înainte să răspundă.

— Da, spuse ea. Eu l-am ucis.

— Oh, târfă *nenorocită!* exclamă Renshaw.

— Bernie Olson a fost un mincinos și un hoț, spuse Hensleigh. Avea de gând să publice descoperirile lui Renshaw înainte să o facă acesta. Chiar nu-mi păsa de asta. Însă apoi, Renshaw a dat de *metal* la 450 de metri în gheață, iar Olson mi-a spus că avea de gând să publice și *asta*. Iar eu pur și simplu nu am putut permite să se întâmple așa ceva. Nu înainte să afle cei de la ICG.

— Nu înainte să afle cei de la ICG, repetă Schofield cu asprime.

— Este treaba noastră să știm totul primii.

— Așa că l-ai ucis, spuse Schofield. Cu venin de șarpe-de-mare. Și ai făcut să

pară că Renshaw a comis crima.

Sarah Hensleigh îl privi pe Renshaw.

— Îmi pare rău, James, însă ai fost o țintă mult prea ușoară. Tu și Bernie vă certați tot timpul. Și când v-ați certat în acea seară, era pur și simplu o ocazie prea bună ca s-o ratez.

Schofield își privi ceasul.

— Sarah, ascultă. Știu că nu mă crezi, dar trebuie să ieșim de aici. Este o rachetă nucleară...

— Nu este nicio rachetă, izbucni Hensleigh. Dacă ar fi, cei de la SEAL nu s-ar afla aici.

Schofield aruncă din nou o privire asupra ceasului: 22.36.

„La naiba”, se gândi el. Era atât de frustrant. Erau blocați aici, la mila lui Sarah Hensleigh. Iar ea avea de gând să stea acolo pur și simplu și să aștepte până sosea bomba nucleară și-i omora pe toți.

În acea clipă, ceasul lui Schofield arată ora 22.37.

Schofield nu știuse despre cele optsprezece încărcături de Tritonal 80/20 pe care Trevor Barnaby le aranjase într-un semicerc în jurul stației polare Wilkes, cu intenția de a crea un aisberg.

Nu știuse că exact cu două ore în urmă – la ora 20.37 –, când Barnaby fusese singur în interiorul clopotului de scufundare, acesta pornise un cronometru care să detoneze încărcăturile de Tritonal în termen de două ore.

Cele optsprezece încărcături de Tritonal explodară la unison și explozia fu absolut devastatoare.

Gheizere de zăpadă de o sută de metri țâșniră în aer. Un muget sonor, asurzitor, se auzi peste întreg ținutul, în timp ce o prăpastie adâncă, semicirculară se formă în platforma de gheață. Și apoi, brusc, cu o bufnitură puternică, amenințătoare, zona din platforma de gheață pe care se afla stația polară Wilkes și tot ce se găsea sub ea – trei kilometri cubi de gheață – se desprinse brusc și începu să cadă în mare.

Jos, în tunelul din cavernă, lumea se clătina nebunește. Bucăți de gheață căzură ca o ploaie asupra celor aflați în interior. Bufnitura produsă de explozia simultană a celor optsprezece încărcături de Tritonal sună asemenea unui bubuit enorm de trăsnet.

La început, Schofield se gândi că era racheta nucleară. Își zise că Romeo făcuse o greșală groaznică și că racheta ajunsese cu o jumătate de ora mai devreme decât era așteptată. Însă apoi își dădu seama că trebuia să fie altceva – dacă fusese bomba nucleară, ar fi fost cu toții morți până acum.

Tunelul se clatină brusc și Sarah Hensleigh își pierdu echilibrul. Renshaw profită

de ocazie și se aruncă înainte, placând-o. Cei doi loviră puternic peretele de gheață, însă Hensleigh îl aruncă pe Renshaw de pe ea.

Schofield încă o ținea pe Gant în brațe. O puse jos și încercă să se ridice, însă Sarah Hensleigh se întoarse și-și îndreptă arma exact către capul lui.

— Îmi pare rău, locotenente. Mi-ai plăcut, spuse ea.

În ciuda nebuniei de sunete din jurul lor, zgomotul produs de arma care se descarcă în interiorul tunelului fu asurzitor.

*

Schofield văzu sângele țâșnind din pieptul lui Sarah Hensleigh.

Apoi, îi văzu ochii bulbucându-i-se și genunchii îndoindu-i-se în timp ce cădea la podea, moartă.

Pistolul Desert Eagle al lui Schofield încă scotea fum când Gant îl puse la loc în tocul prins de coapsa acestuia. Schofield nu avusese niciun moment ocazia să-l scoată, însă Gant, aflată jos, lângă genunchii lui, da.

Kirsty privi tăcută scena, cu gura căscată. Schofield se grăbi să ajungă la ea.

— Isuse, ești bine? întreba el. Mama ta...

— Nu era mama mea, spuse Kirsty încet.

— Este în regulă dacă vorbim despre asta mai târziu? întrebă Schofield. În aproximativ douăzeci și două de minute acest loc va fi transformat în vapori de apă.

Kirsty aprobă din cap.

— Domnule Renshaw, zise Schofield, privind pereții tremurători din jurul lui. Ce se petrece?

Renshaw spuse:

— Nu știi...

În acea clipa, întregul tunel se clătină brusc și căzu aproximativ zece metri.

— Se pare că platforma de gheață a fost dislocată de continent, spuse Renshaw. Se transformă într-un aisberg.

— Un aisberg... repeta Schofield, mintea evoluând toate situațiile. Brusc, capul i se înalță și-l privi pe Renshaw. Focile alea elefant mai sunt în cavernă?

Renshaw privi în afara prin fisură.

— Nu, spuse el. Au plecat.

Schofield traversă tunelul și o ridică pe Gant în brațe, cărând-o către fisură.

— M-am gândit că s-ar putea întâmpla asta, spuse el. Am omorât taurul. Acum, probabil sunt plecate în căutarea lui.

— Cum o să ieșim de aici? întrebă Renshaw.

Schofield o ridică pe Gant lângă fisură și o împinse prin ea. Apoi, se întoarse către Renshaw, cu ochii strălucind.

— Vom zbura de aici.

Avionul de luptă masiv, negru, stătea magnific în mijlocul cavernei subterane – cu botul său ascuțit îndoit în jos și aripile negre și lucioase coborâte. Bucăți mari de gheață cădeau din plafonul înalt al cavernei și explodau lovindu-se de fuzelajul lui.

Schofield și ceilalți goniră de-a lungul podelei tremurătoare a cavernei și se adăpostiră sub burta avionului mare și negru.

În timp ce Schofield o ținea în brațe, Gant îi arătă tastatura numerică și ecranul de introducere a codului.

Ecranul strălucea verde.

24157817 _____

INTRODUCEȚI CODUL DE INTRARE AUTORIZAT

— Și-a dat cineva seama care e codul? întrebă Schofield.

— Hensleigh lucra la asta, însă nu cred că și-a dat seama care e.

— Așadar, nu știm codul, spuse Schofield.

— Nu, nu-l știm, confirmă Gant.

— Minunat.

În acea clipă, Kirsty păși lângă Schofield și privi ecranul.

— Hei, spuse ea, numărul lui Fibonacci.

— *Poftim?* spuseră Schofield și Gant în același timp.

Kirsty ridică din umeri, timidă.

— 24157817. Este un număr al lui Fibonacci.

— Ce este un număr al lui Fibonacci? întrebă Schofield.

— Numerele lui Fibonacci sunt un fel de secvență numerică, spuse Kirsty. Este o secvență în care fiecare număr este suma celor două numere care-l preced. Observă privirile mirate din jurul ei. Tata mi l-a arătat. Are cineva un stilou și o bucată de hârtie?

Gant avea în buzunar jurnalul pe care-l descoperise mai devreme. Renshaw avea un stilou. Inițial, scoase numai apă amestecată cu cerneală, însă apoi funcționă. Kirsty începu să mâzgălească niște numere în jurnal.

Apoi, spuse:

— Secvența e următoarea: 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13 și așa mai departe. Pur și simplu aduni primele două numere, ca să-l obții pe al treilea. Apoi, le aduni pe *al doilea* și *al treilea* ca să-l obții pe *al patrulea*. Dacă-mi acordați doar un minut... spuse Kirsty, începând să mâzgălească frenetic.

Schofield își privi ceasul.

22.40.

Mai rămăseseră douăzeci de minute.

În timp ce Kirsty mâzgălea în jurnal, Renshaw îi spuse lui Schofield.

— Locotenente, cum plănuiești să zbori de aici, *mai exact?*

— Pe acolo, spuse Schofield absent, arătând spre bazinul de apă de pe cealaltă parte a cavernei.

— Poftim? exclamă Renshaw, însă Schofield nu-l asculta. Era ocupat să privească jurnalul, în timp ce Kirsty scria pe el.

După două minute, scrisese cinci rânduri de numere. Schofield se întrebă cât avea să dureze. Privi numerele pe măsură ce ea le scria:

0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144, 233, 377, 610,
987, 1597, 2584, 4181, 6 765, 10 946, 17 711, 28 657, 46 368,
75 025, 121 393, 196 418, 317 811, 514 229, 832 040, 1 346 269,
3 524 578, 5 702 887, 9 227 465, 14 930 352, 24 157 817.

— Și, uite aici, spuse Kirsty. Acesta este numărul tău: 24157817.

— Sfinte Sisoie! exclamă Schofield. În regulă, atunci. Care sunt următoarele două numere din secvență?

Kirsty mai mâzgăli ceva: 39 088 169, 63 245 986.

— Acestea sunt, spuse Kirsty, arătându-i jurnalul lui Schofield. Schofield îl luă și-l privi. Șaisprezece caractere. Șaisprezece spații libere de umplut. Extraordinar. Schofield apăsă tastele de pe tastatura numerică.

Ecranul scoase un sunet de avertizare.

241578173 908816963245986

COD DE INTRARE ACCEPTAT. DESCHIDERE *SILHOUETTE*

Se auzi un zbârnâit amenințător din interiorul navei negre și apoi, brusc, Schofield văzu o scară îngustă desfăcându-se din burta navei.

O sărută pe Kirsty pe frunte.

— Nu am crezut niciodată că matematica îmi va salva viața. Haide!

Și, spunând asta, Schofield și ceilalți pătrunseră în nava neagră.

Ajunseră într-un fel de compartiment pentru rachete. Schofield văzu șase rachete fixate la locul lor pe două stative triunghiulare, trei rachete pe fiecare stativ.

Schofield o transportă pe Gant prin compartimentul pentru rachete și o puse pe podea exact când Renshaw și Kirsty pătrunseră în burta avionului. Wendy țopăi pe trepte în urma lor. Imediat ce micuța focă se află în siguranță în interiorul avionului, Renshaw trase treptele în spatele ei.

Schofield merse înainte, în carlingă.

— Povestește-mi, Gant!

Gant se ridică, durerea fiindu-i evidentă în voce:

— Au numit-o *The Silhouette*. Are capacitatea de a deveni invizibilă, dar nu am reușit să descifrăm cum. Ceva legat de plutoniu.

Schofield păși în carlingă.

— Oau!

Carlinga arăta extraordinar – futurist – mai ales pentru un avion care fusese construit în 1979. Avea două scaune: unul îndreptat înainte și spre dreapta, celălalt – scaunul operatorului de radar/mitraliorului – în spatele lui, spre stânga. Forma ciudată a carlingii – îndreptată mult în jos – însemna că pilotul de pe scaunul din față stătea mult *mai jos* decât artileristul din scaunul din spate.

Schofield sări în scaunul pilotului exact când o bucată mare de gheață se sparse de exteriorul acoperișului avionului.

Schofield privi consola din fața lui: patru ecrane de computer, manete standard de control, butoane, cadrane și indicatoare peste tot. Arăta ca un puzzle extraordinar, de înaltă tehnologie. Schofield se simți brusc cuprins de panică. Nu avea să-și dea seama niciodată cum să piloteze acest avion. Cel puțin nu în optsprezece minute.

Însă apoi, când privi mai îndeaproape consola, Schofield începu să-și dea seama că nu era de fapt mult prea diferită de consolele de pe avioanele Harrier pe care le pilotase în Bosnia. Acesta era, până la urmă, un avion făcut de mâna omului – de ce să fie diferit?

Schofield găsi butonul de contact și-l apăsă.

Nu se întâmplă nimic.

„Debitul de combustibil, se gândi el. Trebuie să-l alimentez cu combustibil.”
Schofield căută butonul de alimentare cu combustibil. Îl găsi și-l apăsă. Apoi, apăsă din nou butonul de contact.

Nu se întâmplă ni...

VRUUUUMMM!

Turbinele gemene ale motoarelor cu reacție ale avionului se treziră la viață cu un mormăit și Schofield simți cum îi gonește sângele prin vene. Sunetul scos de motoarele care porneau nu semăna cu nimic altceva ce auzise vreodată.

Tură motoarele. Trebuia să încâlzească avionul repede.

„Ora”, se gândi Schofield.

22.45.

Mai rămăseseră cincisprezece minute.

Continuă să tureze motoarele. De obicei, o astfel de acțiune de încălzire dura peste douăzeci de minute. Schofield își acordă zece.

Dumnezeule, timpul avea să fie limitat.

În timp ce Schofield tura motoarele, bucăți întregi din pereții de gheață ai cavernei începură să se prăbușească în jurul avionului mare și negru. După cinci minute de turat, Schofield căută butonul de decolare verticală.

— Gant! Unde e propulsia vectorială?

Pe avioanele de luptă capabile să decoleze și să aterizeze pe verticală, asemenea celor de tip Harrier, decolarea pe verticală se obține prin propulsoare direcționabile sau „vectoriale”.

— Nu există, răspuse Gant din compartimentul pentru rachete. Însă are motoare cu reacție cu retropropulsie! Caută butonul care le pornește!

Schofield îl căută. Însă, când el făcea asta, descoperi un alt buton. Era marcat: MOD INVIZIBIL. Schofield se încruntă.

„Ce naiba...”

Și apoi, brusc, observă butonul pe care-l căuta: RETROPROPULSIE.

Schofield îl apăsă.

Silhouette răspuse imediat și începu să se înalțe. Însă apoi, brusc, se opri. Din spatele lui se auzi un scârțâit puternic.

— Ce? făcu Schofield.

Privi afară prin partea din spate a plafonului carlingii și observă că cele două aripi din coada lui ale *Silhouette* erau încă blocate în peretele de gheață din spatele avionului.

Schofield găsi butonul marcat TURBO. Îl apăsă.

Din propulsoarele gemene aflate în spatele aparatului țâșni imediat o rafală albă de căldură, care începu să topească gheața ce ținea captivă coada avionului.

Gheața se topi rapid și aripile dorsale se eliberară curând.

Schofield se uita la ceas: 22.53.

Întreaga cavernă se prăbuși iar în jos.

„Haide, nu cădea tocmai acum. Nu am nevoie decât de încă două minute. Doar de două minute...”

Schofield continuă să încâlzească motorul. Își privi ceasul, care trecu la 22.54. Apoi, la 22.55.

„Gata, timpul a expirat. E vremea să plecăm.”

Schofield apăsă din nou butonul marcat RETROPROPULSIE și cele opt motoare cu reacție de pe partea inferioară a navei mari și negre porniră în același timp, aruncând rafale lungi și albe de gaz.

De data aceasta, *Silhouette* se ridică de pe solul înghețat și începu să plutească în interiorul cavernei subterane enorme. Caverna din jurul lui hurui și se cutremură. Din plafon căzură bucăți de gheață ca o ploaie și se loviră de spatele avionului mare și negru.

Haos. Haos absolut.

22.56.

Schofield privi afară prin plafonul din sticlă colorată al lui *Silhouette*. Întreaga cavernă se înclina haotic. Era ca și cum toată platforma de gheață înainta, *mișcându-se* către ocean...

„Se desprinde de continent”, își zise Schofield.

— Ce faci? întrebă Renshaw din compartimentul pentru rachete.

— Aștept să se răstoarne! răspunse Schofield.

Brusc, Schofield o auzi pe Gant urlând de durere.

— *Renshaw!* Ajut-o! Pansează-i rana aia! *Kirsty!* Vino aici! Am nevoie de tine!

Kirsty urcă în carlingă și urcă în scaunul dorsal, înalt.

— Ce vrei să fac?

— Vezi maneta aceea de acolo? spuse Schofield. Cea cu declanșatorul pe el.

Kirsty observă un mâner de control în fața ei.

— Da!

— Apasă declanșatorul, te rog.

Kirsty apăsă pe declanșator.

Imediat, două rafale de lumină de un alb orbitor țâșniră din *ambele* aripi ale avionului de luptă mare și negru.

Cele două trasoare pătrunseră în peretele de gheață din fața lui *Silhouette* și explodară în doi nori albi. Când cei doi nori se disipară, Schofield văzu o gaură mare în peretele de gheață.

— Ai tras mișto, o laudă el.

Schofield trase maneta sa înapoi și *Silhouette* se înălță și mai mult în mijlocul cavernei de gheață care se prăbușea.

— În regulă, toată lumea, țineți-vă bine, chestia asta o să plece din clipă în clipă, spuse Schofield. Kirsty, când îți zic eu, apasă pe acel declanșator și ține-l apăsat, OK?

— OK.

Schofield privi spre plafonul care se surpa al cavernei de gheață și spre bazinul de apă prin care pătruseseră cu toții în cavernă – apa din bazin se lovea nebunește de pereții de gheață.

Și, în acea clipă, se întâmplă. Întreaga cavernă pur și simplu căzu – drept în jos – și apoi se înclină dramatic. În acel moment, Schofield știu că întreaga platformă de gheață pe care se afla stația polară Wilkes se desprinsese complet de continent.

Devenise un aisberg.

„Așteaptă, își spuse Schofield. Așteaptă...”

Și apoi, brusc, întreaga cavernă se înclină din nou.

Doar că de data asta, înclinarea era mult mai semnificativă. De această dată, întreaga cavernă *se roti* la 180 de grade, exact *în jurul* avionului suspendat în aer!

Aisbergul se întorsese invers!

Întreaga cavernă era acum cu susul în jos!

Brusc, un torent de apă pătrunse în viteză prin gaura din „plafonul” cavernei – gaura care, cu doar câteva clipe mai devreme, fusese gura tunelului de gheață subacvatic care ducea spre cavernă.

Tunelul de gheață subacvatic nu mai ducea în adâncurile oceanului. Acum, era îndreptat *în sus*. Acum, ducea spre suprafață.

Schofield manevră *Silhouette* în așa fel încât să evite cascada de apă care curgea din tunelul de gheață. După douăzeci de secunde, șiroiul de apă slăbi și Schofield trase mânerul înapoi. Avionul răspunse răsucindu-se în aer și îndreptându-se către gaura mare din plafon.

— În regulă, Kirsty, *acum!*

Kirsty apăsă cu putere pe declanșator.

Imediat, din aripile avionului izbucni o rafală devastatoare de trasoare. Valul neîntrerupt de gloanțe dispăru în interiorul găurii din plafon, distrugând orice colțuri ascuțite sau aflorimente care ieșeau din pereții tunelului de gheață.

În acea clipă, Schofield activă propulsorul vertical și *Silhouette* țâșni în tunel exact când, în spatele ei, plafonul cavernei enorme se prăbuși spectaculos.

Armele montate pe aripile avionului traseră în continuare, îndepărtând orice protuberanțe din tunelul de gheață, pe măsură ce aparatul mare și negru zbură în sus prin ceea ce fusese odată tunelul subteran de gheață.

Schofield ghida avionul negru, lucios, în sus prin tunel, țâșnind printre nori albi, pufoși, rotind avionul masiv pe o parte când tunelul se strâmta, rugându-se la Dumnezeu ca trasoarele să curețe drumul.

Silhouette se înalță tot mai sus, trăgând în tunelul din fața sa. Peste tot în jurul avionului mare și negru izbucniră explozii. Zgomotul produs de armele de pe aripi care trăgeau întruna era asurzitor.

Și apoi, brusc, tunelul din spatele aparatului începu să se prăbușească cu o viteză fenomenală.

Bum! Bum! Bum!

Bucăți masive de gheață începură să cadă ca o ploaie din plafonul tunelului din spatele avionului aflate în plină viteză. *Silhouette* goni în sus prin tunel, trăgând în pereții din fața lui, depășind în același timp porțiunile care se prăbușeau în urma lui.

Prin plafonul carlingii, totul părea o cursă teribilă dintr-un joc video. Tunelul aluneca pe lângă Schofield cu o viteză fenomenală și, câteodată, lumea se întorcea cu fundul în sus, în timp ce el rotea avionul masiv pentru a evita bucăți de gheață în picaj.

Schofield urmări barajul de gloanțe trasoare care distrugea pereții tunelului în fața sa, lărgindu-l, netezindu-l și, apoi, brusc, pereții tunelului de gheață dispărură și, într-o singură clipă, o clipă binecuvântată, Schofield văzu cerul deschizându-se în fața lui.

Silhouette țâșni din aisberg și se avântă în văzduhul deschis.

Silhouette țâșni în aer, aproape în poziție verticală, și Schofield privi înapoi peste umăr observând că, într-adevăr, platforma de gheață care ținuse stația polară Wilkes nu mai era o platformă de gheață. Acum, era un aisberg.

Un aisberg absolut *masiv*.

Se întorsese cu susul în jos și Schofield observă burta erodată a ceea ce fusese cândva platforma de gheață: stalactitele subțiri, înghețate, vârfurile ude, strălucitoare înălțându-se ca niște sulite deasupra noului aisberg. Văzu și gaura neagră, zimțată, prin care țâșnise *Silhouette* în afara aisbergului.

Și apoi, brusc, privirea îi fu atrasă de o mișcare: un obiect alb, subțire, gonind peste ocean, îndreptându-se către aisbergul nou format.

Racheta.

Și, pe măsură ce *Silhouette* înainta prin văzduh, Schofield urmări într-o stare de uimire tăcută cum racheta cu încărcătură nucleară se lovi de aisberg și se îngropă în el. Urmă o pauză de aproximativ trei secunde...

Și apoi, dispozitivul nuclear explodă.

Armagedon.

Rafala incandescentă a exploziei nucleare – aflată direct sub *Silhouette* când țâșni în văzduh – era absolut orbitoare.

Munți de gheața solidă fură făcuți pulbere într-o clipă, pe măsură ce fiecare parte

a aisbergului care conținea stația polara Wilkes și caverna subterană explodă din cauza undei de șoc.

Unda țâșni sub apă, vaporizând totul în calea sa, creând valuri imense care se prelungiră de pe coastă, mișcând aisbergurile masive care mărgineau stâncile ca și cum ar fi fost jucăriile din cada unui copil. Adevărul este că nu fusese o explozie mare – trei kilotone cu o rază de explozie de jumătate de kilometru. Pe de altă parte însă, nicio explozie nucleară nu era de mici dimensiuni.

Dar nu se sfârșise încă.

Brusc, un nor monstruos sub formă de ciupercă începu să se formeze, țâșnind în aer la o viteză incredibilă, urmărind avionul pe măsură ce se înălța în văzduh.

Schofield trecu în poziție verticală, încercând să depășească norul-ciupercă din ce în ce mai mare. Norul-ciupercă goni în sus. *Silhouette* urlă în văzduh, cu motoarele vuind și, exact când ciuperca începuse să-l înghită, norul își atinse apogeul și *Silhouette* țâșni în afară, în siguranță.

Schofield înclină brusc avionul și se îndreptă către mare.

Silhouette se avântă peste ocean, îndreptându-se spre nord. Era întuneric, crepuscul etern. Norul-ciupercă pantagruelic tocmai dispăruse dincolo de orizont, în partea de sud a avionului.

Schofield găsi pilotul automat, îl activă, apoi se întoarse în compartimentul pentru rachete să vadă în ce stare era Gant.

— Cum se simte? îl întrebă el pe Renshaw.

Gant stătea întinsă pe podeaua compartimentului pentru rachete, foarte palidă. Pielea îi era jilava, iar ochii închiși.

— A pierdut foarte mult sânge, spuse Renshaw. Trebuie să o ducem repede la un spital.

În acea clipă, Gant deschise ochii.

— Am câștigat? întrebă ea.

Schofield și Renshaw o priviră amândoi. Schofield zâmbi.

— Da, Libby, am câștigat. Cum te simți?

— Îngrozitor. Se lăsă pe spate și închise din nou ochii.

Schofield oftă. Unde putea să o ducă? O navă ar fi fost cea mai bună opțiune, dar care...

Wasp-ul. Romeo spusese că *USS Wasp* se afla pe aici pe undeva. Era nava lui Jack Walsh. O navă a *infanteriei marine*. Acolo aveau să fie în siguranță.

Schofield era pe cale să se grăbească înapoi în carlingă când, brusc, observă jurnalul ieșind din buzunarul de la piept al lui Gant.

Îl luă și înaintă către carlingă.

Odată așezat în scaunul pilotului, Schofield porni radioul avionului *Silhouette*.

— *USS Wasp*. Nava *USS Wasp*. Aici Scarecrow. Repet, aici Scarecrow. Mă auziți?

Nu primi niciun răspuns.

Schofield încercă din nou. Niciun răspuns. Privi în jos, la jurnalul pe care-l avea în mâini.

Avea câteva pagini desprinse de cotor, împăturite spre interior. Gant trebuie să fi găsit niște documente și să le fi pus în jurnal.

Schofield luă una dintre aceste pagini.

PARAMETRI DE PROIECTARE PENTRU *SILHOUETTE B-7A*

Mandantul dorește un avion de asalt cu invizibilitate electronică și convențională totală, capacități STOVL prin intermediul unui sistem de retropropulsie și capacități de lansare multiplă de rachete BVR, rază de la medie la mare (200 nm) aer-aer/aer-sol, așa cum sunt definite în oferta depusă de General Aeronautics Inc și Entertech Ltd, drept răspuns la invitația Mandantului la licitația nr. 456-771-7A, din data de 2 ianuarie 1977.

Schofield traduse jargonul: „STOVL” era prescurtarea pentru Decolare scurtă/Aterizare verticală; „BVR” însemna în afara razei vizuale, ceea ce desemna rachete care puteau fi trase către ținte – și de la care se aștepta să lovească acele ținte – pe o rază extrem de mare. „Invizibilitate electronică” însemna invizibilitate față de radar sau mod invizibil. Însă ce naiba era „invizibilitatea *convențională*”?

Schofield trecu la următoarea pagină. Părea o pagină din oferta celor de la Entertech Ltd. Spunea:

APOGEUL ENTERTECH

Avionul B-7A *Silhouette* beneficiază de pe urma experienței Entertech Ltd în domeniul măsurilor electronice de contraatac. Invizibilitatea față de radar se atinge în multe moduri: cu vopsea de absorbție antiradar, secțiuni transversale pentru depistare radar minimă sau cu ajutorul unui fuzelaj proiectat cu unghiuri ascuțite, ca în cazul avionului de luptă invizibil F-117 A. Însă invizibilitatea convențională este mai dificil de obținut și, până acum, a fost de neatins. Până în prezent.

Entertech Ltd a dezvoltat un sistem prin intermediul căruia se creează un câmp electromagnetic în jurul unui anumit aparat de zbor creând invizibilitate convențională. Câmpul electromagnetic distorsionează structura moleculară a aerului din jurul aparatului de zbor, creând o refracție artificială a luminii care face ca aparatul de zbor să fie complet invizibil pentru radar și chiar...

Schofield rămase cu gura căscată. Ochii lui scanară rândurile următoare și găsi

cuvântul pe care-l căuta:

Noi îl numim dispozitiv de acoperire...

„Isuse”, se gândi Schofield.

Un dispozitiv de acoperire.

Un sistem care făcea un aparat de zbor invizibil nu numai pentru radar, ci și pentru ochiul liber. Orice pilot știa că și atunci când ești invizibil pentru radarul inamicului tot nu poți scăpa de posibilitatea să te vadă cineva direct. Un bombardier „invizibil” în valoare de un miliard de dolari poate fi văzut de un observator prin geamul unui avion AWACS aflat la 60 de kilometri distanță.

Mintea lui Schofield zbârnâia. Acesta era un lucru revoluționar. Un dispozitiv de acoperire care distorsiona aerul din jurul unui avion, creând astfel o refracție artificială a luminii din jurul avionului respectiv, făcându-l să fie invizibil cu ochiul liber. Era fantastic, dar putea să funcționeze.

Schofield știa despre refracție. Era observată cel mai adesea când cineva privea într-un acvariu. Lumina din afara acvariului lovește apa – care are o *densitate* mai mare decât aerul de deasupra ei. Densitatea mai mare a apei face ca lumina să *se refracte* la un anumit unghi, distorsionând mărimea și poziția peștelui din interiorul acvariului.

„Însă aceasta e refracția aerului, se gândi Schofield. Aici este vorba despre modificarea artificială a densității aerului cu ajutorul electricității.”

Trebuia să existe o șmecherie. Și exista.

Plutoniul.

Acest nou sistem revoluționar – acest sistem care putea modifica densitatea refractivă a aerului – era nuclear.

Schofield căută paragraful relevant și-l găsi. Așa cum era de așteptat de la cineva care încerca să câștige o licitație guvernamentală, era redactat cu atenție:

Trebuie să recunoaștem că pentru a pune în practică sistemul de acoperire al avionului *Silhouette* este nevoie de o cantitate enormă de energie autogenerată. Conform testelor efectuate de Entertech Ltd și de General Aeronautics Inc, pentru a modifica structura moleculară și electromagnetică a aerului ambiental din jurul unui aparat de zbor aflat în mișcare este nevoie de un total de 2,71 gigawați de energie electromagnetică. Singura sursă cunoscută pentru o asemenea cantitate de energie este o reacție nucleară controlată...

Schofield fluiera ușor pentru sine. General Aeronautics și Entertech oferiseră Forțelor Aeriene ale Statelor Unite un avion cu un reactor nuclear la bord. Nu era de

mirare că-l construiseră în Antarctica.

Schofield lăsa documentația deoparte și încercă din nou să prindă legătura radio.

— *USS, USS Wasp. USS Wasp. Aici Scarecrow. Repet, USS Wasp, aici Scarecrow. Vă rog să răs...*

— Aparat de zbor neidentificat cu indicativul de Scarecrow, aici avionul de luptă al Forțelor Aeriene Americane Blue Leader. Identifică-te, spuse brusc o voce în radioul lui Schofield din carlingă.

Schofield privi ecranul radarului. Se afla acum la aproape două sute de mile marine de coasta Antarcticii, în siguranță, pe mare. Pe ecranul său de radar nu văzu nimic.

„La naiba, se gândi Schofield. Oricine ar fi, operează sub acoperire.”

Schofield spuse:

— Blue Leader, aici locotenent Shane Schofield, Corpul Pușcașilor Marini al Statelor Unite. Pilotez un prototip de bombardier de luptă nemarcat al Forțelor Aeriene ale Statelor Unite. Pilotez un prototip de bombardier de luptă nemarcat al Forțelor Aeriene ale Statelor Unite. Nu intenționez să vă fac rău.

Schofield privi prin plafonul avionului său, spre stânga.

Văzu șase puncte mici la orizont.

— Aparat de zbor neidentificat. Ne vei urma sub escortă înapoi la portavionul Marinei Americane, *Enterprise*, unde vei fi interogat.

Schofield spuse:

— Blue Leader, nu doresc să fiu luat sub escortă...

— Atunci se va trage asupra ta, aparat de zbor neidentificat.

Schofield își mușcă limba.

— Blue Leader, identifică-te.

— Poftim?

— Cum te numești, Blue Leader?

— Numele meu este comandant John F. Yates, Forțele Aeriene ale Statelor Unite și vreau să te supui formațiunii de escortă în acest moment!

„Yates”, se gândi Schofield, scoțând o altă bucată de hârtie din propriul buzunar. Se afla pe listă.

YATES, JOHN F.

USAF

COMANDANT

„Ce e asta, o convenție a ICG-ului?” se întrebă Schofield.

În acea clipă, șase avioane F-22 se așezară în formație în jurul avionului lui Schofield. Două în față. Două pe lateral. Două în spate. Se menținură toate la o distanță de aproximativ două sute de metri. Prezența lor nu fu înregistrată în niciun moment pe radarul lui Schofield, deși el le putea vedea.

Brusc, prin interfoanele din carlinga lui Schofield se auzi un bâzâit ascuțit. Avioanele F-22 își fixaseră rachetele asupra lui.

Schofield spuse:

— Care sunt intențiile tale, comandant Yates?

— Intenția noastră este să te ducem înapoi la portavionul *US Enterprise* și să te interogăm.

— Intenționezi să tragi asupra mea?

— Hai să nu facem lucrurile mai rele decât vor fi deja!

— Intenționezi să tragi asupra mea!

— Adio, Scarecrow.

— Oh, la naiba!

Aveau de gând să tragă. Schofield căută frenetic în jurul carlingii după ceva care...

Privirea îi căzu asupra unui buton de pe ecranul său: MOD ACOPERIRE.

„Ce naiba, nu ai nimic de pierdut.”

Schofield apăsă butonul exact când, la două sute de metri în spatele lui, avionul din fruntea navelor de lupta F-22 își lansă una dintre rachete.

Ce se întâmplă în continuare fu cu siguranță incredibil.

Comandantul John Yates – Blue Leader – privi afară prin plafonul avionului său F-22. În crepusculul portocaliu de deasupra oceanului, Yates văzu avionul negru plutind în aer în fața sa, văzu strălucirea roșie a propulsoarelor sale dorsale.

Apoi, zări urma albă de fum lăsată de propria lui rachetă pe măsură ce se îndepărta de pe aripă și se îndrepta către propulsoarele avionului negru de luptă.

În timp ce racheta gonia către aparatul din față, asupra acestuia coborî brusc o ceață strălucitoare. Priveliștea era absolut extraordinară. Semăna cu o ceață strălucitoare, vălurită, produsă de căldură – asemenea celei care plutește deasupra autostrăzii într-o zi călduroasă de vară –, care coborî deasupra avionului negru de luptă ca și cum cineva lăsa o perdea peste el.

Brusc, avionul negru dispăru.

Racheta lui Yeats o luă razna.

Întrucât își pierduse ținta inițială, racheta începu imediat să caute altă ținta.

O găsi într-unul dintre avioanele F-22 care zburau în fața lui *Silhouette*. Racheta lovi țeava de eșapament a avionului F-22 și acesta explodează într-un portocaliu aprins pe fundalul negru al cerului crepuscular.

Yates rămase perplex. În casca sa se auziră țipete.

— ... pur și simplu a dispărut...

— ... porcăria aia pur și simplu a dispărut!...

Yates își verifică radarul. Avionul negru de luptă nu apărea. Îl căută cu privirea pe cer. Nu-l putea vedea, nu-l putea vedea nicăieri...

Și apoi, îl văzu.

Sau cel puțin *crezu* că-l vede.

În văzduhul portocaliu, Yates văzu o masă de aer strălucitoare. Arăta ca o lentila de sticlă deformată, care fusese suprapusă peste orizontul plat, făcând ca o mică porțiune din acel orizont să tremure încontinuu.

Lui Yates nu-i venea să creadă.

În interiorul avionului *Silhouette*, Schofield apăsa deja pe butoane.

Racheta îl ratase și putea auzi comentariile piloților avioanelor F-22 prin radioul propriu. Avioanele F-22 nu-l puteau vedea. Era momentul să întoarcă atacul.

— Renshaw! Adu-o pe Gant aici, sus! Și pe Wendy!

Renshaw o aduse pe Gant în partea din spate a carlingii.

Wendy intră topăind în carlingă în spatele lui.

— Închide ușa carlingii, îi ceru Schofield.

Renshaw închise ușa. Acum, erau separați de compartimentul pentru rachete din interiorul lui *Silhouette*.

Schofield mai apăsă un buton și observă un semnal roșu de avertizare apărând pe ecranul computerului său: RACHETĂ ARMATĂ. CĂUTARE ȚINTĂ...

Ecranul începu să clipească: 5 ȚINTE IDENTIFICATE. GATA DE LANSARE.

Schofield apăsă cu putere pe declanșatorul de sub degetul său mare.

În acea clipă, ușa compartimentului pentru rachete al avionului se deschise și cele două stative cu rachete începură să se rotească.

Una după alta, cinci rachete căzură în văzduh. Schofield le urmări cum se îndepărtează de el și începu să-și caute țintele asemenea unor copoi.

Primul avion F-22 explodă într-o minge imensă de foc. Când izbucni în flăcări, ceilalți piloți țipară la unison.

— ... racheta a apărut pur și simplu din nenorocitul de cer!...

— ... nu-l văd niciunde...

— ... nenorocitul utilizează vreun dispozitiv de acoperire...

Vreo doi piloți își activară motoarele cu reacție, dar în zadar.

Alte rachete țâșniră din masa de aer strălucitor care era *Silhouette*. Trei își atinsesă imediat țintele, făcându-le fărâme.

Cel de-al șaselea și ultimul F-22 încercă să fugă. Reuși să ajungă la vreo doi kilometri distanță, când racheta care-l interceptase – ultima rachetă care ieșise din stativele din interiorul lui *Silhouette* – îl lovi și-l trimise în iad.

În interiorul lui *Silhouette*, Schofield răsuflă ușurat.

Întorcându-se spre nord, își deschise din nou radioul.

— *USS Wasp*. Răspunde. *USS Wasp*. Te rog, răspunde.

După mai multe încercări, primi, în sfârșit, un răspuns.

— Aparat de zbor neidentificat, aici *USS Wasp*. Identifică-te.

Schofield își spuse numele și numărul de identificare.

Persoana de la celălalt capăt al firului le verifică și apoi rosti:

— Locotenent Schofield, ne bucurăm să primim vești de la tine. Puntea de zbor a fost eliberată. Ai permisiunea să aterizezi, îți trimit imediat coordonatele noastre.

Silhouette zbură în noapte.

USS Wasp-ul, nava portavion a Corpului Pușcașilor Marini american, se afla la aproximativ optzeci de mile marine de Schofield. Avea să dureze aproximativ cincisprezece minute ca să ajungă acolo.

În lumina verde, strălucitoare a cadranelor sale indicatoare, Schofield privi în văzduhul portocaliu. Îndepărtase dispozitivul de acoperire și lăsase avionul să meargă pe pilot automat un timp.

Cele douăzeci și patru de ore anterioare i se derulară în minte.

Francezii. Britanicii. Cei de la ICG. Proprii oameni care muriseră într-o misiune ce nu fusese niciodată sortită să reușească. Prin minte i se derulară chipuri. Hollywood. Samurai. Book. Mother. Soldați care muriseră, pentru ca țara lor să-și pună mâinile lacome pe o tehnologie extraterestră care nu existase de fapt.

Schofield fu cuprins de o tristețe profundă.

Se aplecă înainte și începu să apese niște butoane. Ecranul din fața sa clipi: RACHETĂ ARMATĂ. CĂUTARE ȚINTĂ...

Schofield apăsă rapid încă un buton: CĂUTARE MANUALĂ ȚINTĂ SELECTATĂ.

Schofield manevră selectorul de ținte de pe ecran până când găsi ținta pe care o căuta. Apăsă butonul SELECTARE de pe manetă.

Apărură alte câteva ecrane de opțiuni și Schofield alese calm opțiunile dorite.

Apoi, apăsă declanșatorul de sub degetul său mare.

În acea clipă, cea de-a șasea și ultima racheta din interiorul compartimentului avionului se roti în stativ și căzu în văzduh. Propulsoarele sale se activară și rachetă dispăru în depărtare, urcând în înaltul cerului adânc și negru.

USS Wasp stătea liniștit în mijlocul Oceanului Sudic.

Era o navă mare. Având o lungime de 250 de metri, era cât două terenuri și jumătate de fotbal. Structura enormă pe cinci etaje din mijlocul navei – centrul operațional al navei cunoscut sub numele de „insula” – domina puntea de zbor. Într-o zi normală, aceasta ar fi fost plină de elicoptere, avioane Harrier, avioane de acoperire și oameni, însă nu astăzi.

Astăzi, puntea de zbor era pustie. Nu se zărea nicio mișcare, niciun avion, niciun om.

Arăta ca un oraș părăsit.

Silhouette încetini în aer deasupra punții antiderapante a *Wasp*-ului, motoarele sale cu retropropulsie aruncând rafale subțiri de gaz peste puntea de dedesubt. Avionul mare și negru, amenințător ateriza ușor pe puntea de zbor, în apropiere de pupa navei.

Schofield privi prin plafonul carlingii.

Puntea de zbor din fața lui era ciudat de goală, oftă Schofield. Se așteptase la asta.

— În regulă, oameni buni, să ieșim de aici, spuse el.

Renshaw și Kirsty părăsiră carlinga. Wendy îi urmă. Schofield spuse că se va ocupa el de Gant.

Însă, înainte să părăsească carlinga, scoase o canistră argintie lungă, subțire din săculețul pe care-l avea prins peste umăr.

Fixă cronometrul de pe încărcătura de Tritonal la zece minute și apoi o lăsă în scaunul pilotului. O ridică pe Gant și o transportă în afara carlingii, în compartimentul pentru rachete. Apoi, o duse pe brațe în josul scărilor și ieșiră amândoi din *Silhouette*.

Puntea de zbor era pustie.

În lumina crepusculară portocalie, Schofield și grupul său peștriț de supraviețuitori rămaseră în fața avionului negru, amenințător. *Silhouette* cel mare și negru, cu botul său ascuțit și îndreptat în jos și cu aripile sale netede, coborâte, arăta ca o pasăre de pradă gigantică stând acolo pe puntea de zbor părăsită a *Wasp*-ului,

în crepusculul rece al Antarcticii.

Schofield îi conduse pe ceilalți de-a lungul punții goale de zbor, către suprastructura de cinci etaje din mijlocul navei. Era o priveliște ciudată – Schofield cu Gant în brațe, Renshaw și Kirsty și, ultima dintre toți, țopăind pe punte în spatele lor, privind plină de admirație vasul masiv de metal din jurul ei, Wendy.

Când se apropiară de insulă, la baza structurii masive se deschise o ușă, din interiorul ei strălucind o lumină albă.

Brusc, în ușă apăru umbra unui om, conturată de lumina din spatele lui. Schofield se apropie și-l recunoscă pe posesorul umbrei, recunoscă trăsăturile înăsprite de vreme ale unui bărbat pe care-l cunoștea bine.

Era Jack Walsh.

Căpitanul *Wasp*-ului. Bărbatul care, cu trei ani în urmă, sfidase Casa Albă și trimisese o echipă de soldați din infanteria marină în Bosnia ca să-l scoată de acolo pe Shane Schofield.

Walsh îi zâmbi lui Schofield, ochii săi albaștri strălucind.

— Ai supărat pe multă lume astăzi, Scarecrow, spuse Walsh sec. Multă lume vorbește despre tine.

Schofield se încruntă. Se așteptase la o primire mai călduroasă din partea lui Jack Walsh.

— De ce ați eliberat puntea, domnule? întrebă Schofield.

— Nu am eliberat-o... începu Walsh, întrerupându-se când, brusc, un alt bărbat trecu rapid pe lângă el și ieși afară pe puntea de zbor, stând pur și simplu acolo, în fața lui Schofield.

Schofield nu-l mai văzuse niciodată. Avea părul alb, atent aranjat, o mustață albă și pieptul lat. Și purta o uniformă albastră. Marina. Numărul de medalii de pe buzunarul său de la piept era impresionant. Schofield bănuia că trebuia să aibă vreo șaiszeci de ani.

— Deci, acesta este Scarecrow, spuse bărbatul, studiindu-l pe Schofield de sus până jos.

Schofield rămase pur și simplu acolo, pe puntea de zbor, ținând-o pe Gant în brațe.

— Scarecrow, spuse Jack Walsh, acesta este contraamiralul Thomas Clayton, reprezentantul Marinei în cadrul Statului-Major Reunit. A preluat comanda *Wasp*-ului cu aproximativ patru ore în urmă.

Schofield oftă în sufletul său.

„Un *amiral* din cadrul Statului-Major Reunit. *Isuse.*”

Dacă ceea ce auzise el despre ICG era corect, Statul-Major Reunit reprezenta capul, creierul acestei organizații. Schofield îl privea pe unul dintre *capii* ICG-ului.

— În regulă! strigă amiralul Clayton spre cineva care stătea în ușa, în spatele lui

Walsh. Veniți încoace!

În acea clipă, un șir de oameni – toți îmbrăcați în echipamente albastre – se strecurară pe ușă în fața lui Schofield și înaintară de-a lungul punții, către *Silhouette*.

Amiralul Clayton se întoarse către Schofield.

— Se pare că această misiune se va dovedi până la urmă a nu fi fost o pierdere de vreme în totalitate. Am auzit amănuntele încăierării tale cu avioanele F-22. Un dispozitiv de acoperire, hm? Cine s-ar fi gândit la asta!

Schofield privi înapoi spre punte, văzu bărbații în echipamente albastre ajungând la pupa punții de zbor, îi văzu cum încep să roiască peste tot în jurul lui *Silhouette*. Doi dintre ei urcară scările și pătrunseră în avionul mare și negru.

— Căpitane Walsh, spuse Schofield, arătând spre Gant. Acest soldat din infanteria marină are nevoie de îngrijire medicală.

Walsh aprobă din cap.

— Hai s-o ducem la infirmerie. Marinar de punte!

Apăru un marinar de punte, care o luă pe Gant din brațele lui Schofield și o duse înăuntru.

Schofield se întoarse către Kirsty și Renshaw.

— Mergeți cu ea. Luați-o și pe Wendy.

Kirsty și Renshaw îl ascultară și intrară în insula. Wendy țopăi prin ușă, în spatele lor. Schofield dădu să-i urmeze, însă, în timp ce făcea asta, se auzi un strigăt de lângă *Silhouette*.

— *Amirale!* strigă unul dintre bărbații îmbrăcați în echipament albastru de sub nasul ascuțit al lui *Silhouette*.

— Ce este? întrebă amiralul Clayton, îndreptându-se către avion.

Bărbatul ridică încărcătura de Tritonal 80/20 pe care Schofield o lăsase în interiorul carlingii. Clayton o văzu. Nu păru deloc perturbat de prezența acesteia.

Amiralul Clayton se întoarse către Schofield, de la 50 de metri distanță.

— Încerci să distrugi probele, locotenente?

Amiralul luă încărcătura din mâinile bărbatului, întoarse capacul presurizat și apăsa calm butonul DEZARMARE.

Clayton îi zâmbi lui Schofield.

— Acum, serios, Scarecrow, spuse el. Va trebui să te gândești la ceva mai bun decât asta ca să mă învingi.

Schofield îl privi pe Clayton, care stătea lângă *Silhouette*.

— Îmi pare rău pentru punte, spuse Schofield încet.

În spatele lui, Jack Walsh întrebă:

— Poftim?

— Am spus că-mi pare rău pentru punte, domnule, repetă Schofield.

În acea clipă, se auzi un zgomot brusc, înalt, ca un vaiet. Și apoi, înainte să-și dea seama cineva ce se întâmpla, vaietul se transformă în urlet și, asemenea unui fulger trimis de Dumnezeu însuși, cea de-a șasea și ultima rachetă din *Silhouette* țâșni din văzduh și se ciocni de *Silhouette*, cu aproape 500 de kilometri pe oră.

Avionul de luptă mare și negru se zgudui și, într-o clipă, explodează într-o mie de bucăți. Toți cei din interiorul său sau din apropiere fură uciși pe loc. Apoi, explozarea rezervoarele de combustibil ale avionului, făcând ca o minge roșie, fierbinte de foc lichid să țâșnească din aparatul de zbor distrus. Mingea de foc se undui peste punte și-l înghiți pe amiralul Clayton. Era atât de puternică, încât îi jupui pielea de pe față.

Amiralul Thomas Clayton era mort înainte să atingă podeaua.

Shane Schofield stătea pe puntea *Wasp*-ului, care naviga spre est pe Oceanul Sudic, în soarele dimineții. Luă o înghițitură dintr-o cană de cafea pe care erau scrise cuvintele „CANA CĂPITANULUI”. Cafeaua era fierbinte.

Jack Walsh ieși pe punte și-i oferii o pereche de ochelari argintii. Schofield îi luă și și-i puse la ochi.

Trecuseră trei ore de când *Silhouette* fusese distrus de una dintre propriile rachete.

Gant fusese dusă la infirmerie, unde starea sa se înrăutățise. Pierduse foarte mult sânge. Cu aproximativ o jumătate de oră în urmă intrase în comă.

Renshaw și Kirsty se aflau în cabina lui Walsh, dormind adânc. Wendy se juca într-un bazin de pregătire pentru scafandri, sub punți.

Schofield însuși făcuse un duș fierbinte și se schimbase într-un trening. Un infirmier de bord îi îngrijise rănilor și-i fixase coasta ruptă. Spusese că Schofield va avea nevoie de tratament suplimentar când va ajunge înapoi acasă, însă deocamdată avea să-i fie bine cu ajutorul câtorva analgezice. Când infirmierul terminase, Schofield se întorsese la căpătâiul lui Gant. Ieșise pe punte doar când îl chemase Walsh.

Când ajunsese pe punte, Walsh îi spusese că *Wasp*-ul tocmai primise un apel din partea stației McMurdo. Se părea că un aeroglisor deteriorat al infanteriei marine tocmai ajunsese la McMurdo. În el se aflau cinci oameni – un soldat din infanteria marină și cinci oameni de știință – care susțineau că veniseră de la stația polară Wilkes.

Schofield clătină din cap și zâmbi. Rebound reușise să ajungă la McMurdo.

În acel moment, Walsh îi ceru să-i istorisească cele întâmplate în ultimele douăzeci și patru de ore. Schofield îi spuse tot – despre francezi și britanici, despre ICG și *Silhouette*. Îi povesti lui Walsh chiar și despre ajutorul pe care-l primise de la un soldat din infanteria marină decedat, Andrew Trent.

Când Schofield termină de povestit, Walsh rămase tăcut pentru o clipă, perplex. Schofield mai luă o înghițitură de cafea și privi spre pupa, prin ferestrele panoramice înclinate ale punții. Văzu gaura din pupa punții de zbor unde racheta lovise avionul *Silhouette*. Bucăți zimțate de metal ieșeau din gaură, iar cabluri

atârnau din ea.

Bineînțeles că Walsh acceptase scuzele lui Schofield referitoare la punte. Oricum, nu-l prea plăcuse pe amiralul Clayton – nenorocitul preluase comanda navei lui Walsh și nici unui căpitan nu-i place asta. Și apoi, când Walsh auzi despre experiențele prin care trecuse Schofield cu cei de la ICG la stația polară Wilkes, nu mai simți niciun fel de milă pentru Clayton și oamenii lui din ICG.

În timp ce stătea acolo, privind gaura din puntea de zbor, Schofield începu din nou să se gândească la misiune, în special la soldații pe care-i pierduse, la *prietenii* pe care-i pierduse în timpul acestei cruciade prostești.

— Domnule căpitan, rosti un tânăr sublocotenent.

Walsh și Schofield se întoarseră amândoi. Tânărul sublocotenent stătea la o masă iluminată, aflată în interiorul camerei de comunicații aflată lângă punte. Interceptez ceva foarte ciudat aici...

— Ce este? întrebă Walsh.

El și Schofield se apropiară.

Sublocotenentul spuse:

— Pare a fi un fel de semnal GPS de emisie-recepție și vine chiar de lângă coasta Antarcticii. Emite un cod valid de semnal al infanteriei marine.

Schofield privi masa iluminată din fața sublocotenentului. Avea pe ea o hartă generată pe computer. Jos, pe coasta Antarcticii – chiar lângă coastă, de fapt – era un punct roșu micuț, strălucitor, cu un număr roșu, intermitent lângă el: 05.

Schofield se încruntă. Își aminti că-și pornise propriul Sistem Navistar de Poziționare Globală de emisie-recepție când el și Renshaw fuseseră părăsiți pe aisberg. Codul sistemului său GPS de emisie-recepție era „01”, întrucât el era comandantul unității. Al lui Snake era „02”, iar al lui Book, „03”. Apoi, numerele creșteau în funcție de vechime.

Schofield încercă să-și amintească cine era „05”.

— Sfinte Sisoe! exclamă el când își dădu seama. Este Mother!

Wasp-ul naviga către soarele ce se înălța la răsărit.

Imediat ce Schofield își dăduse seama pe cine reprezenta semnalul GPS, Jack Walsh trimisese un apel către McMurdo. Soldații din infanteria marină aflați acolo – soldați de încredere – trimisese o navă de patrulă de-a lungul coastei ca să o ia pe Mother.

După o întreagă zi, când *Wasp*-ul pătrundea în Oceanul Pacific, Schofield primi un apel din partea navei de patrulă. O găsiseră pe Mother pe un aisberg, lângă linia de coastă distrusă. Se pare că membrii echipajului navei de patrulă – îmbrăcați cu toții în echipamente etanș, pentru radiații – o găsiseră în interiorul unei stații, o stație îngropată în aisberg.

Căpitanul navei de patrulă spuse că Mother suferea de hipotermie gravă și de rău cauzat de radiații din cauza cenușii radioactive și că aveau de gând să o sedeze.

În acea clipă, Schofield auzi o voce la celălalt capăt de linie. O voce de femeie, țipând nebunește:

— El este? Este Scarecrow?

Mother intră pe linie.

După niște glume obscene, îi povesti lui Schofield cum se ascunsese în puțul liftului și cum își pierduse cunoștința. Apoi, îi povesti cum fusese trezită de zgomotul focurilor de armă ale trupelor SEAL ale marinei când intraseră în stația polară Wilkes. Câteva minute mai târziu, auzise fiecare cuvânt din conversația lui Schofield cu Romeo, auzise despre racheta nucleară de croazieră care se îndrepta către Wilkes.

Așa că se târâse din puțul liftului pentru marfă – în timp ce echipa SEAL încă se mai afla în stație – și se îndreptase către puntea bazinului, luând câteva pungi cu lichid din magazie pe drum. Când ajunsese pe puntea bazinului, văzuse echipamentul de scufundare vechi de treizeci de ani al lui Renshaw întins pe punte, având un cablu atașat.

Un cablu de oțel care o condusese – cu ajutorul ultimei sănii marine britanice rămase – înapoi la Little America IV, la o milă marină de coastă.

Schofield rămase uimit. O felicită pe Mother și-și luă rămas-bun, spunând că se vor vedea din nou la Pearl. Și, în timp ce, la celălalt capăt al liniei, o lua pe Mother să o sedeze, Schofield o auzi țipând:

— Și-mi amintesc că m-ai sărutat! Frumosule!

Schofield râse.

Cinci zile mai târziu, *USS Wasp*-ul intră în Pearl Harbour în Hawaii.

Pe chei îi așteptau o serie de camere de filmat. Cu două zile în urmă, un avion charter care zbura deasupra Oceanului Pacific observase *Wasp*-ul și-i văzuse puntea de zbor deteriorată. Unul dintre piloți înregistrase daunele pe peliculă. Stațiile de știri TV epuizaseră știrea și acum erau dornici să afle ce se petrecuse cu nava masivă.

În capătul pasarelei, Schofield îi urmări pe doi elevi ofițeri cum o transportau pe Gant de pe navă pe o targa. Era încă în comă. O duceau la spitalul militar din apropiere.

Renshaw și Kirsty i se alăturară lui Schofield în capătul pasarelei.

— Bună, spuse Schofield.

— Bună, răspunse Kirsty.

Îl ținea pe Renshaw de mână.

Renshaw își asumă un fals accent de Marlon Brando.

— Cine s-ar fi gândit? Eu sunt Nașul.

Schofield râse.

Kirsty se întoarse în jur.

— Auzi, unde e...

În acea clipă, Wendy alunecă din spatele unei uși din apropiere. Țopăi exact lângă Schofield și începu să-i adulmece mâna. De la cap la coadă, micuța focă de blană era udă learcă.

— A început să-i cam placă bazinul de pregătire pentru scufundări al navei, spuse Renshaw.

— Observ asta, zise Schofield, mângâind-o cu delicatețe pe Wendy în spatele urechilor.

Foca se gudură, apoi se întinse pe punte și se rostogoli pe spate. Schofield clătină din cap în timp ce se lăsă pe vine și o mângâie rapid pe burtă.

— Căpitanul a spus chiar că poate sta aici până când îi găsim un alt loc în care să trăiască, spuse Kirsty.

— Bun, zise Schofield. Cred că măcar atât putem face.

O mai mângâie o dată pe Wendy și micuța focă se îndepărtă, îndreptându-se spre nivelul inferior al navei, către bazinul ei preferat.

Schofield se ridică iar în picioare și se întoarse spre Renshaw.

— Domnule Renshaw, am o întrebare pentru dumneata.

— Ce anume?

— La ce oră s-au scufundat oamenii din stația voastră în cavernă?

— La ce *ora*?

— Da, ora, spuse Schofield. Era zi sau noapte?

— Păi... spuse Renshaw. Cred că era noapte. Cred că era pe undeva pe la ora nouă.

Schofield începu să aprobe din cap pentru sine.

— De ce? întrebă Renshaw.

— Cred că știi de ce ne-au atacat focile-elefant.

— De ce?

— Ți amintești că am spus că singurul grup de scafandri care pătrunseseră în peșteră neînarmați fusese grupul lui Gant?

— Da.

— Și am mai spus ca nu i-au atacat pentru că grupul ei folosise echipament pentru respirat cu audibilitate scăzută.

Renshaw spuse:

— Da. La fel am folosit și noi. Și, după câte-mi amintesc, focile tot ne-au atacat.

Schofield îi aruncă un zâmbet strâmb.

— Da. Știu. Dar cred că mi-am dat seama de ce. Ne-am scufundat noaptea.

— Noaptea?

— Da. La fel ca oamenii voștri și ca aceia ai lui Barnaby. Oamenii voștri s-au scufundat la ora nouă. Cei ai lui Barnaby la 20.00. Însă *echipa lui Gant* a coborât după-amiaza. A fost singura echipă de scufundare care a coborât în peșteră *pe timpul zilei*.

Renshaw se gândi la ceea ce spunea Schofield.

— Crezi că acele foci-elefant sunt diurne?

— Cred că e o posibilitate, spuse Schofield.

Renshaw aprobă încet din cap. Era un lucru destul de obișnuit în rândul animalelor care de obicei nu sunt agresive sau otrăvitoare să acționeze pe baza a ceea ce se numește ciclu diurn. Un ciclu diurn este în mod esențial un ciclu pasiv-activ de douăsprezece ore – animalul este pasiv ziua și activ noaptea.

— Mă bucur că ți-ai dat seama de asta, spuse Renshaw. O să țin minte data viitoare când dau peste un cuib de foci-elefant atacate de radiații care vor să-și apere teritoriul.

Schofield zâmbi. Cei trei coborâră pasarela. La capăt, îi întâmpină un sergent de vârstă mijlocie al marinei.

— Locotenent Schofield, îl salută sergentul pe Schofield. Vă așteaptă o mașină, domnule.

— Sergent. Nu merg altundeva decât la spital, să văd ce face caporalul Gant. Dacă vrea cineva ca eu să merg în altă parte, nu merg.

— E în regulă în ceea ce mă privește, domnule, zâmbi sergentul. Ordinele mele sunt să vă duc pe dumneavoastră, pe domnul Renshaw și pe domnișoara Hensleigh oriunde doriți să mergeți.

Schofield aprobă din cap și-i privi pe Renshaw și pe Kirsty. Aceștia ridicară din umeri aprobator.

— Mie-mi sună bine, spuse Schofield. Condu-ne!

Sergentul îi conduse la un Buick albastru-închis cu geamuri întunecate, fumurii. Ținu ușa mașinii deschisă și Schofield urcă.

Pe bancheta din spate stătea deja un bărbat când Schofield se așeză.

Schofield îngheță când văzu pistolul din mâna bărbatului.

*

— Ia un loc, Scarecrow, spuse sergentul major Charles „Chuck” Kozlowski când Schofield se așeză pe bancheta din spate al Buick-ului.

Renshaw și Kirsty urcară în urma lui. Kirsty oftă când văzu pistolul lui Kozlowski.

Kozlowski era un bărbat scund, cu o față perfect rasă și sprâncene negre și groase. Purta o uniformă de zi a marinei de culoare kaki.

Sergentul se așeză în scaunul șoferului și porni mașina.

— Îmi pare foarte rău, Scarecrow, spuse subofițerul cu cel mai înalt grad din Corpul Pușcașilor Marini. Însă tu și prietenii tăi reprezentați o problemă care nu poate fi acceptată.

— Și care ar fi această problemă? întrebă Schofield, exasperat.

— Știți despre ICG.

Schofield spuse:

— I-am povestit lui Jack Walsh despre ICG. Ai de gând să-l omori și pe el?

— Poate nu imediat, răspunse Kozlowski. Însă la vremea potrivită, da. Tu, pe de altă parte, reprezinți o amenințare mai recentă. Nu am vrea să te duci la presă, nu-i așa? Cu siguranță că ei vor afla despre ceea ce s-a petrecut la stația polară Wilkes, însă presa va primi ceea ce-i spune ICG-ul, nu ceea ce-i spui *tu*.

— Cum poți să-ți ucizi propriii oameni? întrebă Schofield.

Kozlowski spuse:

— Tot nu te-ai prins, Scarecrow, nu-i așa?

— Nu-mi *dau seama* cum îți poți ucide propriii oameni crezând că-i faci o favoare țării.

— Isuse, Scarecrow, *nici măcar nu trebuia să te afli acolo*.

Asta îl bloca pe Schofield.

— Poftim?

— Ia gândește-te, spuse Kozlowski. Cum ai reușit să ajungi la stația polară Wilkes înaintea celorlalți?

Schofield gândi retrospectiv, exact de la început. Se aflase pe *Shreveport*, în Sydney. Restul flotei se întorsese la Pearl, însă *Shreveport* rămăsese acolo pentru reparații. Atunci fusese recepționat apelul de ajutor.

— Exact, spuse Kozlowski, citindu-i gândurile lui Schofield. Te aflai la Sydney pentru reparații când *Shreveport* a primit apelul de ajutor de la Wilkes. Și apoi un nenorocit de *civil* te-a trimis acolo imediat.

Schofield își aminti vocea subsecretarului Apărării pătrunzând prin interfoanele camerei de ședințe de la bordul navei *Shreveport*, dându-i instrucțiuni să meargă la Wilkes și să protejeze nava spațială.

Kozlowski continuă:

— Scarecrow, Grupul de Convergența a Informațiilor nu se apucă să omoare militari americani. El există ca *să-i protejeze* pe americani...

— De ce? De adevăr? întreba Schofield.

— Am fi putut aduce la stație o unitate de Grăniceri ai armatei *plină* de oameni ai ICG-ului la șase ore după ce ai ajuns tu acolo. Puteau să pună mâna pe stație – *chiar dacă* francezii ajunseseră deja acolo – și să o țină sub supraveghere și niciun soldat american nu ar fi trebuit să moară.

Kozlowski clătină din cap.

— Dar nu, tu te-ai nimerit în zonă. Și din cauza asta punem oameni ai ICG-ului în unități ca a ta – pentru această eventualitate. Într-o lume perfectă, ICG-ul ar ajunge primul acolo de fiecare dată. Însă, dacă ICG-ul nu poate ajunge primul, atunci ne asigurăm că unitățile de recunoaștere ca a ta sunt constituite corespunzător, astfel încât să asigure că orice informații care sunt descoperite la fața locului *rămân* acolo. De dragul siguranței naționale, bineînțeles.

— Vă ucideți propriii compatrioți, spuse Schofield.

— Scarecrow. Asta nu trebuia să se întâmple. Pur și simplu te-ai aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Ceea ce ai făcut rău a fost să ajungi prea repede la stația polară Wilkes. Dacă lucrurile s-ar fi desfășurat așa cum ar fi trebuit, nu aș fi nevoit să te omor acum.

Buick-ul ajunsese la postul de pază de lângă gardul exterior al portului. În fața lui era coborâtă o barieră. Șoferul își coborî geamul și purtă o conversație scurtă cu gardianul.

Și apoi, brusc, ușa de lângă Kozlowski fu deschisă din exterior și un polițist înarmat al marinei apăru în ușă cu pistolul îndreptat direct către capul lui Kozlowski.

— Domnule, vă rog să ieșiți din mașină.

Kozlowski se întunecă la față.

— Fiule, ai *cea mai vagă* idee cu cine stai de vorbă? mârâi el.

— Nu, nu are nicio idee, spuse o voce din afara mașinii. Însă, eu am, spuse Jack Walsh, apărând în ușa deschisă a mașinii.

Schofield, Kirsty și Renshaw ieșiră cu toții din mașină, complet confuzi.

Buick-ul albastru-închis era înconjurat de un roi de polițiști ai marinei, toți cu armele ridicate.

Schofield se întoarse către Walsh.

— Ce se petrece? Cum de ai știut?

Walsh arată din cap peste umărul lui Schofield.

— Mi se pare că ai un înger păzitor.

Schofield se întoarse și căută o figura familiară în mulțime. Inițial, nu văzu nicio față pe care o cunoștea.

Însă, apoi, brusc, o văzu. Însă nu era o față pe care se aștepta s-o vadă.

Acolo, la zece metri în spatele cercului de polițiști ai marinei care înconjurau Buick-ul, cu mâinile în buzunare, stătea Andrew Trent.

În timp ce Kozlowski și șoferul său fură escortați în cătușe, Schofield se îndreaptă către Trent.

Lângă acesta se aflau un bărbat și o femeie pe care Schofield nu-i mai văzuse niciodată. Trent i-i prezentă ca fiind Pete și Alison Cameron. Erau reporteri la *Washington Post*.

Schofield îl întrebă pe Trent ce se întâmplase. Cum de știuse Poliția Navală – ajutată de Jack Walsh – să oprească mașina lui Kozlowski?

Trent îi explică. Exact cu două zile în urmă, văzuse la televizor pozele punții deteriorate a *Wasp*-ului. Trent recunoștea daunele produse de rachete atunci când le vedea. Apoi, când aflase că *Wasp*-ul se întorcea la Pearl – „de la un exercițiu de instrucție efectuat în *Oceanul Sudic*” – se urcase într-un avion cu destinația Hawaii.

Soții Cameron îl însoțiseră. Pentru că, dacă, din întâmplare, Shane Schofield sau orice supraviețuitori de la stația polară Wilkes se aflau la bordul *Wasp*-ului, atunci asta ar fi fost povestea – și interviul – vieții lor. Alți reporteri văzuseră o punte de zbor deteriorată. Soții Cameron văzuseră informațiile din interior privind povestea stației polare Wilkes.

Însă, când ajunseseră pe cheiul portului Pearl, Trent îl văzuse pe Chuck Kozlowski stând lângă un Buick albastru-închis, așteptând *Wasp*-ul să intre în port.

Trent simțise brusc că-l trec fiorii. De ce era Kozlowski aici? Câștigase oare ICG-ul – la fel ca în Peru – și oare Kozlowski se afla aici ca să-i felicite pe trădători? Sau era aici dintr-un alt motiv? Pentru că, dacă Schofield *supraviețuise*, atunci ICG-ul ar fi vrut cu siguranță să-l elimine.

Așadar, Trent și cei doi reporteri urmăriseră și așteptaseră. Și apoi, când îl văzuseră pe Schofield ieșind din navă și fiind escortat la Buick-ul lui Kozlowski, Trent apelase la singura persoană care știa că poate – și vrea – să-l înfrunte pe Chuck Kozlowski.

Jack Walsh.

— Cine s-ar fi gândit? spuse Walsh, alăturându-li-se. Iată-mă pe puntea navei

distruse, văzându-mi de treburile mele, când vine tehnicianul în fugă la mine și-mi spune că e un tip pe linia exterioară care *trebuie* să-mi vorbească. Spune ca e ceva urgent legat de locotenentul Schofield. *Spune ca-l cheamă Andrew Trent.* Walsh zâmbi. M-am gândit că trebuie să preiau apelul.

Schofield doar clătină din cap, uimit.

— Ai trecut prin multe, spuse Trent, punându-și mâna în jurul umerilor lui Schofield.

— Tu vorbești? replică Schofield. Aș vrea să-mi povestești odată despre Peru.

— Îți voi povesti, Shane, îți voi povesti. Însă, mai întâi, am să-ți fac o propunere. Cum ți-ar plăcea să fii pe prima pagină a ziarului *The Washington Post*?

Schofield doar zâmbi.

*

Pe 23 iunie – la două zile după ce Schofield și *Wasp*-ul andocaseră la Pearl – ziarul *The Washington Post* prezintă o poveste de prima pagină incluzând fotografia lui Shane Schofield și pe cea a lui Andrew Trent, ținând între ei un exemplar al *Post*-ului din ziua anterioară. Sub fotografie erau prezentate copii ale certificatelor lor de deces oficiale emise de Corpul Pușcașilor Marini al Statelor Unite. Certificatul de deces al lui Schofield avea o vechime de trei zile. Cel al lui Trent avea peste un an vechime.

Titlul spunea:

CONFORM ARMATEI STATELOR UNITE, ACEȘTI DOI BĂRBAȚI SUNT OFICIAL DECEDAȚI

Povestea privind evenimentele de la stația polară Wilkes – un editorial care se întindea pe trei pagini – era scrisă de Peter și Alison Cameron.

Poveștile ulterioare scrise despre evenimentele de la stația polară Wilkes oferă informații despre ICG și despre felul cum infiltra în mod sistematic oameni de-ai lor în unități militare de elită, universități și corporații private. În următoarele șase săptămâni, cârțile ICG-ului fură eliminate din diferite regimente, instituții și companii din toată țara și acuzate de spionaj, în baza diferitelor legislații.

Însă *niciunul* dintre reportajele TV sau ziare nu făcu vreo referire la prezența trupelor franceze și britanice la stația polară Wilkes.

Tabloidele abundau în zvonuri referitoare la ce alte țări trimiseseră trupe la stația polara Wilkes. Irakul. China. Chiar și Brazilia fu menționată o dată.

În unele cercuri se susținea că *The Washington Post* știa exact cine altcineva fusese acolo. Un ziar rival merse chiar atât de departe încât să spună că președintele însuși îi făcuse o vizită surpriză lui Katharine Graham – patroana legendară a *Post*-ului – și o rugase, în numele relațiilor diplomatice ale Americii, să nu publice numele țărilor care fuseseră prezente la stația polară Wilkes. Acest zvon nu a fost niciodată confirmat.

Însă *Post*-ul nu menționează niciodată Anglia sau Franța.

Relată că avusese loc o bătălie în Antarctica, însă susținu în permanență că nu

cunoștea identitatea forței sau a forțelor militare dușmane. Fiecare articol care apărea în *Post* spunea pur și simplu că acel conflict avusese loc împotriva „unor inamici necunoscuți”.

În orice caz, povestea stației polare Wilkes ținu șase săptămâni întregi, înainte să fie uitată.

La câteva zile după întoarcerea *Wasp*-ului, Conferința NATO din Washington D.C. se încheie.

Fiecare reportaj televizat sau articol din ziare care vorbea despre eveniment prezenta fețele zâmbitoare ale delegaților americani, britanici și francezi stând pe treptele clădirii Capitolului, strângându-și mâinile în fața steagurilor lor alăturate, zâmbind pentru camerele de filmat și proclamând că alianța NATO va continua pentru încă douăzeci de ani.

Reprezentantul francez, domnul Pierre Dufresne, fusese citat spunând: „Acesta este cel mai puternic tratat din lume”. Când fusese întrebat de unde venea această putere, Dufresne spusese: „Legătura dintre noi este creată de *prietenia noastră adevărată*”.

Într-o rezervă privată din cadrul Spitalului Naval din Pearl Harbour, Libby Gant stătea întinsă în pat cu ochii închiși. O rază subțire de soare pătrundea prin fereastra camerei și-i înconjura patul. Gant era încă în comă.

— Libby? Libby? spuse vocea unei femei, invadându-i conștiința.

Încet, ochii lui Gant se deschiseră și ea își văzu sora, pe Denise, stând deasupra ei.

Denise zâmbi:

— Bună, somnoroaso.

Gant se forță să-și deschidă ochii. Când reuși, spuse doar:

— Bună.

Denise îi aruncă un zâmbet strâmb.

— Ai un vizitator.

— Poftim? spuse Gant.

Denise arătă din cap spre stânga. Gant privi în acea direcție și-l văzu pe Schofield, prăbușit în scaunul pentru vizitatori de lângă fereastra, dormind profund.

Purta o pereche de ochelari argintii Oakley ridicăți pe frunte. Ochii lui – și cele două cicatrice care-i brăzdau – erau la vedere. Denise șopti:

— A stat aici de când i-au fixat coasta la loc. Nu a vrut să plece până nu te trezeai. A acordat un interviu pentru *The Washington Post* și le-a spus celorlalți să se întoarcă după ce te trezești.

Gant îl privi pe Schofield, care dormea sub fereastră.

Şi zâmbi.

EPILOG

În apropiere de insula Santa Ines, Chile 30 noiembrie

Era o insulă micuță, una dintre multele sute aflate la sud de strâmtoarea Magellan, la capătul statului Chile, la capătul Americii de Sud, la capătul lumii.

La aproape 800 de metri la sudul ei se aflau insulele South Shetland și Antarctica. Această insulă micuță era locul în care te aflai cel mai aproape de Antarctica, fără să fii însă acolo.

Numele băiatului era José și locuia într-un micuț sat pescăresc de pe coasta vestică a insulei. Satul se afla la marginea golfului pe care femeile îl numeau *La Bahía de la Aguila Plata* – „Golful vulturului de argint.”

Folclorul local spunea că acum mulți ani, o pasăre mare și argintie, cu o coadă de foc plutind în urma ei, zburase în mare chiar lângă golf. Femeile povesteau că pasărea îl jignise pe Dumnezeu cu viteza și frumusețea ei, iar acesta o doborâse și o aruncase în mare.

José nu credea în astfel de povești. Avea acum zece ani și, în ceea ce-l privea, era doar o altă poveste cu fantome pe care femeile bătrâne o spuneau ca să sperie copiii.

Astăzi era ziua de scufundări și José plănuia să se scufunde în căutarea stridiilor pe care spera să i le vândă tatălui său pentru bani de buzunar.

Băiatul micuț se scufundă în mare și înotă în jos. În această perioadă a amiezii, curenții oceanului veneau înspre insulă. José spera că vor aduce și stridii cu ei.

Ajunse la fund și găsi rapid prima stridie a zilei, însă mai găsi ceva.

O bucată micuță de plastic.

José luă bucată de plastic și se îndreptă înapoi către suprafață. Când sparse suprafața, privi obiectul ciudat pe care-l ținea în mână. Avea formă dreptunghiulară

și era foarte mic. Era foarte șters, însă José putu citi numele gravat pe el: NIEMEYER.

José se încruntă văzând ecusonul. Apoi, aruncă bucata de plastic lipsită de valoare și se întoarse la căutările lui după stridii.

MULȚUMIRI

Mulțumiri deosebite lui Natalie Freer – cea mai sinceră și darnică persoană pe care o cunosc. Lui Stephen Reilly, fratele și bunul meu prieten și susținătorul meu fidel, chiar și de la mii de kilometri depărtare. Mamei mele pentru comentariile ei asupra textului și tatălui meu pentru sugestiile sale jalnice pentru titlu, și amândurora pentru dragostea și susținerea lor. Și, în ultimul rând, le mulțumesc tuturor celor de la Pan (în special editorilor mei, Cate Peterson și Madonna Duffy, mai întâi pentru că m-au „descoperit” și, în al doilea rând, pentru că mi-au suportat toate ideile nebunești). Vouă tuturor vă spun să nu subestimați niciodată puterea încurajărilor voastre.